the year's best Science Fiction

Joe Haldeman
Cory Doctorow
Robert Reed
Allen M. Steele
Lavie Tidhar
Yoon Ha Lee

Nina Allan
Stephen Popkes

7

Eleanor Arnason
Tad Williams
Ian R. MacLeod
Kage Baker
Geoffrey A. Landis
Peter Watts

Antologiile Gardner Dozois

NAUTILUS

Antologia Gardner Dozois

Cele mai bune povestiri SF ale anului

Volumul VII

Cuprins:

Antologia Gardner Dozois 7 reprezintă
prima jumătate a volumului
Year's Best Science Fiction 28th Annual Collection.

Robert Reed - O istorie a terraformării

Povestea complicată și plină de imaginație pe care o veți citi merge pe urmele personajului principal, Simon, din copilăria petrecută pe Marte până într-un viitor din ce în ce mai straniu. Simon este un „atum”, un terraformator, și fiecare pas din cariera sa, pe măsură ce își dezvoltă cunoștințele și puterile, îi arată avantajele și dezavantajele, motivele de natură etică și fizică pro și contra formării pământurilor, pe măsură ce terraformatorii creează noi lumi și uneori le distrug pe cele vechi.

Robert Reed a publicat prima povestire în anul 1986 și s-a impus ca unul dintre cei mai prolifici scriitori contemporani, în special ca autor de proză scurtă, și a reușit, în ciuda cantității, să mențină standardul de calitate a literaturii sale, o combinație mai rar întâlnită.

Povestirile lui Reed, cum ar fi *Sister Alice, Brother Perfect, Decency, Savior, The Remoras, Chrysalis, Whiptail, The Utility Man, Marrow, Birth Day, Blind, The Toad of Heaven, Stride, The Shape of Everything, Guest of Honor, Waging Good, Killing the Morrow* și altele la fel de interesante, se numără printre cele mai bune texte ale genului scrise în anii ’80 și ’90. Majoritatea prozelor sale scurte au fost publicate în volumele *The Dragons of*

Springplace și *The Cuckoo's Boys.* Este, de asemenea, un foarte activ autor de romane, de la sfârșitul anilor '80 semnând nu mai puțin de unsprezece: *The Leeshore, The Hormone Jungle, Black Milk, The Remarkables, Down the Bright Way, Beyond the Veil of Stars, An Exaltation of Larks, Beneath the Gated Skry, Marrow, Sister Alice* și *The Well of Stars.* A scris și două povestiri de buzunar: *Mere* și *Flavours of My Genius.* Cel mai recent roman al său este *Eater-of-Bone.* Robert Reed locuiește în Lincoln, Nebraska, împreună cu familia sa.

Marte

Tatăl lui Simon începu să vorbească despre nuci și despre cum semințele la care lucra acum arătau ca niște nuci. Apoi îi făcu cu ochiul, întinzându-i minunea pe care o ținea în căușul palmelor sale uriașe.

— Ce părere ai, Simon?

Dar, înainte ca băiatul să poată răspunde, îl atenționa să o țină cu ambele mâini și să fie foarte atent.

— Nu pentru că i-ai putea face vreun rău, zise el. Și nici pentru că ea te-ar putea răni pe tine în vreun fel. Ci pentru că unele lucruri sunt importante, chiar sacre, și merită toată considerația și respectul de care suntem

capabili.

Pe cât era de mică, pe atât era de grea. Neagră și dură ca diamantul, dar acoperită cu șanțuri mici și tăioase. La atingere, sămânța era caldă. Poate mai rămăsese căldură din locul unde fusese păstrată sau poate era caldă, așa cum toți copiii sunt calzi. Oricare dintre răspunsuri ar putea fi corect. Dar nu rosti întrebarea cu glas tare. O ținea în palme și o examina atent, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă se întâmpla imposibilul și sămânța se hotăra să se trezească exact acum.

Se scurseră câteva minute.

Apoi tatăl îl întrebă din nou.

— Ce părere ai, Simon?

Gândurile băiatului săreau de la o idee la alta. Își spunea în sinea lui că nu împlinise nici măcar trei ani. Dar pe Pământ ar fi avut deja patru ani și toți băieții de patru ani pe care îi cunoștea el știau o grămadă de lucruri despre univers. În schimb, dacă ar fi trăit în apropiere de Neptun, nu ar fi avut nici măcar o lună și tatăl lui nu l-ar fi luat nici în ruptul capului alături de el în călătorii. Iar, dacă ar fi fost pe Mercur, atunci Simon ar fi avut mulți ani. Din cauza unei neînțelegeri grave în privința calendarelor, a anilor-lumină și a trecerii timpului, el credea că pe Mercur ar fi fost acum om mare. Își aducea aminte cum spuneau oamenii că va crește înalt și voinic. Se pare că adulții pot să vadă în viitor.

Nu recunoșteau în fața copiilor că au acest talent, dar adevărul ieșea la iveală din vorbe care le mai scăpau și din anumite priviri surprinse. Lui Simon îi plăcea ideea de a ghici viitorul. Chiar acum încerca să se imagineze pe sine trăind într-un secol încă neînceput, dar important. Băiețelul de aproape trei ani se visa om mare, cu o misiune extrem de importantă. Deși, pentru moment, să călătorească alături de tatăl său părea destul de important. La toate astea se gândea când îi întinse înapoi sămânța prețioasă și foarte scumpă, zâmbind cu gura până la urechi.

— E minunată, tată.

Niciodată nu fusese mai fericit ca în acel moment.

— Știi cum funcționează?

— Da, răspunse băiatul.

— Ba nu știi, îl avertiză tatăl. Misiunea mea este să găsesc un cămin pentru chestiile astea și de-abia știu eu cum funcționează.

Faptul că își recunoscuse așa simplu ignoranța l-a impresionat pe Simon.

— Cum este o nucă în perete? întrebă el timid.

Nedumerit, tatăl îl privea întrebător. Simon arătă către sămânță:

— N-am văzut niciodată cum vine o nucă-n perete.

— A, exclamă tatăl, râzând încet. Este doar o expresie, nucile cresc într-o specie de copaci de

pe Pământ.

— Știu cum arată un copac, se umflă în pene băiatul.

— Cel puțin din poze, știi.

Tatăl se întoarse, așezând minunea neagră înapoi în lăcașul sacru. Apoi, îndreptându-se către partea din față a navei, adăugă:

— Mai gândește-te la o treabă: semințele astea ale mele sunt ceva mai complicate decât un copac în toată puterea lui. În interiorul fiecăreia se găsește stocată mai multă informație decât poate duce un ADN uman obișnuit. Și considerabil mai multă forță decât ar avea vreodată rădăcinile sau frunzele luate separat.

Simon pășea în spatele tatălui său, uitându-se afară prin ferestrele mari. Marte era roșie și plină de stânci, cu bruma nopții încă ascunsă în cele mai întunecate porțiuni.

Terenul era extraordinar de accidentat, însă nava se deplasa lin, fără cea mai mică hurducătură sau zdruncinătură. Câțiva nori și cel puțin trei oglinzi îi priveau din înaltul cerului purpuriu și baza, numită Promise, se afla drept înainte. Astăzi bătea vântul cu destulă putere cât să împrăștie praful. Praful era periculos. Frigul era la fel de periculos. Marte ucidea oameni, în special copiii neatenți, care nu-i ascultau pe tații lor și pe ceilalți oameni mari. Dar lumea asta nu avea să mai fie mult timp un

loc al capcanelor, se gândea Simon. Pentru destulă vreme merseră înspre Promise, dar turnul înalt nu părea să se apropie.

După aceea, pilotul automat ocoli prin jurul unui deal jos și pe deasupra buzei unui crater vechi, până ajunseră dintr-odată înaintea unui bazin larg umplut cu apă înghețată.

— Aici este lacul? întrebă Simon, în timp ce tatăl său era ocupat să studieze două ecrane.

Băiatul trase concluzia că ajunseseră la destinație. Dar nu zise nimic, de teamă să nu-și întrerupă tatăl, ocupat cu treburi importante. Se așeză pe cel mai apropiat scaun, urmărind totul cu atenție. Nava înaintă până ajunse pe malul lacului. În mijlocul gheții se înălțau un turnuleț și o altă navă de transport. Lângă, cineva se mișca încet într-o direcție, apoi în alta. Străinul era într-un costum greoi, de genul celor purtate de cei care intenționau să stea afară pentru multă vreme. Într-o bună zi, Simon nu va mai avea nevoie de costum pentru a ieși din casă. Sau, cel puțin, așa promiteau cei mari când vorbeau despre viitor, când el avea să fie un bărbat frumos și înalt și nu va purta decât hainele și papucii lui obișnuiți și Marte avea să fie un al doilea Pământ, doar că mult mai frumos.

Simon va trăi sute de ani. Chiar și în ani marțieni, tot mult va trăi. Toată lumea spunea asta.

— Ceva nu e în regulă, mormăi tatăl său.

Băiatul se ridică și veni aproape de el.

— Ar trebui să fi plecat deja. N-aveau ce să mai caute aici, pufni bărbatul.

— Cine trebuia să fi plecat?

Dar tatăl nu-i răspunse. Deschizând un canal de comunicație, se prezentă și spuse cine l-a trimis, apoi întrebă:

— De ce sunteți încă aici? Trebuia să fiți deja plecați.

— Hei, John! se auzi o voce de femeie. Sunt eu, Lilly.

Pe tatăl lui îl chema John.

— Nu, zise el în șoaptă, dar cu asprime.

Era un ton ciudat în singurul cuvânt pe care îl rostise bărbatul. Apoi oftă resemnat și redeschise canalul, zâmbind abia vizibil.

— Sunt aici cu fiul meu, Lilly.

Ea nu răspunse. Simon îl atinse pe umăr. Se întoarse către el și îi zâmbi făcându-i cu ochiul, apoi, tot zâmbind, continuă:

— Am crezut că ești plecată în misiune.

— M-am întors mai devreme, răspunse femeia.

Tatăl său nu se uita nici pe ecran, nici pe fereastră. Încă surâdea, dar ceva se schimbase în aer.

— Câți ani are Simon acum?

— Patru.

Cei născuți pe Pământ foloseau vechiul calendar. Unul din motivele pentru care Simon

nu înțelegea ce înseamnă timpul.

— Mama lui unde e?

— Ne așteaptă acasă. Suntem doar noi doi.

Urmă o tăcere scurtă, întreruptă de femeie.

— Am înțeles.

Tatăl se lăsă pe spate.

— Lilly? Mi s-a spus că vei termina treaba înainte să ajung eu.

— Am avut tot felul de încurcături, John.

— Încurcături? întrebă calm, dar nu foarte încântat de situație.

— Mi-au murit două specimene. Am mai avut câte un specimen contaminat la misiunile trecute, dar niciodată două.

Nava lor mergea pe picioroangele de crab, înaintând repede de-a lungul suprafeței înghețate a lacului. Simon își imagina apa curgând pe ascuns sub stratul gros de gheață, apoi se gândi la noroiul rece și murdar de dedesubt. Apoi își aminti de peștișorii guppy pe care îi lăsase acasă cu mama și surioara lui. Când va fi mare, într-o bună zi va lua peștii și pe copiii lor și le va da drumul înapoi în lac. Ar fi minunat, nu? În mintea lui, văzu gheața topindu-se într-o apă cristalină și călduță în care se oglindea cerul albastru, ca pe Pământ, și sute, milioane de peștișori înotând peste tot, cu gurile căscate în căutarea hranei.

— Cât mai ai?

— Încă forez, răspunse femeia.

— La ce adâncime ai ajuns?
— Aproape cinci kilometri, zise ea.
Tatăl său scăpă o înjurătură zdravănă. Apoi i se adresă, pe un ton supărat:
— Îmi pare rău, Lilly.
— Nu mai poți aștepta încă o zi?
— Nu, trebuie să-mi respect și eu graficul.
Lilly nu răspunse. După un minut, John vorbi:
— Dacă aș putea, aș aștepta. Știi doar. Numai că de data asta vor să termin treaba într-o săptămână și cel mic trebuie să se întoarcă acasă.
Femeia încă tăcea. Tatăl se întoarse către Simon, pregătindu-se să spună ceva, dar se auzi Lilly:
— Am sunat la Zoo.
Bărbatul scutură din cap, apoi răspunse calm și puțin trist:
— Telefonul nu va rezolva nimic și tu știi asta.
— Despre ce vorbiți? întrebă Simon.
Tatăl închise canalul:
— Șșș...
Apoi îl redeschise.
— Bine, Lilly, fie. Zoo o să-și pună avocații la treabă, mergem pe căi oficiale. Dar ce-ar fi să-ți scoți aparatura? Dacă ți se aprobă întârzierea, te las să te întorci să termini.
— Vasăzică feciorul tău chiar e aici.
— Este.
— Mă aude? întrebă ea.

— De ce? întrebă John și se întinse să apese pe un buton.

Pe neașteptate, femeia exclamă:

— Simon? Salut! Eu sunt Lilly, o foarte, foarte bună prietenă a tăticului tău!

Simon știa că existau reguli pentru când rămânea singur. Singur în navă însemna că nu are voie să pună mâna pe nimic, în afară de lucrurile lui și de obiectele absolut necesare. Pilotul automat îl supraveghea când John lipsea și îl supraveghea și pe John când lucra afară. Dacă se întâmpla ceva, pilotul trebuia să găsească o soluție de salvare. Dar Marte era plină de pericole și cele mai rele lucruri stăteau gata să se petreacă. Înainte de a pleca în expediția asta, mama lui Simon îi spusese tatălui:

— Poate se defectează ceva sau îți perforezi costumul.

Mama credea că băiețelul ei doarme și că, oricum, chiar dacă nu dormea, Simon n-avea cum s-o audă vorbind în celălalt capăt al casei. Cu o voce îngrijorată, îi aminti soțului ei că orice pas greșit l-ar putea lăsa pe fiul lor orfan de tată, la două sute de kilometri de casă. Și ce-o să se întâmple atunci?

— Pilotul știe ce e de făcut, promisese tata. Sună la numărul de urgență și se îndreaptă spre cel mai apropiat adăpost.

— Cu Simon înăuntru, completă mama.

Îngrozit și singur.

— Nu e cazul să mă vezi mort, remarcă John sarcastic. Deși, după părerea mea, asta ar putea fi mai grav decât că rămâne Simon singur.

— Nu-mi vreau băiatul traumatizat, zise ea.

Tatăl nu răspunse.

— Nu vreau, repetă ea. Nu traumatizat!

Nici Simon nu voia să fie traumatizat, doar că acum era clar speriat. Tata pășea încet de-a lungul suprafeței înghețate, într-un costum mai alb decât gheața de sub bocanci.

Capul ras complet i se întrezărea prin cască. Prietena lui stătea lângă sondă. Lilly îl privea pe Simon, care se uita la ei pe geam. O pereche de roboți mici stăteau undeva în apropiere, fără să facă nimic. Sonda încă fora, cu gheara săpându-și drum spre piatra călduță din adâncuri. Simon privi cablul răsucindu-se, apoi îl văzu pe tatăl său făcând semn cu mâna, iar pe Lilly zâmbind și spunând ceva. John se întoarse și Simon i-a putut observa chipul. Cei doi adulți aveau o conversație pe un canal privat și vorbeau amândoi în același timp. Apoi tăcură brusc. Câteva minute nimeni nu mai zise nimic. Parcă trecu o veșnicie. Poate așteptau să se întâmple ceva. Poate ce avea să se petreacă era foarte grav. Simon își aminti povestea cu un colecționar Zoo, care tăiase o gaură într-o peșteră plină cu apă și metan, iar gazul țâșnise

prin gaură, nimerind unul dintre roboți pe care îl ridicase în aer, aruncându-l peste om, care murise în urma impactului.

În clipa aceea Simon înțelese înfricoșător de clar că tatăl său avea să moară. Îndreptându-se de spate, se pregăti pentru moment. Dar nu se întâmplă nimic. Nu se schimbă nimic. Cei doi începură iar să vorbească, apoi se opriră. Simon se plictisea de moarte. Deci se lăsă pe scaunul lui și începu să se joace. El era în echipa albastră, adversarii lui erau mov. Începu într-un colț, înghiți biluțele mov și le înmulți pe cele albastre, câștigând astfel teren și punând stăpânire pe întreaga planșă.

Când ridică ochii pe geam, tatăl lui se îndrepta înapoi spre navă. Simon nu mai văzuse pe nimeni mișcându-se atât de rapid într-un costum de cosmonaut. Lilly dispăruse din câmpul vizual. Oare unde plecase? apoi ușa ermetică începu să se deschidă, Simon lăsă jocul și se ridică în picioare din nou, fixând cu ochii ușița din spatele cabinei.

Chiar și după curățirea obligatorie, costumul femeii mirosea a peroxizi și a praf. Păși în cabină zâmbind, cu casca sub braț. Era foarte drăguță. Avea pielea mai închisă la culoare decât majoritatea oamenilor pe care îi văzuse Simon în viața lui. În atmosfera cabinei, vocea ei suna cald, amabil.

— Ia uite ce băiat mare și isteț! începu ea.

Îi plăcea Lilly.

— Simon e un nume foarte frumos.

Băiețelul o aprobă din cap, zâmbindu-i.

— Tatăl tău mi-a povestit o grămadă de lucruri despre tine, continuă ea.

Apoi deveni dintr-odată serioasă.

— Doar că e prea încăpățânat.

Sasul reîncepu ciclul de decontaminare și aclimatizare a celor care veneau de afară.

— Simon, începu ea, ai auzit vreodată despre proiectul Zoo?

Băiatul dădu din cap fără să gândească. Spre norocul lui, da, știa despre oamenii care se ocupau de gândaci.

— Mi-a explicat mama.

Lilly nu spuse nimic.

— Că sunt oameni cu suflete minunate, continuă el.

— Hm, așa se pare, zise ea încet după o vreme, apoi adăugă: îmi place să cred că facem ceva util. Să salvăm cât mai mulți marțieni înainte ca lumea lor să dispară pentru totdeauna.

— Marte nu pleacă nicăieri, spuse Simon.

— Dar habitatele lor vor pieri, unele chiar foarte curând, altele mai târziu.

— Și noi suntem marțieni, rosti el, repetând ce auzise de la oamenii mari din jurul lui.

— Doar că microbii nativi au fost primii aici, remarcă ea.

Simon ridică din umeri, nu-l interesau microbii.

— Microbii ăștia sunt sub noi chiar acum, începu ea.

Ușa ermetică era presurizată, dușurile și aspiratoarele se chinuiau să curețe costumul tatălui său cât mai bine de microbi.

— Simon, sub noi se află o lume întreagă, fermecată, un paradis.

Vorbea repede și foarte serios.

— Căldura, apa și nutrienții, plus fracturile din roca de la bază sunt principalele suprafețe de creștere pentru mii de specii native. Pseudoarchaea și nanobacteriile, cisturi virale și, probabil, cea mai mare populație de ciuperci din întregul cosmos. Eu iau mostre pentru ceea ce ar fi echivalentul marțian al unei păduri tropicale. O comoară de neprețuit, unică în univers. Îți dai seama ce urmează să se întâmple cu aceste organisme?

Simon nu înțelegea aproape nimic din ce auzea. Dar un cuvânt nou îi atrase atenția, de aceea întrebă:

— Ce este aceea o pădure tropicală?

Lilly ezită:

— Tu ce crezi că e?

— O pădure unde plouă tot timpul? încercă el.

— Exact.

— Nu se oprește niciodată ploaia?

— Plouă mult, așa e.

— Trebuie să fie o pădure foarte tristă, se

gândi Simon. Acum sasul terminase de dezinfectat, iar ușa internă se deschise și John intră în cameră cu pași repezi, desfăcându-și casca, ochii scăpărând de furie și gura crispată.

— Vorbeam despre pădurea tropicală, raportă Simon. Apoi se întoarse către noua lui prietenă și o întrebă:

— Cum pot crește copacii când cade apă întruna pe ei?

— Nu-i chiar așa, se repezi ea.

Se întoarse la John:

— Ei? Au sunat avocații?

— Nu încă.

Tatăl se opri și îl întreba pe fiu încet:

— Și despre ce ați mai vorbit?

— Despre nimic, zise Lilly.

— Ba despre Zoo, o corectă Simon.

— Așa, despre Zoo. Tocmai îl întrebam pe acest tânăr inteligent ce știe el despre ce fac eu. Iar el mi-a răspuns că mama lui e de părere că sunt bleagă, dar am o inimă bună.

Asta am spus eu? Nu cred!

Tata se uita când la unul, când la celălalt.

— Asta a fost tot, spuse Lilly veselă.

Costumul tatei strălucea de curat ce era. Arăta de parcă s-ar fi sufocat în el. Ba chiar arăta obosit, deși nu făcuse nimic astăzi.

— Nu face asta! rosti în cele din urmă, încet și calm. Simon nu-și dădea seama cui i se adresase, poate vorbise singur? Doar că Lilly

răspunse cu o voce abia stăpânindu-și furia:

— De ce nu? De ce m-aș gândi la așa ceva? Doar am o inima bună, care nu dorește răul nimănui, om sau bacterie.

Lui Simon încă îi plăcea Lilly, dar știa că oamenii mari sunt niște ciudați. O fi fost Lilly unul din acei oameni mari? Niciunul dintre ei nu scotea o vorbă, evitându-și privirile. Podeaua părea cea mai interesantă zonă a camerei, la care se uitară amândoi o vreme, cu gurile încleștate, cu ochii în gol și respirând sacadat. Ca să rupă tăcerea, Simon începu să povestească:

— Astăzi am ținut în mână o sămânță, mi-a dat voie tata.

Vorbea singur.

— Semințele sunt mașini, continuă el netulburat.

— Explodează ca bombele și sunt foarte puternice și știi ce e în ele? Au ca niște săculeți mici și sacii sunt aruncați prin gaura făcută de bombă și plini de gândăcei mici, care fac tot felul de chestii importante și interesante. Cum ar fi să crească repede să construiască rădăcini mici-mici, să transporte putere, cum fac cablurile de curent, și rădăcinile ajută să încălzească coaja repede și să înverzească pietrele, ca să ne facă nouă viața mai frumoasă.

Ca din senin, Lilly scoase o înjurătură groaznică. Tata o atinse pe umăr.

— Nu pune mâna pe mine, John!

— Lasă-ne în pace, Lilly, îi ceru tata încet.

Simon nu-l mai văzuse niciodată atât de enervat.

— Pune-ți costumul și ieși afară!

Dar Lilly scutură din cap și nu se mișcă din loc. Apoi, afișând un zâmbet ciudat, zise:

— Simon, vrei să-ți spun un secret nostim despre mine și tatăl tău?

Băiatul ar fi ascultat orice, atâta vreme cât era amuzant…

— Da.

— Ba nu, zise John, așezându-se între ei. Lilly, ia-ți costumul și du-te să-ți faci treaba. O să le spun șefilor mei că aici e ceva în neregulă și că încă nu pot planta. Fă ce ai nevoie să faci. Ești mulțumită acum?

— Nu, răspunse ea.

— Ce mai e?

Lilly continua să-l fixeze pe Simon cu un zâmbet ciudat întipărit pe chipul ei frumos.

— Vreau să mă ajuți, John. Să forez și să eșantionez. Tot tacâmul.

Tata nu scotea o vorba. Apoi femeia se întoarse:

— Tu ce zici, Simon, nu vrei ca tăticul tău să aibă și el o inimă bună?

— Ba da, aprobă Simon.

— Deci ce să facă el acum? Să mă ajute sau să mă lase să mă descurc singură?

— Ajut-o, tata, îl imploră băiatul. Trebuie s-o ajuți, n-ai încotro.

624 Hektor

O pasăre mică îl avertiză pe Simon de revolta iminentă. Jackie era pe jumătate papagal, atât de mult îmbunătățit genetic, încât atinsese un IQ aproape uman. Rostul ei era să țină companie și să supravegheze ferma și era foarte bună la ambele activități. Dar fiecare ființă are calități nebănuite, așa cum spuneau profesorii lui Simon ori de câte ori un grup de boboci începea școala. Indiferent de zestrea genetică, mintea unui organism sau cultura în care a fost introdus, fiecare entitate poate oferi surprize dintre cele mai neașteptate, prin defectele sau la fel de bine prin calitățile care, dacă sunt ieșite din comun, pot da peste cap viața cuiva.

— Se arată semne de alarmă, raportă Jackie. Semnale nesemnificative, te asigur, dar presimt un dezastru iminent.

— E soarele nostru? întrebă Simon.

Nu era o întrebare ieșită din comun, având în vedere că reactorul lor mergea la mai mult de o sută cinci la sută din capacitatea prescrisă.

— Crezi că ne lasă lumina?

În douăzeci de ani, avuseseră loc două mari

pene de curent. Care nu se produseseră din vina lui Simon, dar ambele fuseseră catastrofale pentru fermă, două nenorociri care lăsaseră în urmă traume în viața lui.

Însă papagalul îi spulberă temerile:

— Nu, nu e soarele nostru.

— Probleme cu carnea?

Se temea de viruși, cum ar fi vreun mugure de herpes scăpat de capul lui prin sistemul nervos al noilor emigranți, care ar fi creat mari probleme.

— Nu, oasele și inimile se dezvoltă normal și șunca e gata înainte de termen.

Cu toate acestea, Simon studie peisajul din fața lor: deasupra craterului antic se înălța un dom de diamant, din vârful căruia se înălța o pală de foc arzând câteva minute în fiecare zi. Când nu ardea focul, bazinul era inundat de o lumină strălucitoare, dar obișnuită. Limitarea frecvențelor radiațiilor permitea consumul eficient de energie. Foliajul verde pământiu mustea de viață și pocnea de sănătate, crescând în fiecare zi. Cele mai înalte erau micile lacuri, în care își întindeau rădăcinile copaci de gravitație redusă, dotați cu nenumărate trunchiuri care susțineau bazine în formă de cupe cu apă limpede, în care înotau o mulțime de pești și crevete, fiecare acoperit cu o pieliță protectoare, astfel încât erau protejați de vânt și de celelalte animale dimprejur. Ca și

alți copii, Simon se ocupase de designul acestor bazine de apă de când sosiseră pe Hektor, urmărise nenumărate îmbunătățiri de construcție, care să le permită să se dezvolte în solul carbonifer. Acest proiect era cea mai mare realizare a lui. Spre deosebire de proiectul cu coastele și inimile, care nu erau cine știe ce din pună de vedere științific, fiind o muncă de rutină comercială și total inestetică. Petrecuse zile întregi studiind și planificând, după ce stăpânul acestei ferme îi ceruse să selecteze exemplarele și să le îmbunătățească după gusturile și cerințele lui, creând ceva mult mai satisfăcător decât o banală, deși eficientă, fabrică de mâncare fără niciun gust. Cu răbdare, însă ferm, mai întrebă o dată papagalul:

— Ce e în neregulă, Jackie?

— Doi oameni au intrat în radarul meu, raportă pasărea. Mergeau pe sub acoperiș, dar ocoleau drumul oficial. Nu le-am recunoscut fețele. Purtau uniforme de mineri.

— Și ce făceau minerii? Au furat mâncare?

— N-au făcut nimic.

Simon așteptă mai multe lămuriri.

— Au vorbit despre foc.

— Așa. Ce-au vorbit despre foc? insistă Simon.

Deși era papagal, Jackie habar n-avea să imite vocile oamenilor. Dar își cunoștea limitele și nu se strădui. Însă era destul de inteligentă să facă un rezumat al discuției.

— Unul din ei a spus ceva cum că ar fi îngrijorat, pe urmă celălalt a zis că oricum se va întâmpla foarte curând, în treizeci și trei de ore. Apoi i-a zis camaradului său că focul e stins și câinii dorm și, chiar dacă șefii ar afla despre plan, în acest moment nimeni nu mai putea opri ceva ce nu mai putea fi oprit.

— Nu înțeleg o iotă, mărturisi Simon.

— De ce nu mă miră? (Unul din talentele-surpriză ale lui Jackie era sarcasmul.)

— La început, nu am dat nicio importanță, dar în primul rând, focul mă sperie și, pe urmă, mi s-a părut suspect că au adus vorba despre șefi.

Simon n-avea cum să nu fie de acord. În principiu, fiecare aspect al coloniei era sub controlul șefilor și, dacă ceva le trecea pe sub nas neobservat…

— Deci i-am urmărit pe mineri! continuă papagalul.

— Parcă spuneai că nu sunt mineri.

— Păi, erau prea solizi ca să fie mineri. Doi bărbați neobișnuit de musculoși.

Doar soldații sau nou-veniții mai aveau tonus muscular. Simon avea o alură filiformă, ca urmare a gravitășii foarte reduse și a consumului minim de calorii.

— Ce altceva au mai zis?

După acel schimb de replici n-au mai vorbit. Dar chiar înainte de a părăsi ferma, bărbatul s-a întors spre femeie și i-a cerut să zâmbească. Că

McKall știe el ce face și că ea ar trebui să nu-și mai consume dracului energia gândindu-se la ce-i mai rău.

Simon rămase tăcut. După o vreme, Jackie întrebă:

— Auzi, tu-l cunoști pe McKall, nu?

— Îl cunosc. Chiar el e tipul care mi-a dat misiunea asta.

Doi asteroizi roșietici stăteau lipiți strâns unul în celălalt, producând Hektor 624. Mica lume orbita în jurul soarelui la 60 de grade în fața lui Jupiter, în dulcea regiune Lagrange, unde o mulțime de asteroizi troieni înotau de miliarde de ani.

Hektor avea un corp elongat, care se rotea o dată la aproape șapte ore, iar Simon întotdeauna fusese de părere că e o planetă urâtă. Impresia îi era accentuată și pentru că trăia la un capăt de univers, slugă la șefi și la alte corporații, de pe un post de simplu fermier. La școală avusese întotdeauna note bune, absolvise ca un atum calificat, poate chiar unul talentat, *atum* fiind numele profesional împrumutat de la zeul egiptean a cărui misiune era să creeze lumile necreate. Dar inteligența nu e întotdeauna o garanție a succesului în viață. Cele mai bune posturi erau obținute cu pile, dacă aveai prieteni sus-puși sau mentori influenți, iar cariera lui Simon de până în acest

moment era o dovadă clară că el nu avea de niciunele. Oriunde altundeva în sistemul solar ar fi fost mai bine: Marte era un vis îndepărtat, iar asteroizii lunari și solari ai lui Jupiter erau ocupați deja și mult peste capacitatea lor. În plus, acum mai era și Luna și echipe de test munceau de zor pentru terraformare pe Venus. În schimb, Hektor era o exploatare minieră izolată, care nici măcar nu era cine știe ce mină. Odată ce se puneau la punct utilajele, avea să pompeze apă și carbon în sistem. Dar nu era proiectată să devină o destinație importantă, nu avea să fie niciodată o colonie mare. Pe planetă, la suprafața și în interiorul ei, trăiau aproape cincizeci de mii de suflete inteligente, din care oamenii erau o minoritate, majoritatea fiind glorii intrate în uitare și suflete pierdute.

Cea mai mare comunitate avea un nume oficial, însă localnicii o botezaseră Desperado: un orășel tânăr, murdar, înghesuit și haotic, așezat într-o zonă de impact unde doi asteroizi de clasă D se alăturaseră. Așezat între un container de banane proaspăt culese și unul de plevuști dezosate, Simon se îndreptă spre Desperado. Când ajunse, un robot al poliției se înființă, întrebându-l încotro.

— La casa lui Ernest McKall, răspunse el.

Dar nu era suficient. Fără niciun motiv aparent, protocoalele de securitate se complicaseră. Robotul vru să afle și motivul

acestei așa-zise vizite.
— I-am găsit câinele pe care-l pierduse și i-l aduc, zise tânărul.
Deși nicăieri nu se vedea niciun câine, răspunsul păru satisfăcător. Simon își făcu loc printr-un tunel care ducea în oraș, trecând de-a lungul grădinilor roditoare ce se odihneau sub lumini strălucitoare ca pe Pământ, straturi nesfârșite de flori și culturi de carne animală, care răsplăteau consumul exorbitant de energie necesar pentru producerea lor, prin curcubee și parfumuri elaborate.
— Dar dacă McKall n-o fi acasă? se întrebă Simon.
Însă era acasă și atumul mult mai în vârstă păru încântat să dea ochii cu un asemenea musafir neașteptat când deschise ușa.
— Poftim înăuntru, dragul meu, tocmai mă pregăteam să beau un pahar de vin la sfârșitul zilei.
— Nu vreau să vă deranjez, minți Simon.
— Niciun deranj. Hai înăuntru!
McKall fusese întotdeauna cam uscățiv. Simon găsise odată o poză de-a lui din urmă cu nouăzeci de ani – un băiat de opt ani, slăbănog și zburlit, cu ochi mari, care se uitau fix la aparatul de fotografiat, în timp ce se strâmba la fotograf, cu un zâmbet ciudat, de parcă tocmai mâncase ceva ce nu-i priise. Varianta matură a copilului încă păstra aerul tineresc, dar părul

deja era a doua sau a treia generație și începuse să se facă negru ca abanosul. La viața lui, McKall nu fusese niciodată un vorbăreț, iar lipsa gravitației, combinată cu dieta matusalemică, îi dădea un aer de eleganță firavă copilului care fusese cândva.

— Vin? îi oferi McKall.

— Nu, mulțumesc, refuză Simon.

Atumul șef de pe Hektor stătea în spatele unui bar sofisticat, o structură elaborată, garnisită cu metale rare, în mijlocul unei camere a cărei unică funcționalitate era petrecerea plăcută a timpului liber. Totuși, bătrânul nu se deranjase să ia sticlele goale, cu atât mai puțin să le umple. Se uita la Simon, tăcând și zâmbind, iar calmul privirii, precum și liniștea dintre ei, îi spunea lui Simon că vizita lui nu era neașteptată.

— Mi-am pierdut câinele, nu? întrebă McKall.

Simon clipi surprins, zâmbetul se lăți, bătrânul se apropie de el, vorbindu-i cu o voce calmă, pronunțând cuvintele rar și moale.

— Ia spune, ce ai aflat, puștiule?

Simon avea aproape cincizeci de ani, iar copilăria lui era deja o amintire îndepărtată.

— Ai auzit vreun zvon, nu?

— Despre niște câini, răspunse el.

— Doar atât? întrebă cel mai în vârstă, ridicând din umeri.

— O să se întâmple ceva.

— Întâmplările sunt inevitabile. Ai mai multe amănunte?

— În douăzeci și opt de ore…

— Destul.

O mână uscată se ridică în aer aproape atingându-l pe Simon pe piept.

— Nu, nu știi nimic. Absolut nimic.

— Câinii tăi dorm în post, continuă Simon.

Gazda lui nu scotea un cuvânt. Aștepta.

— Am mai auzit și ceva despre un incendiu.

Zâmbetul se îngustă, dar vocea deveni mai prietenoasă.

Curioasă. Poate chiar amuzată.

— Ce-i cu incendiul?

— Domnule, v-am studiat scrierile.

Eticheta îi impuse lui Simon să încline capul ușor în fața celui cu un statut social superior.

— De obicei faceți asocieri între activitatea metabolică și foc.

— Dar nu sunt singurul care a folosit o asemenea analogie.

— Însă, ca tânăr atum, ați petrecut mult timp și energie criticând limitele științei noastre, pretindeați că sunteți prizonierul unor legi draconice. Ați spune că viața, așa cum o construim noi, este doar o flacără mocnită. Și că visați ca într-o bună zi să dezlănțuiți puterea reală a organismelor. Biochimie revoluționară, genetică inovatoare și curățarea ultraeficientă a oricăror reziduuri inutile. Ați fost unul dintre cei

mai vehemenți avocați ai anulării Regulilor învechite, pretinzând că numai atunci profesia noastră, care se află abia la început, va fi capabilă să producă o flacără nemaivăzută, care să cuprindă întregul univers.

— Ah, înțeleg, râse McKall încet. Înțeleg.

— Ce nu pot opri șefii?

În loc să-i răspundă, atumul îi puse o altă întrebare:

— De ce crezi tu că un cercetător talentat, un om cu importante realizări, s-ar duce de bună-voie unde și-a înțărcat dracul copiii? De ce ar ignora Earnest McKall toate ocaziile avantajoase care i se oferă, călătorind tocmai până aici, pe maldărul ăsta de rahat și apă înghețată?

Simon nu răspunse.

— Da, am niște câini, recunoscu McKall. Se vor trezi în curând, dacă vrei să știi. Zeci de ani de cercetare și câteva laboratoare bine camuflate au făcut mai mult decât o revoluție, atât din punct de vedere al productivității, cât și al plasticii.

— Dumneavoastră ați făcut asta?

— Da, însă nu singur.

Bătrânul dădu din cap, scuturându-și părul negru și bogat.

— Am lângă mine câțiva asociați absolut extraordinari, plus colaboratori în douăzeci de alte lumi. Da, am o minte strălucită, dar nu sunt orbit de mândrie.

— Eu sunt unul dintre asociații dumneavoastră, preciză Simon.

— Nu, nu ești. Însă ai fi putut fi, tânărul meu domn. De fapt, acesta e unul dintre motivele pentru care i-am ținut pe unii angajați departe de orele pe care le avea clasa dumitale. Am crezut că mă poți ajuta în munca mea de aici.

— Dar n-am făcut nicio brânză.

— Nicio brânză, aprobă McKall. Lucru care m-a surprins, trebuie să recunosc. După sosirea dumitale aici, te-am urmărit îndeaproape, am vrut să văd mai ales cum răspunzi față de autoritate. Să-ți spun sincer, nu am fost deloc impresionat. Eu aveam nevoie de îndrăzneală, de geniu. Competență fără inspirație este binișor pentru o lume comercială banală, dar nu pentru sufletele însetate de un vis măreț.

Nici dacă l-ar fi pălmuit cineva, lui Simon nu i-ar fi luat foc fața așa. Respira greu și rar, apoi, în ciuda eforturilor de a se stăpâni, începu să plângă, lacrimile curgându-i pe obrajii încinși.

— Dar să știi că, altminteri, îmi ești foarte simpatic, continuă McKall. Și, din moment ce nu ai nicio informație clară despre planurile mele și nici nu mai există vreo cale de a opri inevitabilul, îți voi face un cadou: folosește-te de această șansă pentru a scăpa. Un transport pleacă de pe Hektor în patru ore. Vor fi câteva cușete goale, te sfătuiesc să iei una.

Simon se întoarse să plece, apoi rămase pe

loc nehotărât.

— Intenționați să preluați controlul asupra lui Hektor? bâigui el.

McKall începu să râdă.

— N-ai fost atent la ce ți-am spus adineauri? Ambițiile mele sunt mult mai mari decât movila asta de pământ!

Simon se repezi înspre primăria din Desperado, deși se aștepta să fie oprit de mâini puternice și arme criminale. Cel mai mare dintre șefi parcă-l aștepta. Îi strânse amândouă mâinile și îl pofti în biroul minuscul, apoi, înainte ca el să deschidă gura, îi spuse:

— Nu te îngrijora. Dar mai ales nu intra în panică! Știm cu toții de planul lor.

— Știți? De când?

— De câteva zile deja, răspunse omul degajat.

Apoi, prefăcându-se cât se poate de stăpân pe sine, continuă:

— Îl avem pe McKall sub supraveghere. Și pe acoliții lui. Echipele noastre de securitate sunt pe punctul de a pune mâna pe ambele lui laboratoare private.

— Ah, bun, răsuflă Simon ușurat.

Moment în care șefului îi pieri zâmbetul de pe față. Devenind dintr-odată cât se poate de serios, îl întrebă pe fermier:

— Am o curiozitate. De ce te-ai dus întâi la atum, în loc să vii direct la noi?

— Nu știam despre ce este vorba.
— Voiai să pescuiești informații?
— Da, răspunse el, încercând să sune cât mai convingător cu putință. Dacă tot aveam de gând să raportez o infracțiune care nu avusese loc încă, trebuia măcar să aflu câteva detalii. Care să vă dea un motiv să credeți în veridicitatea afirmațiilor mele.
— Un răspuns destul de plauzibil, replică șeful. Cel puțin pentru moment.
Simon se simțea mic și prost. Tot ce-și dorea acum era să se înapoieze cât mai repede la ferma lui, la Jackie, și, dacă scăpa de belea, să-și continue treaba și să hrănească această lume minusculă de la capătul universului. Tremura de îngrijorare.
— Pot să plec? întrebă timid.
— Mă tem că nu pleci nicăieri până nu știm cu certitudine.
Simon înghiți în sec, cu un nod în gât.
— Ce să știm cu certitudine?
Întrebarea lui stârni un hohot de râs, apoi veni răspunsul temut:
— Totul, dragul meu, trebuie să știm totul.
Atacurile asupra laboratoarelor fură lansate, fiecare picând în capcane inteligente. Mercenarii lui McKall erau pregătiți să se apere, iar încercarea de a pune mâna pe revoluționari se sfârși cu capturarea de imagini holografice și roboți sosii. Apoi rebelii puseră mâna pe

sistemul de comunicații local. Propriul lor atac se desfășură conform programului, iar minimul de decență le cerea să-i avertizeze pe cetățenii civili și să le ofere căi de scăpare. Doar că șefii puseră interdicție pe orice mijloc de transport. Își regrupară forțele rămase, întocmiră noi planuri de atac până în momentul în care își făcură apariția „câinii” despre care circulaseră atâtea zvonuri. Tuneluri secrete ajungeau în adâncime până în centrul lui Hektor și din ele țâșniră afară monștri însetați de sânge, cu o viteză uimitoare, rupând din carne și din raze laser în timp ce goneau prin Desperado. În haosul care urmă Simon reuși să scape. Ajuns la fermă, descoperi acolo trei roboți civili, care puneau la cale o bombă de fuziune mică.

— Nu putem lăsa resursele la îndemâna inamicului, raporta una dintre mașini.

Lui Simon nu-i mai păsa. O luă pe Jackie și își adună câteva lucruri, apoi goni spre unul din porturile auxiliare și, în timp ce pământul de sub picioarele lor se zguduia și se crăpa, mii de suflete înnebunite de panică părăsiră în grabă planeta Hektor, cu orice navă bună pentru un drum în spațiu, asumându-și orice risc în drumul înapoi spre soare.

În următoarele câteva săptămâni, Simon fu interogat de voci de la distanță – militari și politicieni care voiau să obțină cât mai multe informații despre McKall. Băiatul le oferi toate

detaliile pe care le cunoștea, încercând să-și treacă sub tăcere rușinea. După ce nava lui Simon trecu orbita marțiană, refugiații fură înghesuiți în carantină pe Noul Phobos. Cine știe ce boli noi ar fi putut să le strecoare în sânge McKall? Printre teste și alte interogatorii, amintirile din copilărie îi reveniră în minte lui Simon, când fusese pe Marte, cu mările ei albastre și reci și atmosfera densă, aproape artificială. Peisajul deșertic, aspru, dispăruse. Transformarea aceasta rapidă a universului îi dădea un sentiment de mândrie, dar și o senzație de pierdere irecuperabilă și dureroasă. Totuși, în ciuda planurilor mărețe și a trilioanelor de euro investiți, procesul de terraformare era departe de a fi perfect. De la o înălțime de patruzeci de mii de kilometri, Simon zări lacurile încă pline de acid și pădurile în care copacii se uscau, știa că sunt zvonuri că noul ecosistem se dovedise mult mai puțin stabil decât vorbeau pe la televizor oamenii politici și cei de știință. După cincisprezece luni de carantină, Simon era un om liber și urmări știrile când navele militare luară cu asalt 624 Hektor. Roboții și trupele de șoc aterizară în craterul gol care fusese ferma lui Simon. „Câinii” fură topiți și înghețați. Toate bătăliile se dovediră câștigătoare, victoria era aproape. Și dintr-odată războiul luă o întorsătură neașteptată. O explozie albăstruie rupse asteroidul. Încă de

când începuse rebeliunea, o mică parte din Hektor fusese transformată complet. O navă de transport de dimensiuni nemaiîntâlnite era ascunsă sub crusta roșiatică și explozia care avu loc aruncă în aer bucăți întregi de rocă de jur-împrejurul navei, nimicindu-i pe invadatori. Jumătate din asteroid ieși de pe orbita antică, cu motoare turate la maxim și se apropie periculos de mult de Jupiter. Planeta uriașă își pierdu stabilitatea. Apoi, nava împinse și ieși în partea îndepărtată a sistemului solar, ajungând până în apropiere de Saturn.

Cinci ani mai târziu apărură motoarele stelare – mult mai performante. Între timp, McKall devenise o legendă. Nimeni nu avea de gând să-l vâneze prin galaxie, cu atât mai puțin să continue războiul. Ce rost ar mai fi avut? Un corp în permanentă schimbare, format din carbon, silicon și apă încălzită se îndepărta de soare, de umanitate, ducând această nou-născută revoluție direct în inima celor trei surori din constelația Centaurul.

Venus

În cele din urmă, toată lumea află povestea lui Simon. Dintr-odată oameni pe care nu-i văzuse în viața lui știau cine este și îi zâmbeau jenați. Cunoștințele lui începură să se poarte cu el cu

mare condescendență, râzând cu gura până la urechi la poantele lui slabe și rare sau urându-i o zi bună sau o noapte bună, cu vise cât mai plăcute. Cei de la muncă, colegii lui atumi, abordau una din două strategii penibile: fie săreau să-i spună cât de rău le pare de situație și să-l întrebe ce pot face pentru el, fie păreau de-a dreptul scandalizați că Simon nu îi considerase destul de apropiați, încât să le povestească ce i se întâmplase.

— Doamne Dumnezeule! Ți-ai pierdut aproape întreaga familie! exclamă unul dintre ei, eronat, dar pătimaș. Ar fi trebuit să-mi zici. Așa, mă simt ca un prost! Am crezut că suntem prieteni, cel puțin…

Simon avea, totuși, câțiva prieteni buni, cât numeri pe degetele de la o mână. Când se află despre dezastrul de pe Marte, îi respectară cu discreție intimitatea. Pe măsură ce situația se înrăutățea, el se refugie în câteva droguri relaxante și alte metode, care îl ajutau să facă față situației, deși efectul lor nu însemna mare lucru. Mai plângea câteodată, însă doar când era singur. În cele mai proaste zile, se oferea voluntar pentru misiuni solitare, evitând pe cât posibil discuțiile profesionale despre greșeli din trecut și numărul de victime. Crezu chiar că depășise momentul, fiind chiar într-un fel mândru de capacitatea lui de a trece peste aceste încercări ale vieții, dar, când situația se

stabiliză cât de cât, se întâlni întâmplător cu un prieten din copilărie. În toată ignoranța lui, acesta îl întrebă brusc:

— Dar familia ta, Simon? Au reușit să scape din coșmarul ăsta, nu?

Părinții lui nu încercaseră niciodată să evadeze. Erau doi bătrânei, trăind fiecare la câte un capăt al unei lumi schimbătoare și strâmbe, și care nu-și mai vorbiseră de mai bine de patruzeci de ani. Dar, atunci când veniseră furtunile și aerul se prefăcuse în otravă, își lăsaseră casele și fugiseră întâi cu navele, apoi pe jos, prin tot acel haos, ajungând în cele din urmă la un habitat de unde se vedea Hellasul și unde-și petrecuseră împreună ultimele opt zile și nopți.

Cât despre frații și surorile lui vitrege, în afară de doi dintre ei, toți reușiseră să se scape înainte ca ecosistemul să se prăbușească. Dar găsirea unui adăpost pentru ziua de mâine nu era doar problema lor, ci a întregului sistem solar. Milioane de refugiați stăteau înghesuiți pe zece Luni Noi și o flotă întreagă de nave de salvare, plus diverse habitate ad-hoc, încropite din alveole pneumatice și sisteme de refugiu abandonate care pe unde. Era o viață dură, murdară și periculoasă, deși mult mai bună decât a celor cincizeci de milioane de suflete rămase în urmă pe suprafața anaeorobă și peroxidată a lui Marte. Unde își vor găsi acele

suflete scăparea? Unde vor trăi ele mâine? În fața acestui dezastru, atumii găsiră o soluție: să se terraformeze Marte din nou și cât mai rapid posibil, folosind toate mijloacele disponibile.

— De data asta vom construi o seră, declară un atum tânăr. Ar fi trebuit s-o facem de la bun început. Încă o dată, Simon, ne pare atât de rău pentru tragedia familiei tale.

Naomi era o fată tânără și frumoasă, care își folosea calitățile fizice și alura șarmantă pentru a câștiga favoruri și a primi complimente. Îi plăcea să converseze, era îndrăgostită de propria voce, inteligentă și armonioasă. Umblau zvonuri cum că ar fi fost dotată cu deschideri artificiale și rotunjimi detașabile, pori care emanau arome intoxicante și mici șocuri electrice. Simon era curios să afle mai multe despre trupul ei, dar nici rangul, nici dorința nu-i erau atât de mari, încât să-și urmeze dorințele instinctuale. Pentru el era suficient să o privească în timp ce-și etala farmecele. Majoritatea colegilor lui simțeau că Naomi e prea mult pentru ei. Dar Simon nu se simțea deloc intimidat, nici chiar atunci când fata se lăuda cu planurile ei pentru un viitor incandescent. Cel de-al doilea secol al său adusese cu el o revelație folositoare: fiecare eșuează în cele din urmă și, cu cât îți construiești mai migălos viitorul, cu atât va fi mai dramatic eșecul.

În momentul în care ne aflăm, atumii discutau, ca de obicei, cu înflăcărare, despre subiectul lor preferat: serele.

— Ah, eu nu sunt chiar atât de convins, murmură Simon.

Naomi râse și îl întrebă pe un ton plin de sine:

— Nu mai spune! Și de ce, mă rog?

— Păi, un acoperiș n-ar fi suficient. La urma urmei, e cam același lucru.

Dar ea nu putea lăsa remarca lui fără o replică.

— Dar, dacă am fi avut un acoperiș, am fi putut controla vremea mai bine, razele solare, compoziția chimică a atmosferei. Toată apa din sol ar fi fost a noastră.

— Dar nu într-un habitat vechi de patru virgulă cinci miliarde de ani, contracară el.

— Habitat geologic, vorbi ea nesigură, de parcă nu ar fi înțeles exact sensul expresiei.

Atunci șefa atumilor interveni în discuție. Cu o voce tare și relaxată, făcu un rezumat al părerilor ambelor tabere. Apoi, după ce dădu glas propriilor sale păreri, asezonate din plin cu tot felul de termeni tehnici, adăugă:

— Pe Marte treaba depindea prea mult de aspectul biologic. Acolo au greșit ei. Niciodată să nu aveți încredere în viață, fiindcă vieții nu îi pasă de voi. Domeniul fizic este cel care contează și serele sunt invenții foarte utile. Cu siguranță vor avea ultimul cuvânt de spus în

domeniul nostru.

Cu toții – în afară de Simon – aprobară, chestiunea fusese rezolvată.

Totuși, în ciuda acestei păreri să-i zicem unanime, doar o singură seră de proporții planetare era în faza aproape finală și asta, datorită unor împrejurări extraordinare. Luna era cea mai apropiată lume care putea fi închisă într-o bulă semitransparentă: gravitația scăzută, apropierea de Pământ, industria locală prosperă, plus absența conflictelor politice și ecologice. Acoperișul care urma a fi instalat menținea orice atmosferă se crea, aproape de sol. Proiectul era simplu și construcția ar trebui să fie relativ ușoară. Dar de la teorie la practică e un drum lung și adesea plin de surprize. Proiectul Luna depășise deja bugetul alocat cu patruzeci la sută, apa vitală din asteroizi și comete era adunată din alte proiecte terraformatoare, inclusiv pe Venus, dar chiar și în cel mai optimist scenariu trebuia să mai treacă două decenii până când primele brize ale unei atmosfere oxigenate și luminoase vor începe să adie pe câmpiile prăfuite ale Feței vizibile.

Era posibil ca dubiile lui Simon să fie neîntemeiate. El însuși își dorea să nu fi avut dreptate. Cu toate astea, nu-i dădea pace sentimentul că se afla iarăși pe marginea unei prăpăstii.

Ceilalți fermieri îl lăsară în legea lui și își văzură mai departe de proiect. Subiectul zilei, scopul cercetărilor lor actuale era Venus. Se discutau și alte proiecte mai mici. Mare parte din munca lor avea ca scop crearea unei atmosfere și disiparea căldurii. Soluțiile oferite au fost, evident, dezbătute și respinse, apoi înlocuite cu alte soluții la fel de bune. Când se deranja să participe la dezbateri, Simon putea ghici cu cine se culca Naomi și cine făcea manevre pentru a urma în patul ei. Ar fi fost un spectacol destul de distractiv, dacă instinctele lor animale nu s-ar fi jucat cu soarta omenirii. Nu era el genul care să creadă în existența unei entități supreme, dar se gândea că, dacă zeii ar privi înspre Pământ, ar râde cu siguranță văzând cum niște hormoni microscopici și niște glande mai mici decât o mână manipulau întregul viitor al universului.

Azi conducea întrunirea șefa atumilor din Districtul Trei, Departamentul pentru Troposferă și Controlul Climei. Era cu zece ani mai tânără decât Simon, dar avea mai multă prestanță și, atunci când vorbi, peste întreaga audiență se lăsă tăcerea. Ceea ce nu însemna neapărat că lumea o asculta. Grupul lor nu era nici mare, nici diversificat, dar în rândurile sale existau destule opinii înfocate și orgolii inflamate, astfel încât nicio autoritate nu le putea stăpâni, cu atât mai puțin să adune împreună toate mințile

luminate, experimentate, dar atât de încăpățânate.

Subiectul zilei era Venus, dar planeta era cunoscută mai mult ca o înșiruire de numere și câteva reprezentări amețitor de complicate. Dacă nu ar fi fost gravitația care îi trăgea în jos și niște date specifice, aceasta ar fi putut fi oricare dintre întrunirile lor, pe Luna, Callisto sau Pallas, sau pe oricare porțiune a sistemului solar, transformată complet.

Când în sfârșit ședința oficială se sfârși, șefa îi aruncă lui Naomi o privire plină de dorință.

— Vă mulțumesc pentru prezență, încheie ea.

Nimeni nu știa cum să iasă mai repede din sală. Fără niciun avertisment, șefa îl strigă pe Simon pe numele lui întreg, se uită în ochii lui și, sobră, îl anunță:

— Ai o nouă misiune. Pentru moment, ești exclus din echipa hidrologică.

Probabil vreun coleg îl acuzase că e dificil sau incompetent ori, poate, și una, și alta. N-ar fi fost prima dată. În ciuda celor o sută douăzeci și opt de ani ai săi, Simon se simțise întotdeauna asemenea unui băiețel neajutorat când era într-o situație jenantă sau rușinoasă.

Doar că, de data asta, nu era cazul să se simtă prost. Șefa îi zâmbi și explică:

— Deoarece așteptăm un musafir. Un reprezentant din… Ezită o clipă apoi continuă: Proiectul Zoo.

— O nouă misiune de colectare? se interesă Simon.

— Ah, cei de acolo au mereu câte o nouă misiune, se plânse șefa.

Simon aprobă din cap, așteptând detaliile misiunii.

— Misiunea ta este să o ajuți la capturarea specimenelor și să ții o evidență a exemplarelor.

Se uită spre el cu suspiciune.

— Cunoști o femeie pe nume Lilly?

— Nu, se grăbi el să răspundă, mai repede decât ar fi fost firesc.

— Interesant, observă șefa. Fiindcă te-a menționat în mod special.

Existau nenumărate metode prin care să atingi o vârstă venerabilă. Simon prefera mici măsuri, invizibile ochiului neobișnuit și neavizat. Dar femeia din fața lui nu avea nimic de-a face cu tradiția. Țesuturile de carne nativă fuseseră întotdeauna perisabile, iar țesuturile cosmetice sintetice erau prea fragile pentru a supraviețui mai mult de câțiva ani. Cele mai durabile erau unele colonii de microbi special proiectați, metabolic eficienți și cu viteză mare de autovindecare – o multitudine de bacterii care infuzau permanent noi țesuturi cu conexiuni neurale, foarte sensibile și ușor adaptabile. Acesta era cel mai în vogă tratament în rândurile celor mai tineri și mai ambițioși dintre

cei bătrâni. Cu toate că era la modă, Simon nu-și amintea să fi văzut până acum pe cineva care să fi beneficiat de o asemenea cură complicată și extravagantă.

— Îmi pare rău, începu femeia cu o piele foarte colorată.

Pentru ce anume îi părea rău Simon habar nu avea. Dar dădu din cap politicos, rezistând ispitei de a o întreba de ce. Apoi trecură câteva minute de tăcere. Nava lor spațială își urma cursul prestabilit, cu puține de văzut și nimic de făcut pentru moment. Aerul se scurgea între ei. Soarele se afla undeva jos în stânga, singura prezență luminoasă pe cerul aproape negru, coborând încet în spatele orizontului lor. Sera era o câmpie gri-verzuie, care se întindea la picioarele lor până hăt, departe, complet netedă și liniștitor de neinteresantă. Venus nu era Luna, iar acest proiect era infinit mai complicat decât să ridici un acoperiș deasupra unui vid docil. Doar anumite porțiuni fuseseră terminate – cu chiu, cu vai aproape nouă procente din planul final – și nici acea porțiune nu era cu mult mai mult decât o schelă de susținere a generatoarelor și a bateriilor electrice, filtrele, porturile spațiale și orașele de roboți care nu vor face decât să repare și să îmbunătățească această mostră de arhitectură cosmică inestetică. Oare musafira lui avea o mulțime de întrebări la care aștepta răspunsuri? Cei mai

mulți vizitatori voiau să afle despre nanoturnurile înfipte în rigida crustă venusiană, care țineau pe picioare gigatone întregi, suspendate mult deasupra atmosferei îmbâcsite și periculoase de la sol. Oamenii poate cunoșteau faptele, dar le plăcea să audă povestea acestei extraordinare ingineri. Fiecare individ este centrul propriei sale istorii personale. Cu toții se temeau și în același timp sperau în taină că, dacă vreo bucățică din seră avea să se prăbușească în neant, catastrofa se va petrece sub picioarele lor de muritori, acoperindu-i de glorie nemuritoare.

În cele din urmă, tăcerea luă sfârșit. Lilly îl atinse pe Simon, pentru prima dată de când se cunoșteau. Niște degete de un portocaliu aprins trecură ușor peste brațul lui.

— Îmi pare rău, repetă ea. Era un părinte bun, știu, și sunt sigură că îți lipsește foarte mult.

Reacția lui Simon îi luă prin surprindere pe amândoi. Întorcându-se cu fața spre femeia cu înfățișare bizară, îi replică tăios:

— Mama a fost părintele bun. Tata și-a petrecut viața colecționând amante pe care eu nu le puteam suferi.

Chipul ei violet era incandescent, plin de fluide mai complicate decât sângele. Poate că femeia se simțea insultată. Poate ar fi vrut sa întoarcă nava înapoi și să schimbe atumul ăsta pe unul mai puțin ciufut. Dar nimic din ființa ei nu trăda

ofensa, nici măcar surpriza. Zâmbi câteva clipe. Fără să scoată un cuvânt, ochii ei îl analizau pe bărbatul care stătea lângă ea. Apoi, cu mâna îl cuprinse de încheietură, arzându-l acolo unde li se atinse pielea:

— Chiar și așa, tot îmi pare rău.

Simon își trase mâna.

— Atunci, la lac... când excavam... nu m-am purtat corect nici cu tine, nici cu el. Nu-mi păsa decât de misiunea mea și de îndeplinirea ei, indiferent prin ce mijloace...

Acolo era miezul problemei, își dădu seama Simon. Nu era vorba că această femeie și tatăl lui avuseseră o relație sau că poate se iubiseră. Ce îl durea era că se folosise de el, copil fiind, cu bună știință, pentru a-și atinge scopul.

— Ce mai fac marțienii? întrebă el.

— Dorm fericiți prin mii de laboratoare împrăștiate peste tot.

— Ah, păcat! gândi el cu glas tare.

— Serios? De ce?

— Păi, viața ar trebui să fie animată, începu Simon. Ce viață e asta, să dormi într-un congelator?

De data asta Lilly se arătă ofensată. Nu mai scoase un cuvânt și se îndreptă, țeapănă, de spate. Rămase tăcută până când deveni evident că nu acceptă nicio obiecție despre munca ei de-o viață. Se apropiau de destinație. Când nava începu să coboare, Simon făcu o tentativă

de a drege busuiocul.

— Probabil că mă înșel, dar aveam impresia că Zoo a pus mâna pe toate exemplarele din toate speciile de planctoni atmosferici.

Venusienii nativi avuseseră un ecosistem robust, dar, comparat chiar și cu Marte, nu erau organisme cine știe ce complicate.

— Avem fiecare exemplar nativ în eprubete, spuse ea înțepată, semn că tot nu-i trecuse supărarea.

— Și populațiile s-au înghesuit aici, arătă el. Nu pătrunde niciun fel de lumină, în afară de câteva raze infraroșii, norii sulfuroși sunt dispersați și foarte reci.

— Ești pe aproape, a fost ea de acord.

Fața îi devenea din ce în ce mai strălucitoare de entuziasm.

— Dar noile specii evoluează în fiecare zi, ceea ce e o veste foarte bună!

Era o chestie plictisitoare, dar Simon nu mai spuse nimic, să n-o mai supere. Bătrânul și femeia și mai bătrână hotărâseră să treacă sub tăcere diferențele de opinie și amintirile dureroase. Erau, la urma urmei, doi profesioniști, fiecare cu misiunea lui de îndeplinit. Nava ajunse la bază și îi lăsă într-o cupolă plină de tot felul de mașinării adormite și lifturi complicate. Îmbrăcați cu uniformele de astronauți, se urcară într-unul dintre ele și coborâră zece kilometri. Simon supraveghea

Venusul prin monitoare. Lilly era ocupată să pregătească aparatul de mărimea unei valize, care va inhala și filtra dioxidul de carbon din atmosferă, extrăgând fiecare microorganism din masa de praf și poluare industrială. Nanoturnul era mai mult aer decât structură – faguri și piloni de susținere, fiecare parte de câte un kilometru în lungime, cu picioarele înfipte ferm în dealurile Terrei Afrodita. Destinația lor finală era o platformă proiectată ca un stup al roboților care așteptau să efectueze reparațiile de care era rar nevoie.

Nu exista nicio lumină vizibilă, dar era vânt și o atmosferă încă la secole depărtare de a se prăbuși într-un ocean de apă termală proaspăt născut. Era clar că Lilly mai făcuse operațiuni similare și în alte turnuri. Știa ce face. Mașina ei mergea alături, așteptând răbdătoare, în vreme ce ea investiga întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Experiența sau, poate, intuiția o ajuta să hotărască locul unde putea obține cele mai bune rezultate. Apoi se adresa mașinii:

— Lansarea.

Mașina se repezea bucuroasă înainte, apucându-se de balustradă cu trei brațe și aruncându-se în gol, într-o explozie de tuburi, pâlnii și aspiratoare cu care își făcea treaba.

— Cât durează? întrebă el. Așteptăm aici?

Lilly se uită în sus la el, cu fața luminată de ledul din cască.

— Cel puțin o oră. Dacă nu chiar mai mult.

Venus se întindea înaintea lor, vastă și scăldată în întuneric.

— Ce fel de creaturi există aici?

— Chemoautotrofe, evident.

Scrutând întunericul care îi înconjura, încercă să-i explice.

— Aici sunt, în mod cert, fotosintetizatori de raze ultraviolete. Și le place să caute găuri, spărturi în turnurile noastre, locuri unde ei să se poată odihni, așteptând ca acoperișul să se dărâme.

Simon lăsă paralela antropomorfică să treacă.

— Aceste specimene native sunt specii interesante, adaptabile, toate descendente din planctonii din mările fierbânde ale planetei. Este uimitor ce au reușit să păstreze în interiorul ADN-ului lor neobișnuit. Astăzi, unii sunt adaptați să folosească solvenți industriali și nanoproduse pierdute, lăsate în urmă. Acolo unde există căldură există și energie care poate fi extrasă.

Se întoarse din nou cu fața la el.

— Încă nu există motive de îngrijorare, poate nu vor fi niciodată. Însă câteva dintre aceste organisme au găsit modalități de a pătrunde în interiorul roboților noștri, folosindu-i pe post de culcuș. Dacă vreunul învață să fure curent electric, lucrurile vor lua o întorsătură neașteptată. Probabil într-un interval de o lună,

două.

— Atât de repede?

— Venusienii sunt fertili și promiscui. Cu vânturile astea, pot ajunge foarte departe în câteva zile.

Simon nu studiase niciodată viața animalelor. Oare ar merita să piardă o oră pe săptămână să citească ceva literatură de specialitate?

— Dar sunt șanse minime, aproape inexistente, să se întâmple asta, îl asigură tovarășa lui. Eu iubesc toate formele de viață. Dar viața, oricât de spectaculoasă ar fi, are limitele ei.

— Așa este, are limite, aprobă el.

Chipul lui Lilly era drăguț și aproape omenesc – poate și de la cum bătea lumina de undeva departe, iar singurătatea în care se aflau și mormăielile lui Simon le dădeau un sentiment de alienare într-un univers care din zi în zi parcă devenea mai uman.

— Te-a deranjat vreodată? întrebă ea.

Simon așteptă restul întrebării.

— Terraformarea este un act cumplit de distructiv. Înseamnă distrugerea unei ordini și înlocuirea ei cu o alta. Sau, cum a fost cazul cu Marte, distrugerea unei lumi liniștite și stabile și înlocuirea ei cu o variantă mult mai proastă și sortită eșecului… ca pe urmă, după toată nenorocirea pe care ne-am făcut-o cu mâna noastră, să nu înțelegem când să renunțăm la

luptă.

— Dar ideea e că n-ar trebui să fie o luptă, spuse el.

Numai că era, firește că era. Simon avu impresia, mai puternică decât în alte dăți, că se aflau pe meterezele unei fortărețe impunătoare, în mijlocul unui război fără sfârșit. Ascultă vântul și-i simți forța. Atunci se simți puternic, își auzi inima bătând să-i spargă pieptul, o inimă care niciodată nu va îmbătrâni. Apoi zâmbi, înțelegând că până și un suflet amar și tăcut ca al lui poate simți o plăcere trufașă în fața victoriilor la care își adusese contribuția, mai mică sau mai mare.

Iapetus

— Știu că îți faci griji. Și eu îmi fac, Simon. Niciunul dintre noi nu excelează la politică și, chiar dacă aș fi o minune de strateg, să trag sfori, să mă aliez când cu unul, când cu celălalt după cum bate vântul, tot ar fi al naibii de greu. Planeta asta e un loc dificil. Dar, cum spun înțelepții noștri, „Există un singur soare și-un singur Stanford”. Poate Academia îndepărtată să fie la fel de bună, cel puțin când vine vorba despre astronauți de prestigiu. Dar Stanford tot e în top pentru mine și a fost în ultima jumătate de mileniu, iar diploma asta mă va scoate în

față în ochii greilor și îmi va da un prestigiu în ochii colegilor de la un capăt la altul al sistemului solar. Și, dacă tot nu am talentul să cuceresc admiratori cu șarmul meu natural, măcar cu școala am șanse mai multe.

Simon întrerupse transmisia – nu era prima lor conversație – și în următoarele minute studie chipul care ocupa ecranul. Ce se schimbase? Gura era aceeași, ochii, de un galben strălucitor. Creasta bine aranjată de pene verzi – o podoabă elegantă și una dintre ultimele legături evidente cu lumea strămoșilor lui Jackie. Nu, arăta exact la fel. Pentru oricine, ar fi fost o specie de om, cu genele modificate în timp, din motive evidente.

Nu crescuse foarte mult de când o întâlnise prima dată, ceea ce era un avantaj, fiindcă se încadra în limitele impuse studenților. Taxele biologice erau de bun simț, Pământul era un loc mult prea aglomerat. Chiar și acum șase sute de ani, pe când Simon era doar un prăpădit de marțian cu caș la gură, pământul natal suferea de pe urma prea multor organisme trăind într-un spațiu prea mic, fermele lucrând din greu să producă hrană pentru o populație care nu mai îmbătrânea și, în cele mai multe cazuri, refuza cu încăpățânare să moară. Nemurirea devenise normă peste tot și cine nu voia ca generațiile următoare să împărtășească aceeași soartă fericită? De aceea corpurile și mințile

continuaseră să se diminueze, înșelând restricțiile naturii, modificând abil regulile.

În aparență, Pământul nu o schimbase pe Jackie. Poate vocea îi devenise un pic prea formală, prea studiată, dar camerele web întotdeauna o intimidaseră. Simon cunoștea papagalul destul de bine ca să știe că nu-i ascundea nimic. Se temea că orice scăpare de azi ar putea fi fatală pentru relația lor pe viitor. Abia începuseră lunga lor perioadă departe unul de celălalt și ea deja îl sunase, chiar dacă avea atâtea lucruri noi de descoperit și un program încărcat. Simon își spuse în sinea lui că nimic nu-i va fura dragostea care îl luase prin surprindere, cucerindu-l puțin câte puțin, secol după secol. Întorcându-se la realitate, o ascultă mai departe. Jackie înșira cursurile pe care le avea și povestea despre camera de cămin înghesuită pe care trebuia s-o împartă cu alți boboci, apoi despre cum se vedeau stelele strălucind în nopțile senine, deși bineînțeles că erau doar o iluzie. Cupola de deasupra Pământului fusese finalizată acum două sute de ani, o minunăție de membrană impermeabilă, care controla cu strictețe ce cădea de sus și ce trimitea planeta în cosmos. În ziua de astăzi, Pământul-mamă era o cameră riguros controlată, o cameră unde un trilion de entități conviețuiau pe și în interiorul continentelor și în ape. Era o lume frumoasă și liniștită. Dar

câteodată era un tărâm ostil, veșnic în schimbare, iar câteva colțuri ale acestei camere erau cunoscute pentru fărădelegile și accesele psihopate pe care le generau.

Da, își făcea griji.

Fără îndoială, Simon și-ar fi dorit ca Jackie să stea cu el după schimbarea ei bruscă de carieră. Lunile mari ale lui Saturn aveau universități de prestigiu, iar, dacă voia o universitate chiar mai prestigioasă, Stanford oferea cursuri virtuale oricui avea bani. De ce să nu meargă pe un drum mai lung, dar mai sigur, dacă tot voia o diplomă? Aveau timp berechet, argumentase Simon. Și, dacă rămâneau acolo unde erau, Jackie nu ar fi fost expusă la pericolele unei lumi atât de aglomerate. La capătul celălalt al transmisiei, ea continua să vorbească.

— Sunt sigură că știi, spunea ea, ți-am mai zis și altă dată. Dar poți să-ți imaginezi că nu există nici măcar un singur telescop funcționabil în tot campusul? Avem un laborator la patruzeci de kilometri deasupra noastră, cocoțat pe acoperișul membranei, dar e plin cu piese de muzeu și turiști curioși.

Jackie era în culmea agitației și rostea cuvintele într-un fel anume, doar al ei.

— Telescoapele lui Stanford, ale mele, sunt peste tot, numai pe Pământ nu. Pe Lună și pe Troienii Jovian au pus o lentilă nouă, superbă,

care tocmai s-a aliniat cu Lagrange-ul lui Neptun. Și pentru că eu sunt aici și aici se fac lentilele, lentila e a mea. Cea mai bună lentilă a mea! Închipuie-ți ce onoare pe mine! Dacă aș fi cu tine, acasă, aș fi un biet tehnician, care pune mâna pe sculele astea doar ca să le îndrepte spre un punct pe care numai studenții de la Stanford au voie să le vadă!

Da, clar făcuse pasul corect. Simon știuse întotdeauna că ea merită să se ducă la Stanford, iar acum, ascultând-o, era convins.

Ce maimuțoi stupid mai era și el…

— Nu ți-am spus cea mai tare chestie, încheie Jackie. Tocmai am aflat și eu. Acum mulți mulți ani, Stanford avea o mascotă. Ghici ce era! O pasăre! Îți dai seama ce coincidență?

Simon îngheță imaginea și o sărută pe Jackie pe buze. Apoi salvă transmisia și o puse într-un loc sigur, să reziste o eternitate, simțindu-se foarte înduioșat, apoi se întoarse la treburile lui zilnice.

Chiar în orbita lui Saturn, unde spațiul era ieftin și mâncarea la îndemână, oamenii moderni erau minusculi. Simon nu mai fusese atât de mărunțel, de când avea un an. Aceste noi metabolisme erau eficiente și solide, iar acolo unde mintea umană ceda într-un final, cortexurile din proteine cristalizate erau mai dense și mult mai rezistente, gândurile

alunecau prin ele atât de repede, încât dublau talentele native ale atumului și îi sporeau capacitatea de memorare de douăzeci de ori.

Dar fiecare atum trecea prin transformări similare, ceea ce însemna că viața lui profesională continua la fel ca până acum. Simon și colegii săi își păstraseră rangurile și specializările, doar că răspunderile și volumul de muncă crescuseră în timp. O investiție majoră medicală pentru a ține pasul cu viața.

— Bat apa în piuă, spunea el adesea despre jobul lui, un fel de joc de cuvinte, deoarece în ultima vreme se ocupa de influxul de nutrienți într-o mare nou formată. La drept vorbind, nu avea niciun motiv serios să se plângă și din când în când, dar nu mai mult de o secundă, se gândea cum ar fi fost viața lui, dacă ar fi ales altă cale.

Era un suflet liniștit și fericit.

Fusese promovat de câteva ori sau i se mai mărise leafa, avea perioade grele și perioade în care se bucura ca un copil de jucăriile lui.

Câteva fragmente din Iapetus ajunseseră acum parte din Luna și Venus. Dar se terminase cu perioada în care se arunca apă înghețată în direcția soarelui. Exploatările miniere se transformaseră cu timpul în orașe. O mulțime de oamenii trăiau pe Titan și Rhea și alte luni și o duceau foarte bine. Luna rămăsese un burete pietros și umed, în timp ce Venus era o lume

curată și uscată, ecologia ei fusese reproiectată să facă față secetei continue, locuitorii ei fiind mai mult din oțel decât din carne și oase. Oricât de proaste sau de încăpățânate fuseseră guvernele de-a lungul timpului, datele erau cât se poate de simple: de acum înainte, va fi mult mai ușor să se terraformeze fiecare planetă unde exista o bază de plecare și devenea din ce în ce mai ieftin să trimiți oamenii care continuau să umple Pământul spre noi lumi, unde găseau case și hrană.

Lumina scălda noul Iapetus, apa era caldă și sărată, noile recifuri plutitoare erau structuri superbe, din calciu și siliciu, învelite în bule de hidrogen. Luna străveche fusese topită de la crustă până la miez și se formase un singur ocean de jur-împrejur, vânturat de niște pompe imense care produceau anumiți curenți speciali, menținând fiecare strop de apă oxigenat și iluminat de sorii scufundați la adâncimi. Trilioane de wați făceau mica lume să strălucească din interior. Mai mare decât oceanele Terrei inițiale, dar fără adâncimile întunecate și reci în care viața trebuie să se zbată și să se lupte pentru supraviețuire, oceanul lui se va umple curând de păduri de corali și orașe de bule de oxigen, cu pești de toate culorile și numai buni de mâncat.

Nutrienții erau specialitatea principală și cea mai plictisitoare a lui Simon. Când nu visa cu

ochii deschiși la Jackie, Simon visa la conversațiile pe care le avea cu diverși roboți – senzori sau roboți – paznici sau alți colegi împrăștiați prin alte departamente mai sofisticate. Doar o mică parte din lună era pusă la punct. Câteva orașe pluteau la suprafață și mai era și un complex industrial care absorbea și recicla miezul mic și tare de piatră și impuritățile de metal. Dar misiunea atumului nostru era, cel puțin aici, în micul său regat, să creeze un ciclu de nutrienți care, ignorând întreruperile sau variațiile aleatorii de curent, să lase apa limpede și cristalină ca în cea mai încântătoare lagună de pe una din cele mai frumoase și de mult dispărute plaje ale Pământului. Pentru că era interesată de proiectul lui, la sfârșitul zilelor, Simon o punea la curent pe iubita lui cu ultimele evoluții. În fiecare seară, când cel mai apropiat soare începea să apună, el se apuca să înregistreze o scurtă dare de seamă în date cât se poate de impersonale. Dar, pentru că era emoționat, inevitabil începea să-i explice cum se gândea la ea toată ziua și cât o iubea, fața și vocea trădând ceva ce el nu accepta să formuleze în cuvinte: că se temea să nu o piardă pentru un studențaș de viitor sau, mai rău, pentru un profesor docent genial, cu diplomă, care i-ar răpi draga lui pasăre și ar duce-o pe tărâmuri mai exotice decât balta lui frumoasă, dar nu

cine știe ce minune a universului.

Mesajul ei începea cu noutăți de pe Pământ. Cu o voce veselă și repezită, Jackie îi povestea despre orele și laboratoarele pe care le preda singură:

— Sunt atât de speriată și studenții se distrează că eu tremur…

Și de două ori aminti de zvonuri despre o nu știu ce plagă care bântuie printre fermele de alge de pe coastă.

— Se vorbește despre pagube, continuă ea, din moment ce-și folosesc ecosistemul cu rezerve minime, era normal să li se epuizeze resursele. Prea mulți cetățeni legali, plus cei veniți ilegal.

Apoi, intuind că el ar putea intra în panică, adăugă:

— Ah, dar nu e nimic serios. Toată lumea va trebui să mai reducă o lingură-două de mâncare la cină, iar Stanford are propriile lui rezerve, în caz de necesitate, deci nu e grav. O nimica toată.

Apoi îi zâmbi cu gura ei simpatică, fără dinți și, luând o mină foarte încântată, îl anunță:

— Iubitule, am ceva să-ți arăt. Apropo.

Și cu asta, imaginea se blocă și sunetul încetă, iar Simon începu să creadă că i s-a defectat aparatul. Dar o văzu din nou mișcându-se, vorbindu-i pe o voce joasă, conspirativă:

— Dragule, nimeni nu mă vede. Nimeni! Adică nimeni altcineva. Ție nu ți-am spus micul meu secret, dar am introdus în computerul casei câteva protocoale complicate de securitate. Nu la fel de bune ca altele, dar suficient de puternice să ne țină departe de ochi curioși.

— Ochi curioși la ce? întrebă Simon în șoaptă.

Mesajul lui Jackie era imens, ca fișier, și includea câteva meniuri interactive. Programul îl auzi comentând și, cu vocea lui Jackie, îi răspunse:

— Curând, dragul meu. O să vezi tu. Dar hai mai bine să-ți arăt alte chestii interesante înainte. OK?

Simon dădu bucuros din cap, clipa căpătase o aură de aventură. Jackie continuă:

— Ai mai văzut deja locurile astea. Doar că eu nu-mi amintesc unde sau când. Lentilele noi sunt mult mai puternice. Uite, atașez imagini cu cinci sute de mii de lumi, fiecare din ele apte să întrețină viața.

Imaginile îi păreau familiare și erau foarte clare. Viața era o ispravă relativ obișnuită a galaxiei. Biosfere sofisticate asemănătoare celei de pe Pământ se mai formau din când în când, dar nu foarte des și nu acolo unde te așteptai. În cele mai multe cazuri, viața era microscopică și sub formă de bacterii. Marte și Venus, mările europene și norii colorați ai lui Jupiter erau exemple tipice. În contrast cu viața unicelulară,

viața multicelulară era un experiment extraordinar de rar întâlnit. Asteroizii, supernovele și coliziunile stelare se petreceau cu o frecvență înspăimântătoare, anihilând tot ce avea cap și coadă. Doar mocirla de la fundul mării mai supraviețuia sau gândacul încet și răbdător, băgat pe la câțiva kilometri în sol, mai putea rezista sub stâncile otrăvite. La sfârșitul Permianului, Pământul însuși abia dacă se salvase de propria soartă. Dar chiar și luând în considerare marile dezastre, în comparație cu ce se întâmpla pe alte planete fuseseră nesemnificative. Profesorii lui Jackie studiaseră problema, iar concluzia la care ajunseseră îți dădea fiori pe șira spinării – ca orice concluzie științifică. Din vreme în vreme, nori interstelari și sori stinși cădeau în mijlocul galaxiei. Dacă afluxul era suficient de puternic, gaura aceea neagră, nesfârșită, răspundea înapoi cu un potop de flăcări și gaze care puneau capăt oricărei urme de viață. Începând din Cambrian, galaxia explodase de cel puțin trei ori, iar norocoasa de Terra supraviețuise doar pentru că înota într-un nor des de praf și gaz, un înveliș profund de câțiva ani lumină, construit de zeul Norocului și de cel al Întâmplării, și care făcuse toți banii.

Simon frunzări transmisia, uitându-se peste câteva sute de planete la întâmplare. Apoi ceru robotului să-i selecteze doar pe cele mai ieșite

din comun. Cu asemenea parametri largi, găsi câteva duzine de sfere înconjurate de nori orbitând în jurul unor sori, pe o rază de până într-o sută de ani lumină de la scaunul lui confortabil. Când dădu peste cea mai apropiată dintre ele, se auzi din nou glasul lui Jackie:

— Cea mai mare lume de pe Alpha Centauri B, spuse ea pe un ton cât se poate de profesoral. Planeta pe care un sărac cu duhul a numit-o a doua Terra, pe vremea când tot ce știam despre ea era că are apă lichidă și o atmosferă vie.

Simon nu mai fusese niciodată atât de aproape de planeta aceea. Imaginea era așa de limpede, atât de impresionantă, încât avea impresia că plutește undeva foarte aproape, deasupra unei mări negre ca un hău.

Apa era așa de întunecată din cauza microbilor – mulțimi de organisme microscopice și agitate, care mâncau lumina și eliberau oxigen, atât cât să fie observate de astronauții de acum câteva secole. Dar plăcile tectonice ale Noului Pământ erau cu totul altfel decât cele de acasă și, dintr-o mulțime de motive, atmosfera de aici nu ar putea suporta niciodată focul și, cu atât mai puțin, un ecosistem vibrant.

— Până astăzi, continuă Jackie, cercetările noastre au descoperit nouă milioane și patruzeci de mii de lumi vii. Numărul ăsta și imaginile pe care ți le-am trimis nu vor fi făcute publice decât peste câteva luni. Mai avem de

cercetat și ne așteptăm să mai găsim câteva milioane. Dar până în prezent, Simon... la ora actuală... doar optsprezece planete au semne clare de viață multicelulară și inteligență. Desigur, ar putea să ne scape ceva foarte mic. Dar după atâta timp, cu asemenea mașini performante și nimic în jurul nostru pe o distanță de opt sute de ani lumină... cineva poate să se întrebe dacă inteligența nu e un accident fericit cosmic sau, mai rău, cea mai tare poantă pe care ar putea-o face Dumnezeu.

— Sper că nu, șopti el.

Jackie îl aprobă dând din cap.

— Acum să-ți spun o fază ciudată. O porțiune minusculă de cer are accesul interzis. Știai? Regulă impusă de sus. Nimeni, în afară de cei mai dintre cei mai, nu are voie să se uite pe o anumită fâșie foarte îngustă. Și noi am respectat interdicția. Doar că s-a întâmplat un accident săptămâna trecută și oficial nu s-a văzut nimic, deci normal că nu am înregistrat nimic. Însă eu m-am gândit că tu ai vrea să arunci o privire acolo unde nu poate ajunge multă lume, cu condiția, se subînțelege, că vei ascunde fișierul undeva foarte bine.

Printre stele se vedea ceva strălucitor ca o cometă, dar arzând mai puternic decât Soarele.

— Este Hektor, îl lămuri Jackie. Doctorul McKall e încă în spațiu, cu toate pânzele sus. În zece mii de ani, fostul tău coleg va ajunge, în

sfârșit, la capătul călătoriei în care a plecat.

Simon avea o dispută cu un senzor foarte sensibil, în legătură cu nivelul de sare pe fața nevăzută a Lunii, când robotul său îl întrerupse:

— A avut loc un accident, raportă el. Pe Pământ, mai exact în campus…

— Jackie?!

— Nu știu nimic despre ea, recunoscu vocea. Stanford și zona înconjurătoare sunt inaccesibile. O revoltă are loc în acest moment. Încă se duc lupte. Nu am nicio informație din interior.

— O revoltă? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da.

— Care ar fi motivul?

— Ar fi o poveste, dar e doar un zvon.

Robotul fusese proiectat să exprime tristețe, dar într-o foarte mică măsură. Și nu știa ce este furia, de aceea răspunse pe un ton neutru.

— Conform zvonurilor, comunitatea din Stanford avea provizii de hrană și aproximativ un milion de cetățeni au organizat un protest pașnic, care a escaladat, iar autoritățile civile au reacționat cu o oarecare violență, mai multă decât ar fi fost cazul…

— Și Jackie?

— Am liste cu morții și răniții. Care se actualizează permanent. Optzeci și trei sunt

confirmați decedați, aproximativ o sută sunt dați dispăruți. Dar te anunț când dau de ea. Oriunde ar fi.

Simon refuză să se îngrijoreze. Șansele ca un student să fie lovit de vreo nenorocire erau foarte mici. Zeci de mii de oameni lucrau sau învățau în vechea universitate și nu, el nu avea de gând să înnebunească de îngrijorare. Convingerea respectivă îl ținu concentrat asupra muncii fix opt minute. Îl opri în mijlocul frazei pe senzorul care îi dădea înainte cu sarea pe Lună, luă legătura cu robotul casei și îi spuse.

— Cum afli ceva, contactează-mă.

— Desigur.

Casa lui – casa lui Jackie și a lui – era singura construcție pe o bucățică de coral verde care plutea pe suprafața Lunii.

Important în acele momente de panică era să scape, să se detașeze de orice îi amintea de ea. Singur, urcă rapid cu nava, speriind păsările și liliecii, apoi se sui într-unul din lifturile turnului de faguri care întrebă încet încotro.

— Sus, țipă el, cât mai sus!

Acoperișul de pe Iapetus era mult mai elaborat decât cele care acopereau lumile interioare. Era mai întunecat acolo decât oriunde în spațiu, era o masă densă și durabilă și, dacă civilizația avea să dispară mâine, el avea să reziste intact până când soarele se va

preface într-un pumn de cenușă. Durabilitatea era esențială. Simon merse cu liftul până la ultimul etaj, ieșind pe partea întunecată a Lunii, unde se iveau încet zorile. Opri liftul chiar înainte de a atinge portul spațial de deasupra. Apoi aruncă o privire către soarele care stătea să apară – o scânteie minusculă incandescentă din focul nuclear, acum mult mai mic în comparație cu miile de raze laser îndreptate spre această mică lună a lui Saturn.

O coaliție de planete înghețate își uniseră forțele. Mercur, mult timp considerată nerentabilă pentru terraformat, fusese achiziționată și parțial distrusă, piatra și fierul fiind transformate într-o armată de colectori solari enormi, care orbitau în jurul ei, adunând energia ce era pe urmă pompată în raze de lumină care ar fi putut distruge nave, orașe și chiar lumi întregi.

Puteau, dar nu o făceau, datorită programelor elaborate care le controlau și nenumăraților paznici. Dar forța soarelui era cea care răzbătea prin bezna solarului și solarul era cel care captura și canaliza această resursă naturală, creând sori artificiali ce luminau planeta din interior. Aceasta era soluția mai ieftină și mai lejeră, în loc să construiască și să mențină flote întregi de reactoare. Fiecare foton era absorbit și, drept rezultat, viața se bucura de apă caldă, cristalină și bună… un spațiu în care el ar fi trăit

de-a pururi.

Simon opri liftul într-un loc care-i plăcuse lui Jackie întotdeauna când urcau pe acoperiș. Se opri și așteptă, știind că Jackie era vie și întreagă. Dar nu era normal să fie îngrijorat într-o asemenea împrejurare?

Pe Pământ situația era mereu haotică.

El știa că Jackie are prieteni și colegi care să o ajute înainte să-i trimită lui vorbă, ba chiar s-ar putea să nu primească nicio veste de la ea o vreme, având în vedere revolta și pe urmă cenzura ce avea să urmeze, impusă de cei de sus.

Nu, nu era deloc înnebunit de îngrijorare.

Apoi auzi glasul robotului.

— Domnule?

Vocea îi era înmuiată de tristețe. Ce îl surprinse cel mai mult pe Simon era viteza lui de reacție, iuțeala cu care rupse toate legăturile cu lumea. Înainte ca un alt cuvânt să-l atingă, mintea lui trează luă decizia în locul lui și tăie canalul de comunicare cu robotul de acasă, nici măcar nu se sinchisi să-l anunțe ce are de gând să facă. Dacă Simon nu știa nimic, atunci, Jackie rămânea în viață; iar această convingere avea să rămână în picioare atât cât va putea el suporta spațiul înghețat și infinit care îl înconjura și sunetul respirației sale, venind în valuri una după alta, în suspine adânci și zadarnice.

Makemake

— Domnule, vă rog. Vă rog. Cu ce vă pot servi? Am ceaiuri minunate, tari și dulci sau slabe și sublime.

— Ceva sublim.

— Încă o dată, domnule, îmi cer scuze pentru deranj. Pentru timpul acordat și pentru eforturile dumneavoastră vă voi fi veșnic recunoscător.

Simon dădu din cap și îi zâmbi amabil gazdei sale, fără să mai continue discuția. Neamul Mangustelor avea indivizi sociabili și inteligenți, cunoscuți în galaxie pentru ritualurile și politețea lor reflexivă. Răspunsurile aveau să urmeze în curând și, cunoscându-i pe acești indivizi, era sigur că veștile nu vor fi dintre cele mai bune. Ceaiul fu adus rece, în mici boluri de ceremonie.

— Faceți lucruri extraordinare pentru noi, domnul meu.

— Și eu am auzit numai de bine despre dumneavoastră, răspunse Simon. Mințile luminate îmi spun că oamenii noștri nu au avut un asemenea șef de siguranță mai eficient și mai responsabil de când se știu ei.

Chipul îngust al animalului părea încântat de afirmația lui Simon, dar cele patru mâini ale șefului apucară cana de ceai cam prea ferm,

unghiile lungi și negre zgâriind porțelanul alb ca fildeșul. Simon își termină băutura și puse bolul deoparte. Șeful făcu la fel, apoi, pe un ton plin de sine, spuse:

— Probabil ați auzit despre transportul de refugiați care a ajuns aici ieri. Normal că ați auzit, cine n-a auzit?! Una mie una sută și nouă ființe, fiecare dintre ei supraviețuitor al acestui război monstruos, toți adăpostiți la locul special pregătit.

La o sută de kilometri deasupra capului lor se înălța un dom împuțit, de gheață, camuflat rudimentar – aceeași clădire ca o închisoare în care trăise și Simon în primele trei luni când ajunsese aici.

— Problema mea, începu șeful, apoi îi licăriră ochii mici și negri și se corectă. De fapt, problema noastră… continuă el, parcă spre a atrage atenția asupra responsabilităților civice ale fiecăruia.

— Peste o mie de persoane cer adăpost la noi, dar, înainte să le acordăm azil, trebuie să avem toate datele despre indivizi. Climatul politic poate se îmbunătățește, dar temperamentele și resentimentele rămân la fel de înflăcărate. Neutralitatea noastră este menținută cu mari eforturi…

— Mai exact, cine face aceste probleme?

Întreruperea lui Simon se dovedi bine-venită. Șeful răsuflă ca și cum ar fi fost ușurat,

măsurându-l pe bărbatul de două ori mai mare decât oricare dintre locuitorii planetei lui.

— Am găsit un criminal de război, recunoscu el. O individă foarte căutată, o fostă colegă de-a dumneavoastră de demult, dacă nu mă înșel. Conform unei surse de încredere, a fost complice în genocidul de pe Marte, consultant în două masacre pe Terra și rolul ei în luptele de pe Ganymede a fost amplu documentat.

— E vorba despre Naomi?

Jenat, chipul micuț al interlocutorului său se aplecă până când trupul subțire ca o funie era întins pe covorul de pe podea.

— Da, unul dintre numele ei ar fi Naomi. A încercat să-și ascundă identitatea, dar ce fusese un camuflaj bun în ziua când a plecat de pe Titan a devenit vechi și inoperabil.

Mangustele erau creaturi frumoase, cu blana lor mai moale decât cea de nurcă, cu stratul lor de grăsime care le ținea de cald și cu metabolismul lor de invidiat, care le permitea să trăiască bine în interiorul tunelurilor înghețate. Șeful se ridică iar, mâinile butonând nervos ecranul din fața ochilor, în timp ce coada îi sălta în sus și în jos, pentru a da greutate cuvintelor lui în ochii musafirului.

— Suntem destul de siguri că e vorba despre vestita Naomi. Așadar, astăzi îl avem prizonier probabil pe unul dintre cei mai cunoscuți atumi din galaxie.

— Din tabăra albastră, spuse Simon.

La începutul războiului existaseră opt tabere. Uzura și necesitățile politice reduseseră lupta în doar două tabere, iar cea albastră era oficial anihilată. Politicos, dar ferm, șeful îl atenționă:

— Din punctul de vedere al Kuiperului, nu există decât două tabere: noi și războiul. Noi nu am ținut partea nimănui în acest conflict absolut ridicol, ceea ce înseamnă să rămânem imuni la orice favoritism și chiar și la cele mai tentante propuneri de alianță.

Cu alte cuvinte, pentru a-și menține pacea, ei trebuiau să fie lipsiți de milă. Simon înclină din cap cu înțelegere.

— Și de ce aici?

— Poftim?

— Înțeleg de ce Naomi ar dori să evadeze. Era de la sine înțeles că va încerca să scape. Dar femeia pe care o cunoșteam eu avea talentul de a ieși cu bine din orice încurcătură. Să riști totul pentru o excursie până la granița spațiului nelocuit… hmmm… cum să spun eu, tot drumul până la Makemake mie mi se pare disperat, în cel mai bun caz. În cel mai rău caz, mi se pare suspect.

Întrebarea lui Simon plutea în aer. Șeful îi răspunse invocându-și rangul, ridicându-și coada țeapănă, în timp ce mâinile i se strânseră pumn.

— Disperarea e o reacție perfect normală în

situația dată, domnule. Dumneavoastră nu citiți rapoartele serviciilor secrete pe care eu sunt nevoit să le parcurg. Dumneavoastră nu studiați simulările elaborate și predicțiile pentru tulburările care vor urma. Cel puțin nouăzeci la sută din populația sistemului solar a fost nimicită. Cel puțin. Lumi întregi au fost aduse în ruină, averi au fost șterse de pe fața pământului, nu vă puteți închipui cât de năpăstuite, cât de disperate și cât de bolnave sunt aceste minți... aceste puține ființe torturate, care au reușit să supraviețuiască până acum.

Indulgent, Simon îl aprobă.

— Aveți dreptate. Nu cunosc situația la fel de bine ca dumneavoastră.

Șeful scoase un oftat.

— Aveți tot respectul meu, recunoscu el, regretând tonul de mai înainte. Respect și mii de mulțumiri. Ce ne-am fi făcut fără neprețuitul dumneavoastră talent? Ce s-ar fi întâmplat, dacă v-ați fi pierdut într-o altă lume din Kuiper, în Varuna, de exemplu? Astăzi ei ar avea un mare atum să facă miracole cu resursele lor limitate, iar noi am fi fost nevoiți să refuzăm orice suflet azilant pentru că n-am avea hrană și aer!

Varuna fusese un dezastru, prea mulți refugiați consumând ceea ce de-abia începuse să se terraformeze. Dar Makemake și societatea

Mangustelor în special făcuseră față situației destul de bine. Simon cunoștea tactica șefului. Prefăcându-se convins, răspunse:

— V-ați fi descurcat la fel de bine și fără mine, sunteți un popor minunat și uimitor de inventiv.

Gazda lui zâmbi cu gura până la urechi.

— Îmi permiteți să vă mai pun o întrebare?

— Da, vă rog.

— De ce mă aflu eu aici? V-ați identificat prizonierul. Și, din moment ce eu nu am mai văzut-o de cel puțin opt sute de ani…

— Nouă sute cinci ani marțieni, îl corectă șeful.

— Nu văd ce rol am eu aici.

Simon își mângâie barba gri ce îi acoperea jumătate din chipul care îi rămăsese complet uman.

— Sau poate doriți să mă chemați martor la proces.

— Nici gând, sări șeful.

Simon așteptă, începând să-și piardă răbdarea.

— Procesul s-a încheiat acum câteva ore. Sentința s-a pronunțat. Nu mai rămâne decât executarea prizonierului.

— Aha. Deci m-ați invitat aici din curtoazie?

Ochii negri ai șefului se uitau la el ca și cum ar fi trebuit deja să știe răspunsul. Dar, în ciuda multelor decenii petrecute în mijlocul lor, bărbatul nu putea pune cap la cap frânturile din

discuție și indiciile. O concluzie care ar fi fost evidentă oricărui locuitor nativ al acestei lumi înghețate și izolate lui îi era imposibil s-o deslușească.

— Nu înțeleg ce vreți de la mine, începu Simon în cele din urmă, realmente nedumerit.

— Nu noi, ci prizonierul vrea.

— Ce anume?

— Naomi ne știe pe de rost legile, îi explică șeful. Și cum-necum a aflat că dumneavoastră locuiți aici.

Simon simți că i se face rău.

— Femeia a invocat o lege rar uzitată aici, să-ți numești propriul călău.

— Nici nu poate fi vorba! răspunse Simon.

Dar mangustele sunt o specie profund socială. În codul lor civil nu exista noțiunea de „alegere”. Datoria față de oraș, față de planeta lor, era mai presus de orice. Și același lucru era așteptat și din partea celor care veneau să locuiască în catedralele lor de gheață și ozon.

— Dacă refuzați această onoare, îi replică șeful sec, vom fi nevoiți să începem procedura de expulzare.

Simon stătu o clipă să înțeleagă ce îl aștepta.

— Ea dorește să fiu eu cel care o ucide? întrebă el încet.

— În mintea mea, răspunse șeful pe un ton înghețat, femeia e deja moartă. Cu acest gest, dumneavoastră doar veți finaliza procesul.

În mai multe locuri, inclusiv în mintea lui Simon, erau ascunse planuri efective și precise pentru transformarea acestei mici lumi. Makemake era numită după zeul polinezian al creației. Mai precis, după zeitatea slăvită de locuitorii izolați ai Insulei Paștelui, care, așa cum spunea geologia, fusese cea mai izolată porțiune a Pământului colonizată de primii oameni. Dacă n-ar fi izbucnit războiul în secolul trecut, transformarea Makemake-ului ar fi început deja. O mulțime de sori artificiali fuseseră trimiși în timp ce Marte murea din nou. Erau deja pe orbită, așteptând răbdători comanda să înceapă a arde. Acest pas timpuriu era ușor de făcut: să transforme ninsorile de metan într-o atmosferă subțire care să înfășoare o planetă nici jumătate din Pluto. Dar chiar și acel pas modest implica riscurile lui. Și pe urmă puteai să cazi pradă unor dușmani îndepărtați, dar de temut. Opt decade de lupte fără sens distruseseră lumi și mai bogate și, dacă n-ar fi existat aceste transporturi ale refugiaților care-și căutau salvarea în acest tărâm rece și lipsit de lumină, n-ar fi bătut nimeni drumul până aici.

Atumul a luat în considerație toate astea și și-a dat seama ce noroc extraordinar avusese, nu doar să fi supraviețuit războiului, dar, mai ales, pentru că descoperise un stil de viață în care i se oferiseră privilegii și o autoritate pe care nu le mai avusese niciodată.

Lui Simon îi făcea plăcere să se plimbe. Acest tărâm de gheață i se părea maiestuos. Cerul întunecat era brăzdat de reflectoare și de traficul de nave de deasupra, creând o atmosferă de pace tihnită. Strălucirea și flashurile armelor de război dispăruseră. Niciuna dintre taberele care mai supraviețuiau în acest conflict nu le mai scosese astăzi. Aproape că puteai uita de război, privind înspre cărbunele încins care era Soarele și, nevăzând nimic în vastitatea spațiului în afară de punctul care abia se zărea – Jupiter –, ignorai toate poveștile despre viața în galaxie care s-ar fi putut sfârși într-o fracțiune de secundă și că fiecare planetă, inclusiv Pământul, nu mai era de mult căminul ospitalier la care toți visaseră.

— Ce faci acolo? întrebă o voce tăioasă, nerăbdătoare.

— Fac cât mai puțin, răspunse el.

— Concentrează-te, te rog! îl imploră ea.

— Așa ar trebui.

— Nu te-ai schimbat deloc, Simon, nu-i așa? Tot nu ești în stare să faci ceva ce nu-ți place.

— Cel mai bun defect al meu, recunosc.

Naomi ignoră gluma. În schimb, ea reușea să fie la fel de concentrată și la fel de abilă ca întotdeauna, femeia privea spre o țintă foarte importantă pentru ea, pe care trebuia să o atingă. Oprindu-se brusc, se întoarse către el:

— Nu te-am ales doar pentru că am fost

cândva prieteni și colegi. Nu, Simon. Te-am ales pentru că ești, zic eu, cel mai consecvent individ pe care mi-a fost dat să-l cunosc vreodată.

— Ce vrei de la mine, Naomi?

— Încă nu, îl tachină ea.

Apoi o luă din nou la pas, îndreptându-se cu pași hotărâți spre craterul micuț și urât, în care, de ani buni, erau executați prizonieri ca ea. Simon și Naomi aveau cam aceeași statură și greutate, plus sau minus câteva grame. Dar, în încercarea ei de a se integra în tabăra pentru care, până de curând, luptase, renunțase la aproape toate trăsăturile umane.

Aspectul fizic al femeii aducea acum cu un scorpion, completat cu o pereche de clești și o coadă complicată și elegantă pe care o avea prinsă sub costum. Carapacea ei era în așa fel construită, încât să facă față vidului, dar nu și frigului. Un alt punct vulnerabil erau membrele, fără ele o aștepta o moarte lentă și fără complicații. Șeful și diverși experți îl sfătuiseră pe Simon să anihileze ambele sisteme, carapacea și membrele, pentru a-i grăbi moartea. Dar Simon avea propriile lui idei despre cum se comite o crimă și, oricât de mult ura misiunea care i se încredințase, avea să îndeplinească execuția cum avea el chef.

Scorpionul o luă înaintea lui pe gheață, fără niciun gest care să trădeze că i-ar fi teamă de moartea care o aștepta.

Un observator naiv ar putea crede că Simon era o victimă a ghinionului. Și, de altminteri, erau spectatori la această execuție, observându-le sosirea. Camere de luat vederi furnizate de ambele tabere fuseseră montate și activate special pentru această ocazie. Roboții erau martori, o multitudine de sisteme de protecție și pază și nenumărate linkuri îi legau de întregul sistem solar. În principiu, toată lumea avea să vadă exact ce se petrece acolo, nimic nu putea fi păcălit decât dacă își dorea. Simon făcu câțiva pași mari și o prinse pe prizonieră când ajunse aproape de peretele craterului. Naomi se opri brusc, ca și cum o lăsaseră puterile sau curajul. Niște ochi ciudat de umani se uitară în sus la Simon și, pe canalul lor privat de comunicare, îi spuse:

— Întotdeauna mi-ai plăcut, Simon.

Mărturisirea îl șocă, dar se stăpâni.

— Știu că sună aiurea și știu că nu mă crezi. Dar încă de când te-am întâlnit pentru prima dată am avut cel mai profund respect pentru talentul tău.

— Unde a fost asta?

— Prima întâlnire?

— Sunt bătrân, recunoscu el. Adu-mi aminte.

Ea nu numai că îi spuse unde se văzuseră, dar îi povesti în detaliu întreaga întâmplare, cum participaseră la o întâlnire a membrilor echipei de plancton atmosferic – un eveniment atât de

banal, încât Simon îl dăduse uitării după cel mult o săptămână.

— Ai făcut câteva observații sceptice vizavi de munca noastră. Remarci inteligente, sensibile și edificatoare, dacă e să aruncăm o privire înapoi.

— Și asta te-a impresionat.

— Într-un anume fel, tu păreai mai sigur pe tine decât noi, ceilalți. Mai onest, mai puțin dispus să te compromiți de dragul politicii.

El ridică din umeri indiferent și nu spuse nimic.

— Sunt sigură că ai observat: eram frivolă și lipsită de scrupule în cercul nostru. Și cred că nici zece Simoni la un loc nu ar fi avut câtă ambiție aveam eu în vremea aceea.

— Probabil că nu, recunoscu el.

— Ți-ai dorit vreodată să te culci cu mine?

— Nu, minți el.

Dar ea nu părea atentă la răspunsul lui. Închise ochii și înclină din capul solzos, cu părere de rău.

— Dacă m-aș fi apropiat de tine… dacă aș fi fost dispusă să învăț de la tine… viața mea ar fi luat o cotitură mai bună. Cred…

Ar fi putut avea o altă viață, dar la fel de bine putea să aibă același destin. Simon înțelesese cu mulți ani în urmă că, indiferent cât de creativ și bine pregătit este un suflet, îi e imposibil să întrevadă viitorul așa cum poate decurge el dincolo chiar de cele mai înțelepte decizii: își dăduse seama că ignoranța este calea, căci te

eliberează de orice regret.

Ajunseseră acum la buza craterului – două mogâldețe pe marginea unui bol uriaș, pe fundul căruia aștepta moartea. Deodată el trecu în față, pseudoadrenalina urcându-i dintr-una din cele mai vechi glande.

— Ai cerut ca eu să fiu cel care duce la îndeplinire condamnarea ta la moarte, îi spuse el cu o voce seacă, tăioasă. Pretinzi că ai un motiv. Dar m-aș bucura să nu-l aflu.

— Dar trebuie să ți-l spun.

— Însă nu te pot ajuta cu nimic acum. Dacă îți închipui că am vreo influență aici, te înșeli amarnic. Sau poate crezi că nu sunt suficient de puternic sau că mă voi pierde cu firea și Mangustele îți vor ridica pedeapsa…

— Nu aștept nici ajutorul, nici lașitatea ta, îl întrerupse ea. Ai un suflet bun, dar nu din acest motiv te-am ales.

La auzul cuvintelor „suflet bun“ se înfioră.

Dar Naomi continuă:

— Noi doi, Simon… Noi, atumii, am văzut multe de-a lungul carierelor noastre extraordinare.

El făcu un salt lung și ateriză pe o platformă din piatră și gheață.

— Să zicem că așa e.

— Cariera mea… începu ea, forțându-l pe el să încetinească, îndreptându-și privirile spre

camerele de luat vederi care atârnau din cerul veșnic întunecat. E o binecuvântare să fii autum și eu mă simt binecuvântată. Știu cum sună acum nebunia asta care ne-a împărțit în tabere. Cum ne-am folosit cunoștințele cu care puteam salva lumea ca să ucidem oameni. Dar gândește-te la istoria pe care acești ochi au văzut-o. Geniile lângă care am stat și descoperirile pe care le-am făcut, dar și tragediile la care am fost martori… tot ce urmează după ce remodelezi galaxiile și dai viață zecilor și sutelor de lumi, mari și mici…

— Unde vrei să ajungi, Naomi?

— Am ținut un jurnal, spuse ea printre dinți.

— Mulți dintre noi țin.

— Dar jurnalul meu e mult mai detaliat decât al altora. Nu sunt doar câteva cuvinte și câteva fotografii, Simon. Eu mi-am scanat mintea, mi-am uploadat amintiri, fără să las nimic deoparte. Nimic. Apoi l-am pus pe un robot al armatei. Asta este viața mea, splendidă și în același timp cumplită, și nu cred că există vreun cetățean aici care să fi realizat ce am realizat eu.

— Și eu ce să fac?

— Îți spun unde l-am ascuns. Ești un om bun și inteligent, Simon, și poți aprecia valoarea acestui testament. În zece mii de ani de acum înainte, nu crezi că urmașii noștri vor dori să afle cât mai multe despre cei care le-au modelat

istoria, cei care au colonizat primii sistemul solar?

El se uită în sus la soare și la fâșia îngustă de praf ridicându-se din ecliptică, mare parte din el generat de exploziile solare și impacturile generate de materia spulberată.

— Ești sigură că atunci va mai avea cine citi jurnalele tale?

— Noi am făcut multe greșeli, admise ea. Dar războiul ăsta va lua sfârșit într-o zi. Și care nu ar trebui să le arătăm celor de după noi greșelile noastre, pentru ca ei să nu le mai repete? Le vom spune „voi să nu faceți ca noi”.

— Eu nu am făcut lucruri foarte rele, contracară el.

Naomi începu să-și piardă răbdarea și-i spuse iritată:

— Ba ești la fel de vinovat ca mine, Simon.

— În ciuda inimii mele bune și a inteligenței…

— Un miliard de minți luminate nu sunt în stare să facă nimic, dacă nu există o voce îndeajuns de puternică pentru a le conduce pe drumul cel bun.

Erau acum aproape de centrul craterului, locul execuției fiind marcat de un cerc negru, împrejmuit cu movile făcute de exploziile armelor și leșurile înghețate. Odată ajunși acolo, canalul lor privat de comunicație se va întrerupe. Vor putea vorbi unul cu celălalt numai printr-o legătură publică nesecurizată. Simon își

simți sângele năvălindu-i în obraji, roșeața feței fiind un semn nesemnificativ pentru zbuciumul sufletesc prin care trecea. Încercă să-și stăpânească vocea, dar fiecare cuvânt îi ieșea aspru și tensionat.

— E timpul, Naomi. Acum îți voi întrerupe alimentarea cu oxigen și căldură, apoi vom sta de vorbă până la… final.

— Cum rămâne cu jurnalul meu?

Dar el nu-i răspunse.

— Carapacea ta e un bun protector. Și, dacă am dreptate, vom mai avea câteva minute înainte să-ți dai ultima suflare.

— Dar îmi vei salva jurnalul, da? Îți spun unde este și pe urmă poți face cu el ce vrei. Ca un document istoric, dacă vrei…

— Bine, numai pentru istorie, murmură el.

Emoțiile puternice o făceau să tremure, însă pe chip i se citea mulțumirea.

— Sincer, am avut o simpatie pentru tine, Simon, îi șopti, ca de la un conspirator la altul.

El întinse mâna în spatele costumului ei și îi închise butoanele de alimentare.

— Și ești o prezență familiară acum. Dacă cineva trebuie să moară așa, nu crezi că e bine să fie alături de un prieten?

— Nu sunt prietenul tău, Naomi.

Ea nu mai spuse nimic. Nu mai primea oxigen și imediat frigul de pe Makemake începu să i se strecoare în oase.

— Nu știu dacă pot ajunge până la capăt.

— Poți.

— Zi-mi că ești prietenul meu, îl imploră ea. Te rog, nu mă lăsa să mor singură.

Dintr-un buzunar ascuns lângă șold Simon scoase un lansator miniatural, ținti și implantă o bilă de piatră, îmbrăcată în fier în creierul scorpionului.

Naomi rămase nemișcată și după o secundă se prăbuși. O apucă de unul din picioarele din față și o târî peste linia de demarcare a perimetrului de execuție, apoi o lăsă și se retrase în spate, pentru a lăsa camerele de luat vederi să coboare și să investigheze corpul cu instrumente sofisticate. Respirând greu, se uită înspre cadavru și zise cu voce tare și sigură:

— Tu ai ajutat la uciderea a miliarde de ființe nevinovate. Până astăzi nu mi-ai aruncat nici măcar o vorbă bună. Blestemat să fiu, dacă voi încerca să readuc nenorocitele tale de amintiri la lumină.

— Vă mulțumesc, spuse șeful.

Apoi îi mai mulțumi o dată și, pe urmă încă o dată și, după aceea, încă de două ori, cu din ce în ce mai multă recunoștință. Când isprăvi cu mulțumirile, continuă cu un aer îngrijorat:

— Toată povestea trebuie să fi fost foarte dureroasă pentru dumneavoastră. În ciuda a ceea ce a fost această femeie și cât își merita soarta…

— A fost greu, concluzionă Simon.

Creatura părea năucită de compasiunea pe care o simțea pentru bărbat.

— Vă promit că asemenea lucruri nu se vor mai întâmpla.

— Dar sunt aici, dacă aveți nevoie de mine, răspunse Simon.

Umor foarte, foarte negru. Șeful dădu din cap, fără să adauge nimic.

— L-a adus aici. Nu-i așa?

Șeful ezită.

— Ce să aducă?

— Jurnalul. Robotul. Cu amintirile ei salvate. Naomi a venit aici cu planul să-și folosească jurnalul ca instrument de tocmeală. A încercat să-și schimbe sentința.

Până nu pronunțase cuvintele, Simon nici nu crezuse în adevărul lor, dar acum, ascultându-le cum alunecau în aer, era convins de veridicitatea lor.

Șeful amuți dintr-odată.

— Și probabil că unul dintre voi doi a fost cu ideea să mă bage și pe mine în schemă. Ea avea să-mi povestească mie că presupusul jurnal ar fi undeva în altă parte, într-un loc secret și greu de găsit, ca să înșele mirosul ogarilor, să-i facă să creadă că vânatul e oriunde, numai pe Makemake nu. Naomi trebuie să le fi spus și celorlalți despre ideea ei de a-și documenta viața, ca să nu mai vorbim de

amestecul doctorilor și al altor specialiști implicați în proiect. Iar eu am crezut că am flerul ăsta și că, dacă acționez cum îmi spune inima mea bună... înțeleg acum că tot jocul nostru ar fi distras atenția celorlalți jucători, în timp ce dumneavoastră ședeați bine-mersi, cu premiul sub fund.

— De ce mi-ar păsa mie de această femeie? întrebă creatura.

— Pentru că Naomi avea o experiență foarte valoroasă, iar aceasta e o parte din averea pe care vreți să puneți mâna. Experiența ei. Îndată ce războiul va lua sfârșit, Makemake se va putea reinventa pe sine și prosperitatea e mult mai la îndemână când te bucuri de sfaturile gratuite și binevoitoare ale unui atum cu vechime.

— Naomi e moartă, sări în propria apărare șeful.

— Este. Și totuși, nu este. Nu, în mintea ei complicată, cred că Naomi dădea alte sensuri vieții și morții.

Își scutură umerii, parcă eliberându-se de ultimele urme ale furiei care îl cuprinsese mai devreme, apoi continuă:

— Eu pe eșafodul de gheață am văzut o moarte insignifiantă și inutilă, în timp ce ea văzuse apariția unei vieți noi într-o minte artificială. Când ești așa de lacom precum Naomi, ajungi să te convingi că nimic nu te

poate opri… și, cine știe, poate femeia chiar o fi având dreptatea ei…

Pământ

Scopul vizitei lui era să întâlnească noua promoție de atumi, în clase și în particular, să le evalueze punctele forte, precum și inevitabilele puncte slabe, înainte ca școala să-i împrăștie prin toate colțurile Sistemului Unit. Dar câțiva dintre oficialii Universității, recunoscători atumului-șef pentru vizită, veniră să-l roage să facă evenimentul public, ceea ce le-ar aduce lor și instituției pe care o patronau atenția și aprecierea de care aveau atâta nevoie. Simon se lăsă, în cele din urmă, înduplecat. Avea să țină un discurs, cu condiția ca audiența să nu fie numeroasă – câțiva studenți și câțiva profesori adunați într-un amfiteatru mic. Înțelegea că orice eveniment public la care participa cineva de rangul lui avea să atragă o atenție deosebită. Dar ce voia el să evite erau situațiile când o mulțime de suflete entuziaste, dar necultivate o să-i soarbă fiecare cuvânt, fără însă a fi capabile să facă diferența între glumă și politica oficială. Însă cererea lui, care începuse ca o dorință nevinovată și rațională, avu diverse repercusiuni: mai întâi se stabiliră criterii stricte de participare pentru locuri foarte

limitate, pe urmă, când cererea devenise atât de mare, încât era imposibil de onorat, se stabili un fel de sistem de loterie, unde biletele se cumpărau la prețuri uriașe și se revindeau pe sume exorbitante – toate astea, pentru a te înghesui într-o cameră lungă și înăbușitoare, împreună cu alte patruzeci de mii de suflete la fel de chinuite, fiecare ochi și câteva camere secrete ațintite spre figura bărbatului de-o seamă cu terraformarea, dacă nu cumva chiar mai bătrân.

Simon se încăpățânase să-și păstreze trăsăturile umane. Câteva bucățele din el erau încă fizic legate de tânărul marțian, deși țesuturile arhaice mai constau acum doar din câteva celule împrăștiate, circuite cristaline, motoare metabolice și mănunchiuri de firișoare, baterii. Dintre toți cei adunați în sală, el era cel mai înalt. Îi zâmbi luminos publicului și începu să vorbească pe o voce caldă și prietenoasă, mulțumindu-le tuturor pentru a-și fi sacrificat din timpul lor prețios să vină să asculte poveștile unui bătrân. Apoi le spuse o întâmplare din copilăria lui, descriind cu lux de amănunte cum tatăl său îi dăduse o sămânță nano-bombă s-o țină în mână – una dintre cele mai vechi invenții, menite să transforme Marte dintr-un deșert într-un paradis.

— La vremea aceea, eu nu am înțeles semnificația acelei mașinării rudimentare,

mărturisi el. Dar am ținut sămânța miraculoasă cu ambele mâini, crezând că în scurta mea viață era cel mai important lucru pe care îl cunoșteam. Cu toate acestea, eu ignoram cu încăpățânare propriul meu creier, plin de tot felul de lucruri. Sau creierul celorlalți din jurul meu. Dar mintea e singura minune demnă de respectul nostru etern și nu pot decât să-mi doresc ca fiecare dintre noi să păstreze acest adevăr cât mai aproape de suflet, în fiecare zi a vieții noastre.

Simon era acum mai mic decât fuseseră mâinile lui la început, mai mic decât sămânța pe care o ținuse. Dar în evoluția lucrurilor, el era acum mai mare decât mingea din fier și piatră care fusese cândva Marte. Ca oricare dintre mințile moderne, o mare parte din inteligența lui – fapte, limbaj, obiceiuri și o mulțime de instincte – era depozitată în conștiința comună a Terrei. Însă el era în sine un cetățean unic al lumii, înzestrat cu propria lui personalitate și noțiuni antice, adesea depășite. Cât timp oamenii doreau să trăiască la fel de mult cât pământul, mintea lor avea să fie din ce în ce mai încărcată. Dacă lumea voia să-și poarte cu sine experiența de viață, atunci, avea nevoie de corpuri mari și ineficiente care, la rândul lor, aveau nevoie de spațiu pentru a trăi. Iar, dacă acele corpuri atingeau chiar și o rată modestă de reproduceri, orice planetă avea să fie plină

într-o singură zi și, curând, de zeci de mii de ori mai repede.

După cum îi plăcea lui Simon să procedeze în astfel de ocazii, le aminti celor prezenți că îndatorirea unui atum, în special a unui atum repartizat pe înfricoșătoarea lui stație de cercetare, este să ajute la trasarea unei direcții în viitor, să traseze acea linie fină între libertate sălbatică și tiranie absolută. Ce tip de biologie se aplică fiecărei lumi, câți urmași vor trebui să aducă pe lume acești indivizi, care vor fi regulile și pedepsele după care se vor guverna aceste planete. Toată lumea înțelegea consecințele greșelilor, dar, pentru a fi sigur, Simon aminti iar de Primul Război și Epurarea ce a urmat, cu Bătălia Kupierilor care a venit mai apoi, încheiată cu ceea ce rămăsese în cărțile de istorie ca Marea Epurare – ca și cum respectiva specie de nebunie politică fusese smulsă din lumea civilizată pentru totdeauna.

— Dar nimic nu e definitiv, avertiză el, indiferent dacă este viața obișnuită a unui om sau viața de aproape o sută de miliarde de ani a celui mai mic și mai aprins soare din univers.

Apoi vocea lui deveni mai profundă și mai serioasă, luând prin surprindere audiența care ațipise:

— Schimbarea e inevitabilă, dar nu știm aproape nimic despre ea. Îmi imaginez că oricare dintre dumneavoastră nutrește dorința

nobilă ca viața inteligentă să prospere în univers, să plece spre alte colțuri ale Căii Lactee și să găsească un alt soare sub care să înflorească. Dar aceasta rămâne doar o dorință, e departe de a fi o certitudine. Studiind cerul milenii de-a rândul, am observat lipsa inteligenței în univers. Astăzi, acele civilizații care au ajuns cel mai aproape de umanitate abia acum încep să audă semnalele originale ale Terrei, șoapte pe radio și radaruri, care nu mai au aproape nicio legătură cu ce este astăzi Pământul și este de presupus că în alte câteva mii de ani se va începe o oarecare comunicare. Vecinii noștri vor răspunde prezenței noastre cu cea mai perfectă și elocventă tăcere. Imaginațiile fertile concep ușor minunile sau, la fel de bine, ororile care se vor isca de pe urma acestei istorii încă nenăscute. Însă acest om din fața dumneavoastră, acest atum, crede că cel mai mare dar pe care Ceilalți ni l-ar putea face ar fi să ne ofere sau să ne sugereze cele mai limpezi și mai complexe răspunsuri la întrebările noastre eterne despre viață și conviețuirea pașnică într-un univers care ne-a arătat, de-a lungul istoriei, că ne respectă prea puțin.

Tradiția dicta ca șeful atum să se stabilească pe Pământ, dar, din moment ce Simon nu avea niciun rol în menținerea biosferei, era liber să trăiască unde avea poftă. Câțiva se treziseră să vocifereze când el ceruse să i se construiască o

casă modestă pe acoperișul celui mai nou solar – o cupolă și câteva substructuri care să-i găzduiască pe asistenții lui și mașinăria obișnuită de securitate cerută de rangul său. Unii comentaseră că noul șef nu avea încredere în noii atumi să facă munca. Altfel, de ce s-ar cocoța în vid, deasupra a o sută de trilioane de suflete? Dar cu acest gen de cârcotași nici nu avea rost să-și răcească gura. Explicase de câteva ori cât era el de îndrăgostit de spațiu și de iluzia singurătății, dar pe urmă, renunță să mai dea explicații. Cât timp avea să rămână în post, dușmanii lui vor găsi mereu motive să-l disprețuiască și, din moment ce el îi considera pe respectivii dușmani niște provinciali cu vederi înguste, era cel mai bine pentru toată lumea să locuiască acolo unde îi plăcea lui, până în ziua când avea să-și piardă funcția oficială.

— Am o însărcinare pentru tine, îi spuse Simon subalternului său preferat. O misiune extrem de importantă, pe care nu aș încredința-o nimănui altcuiva.

Individul se făcu albastru și douăzeci de membre tremurară de emoție la auzul complimentului. Apoi, cu o voce clară și caldă, răspunse:

— Domnule, sunt onorat.

După aceea întrebă:

— Care ar fi această misiune?

Cu o sugestie telepatică, Simon îi transmise fișierele criptate și cheile necesare, plus câteva sugestii folositoare. Apoi așteptă ca asistentul lui să studieze conținutul. Îi luă mai puțin de un minut, fiindcă era un băiat inteligent. Membrele i se crispară și de la frică pielea i se făcu violet închis.

— Domnule, începu el.

— Ce ai găsit acolo? întrebă Simon pe ton de glumă.

— Nu știam lucrurile astea.

— Nu știai, nu-i așa? Cu asta trebuie să începi când acționezi așa cum te îndeamnă conștiința.

— Poftim?

— Ai de gând să acționezi, nu?

Asistentul deja se înnegrise și se răcise, implorându-l cu o voce pierdută:

— Dar nu-i drept, de ce eu?

— Viața nu e dreaptă, aprobă Simon.

— Prin lege, am obligația să predau informația autorităților.

— Exact la fel aș proceda și eu, în locul tău, prietene.

Băiatul șopti câteva vorbe în barbă, pe care Simon nu le auzi, deci continuă:

— Ai putea, rogu-te, să-mi faci un hatâr și să le-o dai celor de la Departamentul de Biologie Exotică? Da, ei au jurisdicție în domeniu, sunt autorități cât se poate de competente și nimeni nu-ți va reproșa nimic, chiar dacă vei dori într-o

bună zi să împărtășești aceste evenimente și cu altcineva.

Uluit, dar ascultător, asistentul plecă în misiunea neașteptată.

Rămas singur, Simon se strecură într-un costum din stofă ușoară și făcu câțiva pași afară, pe suprafața tare a celui mai nou solar al lui. Soarele era doar o flacără difuză, începând urcușul pe orizontul perfect geometric. Mercur era doar un punct minuscul, abia vizibil printre stele, cu cincizeci de kilometri din suprafață defrișată și remodelată în habitate variind de la mărimea unui mausoleu până la căsuțe cât o nucă. Venus era mai aproape și mult mai greu de reperat pe cer, încapsulată într-o jumătate de duzină de solare, al căror principal scop era să acapareze și să țină bine închis orice foton care venea de la soare, permițând căldurii interioare să crească și să crească, până când întreaga planetă avea să se topească – o lume lichidă, a cărei crustă și apoi al cărei înveliș puteau fi pulverizate în spațiu relativ ușor, creând sute de trilioane de lumi vii, care în cele din urmă vor forma un inel în jurul soarelui.

Jupiter rămânea un loc sălbatic, plin cu materie în stare brută, înconjurat de lumile lui lichide, infestate cu viață, dar încă neaglomerate. Uranus și Neptun erau mai strălucitoare ca niciodată, terraformarea pe acești giganți în miniatură începând acum cu

adevărat. Încă o dată, Marte era transformată într-o lume asemănătoare cu Pământul, dar de data asta munca implica solare mai complicate și mai avansate, așezate unele peste altele. Crusta era deja dantelată cu peșteri și mări ascunse, care apăreau ca ciupercile după ploaie. Cea mai mare în câmpul vizual era Luna. Aproape la fel de mare ca Pământul era un balon uriaș, compus din camere pline cu vid și specii de vietăți neapoase. Încă o dată, designul era orientat spre creștere, mașinile și organismele digerând harnic roca. Dar, ca fiecare lume din Sistemul unit, geniul care proiectase această transformare avea întotdeauna ca prioritate o anumită stabilitate. Fiecare planetă funcționa ca un stup de insecte profund sociale. Atâta timp cât piesele și jucătorii cooperau, viața prospera. Dar, dacă se rupea calmul, reginele stupului aveau să dispară și, la fel de important, vietățile cele mai simple și mai inocente moșteneau ce rămânea în urmă.

Simon ajutase la punerea la punct al acestui sistem necruțător de simplu. Umanitatea o fi având ea putere să conceapă viața în orice formă și-ar fi dorit, dar acolo sus exista încă un zeu darwinian care făcea regulile în această încâlceală măreață și pentru acest eon, cel mai bun specimen avea să evolueze puțin peste cei din tagma lui.

Erau zile când părea că toate astea funcționează doar printr-un miracol. Dar în acea dimineață devreme, părea în firea lucrurilor ca el să fie șeful atumilor. Evident că era un om important. Cine altcineva mai era la fel de bătrân ca el și cu atât de puțini dușmani? Cine altcineva mai putea pretinde că fusese acolo încă de la început și că nu făcuse parte din nicio conspirație sau din niciun masacru important în istorie?

Simon începu să râdă în tăcere, gândindu-se la ironia situației. Se pare că lipsa de ambiție personală este cea mai puternică ambiție.

Brusc, robotul îl anunță că are un musafir.

Nici măcar nu întrebă numele. Știa deja cine era. Se întoarse spre casă, mergând încet, apoi mai repede și spuse:

— Invit-o pe Lilly să se facă comodă. Criminalul e pe drum.

Lilly îl întâmpină în culmea agitației:

— Cum ai reușit să ajungi la așa ceva? Trebuie să fie o greșeală! Cineva vrea să te înfunde și nici măcar nu face treaba ca lumea!

Ca și Simon, Lilly își păstrase trăsăturile umane. Se așeză, apoi îl urmări în timp ce el lua loc în fața ei și, când văzu că el nu pare aproape deloc afectat, adăugă:

— Un scandal monstru. Dacă aș spune cuiva…

— Dar n-ai spus nimănui, o întrerupse el.

— Pentru că m-am gândit că îți datorez măcar atâta respect, încât să vin să mă uit în ochii tăi să văd dacă găsesc vreo explicație pentru ce ai făcut.

El ridică din umeri și nu zise nimic.

— Navele spațiale sunt interzise, anunță ea repezit. Niciun vas, cu excepția roboților sterili, nu are voie să treacă dincolo de centura Kuiper.

— Știu exact care sunt legile…

— Ești conștient de ce fel de navă ai construit?! sări ea. La naiba, Simon, vasul tău încalcă o mie de reguli! Dacă ar fi să duci și să implantezi o asemenea sământă-minune în cosmos… înseamnă că ai putea să mergi aproape oriunde… și apoi ai infecta și transforma orice organism. Orice lume. Tehnologia ilegală și tehnologia strict secretă pe care ai adunat-o aici, folosindu-ți poziția de șef atum…

— Te-am dat pe spate, așa-i?

Lilly rămăsese, pe timpul lungii ei vieți, aceeași cercetătoare pasionată, serioasă și plăcută, dar întotdeauna concentrată pe necesitățile misiunii ei de-o viață.

— M-ai speriat, Simon. M-ai îngrozit. Ce aveai de gând să faci cu sământa monstruoasă?

El râse și înclină din cap, apoi recunoscu încet.

— Sământa are loc în ea doar pentru un singur pasager.

— Pentru tine? scânci ea.

— Pentru mine? Nu prea.

Apoi stătu nemișcat, observându-și cu atenție musafira.

— Mă gândesc la o misiune. Dar, prin natura pregătirii și a talentelor mele, mă tem că n-aș fi un bun pilot pentru o asemenea întreprindere.

— Ce fel de misiune?

Simon se aplecă spre ea, întinse o mână, apoi cealaltă și le prinse pe ale ei. Era un sentiment plăcut să ții o femeie așa, să simți cum căldura ei curge spre tine. Se gândi la Lilly și la tatăl lui făcând dragoste pe câmpiile roșii de pe Marte. Își aminti episodul de pe Venus, în întuneric, pe vânt. Apoi, spre surpriza amândurora, îi ridică mâinile cu palmele în sus și le sărută pe rând în timp ce se lăsa în genunchi în fața ei, fără să scoată un cuvânt, doar savurând gustul ușor sărat pe care îl simțea pe buze și pe vârful limbii.

O lume fără povara numelui

Obiectul fu observat și imediat măsurat – o luminiță apropiindu-se de-a lungul vectorului așteptat, ajungând rapid din urmă nava spațială care încetinise – și prima reacție a lui McKall fu un val de hohote de râs întrerupte din când în când de rafale de înjurături din bogata lui colecție.

— Le-a luat ceva vreme până să ne ia urma! își anunță el câinii, șerpii și pe ceilalți membri ai echipajului viteaz și loial. Pentru moment, fiți cu ochii pe dușman. Studiați datele, dar nu faceți nimic. Apoi, când ajunge la zece mii de kilometri, distrugeți-o.

Arama pe care au folosit-o reuși surprinzător de simplu, la prima salvă, să-i distrugă atât scutul de protecție, cât și conținutul.

Seara se sărbători victoria cu băutură oferită de comandant.

Trecuseră multe secole de atunci, iar căpitanul avea toate motivele să fie îngrijorat.

Lentilele telescopice de la bord arătau că sistemul solar pe care îl lăsaseră în urmă suferise multe războaie și renașteri. Cine știe ce minuni inventaseră aceste noi generații? Dar, evident, îngrijorările sale fuseseră temeri fără sens. Câteva momente studie cu mare atenție ce mai rămăsese din nava dușmanului spulberat. Praful rămas nu prezenta mare interes, fiind compus din fier și alte câteva materiale. De ce ar face cineva atâta efort doar ca să trimită pe urmele lui ceva ce aducea cu o ghiulea de tun? Într-un târziu, îi trecu prin cap că toată operațiunea ar putea fi o capcană, o cursă. Îi făcu această destăinuire adjunctului său, care se apucă să inspecteze nava, poate-poate o găsi vreo fisură sau vreun dușman ascuns. Nu găsiră nimic. Toate sistemele

funcționau cum trebuie. La douăzeci și trei de minute după ce se zărise pentru prima dată ghiuleaua, Ernest McKall se retrase în cabina sa – singura cameră privată permisă la bordul imensei nave intergalactice. Își prepara un cocktail, când observă forma micuță a unei fete sau femei atârnând de tavan.

Încet, foarte încet, întrebă:

— Cum ai…?

— …pătruns pe navă? În timp ce tu te luptai cu momeala, cârligul undiței s-a apropiat din spate. Am folosit focul de la motor pentru camuflaj. Cât privește restul șmecheriei… ah, nu prea am răbdare să explic.

Pe furiș, McKall trăsese semnalul de alarmă.

Nu se întâmplă nimic.

O secundă mai târziu, toate simțurile îi erau în alertă.

— Cum te…

— Lilly.

Rămase mut.

— Mă cheamă Lilly, mulțumesc de întrebare.

Era cel puțin la fel de abilă ca și căpitanul vasului.

— Mai ai și alte întrebări, doctore McKall?

— Ce vrei? reuși el să întrebe.

— Ce crezi că aș putea să vreau?

— Să mă oprești pe mine, normal. Suntem la nici cinci sute de ani lumină de Noul Pământ și asta ar fi cam ultima tentativă a voastră de a-mi

distruge nava și pe mine.

Femeia era drăguță și foarte mică, nu mai mare decât un deget și era greu, aproape imposibil să o ia în serios. Cu toate acestea, vocea ei avea greutate, de parcă nu ieșea din gurița minusculă. Amuzată, ea îi explică:

— Vai, eu chiar nu intenționez să te opresc! Și cu siguranță nu vreau să distrug nava. Ce vreau eu – și am reușit deja pe jumătate, fără să-ți dai tu seama – este controlul complet asupra acestei nave și a personalului de la bord. Eu sunt noul căpitan și tu ești câinele meu.

McKall spumega de furie și, în același timp, îl apucă frica. Ce forță, ce emoție îi țintuise picioarele de podea? Nu se putea hotărî. Dar descoperi că îi era imposibil să-și miște vreun membru și, când încercă să vorbească, nu reuși decât să gâfâie sufocat.

— Vrei să cucerești Noua Terră pentru tine? reuși el să îngaime. Ăsta e planul tău?

— Nu tocmai.

Cocktailul nebăut îi căzu din mână, răsturnându-se rece și lipicios peste tălpile lui goale.

— Nu vreau decât nava ta și facilitățile ei, îi explică ea.

Apoi, coborî de pe tavan direct în părul lui negru și des.

Căpitanul simți niște mâini minuscule cum îl apucă de păr și trag puternic.

— Planul meu ar mai fi să ne lăsăm în jos pe orbită, pe urmă eu voi mina sistemul local și ne vom apuca să construim inele mai întâi, apoi un solar deasupra atmosferei. Vom construi un sistem elaborat defensiv, plus niște scuturi bune în cazul unei catastrofe interstelare, apoi continuarea planului e să aștept pe oricine e destul de prost sau naiv să vină după noi.

— Dar ce vei face… cu lumea?

— Cu lumea? Nimic.

Apoi se mai gândi și adăugă:

— Ba nu. Voi urmări viața de acolo cum își urmează cursul. La fel ca oricare dintre noi într-o zi obișnuită. Nu-i așa, doctore?

Atumul își încheie discursul cu întrebarea care stătea pe buzele tuturor. El o formulă cu propriile lui cuvinte, gândind cu glas tare:

— Și când oare, în ceasul al doisprezecelea, vom avea curajul să ne părăsim sistemul solar și ne vom îndrepta spre un alt soare și spre alte lumi noi și fertile, care abia așteaptă să fie descoperite?

Apoi făcu o pauză schițând un zâmbet bătrân ca lumea și, înclinând ușor din cap, continuă, enigmatic:

— Vom pleca atunci când va veni timpul.

— Și când va fi asta? întrebă timid o voce din public.

Cel mai de încredere asistent al lui Simon

respectă întocmai instrucțiunile clare. Se uită spre cel care pusese întrebarea și răspunse:

— În momentul în care toate casele noastre de aici vor fi pline de oameni fericiți. Sper. Ne vom îmbarca în misiune de îndată ce vom fi siguri că natura noastră și instituțiile noastre nu vor folosi această migrație ca pe o scuză pentru a ne înmulți ca ciupercile și a face planuri de cucerire a galaxiilor. Când vom avea un plan de bun-simț și curajul și disciplina de a-l duce la îndeplinire. Când navele spațiale nu vor mai valora averi întregi în energie și resurse prețioase. Când vom deveni oameni mari, indivizi maturi și responsabili în toate împrejurările. Dar cel mai important…

Se opri o clipă, savurând suspansul care plutea peste întreaga audiență.

— Dar cel mai important, încheie el, este că nu vom părăsi micul nostru regat până când nu vom fi din nou copii, care pot să se minuneze, să se bucure și să știe ce comoară e lumea noastră și s-o țină în căușul palmelor cu toată grija și dragostea ființei lor.

Lavie Tidhar - Încâlcirea spontană a unei sfori agitate

Lavie Tidhar a crescut într-un chibuț din Israel, a călătorit mult în Africa și în Asia și a locuit la Londra, apoi în Vanuatu, o insulă din Pacificul de Sud, precum și în Laos. În 2003, a câștigat Concursul Internațional de Science Fiction Clarke-Bradbury (premiul fiind acordat de European Space Agency), a fost editor al lucrării *Michael Marshall Smith: The Annotated Bibliography* și al antologiilor *A Dick and Jame Primer for Adults* și *The Apex Book of World SF.* A semnat volumul de povestiri *HebrewPunk,* culegerile de microromane *An Occupation of Angels, Gorel the Pot-Bellied God* și o proză aproape cât un roman, intitulată *Cloud Permutations.* Împreună cu Nir Yaniv, a scris romanul *The Tel Aviv Dossier.* Autor prolific de proză scurtă, a semnat povestiri publicate, printre altele, în *Interzone, Clarkesworld, Apex Magazine, Sci Fiction, Strange Horizons, ChiZine, Postscripts, Fantasy Magazine, Nemonymous, Infinity Plus, Aeon, The Book of Dark Wisdom, Fortean Bureau,* scrierile sale fiind traduse în șapte limbi străine. A tipărit recent romanele *The Bookman* și *Camera Obscura,* continuare a primului. În prezent lucrează la *Osama* și *Martian Sands,* alte două romane. S-a întors în Israel și trăiește la Tel

Aviv.

În povestirea lirică, plină de compasiune, din prezenta antologie, își etalează fina înțelegere a interacțiunii dintre gadgeturile high-tech și culturile și tradițiile străvechi, relație în care fiecare parte determină schimbări în cealaltă parte.

Doamna Pongboon, această femeie și mamă minunată, vânzătoare de artefacte misterioase, merge pe stradă în sihnul[1] ei roșu cu imprimeuri de culoarea crestei de naga, iar lumea se holbează la ea, fiindcă a te îmbrăca așa e ca și cum ai încerca să provoci mânia lui Ngeuk Laeng, cumplitul naga al secetei – dar toate astea nu înseamnă nimic pentru doamna Pongboon, care și-a pus toate spaimele și anxietățile secrete într-un talisman atârnat la gât, un mic medalion realizat cu bun-gust din aur și cuarț, producție de masă bazată pe tehnologie chinezească de ultimă generație.

— Cumpărați medalioane, dragilor! strigă ea, iar femeile se opresc și admiră, copiii se hlizesc și sunt puși la punct de mame, bărbații se uită gânditori și tulburați.

— Strângeți iubirile și spaimele și păstrați-le pentru zile ploioase!

Dar în anotimpul ploios fiecare zi e ploioasă, iar șerpii din Mekong, mari cât un naga,

---

[1] Element de îmbrăcăminte tradițional taiwanez.

lunecând între țărmul laoțian și cel thailandez și acest râu-șarpe, despărțitor de țări, cărăuș de mărfuri, umflându-se tot de important ce este, și apa care se revarsă din cer, și cea a zăpezilor din munții îndepărtați ai Himalayei, care au străbătut cale lungă până aici, toate vor avea încă mult de călătorit până să întâlnească oceanul.

— Cumpărați medalioane, prețul e bun și cinstit, transferați-vă amintirile prețioase, nu lăsați pradă uitării inimile iubitoare! Ofertă specială, valabilă doar astăzi, grăbiți-vă, prieteni, grăbiți-vă, vă spun! Dacă nu, veți pierde această șansă unică pentru totdeauna, căci doamna Pongboon va pleca mai departe, urmându-și drumul.

Dar vânzările merg prost și, în plus, toată lumea știe despre fenomenul de transfer, iar doamna Pongboon, cât e ea de voinică și, fără îndoială, impunătoare, nu e nici pe departe singura care se ocupă cu negoțul ăsta. Și totuși, iată… o tânără într-un sihn negru, călcat cu grijă, și o bluză albă cu manșetele strânse pe încheieturile ei subțirele, cu pantofi cu toc înalt, cumpărați la mâna a doua, și o gentuță de la bazarul Talat Sao – posibil studentă sau vreo secretară neimportantă, cu un salariu la fel de insignifiant – se apropie timid de doamna Pongboon, care, mirosind o vânzare, se repede înainte ca fata să apuce să se dezmeticească:

— Ce-i cu tine, drăguța mea? Suferi din dragoste? Ți-a răpit vreun tânăr fericirea? Hai, spune-i doamnei Pongboon, regină între doamne și mamă de copii – ține minte, și mamele au fost îndrăgostite odată.

— Oare este – zice fata și se oprește brusc, stânjenită, în timp ce doamna Pongboon se trage la umbră într-un magazin de muzică, unde o trupă din Laos cântă o versiune proprie a melodiei *Tomyam Samuray* a trupei Thaitanium; fata o urmează și, scăpând de ochii cercetători ai trecătorilor, umerii par să i se destindă – oare este adevărat?

— Este *technology,* rostește cu emfază doamna Pongboon folosind cuvântul englezesc, printre puținele pe care le cunoaște. Fata pare impresionată – cum e și normal, gândește doamna Pongboon.

— Poftim, îi spune, încearcă. Desprinde de la gât și de pe pieptul generos un al doilea lănțișor – nu pe cel ce ascunde toată suferința ei, ci pe cel de probă, sfânta mostră – le-a încurcat o dată și rezultatul a fost… mai puțin decât pozitiv, de fapt potențialul client a făcut și o plângere, așa că de atunci este foarte atentă, deși nu se îndură să-și scoată medalionul personal. Încearcă și convinge-te singură, fetiță scumpă.

Medalionul este setat să arate O zi oarecare de primăvară, Doi îndrăgostiți, Malul unui râu –

ar putea fi oriunde, ar putea fi vorba despre oricare doi tineri din orice țară din lume, Mostra Universală Numărul Doi, versiunea zero trei virgulă cincizeci și șase, iar când doamna Pongboon desface încuietoarea poate modifica setările. Așa că resetează: Specific laoțian. Resetează: Băiat – Fată (aici merge pe ghicite, ați fi surprinși de câte ori a dat greș).

— Hai, întinde palma, domnișorică sau domniță, strânge pumnul, închide ochii – simți? (bineînțeles că simte).

— Ah, zice fata, și din nou – Ah!

— Și odată ce o încui înăuntru, spune doamna Pongboon, dispare. Uite-așa.

Încearcă să plesnească din degete, dar umiditatea o face să transpire și degetele îi alunecă doar unul pe lângă celălalt ca doi dansatori neatenți.

— Până când vei vrea să o revezi.

Se numește transfer, logic, deși bineînțeles că nu este *exact* asta. Doamna Pongboon are un *dispozitiv*, da, chiar așa, și ceea ce *face* acest dispozitiv este să copieze – cât de isteți, chinezii ăia de peste graniță! — de fapt, e un fel de copiază-și-șterge. Nu tocmai legală, toată joaca asta cu mintea umană – să înregistrezi neuronii în timp ce declanșează emisiile zero-unu-zero-unu, chiar mai rău, să îi reașezi în interiorul masei lipicioase și moi a creierului, ștergând tiparul din interior – dar care e prețul fericirii

unui om?

— Pentru o sumă modestă, zice doamna Pongboon și o bate încurajator pe umăr, luându-i în același timp medalionul din mână, pentru o sumă cât se poate de modestă, poți pune la păstrare orice dorești.

— A fost, începe fata înroșindu-se – e chiar frumușică, gândește doamna Pongboon, deși e cam ștearsă – a fost un băiat...

De câte ori nu auzise asta! Toți doresc să i se confeseze, la fel ca psihologilor de altădată, cei care au creat termenul de transfer. Dar transferul ăsta e *științific*, nu ca aiurelile alea vechi care erau doar iluzii și farmece. Asta e ceva *real.* Iar doamna Pongboon nu vrea să le asculte poveștile. Ziua e lungă și soarele dogorește, iar ea vrea doar o pungă cu gheață cu un pai înfipt în ea și o sticlă de Pepsi vărsată înăuntru; în plus, a mai auzit aceeași poveste de o mie și una de ori până acum.

— Draga de tine, zice ea, ești ca un fir de ață.

Fata ridică spre ea ochii mari și rotunzi și o privește încurcată – așa te uitai și la el? gândește răutăcios doamna Pongboon. Așa te uitai și la el când te vrăjea pe malul fluviului? — apoi murmură:

— Nu înțeleg.

— Știința, spuse doamna Pongboon cu o atitudine demnă, dar reținută, care ar fi putut trece drept îngâmfare... Știința spune că totul

este făcut din sfori.

— Firește, zise tânăra, în timp ce doamna Pongboon observă că poartă la încheietura mâinii (acum că mâneca e un pic ridicată) trei – sau sunt chiar patru? — șnurulețe de ață albă, legate probabil de un călugăr sau de vreo mătușă în timpul ceremoniei Basi, pentru noroc și pentru împăciuirea spiritelor familiei.

Dă din cap aprobator pentru că este o susținătoare a tradiției și a păstrării vechilor rânduieli, și pentru că are încă amintirea unei amintiri (aceasta din urmă închisă acum într-un cercel ascuns într-un sertar), cea a ultimului șnur pe care mama ei i l-a legat la mână, pe când doamna Pongboon era încă tânără, înainte ca mama… dar mai departe nu-și amintește, și uneori e mai bine așa.

— Știința, repetă doamna Pongboon, apoi se poticnește pierzându-și firul ideilor. Sfori, încearcă din nou. Totul este făcut din sfori. Gânduri, sentimente, amintiri, toate sunt sfori, șiruri de numere alcătuite în creier. Iar știința a demonstrat că sforile – chiar și atunci când par perfecte (ca tine, copilă frumoasă!) – sfârșesc toate încâlcite. Orice am face, viața ne ia și ne înnoadă (așa grăiește marele filosof, doamna Pongboon!). Iar asta – și arată spre medalion, asemenea unui magician care arată spre o monedă pe care o va face să dispară – este doar o modalitate prin care știința îndepărtează

nodurile. Și adaugă doar pentru sine: „cel puțin pentru un timp”. Fetelor nu le spune, dar ea știe că vor rămâne întotdeauna noduri. Asta se numește – memorase expresia în engleză – se numește încâlcirea spontană a unei sfori agitate. Este dovedit științific, zice ea cu voce tare.

— Cât… cât costă? întreabă fata, iar doamna Pongboon zâmbește binevoitor (în sinea ei jubilează, a ciupit din momeală!) și zice un preț; fata pare descumpănită, dar se adună repede și îi propune altă sumă, și doamna Pongboon dă din cap cu jale, dar acceptă să coboare din preț și fata mai ridică oferta făcută – la urma urmei, nu-i atât de proastă asta mică! — și se înțeleg la un preț apropiat de cel la care spera doamna Pongboon – poate cu zece la sută mai mare.

— Doare? întreabă tânăra.

— Chiar deloc, răspunde doamna Pongboon.

Scoate cablurile care atârnau din rucsac și le prinde la tâmplele tinerei. Fata se trage înapoi, după care se liniștește. Gelul i se lipește de piele – seamănă cu un animal, cum se prelinge, apoi își găsește locul și rămâne nemișcat.

— Concentrează-te asupra amintirii, încearcă s-o aduci în prim-planul minții – fata face eforturi vizibile, își prinde cu dinții buza de jos, aproape că o face pe doamna Pongboon să zâmbească, aproape, dar nu chiar – așa, văd că ai reușit…

Și apasă pe un buton. Asta a fost tot. Fata pare că se încovoaie, din rucsac se aude un zbârnâit și gata.

— S-a dus? întreabă fata și zâmbește, apoi se încruntă și zice: Era… eram cu…

— Când vrei să-ți amintești, explică doamna Pongboon trăgând cu grijă de capetele cu gel, tentaculele tremurătoare ale micului naga al memoriei retrăgându-se în rucsacul lui – trebuie doar să apropii ăsta de tâmplă – și întinde mâna dând la iveală medalionul mic și drăguț (ca și tine, scumpa mea), pe care i-l pune în palmă.

— Se poate… pot să-l încerc?

— Ești sigură că vrei?

Fata zâmbește, clatină din cap și zice:

— Nu, nu acum… și se simte o urmă de regret în vocea ei.

Din experiența doamnei Pongboon, așa se întâmplă întotdeauna. Fata îi dă banii, iar doamna Pongboon se îndepărtează cu mersul ei legănat, cu sudoarea șiroindu-i pe față și gândindu-se la sticla aia de Pepsi vărsată într-o pungă cu gheață cu un pai înfipt înăuntru, exact ce-i trebuie unei doamne mature în vremurile astea tulburi.

Pornește mai departe de-a lungul străzii și vântul se întețește, iar ea știe că o să înceapă să plouă. Se adăpostește într-o cantină în care se servește supă cu tăiței și unde ultimii clienți veniți la micul-dejun își golesc zgomotos

castroanele. Doamna Pongboon își comandă sticla de Pepsi și în timp ce așteaptă se gândește la toate fetele și la toți băieții care au fost dezamăgiți în dragoste, cu băierile zbuciumate ale inimii înnodându-se brusc. Atinge medalionul de la gât și, ducându-l la frunte, aude sunetele de pe Mekong la apusul soarelui, valurile lui rozând din mal, muzică pop răsunând de departe, de pe celălalt mal, dinspre Thailanda. Aude fanfara greierilor și corul ostășesc al broaștelor, râsete și ciocnit de halbe venind de la distileriile din apropiere, și își lipește obrazul de pieptul unui băiat și îi simte sudoarea și dorința și, pentru o clipă, deși acum este o femeie respectabilă care vinde zorzoane pe străzile din Vientiane, care a avut doi soți și trei copii, a înmormântat părinți, prieteni, a suferit de tristețe, de durere și dezamăgire – doar pentru o clipă se simte iar tânără și senină, ca un fir de ață nou și neted, pe cale de a se încâlci pentru prima oară.

Allen M. Steele - Împăratul de pe Marte

Allen M. Steele a publicat prima oară în *Asimov’s Science Fiction,* în 1988. A urmat apoi un lung șir de alte apariții, la care s-au adăugat și revista *Analog, The Magazine of Fantasy Science Fiction* și *Science Fiction Age.* În 1990 a apărut mult apreciatul roman *Orbital Decay,* care a câștigat mai apoi premiul Locus, pentru cel mai bun roman de debut al anului. În curând, Steele a fost comparat în cadrul Golden Age Heinlein cu Gregory Benford. Printre scrierile lui se numără romanele: *Clarke County, Space; Lunar Descent; Labyrinth of Night; The Weight; The Tranquility Alternative; A King of Infinite Space; Oceanspace; Chronospace*; *Coyote; Coyote Rising; Spindrift; Galaxy Blues* și *Coyote Horizon.* Proza scurtă a fost adunată în trei volume: *Rude Astronauts, Sex and Violence in Zero-G* și *The Last Science Fiction Writer.* Cea mai recentă carte a sa este o continuare la saga Coyote, numită *Coyote Destiny.* Iar cea care se află în lucru este *Hex,* un nou roman din cadrul aceleiași serii. În 1996 a câștigat Premiul Hugo pentru nuvela *The Death of Captain Future,* iar doi ani mai târziu, pentru… *Where Angels Fear to Tread.* Născut în Nashville, Tennessee, el a lucrat pentru diverse ziare și reviste, ocupându-se de știință și afaceri. Acum scrie și trăiește în Whately, Massachusetts, împreună cu soția lui,

Linda.

În narațiunea care urmează, Steele reușește să creeze o veritabilă poveste Science fiction, care funcționează, de asemenea, ca o rememorare a atmosferei de pe Barsoom și ca un studiu psihologic fascinant.

Acolo, sus, există multe feluri de a o lua razna. Stai îngrămădit într-un modul de pasageri, nu mai spațios decât o rulotă, iar până ajungi la destinație s-ar putea să începi să crezi că universul nu există decât în mintea ta: se numește sindromul solipsistului și am văzut asta întâmplându-se de câteva ori. Împarte modulul cu vreo cinci sau șase tipi care nu se au prea bine, iar după trei luni vei dormi cu un cuțit legat de coapsă. În tot timpul ăsta fă ture duble, odihnindu-te mai deloc și, cel mai probabil, vei ajunge să suferi de depresie. Adaugă la asta carența de vitamine, din cauza dietei sărace și deja poți să speri la epuizare.

Cei care nu au părăsit niciodată Pământul cred că Molima Titan este principala cauză pentru care oamenii înnebunesc când se află în spațiu. Se înșală. Molima Titan poate că-ți devorează creierul și te transformă într-un maniac ucigaș, dar asemenea cazuri sunt rare și există alte zeci de feluri de a te țicni, mult mai subtile. Am întâlnit tipi care-și făcuseră prieteni imaginari și cu care purtau conversații lungi și lipsite de

sens, unii curățându-și hainele compulsiv, indiferent dacă le purtaseră ori nu, sau alții care ieșeau în spațiu și trebuiau implorați să se întoarcă în camera depresurizată. Nu toți sunt făcuți pentru a trăi departe de Pământ, însă nu e nicio cale de a prezice cine o să-și piardă mințile.

Când mă confrunt cu așa ceva, urmez un set de proceduri standard: îi cer doctorului să le prescrie antidepresive, îi supraveghez ca să mă asigur că nu se pun pe ei sau pe ceilalți în pericol, îi eliberez din funcție, dacă e cu putință, și fac tot posibilul să îi trimit acasă, cât mai curând. Câteodată nu-i nevoie de nimic din toate astea. Un tip o poate lua pe arătură, pentru scurt timp și după aceea își dă singur seama, treptat, de ce se petrece în capul lui; data viitoare când îl văd, e la cantină și mănâncă Cheerios, ca și cum nu s-a fi întâmplat nimic. Însă, de cele mai multe ori, o cădere nervoasă reprezintă o chestiune gravă.

Cred că unul din douăzeci de oameni a fost trimis acasă din cauza unei probleme sau a alteia.

Dar odată, am văzut pe cineva luând-o razna, iar ăsta a fost cel mai bun lucru care putea să i se întâmple. E vorba despre Jeff Halbert. Să vă povestesc despre el…

În ’48 eram Manager General al stației Arsia, prima și cea mai mare dintre coloniile de pe

Marte. Totul se întâmpla cu un an înainte de formarea organizației Pax Astra și cu vreo cinci înainte de câștigarea independenței de către colonii. Așa că principalele așezări marțiene erau încă sub controlul unei corporații pământe sau a alteia, iar stația Arsia, deținută și condusă încă de ConSpace. Acolo trăiau deja în jur de o sută de oameni, în cea mai mare parte veniți cu contracte pe o perioadă scurtă. Doar vreo doisprezece sau un pic mai mulți, printre care și eu, erau rezidenți ce părăsiseră definitiv Pământul.

Jeff nu făcea parte dintre ei. Ca majoritatea oamenilor, venise pe Marte ca să câștige o grămadă de bani, într-un timp scurt. Șase luni dura călătoria dinspre Pământ, la bordul navei spațiale, apoi doi ani pe planetă și, în final, alte șase luni pe drumul de întoarcere, cu următoarea cursă din perioada lansărilor bianuale. În trei ani, un june ca el ar fi putut să câștige suficient bănet ca să cumpere o casă, să înceapă o afacere, să investească în acțiuni la bursă sau doar să lenevească, o bună bucată de vreme.

În trecut, tipii ca el lucrau pe platforme petroliere maritime, se alăturau comerțului naval sau construiau panouri solare spațiale; până la jumătate secolului, acest gen de munci de mare risc și bine plătite se mutaseră pe Marte, iar numărul celor care doreau și erau

gata să le facă nu se micșorase deloc.

Jeff Halbert era ceea ce noi numeam „maimuțoi marțian”. Erau mulți oameni ca el pe stația Arsia, iar ei se ocupau de toată munca de jos pe care oamenii de știință, inginerii și alți specialiști ori nu puteau, ori nu voiau să o facă. Acum manevrau un buldozer sau o macara pe un șantier. A doua zi descărcau un cargobot care tocmai amerizase. Altă dată curățau sistemele de ventilație, reparau panourile solare sau debranșau o toaletă. Munca nu era de vis sau interesantă, în vreun mod spectaculos, dar erau genul de lucruri care trebuiau făcute, pentru ca activitatea în bază să decurgă normal. Din cauza asta, puștii precum Jeff erau neprețuiți.

Iar el era cu siguranță un copilandru. Avea vreo douăzeci de ani, musculos și aproape prea înalt ca să poarte costumul spațial. Arăta de parcă începuse să se bărbierească cu doar o săptămână în urmă. Nu cred să fi călătorit mai mult de câteva sute de kilometri din orășelul în care crescuse, din New Hampshire, înainte să renunțe la școală și să se angajeze la ConSpace. Nu-l cunoșteam bine, dar știam genul ăla de oameni: neliniștiți, aventuroși, sperând să câștige niște lovele bunicele, astfel încât să poate face și altceva cu viața lor, în afară de a-și pierde timpul într-o sală de biliard. Probabil că nici nu se gândise prea mult la Marte, înainte să

dea peste un anunț de angajare la ConSpace, pe un website. Totuși, absolvise doi ani de colegiu și îndeplinea toate cerințele cu privire la abilitățile fizice, iar asta era tot ce-i trebuia pentru a fi cooptat în programul de pregătire și, în cele din urmă, să prindă un loc în nava spațială.

Înainte să plece de pe Pământ, el a completat și a semnat toate actele uzuale. Printre ele se afla și formularul 36-B: Consimțământul de anunțare a urgențelor familiale. ConSpace le cerea tuturor să declare dacă doreau sau nu să fie informați în cazul îmbolnăvirii sau decesului unui membru al familiei de pe Terra. Mulți oameni nu se gândeau la asta înainte să plece pe Marte, dar, oricum ar fi fost, era o chestiune ce trebuia să le fie pusă în vedere. Dacă aflai, de exemplu, că tatăl tău e pe moarte, ei bine, nu prea aveai ce să faci pentru că te aflai la cel puțin treizeci și cinci de milioane de kilometri depărtare de casă.

Cel mult puteai să trimiți un mesaj scurt, pe care cineva să i-l citească în ultimele lui clipe. Nu mergeai la înmormântare și treceau luni bune, dacă nu chiar un an sau doi, până să-i duci trandafiri la cimitir.

Majoritatea semnau formularul 36-B, mergând pe ideea că, până se întorceau, ar prefera să afle dacă se întâmpla ceva decât să rămână în necunoștință de cauză, până se întorceau. Jeff

semnase și el, dar, aveam să aflu mai târziu, fără a citi actul. Pentru el nu reprezenta decât o altă hârtie, de care lua cunoștință înainte să urce la bordul navei, la fel de insignifiantă precum avertismentul privind riscul de accident catastrofal sau formularul prin care declara că nu suferă de nicio boală venerică.

Probabil că și-ar fi dorit să nu fi semnat blestematul ăla de act. Dar o făcuse și asta l-a costat sănătatea mintală.

Jeff era pe Marte de doar șapte luni, când de la biroul de resurse umane al ConSpace a fost transmis un mesaj. Știam de el pentru că îmi fusese trimisă și mie o copie. În clipa în care l-am citit, am lăsat baltă ce făceam în acel moment și m-am îndreptat direct spre etajul al doilea al Hab 2, acolo unde se afla casa maimuțoilor – adică dormitoarele lucrătorilor necalificați precum Jeff. N-a trebuit să întreb care cabină era a lui. Când am intrat, am dat cu privirea de un grup de oameni stând în jurul unui tip tinerel, prăbușit pe pat și holbându-se, nevenindu-i să creadă, la faxul din mâinile sale.

Până atunci nu știusem nici eu, nici altcineva că Jeff avea acasă o logodnică, o fată drăguță pe nume Karen, pe care o cunoscuse în liceu și care îi acceptase cererea în căsătorie, cam în același timp când el își trimisese aplicația la ConSpace. Atunci când a primit slujba, s-au

decis să lase nunta pentru când avea să se întoarcă, chiar dacă asta însemna să-și amâne planurile timp de trei ani. De altfel, unul dintre motivele pentru care Jeff se hotărâse să muncească pe Marte era pentru că voia să construiască un cuibușor pentru el și Karen. Și aveau într-adevăr nevoie de unul: cu trei săptămâni înainte să plece, Karen îl anunțase că este însărcinată și că atunci când avea să se întoarcă acasă, acolo îl va aștepta un copil.

Păstrase acest secret, în mare parte pentru că știa că firma o să-i anuleze contractul dacă afla că așteaptă un copil. Oricum, atât familia lui Jeff, cât și a lui Karen știau de bebeluș, așa că se hotărâseră să se poarte ca și cum Jeff ar fi fost încă pe Pământ, numai că plecat undeva departe, într-o călătorie de afaceri. Până se întorcea, ei ar fi avut grijă de Karen.

Cu aproximativ trei luni înainte de nașterea copilului, cele două familii au pus la cale o petrecere în cinstea lui. Evenimentul avea să se țină în casa unuia dintre unchii lui Jeff – aparent, el era singura rudă cu o locuință destul de mare ca să găzduiască o asemenea adunare. Karen era pe drum, în mașina condusă de socrii ei, când se petrecuse tragedia. Un bețiv notoriu, care aflase cum să deblocheze sistemul de restricționare în cazul alcoolemiei mari și, deci, se afla la volan, când nu ar fi trebuit, și a intrat direct în ei. Alcoolicul scăpase doar cu gâtul

luxat, dar victimele lui nu fuseseră nici pe departe la fel de norocoase. Karen, copilul ei nenăscut, tatăl și mama lui Jeff – toți muriseră înainte să ajungă la spital.

Nu sunt prea multe lucruri pe care i le poți spune cuiva care tocmai și-a pierdut familia. *Îmi pare rău* abia dacă arată o urmă de regret. *Înțeleg prin ce treci* e stupid; *Știu cum te simți* aproape că e o insultă. Iar *pot să fac ceva pentru tine?* e lipsit de sens, doar dacă nu cumva ai o mașină a timpului. Dacă aș fi avut, i-aș fi împrumutat-o lui Jeff, astfel încât să călătorească înapoi cu douăzeci și patru de ore și să-și implore părinții să întârzie să o ia pe Karen, cu măcar cincisprezece sau douăzeci de minute. Dar toți îi spuneau chestiile de mai sus, pentru că, până la urmă, nu mai rămânea mare lucru de făcut, iar eu l-am eliberat de alte îndatoriri până când avea să se simtă în stare să-și reia lucrul. Măcar atât puteam face pentru el. Cealaltă navetă spațială era programată să ajungă pe Marte abia peste șaptesprezece luni. Până ajungea acasă, ar fi trecut doi ani de la moartea lui Karen și a părinților lui.

Spre meritul lui, pot spune că Jeff s-a întors la muncă în câteva zile. Știa probabil că nu putea face nimic decât să lucreze sau poate că, pur și simplu, se săturase să se holbeze la ziduri. În orice caz, într-o dimineață, și-a îmbrăcat costumul, a trecut prin camera depresurizată și

a ieșit afară ca să-i ajute pe restul maimuțoilor la săpatul unei gropi pentru noul bazin septic. Însă nu mai era același puști voios. Nu făcea glume, nu se prostea, nici măcar nu se plângea de cât de mult durează să sape idioata aia de groapa sau că ar fi trebuit să i se plătească orele suplimentare. Muncea ca un robot, scormonind tăcut cu lopata solul roșiatic și nisipos, până ce puțul a fost în cele din urmă terminat. În acel moment și-a lăsat uneltele să cadă și, fără un cuvânt, s-a întors în habitat, unde și-a scos costumul, apoi s-a dus la popotă unde și-a luat ceva de mâncare.

Trecuseră vreo două săptămâni și nu se întrevedea nicio schimbare. Jeff vorbea foarte puțin. Mânca, muncea, dormea și cam asta era tot. Când te uitai la ochii lui nu observai decât o privire distantă. Dacă ar fi avut răbufniri isterice, l-aș fi înțeles, dar nu se manifesta nicicum. Se purta de parcă și-ar fi blocat toate emoțiile, suprimând ceea ce simțea.

De acum, stația dispunea de un spital destul de bun, suficient de mare pentru a deservi tuturor coloniilor, iar psihologul de aici începuse să se întâlnească regulat cu Jeff. La trei zile după ce băiatul s-a întors la muncă, Karl Rosenfeld m-a căutat la birou. Raportul lui nu era îmbucurător. Jeff Halbert suferea de depresie severă și ajunsese la stadiul în care de-abia dacă mai răspundea la medicație. Deși nu

pomenise nimic de sinucidere, doctorul Rosenfeld avea vagi bănuieli că ideea îi trecuse, totuși, prin minte. Eu știam că, dacă Jeff se hotăra să-și ia viața, n-avea altceva de făcut decât să aștepte până data viitoare când ieșea afară, să întrerupă alimentarea cu aer din rezerva atașată la costum și să-și crape puțin viziera căștii. O gură bună de aer, iar atmosfera marțiană ar fi făcut restul. Ar fi murit înainte ca cineva să apuce să intervină.

— Vrei sfatul meu? m-a întrebat Karl, așezat de partea cealaltă a mesei, cu un pahar de moonshine[2] în mână. Găsește-i ceva care să-l mute gândul de la ce s-a întâmplat.

— Ai impresia că nu mi-a trecut prin cap? Crede-mă, am încercat…

— Mda, știu, mi-a zis. Dar orele suplimentare nu ajută și nici filmele sau jocurile.

A tăcut o clipă.

— Dacă aș fi considerat că sexul e o soluție, a adăugat el, aș fi pus o fată pe care o cunosc să-l ademenească în pat, dar asta n-ar face decât să înrăutățească situația. Logodnica lui a fost singura femeie pe care a iubit-o și probabil va mai trece foarte timp până când se va culca cu altcineva.

— Și atunci, ce vrei să fac? am zis eu, ridicând din umeri, neajutorat. Dă-mi un indiciu. Vreau să-l ajut pe puști, dar am rămas în pană de idei.

---

[2] Băutură cu procent ridicat de alcool (95%), produsă ilegal (n. tr.).

— Păi… m-am uitat pe lista de acțiuni viitoare și am văzut că ai programat o misiune de cercetare pentru săptămâna care vine. Undeva în nord, am impresia.

— Da, trimit o echipă să vedem dacă putem localiza o nouă sursă de apă. Ah, și unul dintre ingineri vrea să viziteze o veche sondă NASA.

— Atunci, include-l pe Jeff în misiune.

Karl a zâmbit.

— O să aibă oricum nevoie de un maimuțoi, doi pe acolo. Poate călătoria o să-i facă bine.

Sugestia lui era la fel bună ca oricare alta, așa că mi-am tras alături lista cu membrii echipajului de cercetare, am șters numele unui maimuțoi și l-am trecut pe al lui Jeff Halbert în loc. M-am gândit că n-o să-i facă rău și aveam dreptate. Dar mă și înșelam, în același timp.

Și, astfel, l-am trimis pe Jeff într-o expediție de două săptămâni, dincolo de cea de-a șaizecea paralelă spre Vastitas Borealis, regiunea subarctică ce înconjoară polul nord al planetei Marte. Scopul era să localizeze terenul prielnic pentru un nou puț. Deși cea mai mare parte din apa folosită pe stația Arsia venea de la condensatoarele atmosferice și sere, ne trebuia mai multă decât puteau să ne dea ele. De aceea săpam fântâni arteziene în permafrostul de sub tundra nordică și pompam apa subterană în bazinele de la suprafață, golite în fiecare lună. O

fântână seca de obicei în decurs de câțiva ani și, când se întâmpla asta, trimiteam o echipă care să sape altă nouă.

În călătorie au plecat două navete spațiale: *Sagan* și *Collins.* Jeff Halbert era la bordul lui *Collins* și, conform căpitanului ei, care era mereu liderul misiunii, și-a făcut treaba foarte bine. Timp de zece zile, cele două dirijabile au străbătut tundra, oprindu-se la fiecare șaisprezece kilometri, astfel încât echipa să poată face teste, aducând mostre din ceea ce se afla sub solul roșcat și pietros. Nu era chiar o muncă grea, iar Jeff avea ocazia să vadă regiunile nordice. Cu toate acestea, era tăcut tot timpul, arareori vorbea cu câte cineva. De fapt, părea plictisit de toată afacerea. Colegii lui fuseseră, bineînțeles, informați despre ce i se întâmplase și încercau să-l atragă afară din cochilia lui.

Dar, după o vreme, a fost clar că el pur și simplu nu voia să comunice, așa că au renunțat și l-au lăsat în pace.

Apoi, în a unsprezecea zi, cu două zile înainte ca expediția să sosească în Arsia, naveta Collins a localizat sonda Phoenix.

Aceasta era un dispozitiv NASA, care amerizase prin 2008, descoperind prezența gheții subterane. Spre deosebire de celelalte sonde americane sau europene, care exploraseră Marte înainte de prima expediție

umană, Phoenix nu avea un rover. În schimb, era dotată cu un braț robotic pentru a săpa în regolit, extrăgând mostre, analizate în laboratorul de la bordul său. Sonda a fost activă doar pentru câteva luni, după care bateria i-a cedat, în timpul lungii ierni marțiene, însă a reprezentat una dintre pietrele de temelie ce au condus la colonizare.

Așa cum se așteptau, membrii expediției au găsit capsula Phoenix pe jumătate îngropată în nisipul și praful spulberat de vânt. Doar platforma superioară și girueta solară mai erau vizibile. Cu toate astea, *lander*-ul era intact și, deși era prea mare și greu ca să fie încărcat la bordul navei, echipajul i-a detașat brațul pentru a fi dus acasă și expus în muzeul bazei. Și au mai găsit ceva: biblioteca de pe Marte.

De-a lungul anilor ’90, pe când diversele misiuni spre acest loc se aflau încă în stadiul de plan, Societatea Planetară a transmis o propunere către NASA: una dintre sonde avea să poarte un DVD, conținând o colecție de opere literare, imagini și înregistrări audio, având ca subiect planeta Marte. Scopul aparent era de a-i dota pe viitori coloniști cu o bibliotecă, dar motivul nedeclarat se rezuma la a face un gest de cinstire a memoriei generațiile de scriitori, artiști și cineaști, ale căror lucrări inspiraseră ideea explorărilor reale.

NASA a dat curs cererii, astfel încât un DVD

fabricat special din sticlă de dioxid de siliciu, pentru a-i asigura rezistența, a fost pregătit în vederea unei misiuni viitoare. Un consiliu a selectat optzeci și patru de romane, proze scurte, articole și discursuri, cu autori de ficțiune din secolul al optsprezecelea, precum Swift și Voltaire, și până în secolul al douăzecilea, cu Niven și Benford. De asemenea, a fost aleasă și o galerie digitală de șaizeci de imagini – incluzând totul de la picturi de Bonestell, Emshwiller și Whelan până la fluturași de publicitate ai serialului *Flash Gordon* și coperta unei reviste de benzi desenate, *Weird Science.* La final au fost adăugate patru înregistrări audio, dintre care cea mai importantă a fost infama transmisiune radio din 1938 a *Războiului lumilor* și o discuție pe subiectul acesteia, între H.G. Wells și Orson Welles.

Numit *Instanțele lui Marte*, discul a fost inițial plasat la bordul Mars Polar Lander, dar sonda a fost distrusă, când racheta de propulsie a cedat la scurt timp după lansare și s-a prăbușit în Atlantic. Așa că pe Phoenix a fost atașată o copie identică, iar de data asta a reușit să-și atingă ținta. Astfel, DVD-ul rămăsese în Vastitas Borealis timp de patruzeci de ani, așteptând ziua în care un om avea să-l scoată din locul lui, aflat în fuzelajul superior al sondei.

Iar acea persoană s-a întâmplat să fie chiar

Jeff Halbert.

Partea amuzantă este că niciunul dintre membrii echipajului n-au știut că discul se afla acolo. Fusese uitat. Existența lui rămăsese îngropată adânc printre documentele NASA ce-mi fuseseră trimise, așa că nu dădusem niciun ordin precis de a fi recuperat. În plus, majoritatea celor de la bordul navetei *Collins* erau mult mai interesați să studieze străvechea sondă decât un DVD atașat de ea. Așa că atunci când Jeff l-a găsit și l-a desprins, nu s-a considerat că făcuse o mare descoperire. Atitudinea celorlalți a fost mai degrabă de felul: *a, da, arată destul de bine… ia-l acasă și o să vedem ce e pe el.*

Lucru mult mai ușor de spus decât de făcut. Problema era că dispozitivele de citire a DVD-urilor fuseseră depășite de mai mult de douăzeci de ani, iar cel mai apropiat târg de vechituri, unde s-ar fi putut găsi un computer antic dotat cu așa ceva era… ei bine, nu se afla pe Marte. Dar Jeff a căutat și, în cele din urmă, a găsit câteva calculatoare defecte, depozitate într-o debara, rămășițe păstrate din timpul primelor expediții. Niciunul nu funcționa complet, dar, cu ajutorul unui ghid de depanare, Jeff a reușit să înlocuiască suficiente componente, astfel încât să-l facă pe unul dintre ele operabil și, de îndată ce a putut lucra, a scos discul din carcasa lui zgâriată și l-a introdus în

locaș. După ce s-a asigurat că datele erau intacte și nu fuseseră compromise, și-a descărcat totul pe tableta lui personală. Apoi, a selectat la întâmplare unul dintre elementele din listă – *Calea marțiană*, de Isaac Asimov – și a început să citească.

De ce s-a străduit atât? Poate pentru că voia să-și ocupe timpul liber cu altceva, în afară de a-și jeli morții. Sau poate că voia să le demonstreze celorlalți membri ai expediției că n-ar fi trebuit să ignore DVD-ul. Nu știu cu siguranță, așa că nu vă pot spune. Dar pot să vă spun că discul mai întâi i-a stârnit interesul, apoi l-a intrigat și, în final, s-a transformat într-o obsesie.

Mi-a luat o vreme ca să-mi dau seama că Jeff se schimbase. Oricât de îngrijorat aș fi fost pentru el, reprezenta, totuși, una dintre cele mai puțin importante probleme ale mele. Ca manager general, mă confruntam în fiecare zi cu o mulțime de alte chestiuni ce-mi solicitau atenția, fie că era vorba să mă asigur că sistemul de reciclare a aerului nu se bloca, astfel încât să murim sufocați sau să completez un teanc de acte trimise din Huntsville. Așa că nu mă gândeam permanent la Jeff. Când dr. Rosenfeld a încetat să mă mai informeze despre el, am crezut că ei doi găsiseră o soluție și mi-am văzut de alte treburi.

Cu toate acestea, au existat semnale de alarmă, lucruri pe care le-am observat, dar cărora nu le-am acordat suficientă atenție.

Ca în ziua când monitorizam conversațiile radio ale maimuțoilor, care instalau țevile de canalizare în subsolul clădirii Hab 3 și l-am auzit întâmplător pe Jeff, autentificându-se pe numele de locotenent Gulliver Jones. Maimuțoii aveau obiceiul să se mai prostească astfel pe canalele comune de transmisie, iar șeful de echipă i-a zis lui Jeff să termine cu glumele și să utilizeze semnalul potrivit… dar când băiatul i-a răspuns, vorbele lui au fost de-a dreptul bizare:

— Să trăiți, domnule. Meditam doar la mediul mai degrabă neobișnuit în care ne-am aflat.

Mima chiar și accentul britanic, potrivit cu stilul victorian. Asta le-a stârnit râsul celorlalți maimuțoi, dar, oricum, m-a făcut să mă întreb cine era Gulliver Jones și de ce pretindea Jeff că este el.

A mai fost și o altă ocazie. Jeff lucra afară, pe un excavator, îndepărtând nisipul care se adunase cu câteva zile în urmă pe pista de amerizare, în urma unei furtuni. Asta era o altă activitate rutinieră căreia nu-i dădusem mare importanță, până când supraveghetorul de serviciu de la centrul de comandă, m-a contactat.

— Șefule, se întâmplă ceva cu Halbert. Cred că ar trebui să-l ascultați.

Așa că m-am conectat la transmițător și l-am auzit pe Jeff:

— Afirmativ, MainCom. Tocmai ce am văzut ceva mișcându-se acolo afară, cam la jumătate de klick[3] la nord de periferie.

— Recepționat, Tiger Patru-Zero, a răspuns supervizorul. Îl poți descrie din nou, te rog?

A urmat o pauză, apoi:

— O creatură mare, înaltă cam de trei metri, cu opt picioare. Și o călărea o femeie… cu pielea roșie și – s-a auzit un hohot brusc de râs – goală pușcă sau pe aproape.

Toate astea îmi păreau oarecum cunoscute, dar nu-mi putea da seama de unde le știam. Când supraveghetorul a vorbit din nou, tonul lui era autoritar.

— Da… ă, bine, Tiger Patru-Zero. Însă tocmai am verificat împrejurimile și nu-i nimic pe radar, în afară de tine.

— Acum au plecat. Au dispărut în spatele unei stânci.

S-a auzit un alt râset, aproape zglobiu.

— Dar vă spun sigur că au fost acolo, undeva!

— Am înțeles, Patru-Zero.

O pauză scurtă.

— Să ne anunți dacă mai vezi alți thoați, da?

Atunci mi-am amintit. Ceea ce descrisese Jeff era un monstru din romanele lui Rice

---

[3] Termen militar pentru „kilometru”, utilizat în special de soldaţi, în războiul din Vietnam (n. tr.).

Burroughs. Dar femeia? Aceea nu putea fi decât Dejah Thoris. Aproape toți cei care veniseră pe Marte îl citiseră la un moment dat pe Burroughs, dar era prima oară când auzeam pe cineva pretinzând că o văzuse cu adevărat pe prințesa din Helium.

În mod evident, Jeff se ținea de șotii. M-am hotărât atunci că trebuia să vorbesc la un moment dat cu el despre asta, dar după aceea am uitat. Așa cum am mai spus, în fiecare zi mă confruntam cu situații urgente de toate felurile, iar un membru căruia îi plăcea să se joace cu mintea supraveghetorului său nu constituia una dintre prioritățile mele.

Dar lucrurile nu s-au sfârșit aici. De fapt, ăsta a fost doar începutul. Vreo două săptămâni mai târziu, am primit o înștiințate de la intendent: cineva înaintase cererea de a fi transferat într-un apartament privat, deși serviciul erau mult superior gradului său. În acele vremuri, pe Arsia, înainte să construim toate habitatele, camerele personale reprezentau un lux și erau, în general, rezervate, membrilor din conducere, cercetătorilor șefi, cuplurilor căsătorite, reprezentanților de companii și alții. Însă, în cazul nostru, colegii de cameră ai persoanei respective semnaseră o petiție prin care îi susțineau cerința și, de dragul bunei morale, intendentul însuși îmi scrisese că recomandă ca individului să i se dea o locuință proprie.

Nu m-a surprins să aflu că Jeff Halbert fusese acela. De acum, începusem deja să observ că modul lui de a fi se schimbase evident. Își lăsase părul să crească, evitând tunsoarea foarte scurtă a celor care își petreceau foarte mult timp purtând cască. Foarte rar stătea alături de altcineva din cantină și, în schimb, mânca singur, holbându-se la tableta lui tot timpul. Chiar și acum, îl mai auzeam vorbind singur la transmițător. Nu mai raportase vreo prințesă marțiană, călare pe un animal cu opt picioare, dar îngăima frânturi precum „marțienii păreau să-și fi calculat coborârea cu o finețe uimitoare...” sau „marțienii i-au privit tăcuți mult, mult timp, din apa ce clipocea...” pe care majoritatea oamenilor nu le-ar fi putut recunoaște ca fiind citate din Wells sau Bradbury.

Așa că nu era de mirare că ceilalți vecini maimuțoi voiseră să se descotorosească de el. Însă înainte de a semna cererea, l-am vizitat pe dr. Rosenfeld. Psihologul stației nu a mai fost nevoit să întrebe de ce eram acolo. M-a rugat să închid ușa și apoi m-a informat în legătură cu ce credea despre Jeff.

— Ca să fiu sincer, a început el, nu-mi dau seama dacă starea lui se îmbunătățește sau merge mai rău.

— Eu îmi dau seama. Uite, nu-s psiholog, dar, dacă mă întrebi pe mine, aș zice că se

înrăutățește.

Karl a clătinat din cap.

— Nu neapărat. Sigur, comportamentul lui e bizar, dar cel puțin nu trebuie să ne mai îngrijorăm că se va sinucide. De fapt, e unul dintre cei mai fericiți oameni pe care îi avem pe aici. Vorbește rar despre pierderea lui și, atunci când îi amintesc că soția și părinții lui sunt morți, expediază subiectul ca și cum ar fi ceva care s-a întâmplat acum foarte mult timp. În felul lui, e un om împăcat cu viața.

— Și nu consideri că asta e ciudat?

— Ba sigur că da… mai ales de când a recunoscut că nu mai ia antidepresivele pe care i le-am prescris. Și aici e partea proastă. Poate că nu mai e deprimat sau cel puțin nu după standardelor clinice… dar începe să-și imagineze tot felul de lucruri, până la punctul în care are halucinații.

Am căscat ochii.

— Vrei să spui că atunci când a pretins că o zărește pe Dejah Thoris… el *chiar* a văzut-o?

— Da, cred că da. Iar asta mi-a dat un indiciu despre ce se întâmplă cu adevărat în capul lui.

Karl a luat un briceag, jucându-se absent cu el.

— De când a găsit discul ăla, a devenit de-a dreptul obsedat de el. Așa că l-am rugat să mă lase să îl copiez de pe tableta lui, iar el a acceptat. După aceea l-am întrebat ce citește.

Am verificat eu însumi. Și am descoperit că dintre toate romanele și povestirile de pe DVD, cel mai mult îl atrag acelea care descriu cel mai puțin realitatea. Adică lucrările despre Marte, dar nu așa cum o știm noi.

— Ce vrei să spui? am întrebat eu, clătinând din cap. Nu înțeleg.

— Câte cărți de Science fiction ai citit?

— Puține. Nu foarte multe.

— Păi, foarte bine pentru tine, eu am citit ceva.

A rânjit.

— De fapt, aș putea spune că de asta mă aflu aici. M-au pasionat pe când eram copil, iar până am ieșit de la colegiu, mă hotărâsem că vreau să văd planeta Marte.

Karl a devenit din nou serios.

— Bine, încearcă să mă urmărești. Deși s-a scris despre Marte încă din anii 1700, doar în momentul în care Rusia și America au reușit să trimită sonde, prin ’60, oamenii au știut cum arată cu adevărat. Această informație lipsă le-a dat scriitorilor și artiștilor libertatea de a umple golul cu propriile creații… cel puțin până când au aflat mai multe. Înțelegi?

— Bineînțeles.

Am ridicat din umeri.

— Înainte de anii ’60 întâlneai marțieni în literatură, după aia n-au mai fost, am zis.

— Ăăă… nu tocmai.

Karl a ridicat mâna și și-a fluturat-o înainte și înapoi.

— Una dintre cele mai bune povestiri de pe disc este *Un trandafir pentru Ecleziast,* de Roger Zelazny. A fost scrisă în 1963 și în ea apar marțieni. Iar unele povești scrise înainte erau cât pe ce să descrie ce cunoaștem acum. Dar în mare parte, da… viziunea ficțională în legătură cu această planetă s-a schimbat drastic în ultima jumătate a secolului trecut și, deși a devenit mai realistă, și-a pierdut și din aura fascinantă.

Karl a strâns briceagul și l-a lăsat să cadă pe birou.

— Dar nu pe astea din urmă le citește Jeff. *A Martian Ricorso,* de Greg Bear, *Transit of Earth,* a lui Arthur C. Clarke, *In The Hall of the Martian King,* de John Varley… ignoră tot ce seamănă cu realitatea. De ce? Pentru că îi amintesc unde se află, iar el nu aici vrea să fie.

— Atunci…

M-am gândit un moment la ce urma să spun.

— Citește chestiile mai vechi?

— Exact, a încuviințat Karl. *A Martian Odyssey* a lui Stanley Weinbaum, *The Swordsman of Mars'* de Otis Adelbert Kline, *The Enchanted Village* – A.E. Van Vogt… cu cât sunt mai nerealiste, cu atât le îndrăgește mai mult. Pentru că poveștile astea nu sunt despre planeta mohorâtă, moartă, pe care suntem

acum blocați, ci una a băștinașilor marțieni, a orașelor și catacombelor pierdute…

— Bine, am priceput.

— Nu, nu cred… pentru că nici eu nu sunt singur că am înțeles, în afară, să zicem, de faptul că Jeff pare să ne părăsească. În fiecare zi face un pas mai departe în cealaltă lume a lui… și nu cred că se mai întoarce.

Am căscat ochii, nevenindu-mi să cred ce tocmai auzisem.

— Iisuse, Karl… ce mă fac?

— Ce poți să faci?

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Nu prea multe. Uite, o să fiu sincer cu tine… chestia asta mă depășește. Are nevoie de un tip de tratament pe eu nu i-l pot da aici. Pentru asta va trebui să aștepte până ajunge înapoi pe Pământ.

— Următoarea navetă e programată să ajungă abia peste paisprezece luni sau chiar mai mult.

— Știu… atunci mă întorc și eu. Dar vestea bună e că se simte fericit și destul de mulțumit și nu reprezintă niciun pericol pentru nimeni… poate doar accidental, caz în care ți-aș recomanda să-l scutești de la orice îndatorire în afară.

— S-a făcut.

Ultimul lucru de care aveam nevoie era un nebun afară, pe suprafața planetei. Marte poate fi destul de exigent cu erorile umane, iar o

greșeală fatală poate să nu te coste doar viața ta, ci și pe cea a tipului de lângă tine.

— Și să înțeleg că îmi recomanzi să îi accept și cererea, nu?

— N-ar strica.

A zâmbit ironic.

— Atâta timp cât e în lumea lui, va fi fericit. Fă-l să se simtă confortabil, dă-i tot ce vrea… sau cel puțin în limita rezonabilului. O să-l supraveghez și te anunț dacă i se schimbă cumva starea, în bine sau în rău.

— Sper că în bine.

— Sigur… dar eu nu m-aș baza pe asta.

Karl m-a privit fix în ochi.

— Recunoaște, șefu'… unul dintre oamenii tăi se transformă în marțian.

L-am scutit pe Jeff de toate muncile de afară și l-am anunțat că nu-i este permis să iasă la plimbare fără autorizație sau escortă. În schimb, l-am desemnat pentru activitățile dinăuntru: în seră, să termine interiorul din Hab 2, lucruri de genul ăsta. Mă pregătisem să-i spun că i se interzicea lucrul afară din cauza faptului că atinsese pragul rem de expunere la radiații, dar el nu mi-a pus la îndoială hotărârea. A acceptat-o cu același zâmbet tăcut, sinistru pe buze, pe care ajunsese să-l arunce tuturor.

I-am permis, de asemenea, să se mute în locuința privată, o cameră mică la etajul al doilea al Hab 2, care fusese neocupată până

atunci. Așa cum mă așteptam, câțiva dintre cei care împărțeau spațiul cu alte persoane au vociferat. Totuși, majoritatea au înțeles că Jeff nu era într-o stare bună și avea nevoie de intimitate. Însă, după ce s-a mutat, Halbert a făcut un lucru la care nu m-aș fi așteptat: a schimbat parola de blocare a ușilor într-una pe care nimeni nu o cunoștea. Acțiunea aceasta era împotriva regulilor stației – se presupunea că biroul de securitate și managerul general trebuiau să aibă parolele tuturor dar Karl m-a asigurat că Jeff nu avea intenții rele. Pur și simplu nu-și dorea ca cineva să mai intre în apartamentul lui și l-ar fi ajutat să-și redobândească liniștea, dacă i s-ar fi acceptat mica excepție. M-am conformat situației, deși destul de sceptic.

După aceea, Jeff nu a mai creat nicio problemă un timp. Și-a luat în primire noile îndatoriri, fără să se plângă, iar rapoartele primite de la șefii de departamente indicau că-și face bine treaba. Karl mă punea la curent în fiecare săptămână. Pacientul său nu părea să-și fi revenit din amnezie, dar nici nu dădea semne că ar fi mai rău. Și, deși acum nu vorbea cu niciun membru al personalului, decât atunci când avea nevoie, cel puțin nu mai raporta nimănui despre prințese marțiene și nu mai cita povestiri science fiction obscure, la transmițător.

Totuși, existau încă incidente. De exemplu, odată, însărcinatul cu aprovizionarea mi-a adus la cunoștință o cerere neobișnuită a lui Jeff: câteva topuri de hârtie din cânepă și cerneală din soia, atât câtă i se putea punea la dispoziție. Pentru că ambele proveneau din serele de pe stația Arsia sau din alte colonii și, deci, nefiind importate de pe Pământ, nu erau niște produse foarte rare. Dar și așa, ce putea să facă Jeff cu atâtea? l-am întrebat pe Karl dacă Jeff ține cumva un jurnal. Doctorul mi-a răspuns că nu avea cunoștință de așa ceva, dar dacă hârtia și cerneala nu erau limitate, n-ar fi stricat să îi satisfacem dorința. Așa că am aprobat și această cerere, deși i-am zis administratorului să taie din salariul lui Jeff echivalentul costului produselor.

Nu la mult timp după această întâmplare, un ofițer însărcinat cu sistemele de comunicație mi-a raportat, la rândul lui. Jeff o rugase să trimită o înștiințare către toate coloniile: rugămintea de a descărca orice roman sau povestire despre Marte pe care o avea personalul. Își dorea în mod special lucrările lui Bradbury, Burroughs și Brackett, deși ar fi fost bine-venite și cele de Moorcock, Williamson și Sturgeon. Le dădea la schimb pe cele de pe discul Phoenix.

Nici cu asta nu era nimic în neregulă. De acum, Marte era pe partea opusă a Soarelui, în

raport cu Pământul, așa că Jeff nu și-a putut exprima cererea și către Huntsville. Din moment ce nu mai avea ce să citească, părea firesc să înceapă să implore celelalte colonii pentru ajutor. De fapt, ofițerul m-a informat că primise deja mai mult de o duzină de materiale. Se pare că existau persoane care aveau literatură science-fiction stocată pe computere. Oricum, era destul de neobișnuit, iar ea se gândise să mă informeze. Am rugat-o să mă țină la curent și am expediat problema ca pe o altă excentricitate.

Însă, la câteva săptămâni după asta, Jeff a reușit, în cele din urmă, să facă ceva ce m-a enervat. Ca de obicei, doctorul Rosenfeld a fost cel care m-a anunțat.

— Jeff are o nouă cerere, a zis el într-o zi, când trecusem pe la biroul lui. Ar prefera să îi spunem „Maiestate” sau „Înălțimea Voastră”, dată fiind calitatea lui de „Împărat al planetei Marte”.

M-am holbat la el câteva secunde.

— Cred că glumești, am zis, în final.

— În mod cert nu. Acum este împăratul de pe Marte, suveranul monarh al Marelui Imperiu Marțian, războinic și protector al Planetei Roșii.

A urmat o pauză în timpul căreia m-am așteptat să-l văd pe Karl rânjind sau făcând cu ochiul. Dar el nu a schițat niciun gest.

— Nu dorește în mod special ca ceilalți să se

plece în fața lui, a adăugat, dar cere respectul cuvenit coroanei.

— Înțeleg.

Am închis ochii, m-am frecat la rădăcina nasului cu degetul mare și cel arătător și am numărat până la zece.

— Și eu ce funcție voi avea?

— Prim-ministru, bineînțeles.

A zâmbit sec.

— Din moment ce titlul lui este ereditar, Maiestatea Sa nu este interesată de activitățile zilnice ale imperiului. Pe acestea le lasă în seama ta, cu promisiunea că se va abține de la a interveni în deciziile tale…

— Ah, norocosul de mine!

— Da. Dar de aici înainte, eu voi avea în grijă toate treburile ce țin de domnie, în calitatea mea de Medic Imperial și Consilier Șef al Curții.

— Aha.

M-am ridicat.

— Ei bine, acum, dacă mă scuzi, cred că Prim-ministrul trebuie să-i tăbăcească fundul Maiestății Sale.

— Stai jos.

Karl s-a încruntat.

— Vorbesc serios. Stai.

Nu aveam chef să mă așez, dar nici nu m-am repezit afară din birou.

— Uite, știu că e bolnav, dar a mers prea departe. I-am dat propria lui cameră, l-am scutit

de munca grea, i-am pus la dispoziție hârtie și cerneală… pentru ce, încă nu pot să înțeleg, dar tot cere în continuare… și i-am dat voie să ia legătura cu celelalte colonii. Doar pentru că a fost tratat ca un rege nu înseamnă că și *este* rege.

— Ah, sunt total de acord. De aceea i-am adus la cunoștință că titlul lui este onorific și ereditar și, astfel, există o limită în a-și exercita privilegiile. Și a înțeles. Până la urmă, imperiul e în declin, ajungând la apogeu în urmă cu mai mult de un veac, iar de atunci, împăratul a fost nevoit să accepte anumite sacrificii pentru binele poporului. Așa că nu-l vei vedea purtând coroană sau ținând un sceptru și nici nu va cere să-i fie construit un tron. Vrea ca domnia lui să fie binevoitoare.

Auzind asta, mi-am reluat, în silă, locul pe scaun.

— Bun, atunci să văd dacă am înțeles. El crede că acum e rege…

— Împărat. E o diferență.

— Rege, împărat, nu contează… nu va trata pe nimeni de sus și va lăsa lucrurile să decurgă în ordine. Corect?

— Cu excepția faptului că dorește să ne adresăm formal, cam da, asta-i tot.

Karl a oftat și a clătinat din cap.

— Lasă-mă să-ți explic. Jeff s-a confruntat cu un fapt căruia nu-i poate face față. Părinții, soția

și copilul pe care și-l doreau… sunt cu toții morți, iar el s-a aflat prea departe pentru a împiedica tragedia sau să meargă măcar la înmormântare. Asta-i o realitate foarte dură pe care trebuie să o țină în frâu, așa că și-a construit un zid în jur… un zid al iluziilor, dacă preferi. Mai întâi sub forma obsesiei pentru lecturile fantasy, dar când nu i-au mai fost de ajuns, s-a decis să intre în lumea fantastică, să facă parte din ea. Și așa a luat naștere Împăratul Jeffrey, Primul Conducător al Marelui Imperiu Marțian.

— Deci el se protejează pe sine?

— Da… creând un rol în care își poate controla viața.

Karl a dat din cap.

— Șefule, nu vrea să conducă Arsia cu adevărat. Vrea doar să se prefacă. Atâta timp cât îi vei permite, va fi în regulă. Te asigur.

— Păi… bine.

Nu că aș fi avut de ales. Dacă tot aveam un nebun în colonie, măcar să mă asigur că nu punea pe nimeni în pericol. Dacă asta însemna să-l tolerez până când putea fi trimis pe Pământ, atunci trebuia să o fac.

— Îi voi informa pe toți că Maiestatea Sa va fi tratată cu respectul cuvenit.

— Ar fi minunat. Mulțumesc.

Karl a zâmbit.

— Știi, oamenii au fost destul de înțelegători.

N-am auzit pe nimeni tachinându-l.

— Știi cum e. Ei tind să aibă grijă unul de celălalt... așa și trebuie, am spus eu. M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă, dar mi-a venit un gând. Încă ceva. Ți-a zis vreodată ce face în camera lui? Cum am mai spus, folosește foarte multă hârtie și cerneală.

— Da, am observat petele de pe degetele lui.

Karl a clătinat din cap.

— Nu, n-am idee. L-am întrebat, dar tot ce a spus este că pregătește un dar pentru poporul lui și că ne va permite să-l vedem atunci când va veni timpul.

— Un dar?

Am ridicat o sprânceană.

— Ai vreo idee despre ce este vorba?

— Niciuna... Dar sunt sigur că vom afla.

Mi-am ținut promisiunea făcută doctorului Rosenfeld și am înștiințat pe toată lumea că lui Jeff i se va spune de atunci încolo „Maiestatea Sa”, „împăratul”. Așa cum îl asigurasem și pe Karl, oamenii au înțeles, în general, situația. Ah, am primit rapoarte sporadice în legătură cu persoane care-și băteau joc de Jeff – plecăciuni exagerate pe coridoare, întrebări prostești despre cine avea să-i fie regină și așa mai departe – dar glumeții erau de obicei trași deoparte și mustrați. Toți cei din Arsia știau că Jeff e bolnav mintal și că cel mai bun lucru pe

care îl puteam face era să-l lăsăm să-și trăiască fanteziile atât cât mai stătea cu noi.

De acum, Pământul nu se mai afla de cealaltă parte a Soarelui. De îndată ce planeta noastră și Marte începeau să intre în conjuncție, o navetă ar fi putut să meargă spre casă. Așa că mai rămăseseră doar câteva luni până când Jeff putea să se îmbarce pe una dintre ele. Din moment ce și Karl se întorcea, m-am gândit că avea să se afle pe mâini bune sau că cel puțin ar fi ales containerele zombie, hibernând în timpul lungii călătorii spre Pământ. Până atunci nu trebuia decât să-i fac pe plac Maiestății Sale.

Nu era ceva dificil. De fapt, am avut multe ajutoare, alături de Karl. De îndată ce oamenii s-au obișnuit că printre ei se află un așa-zis împărat, mulți dintre ei s-au alăturat chiar cu plăcere jocului. Când Jeff mergea pe golurile habitatelor, ceilalți se opreau, își plecau capul și îi spuneau „Maiestate” sau „Înălțimea Voastră”. I se dădea mereu voie să treacă în fața rândului de așteptare, în sala de mese și întotdeauna era cineva gata să-i tragă scaunul. Am observat chiar că-și alesese tovarășe, două tinere care făceau totul de la a-i tunde părul – îi crescuse foarte mult, asortat cu o barbă regală – până la a-l însoți în Grădinile Imperiale (cunoscute și ca sere) la filmele de sâmbătă seara. Așa cum mi-a mărturisit una dintre fete, Împăratul era partenerul perfect: se purta întotdeauna

politicos și le trata, fără nicio excepție, cu respect, neîncercând să profite de ele. Lucru care nu se putea spune despre mulți dintre burlacii de pe Arsia.

După un timp, am modificat regula prin care nu i se dădea voie să părăsească habitaturile și i-am permis să iasă afară de oricâte ori voia, cu condiția să aibă escortă. Jeff și-a amintit cum se îmbracă armura spațială – semn că nu-și pierduse cu totul simțul realității – și nu a dat niciodată de înțeles că ar avea de gând să-și deschidă casca. Dar, îndată ce se îndepărta câțiva zeci de metri de camera depresurizată, se oprea adesea, uitându-se mult timp în zare, cu spatele la bază și nescoțând un cuvânt.

Mă întrebam ce vede. Oare percepea deșertul roșu, rece și mort, cu pietre și stânci împrăștiate în pustiul arid, sub cerul rozaliu? Sau ceva ce nimeni nu putea zări: păduri de licheni uriași, canale străvechi pe care alunecau în liniște nave cu pânze, orașe de la începutul timpurilor, de unde John Carter și Tars Tarkas au pornit în următoarea lor aventură sau în care tiranii au cerut capul proscrisului Eric John Stark. Sau se gândea la cu totul altceva? O mamă și un tată care-l crescuseră, o femeie pe care o iubise odată, un copil pe care nu-l mângâiase niciodată?

Nu știu, pentru că împăratul îmi vorbea foarte rar, chiar și în rolul de Prim-Ministru. Cred că

eram o persoană pe care dorea să o evite, o figură a autorității care avea puterea să-i destrame iluziile. Într-adevăr, în tot timpul cât am fost împreună, eu și Jeff am schimbat doar câteva cuvinte. De fapt, doar în ziua plecării lui spre Pământ, s-a învrednicit să îmi spună ceva de mare însemnătate pentru mine.

În acea dimineață, i-am condus pe el și pe dr. Rosenfeld pe pista de amerizare, unde îi aștepta o navetă care să-i transporte la nava spațială. Jeff era neobișnuit de tăcut. Nu-i puteam vedea clar expresia prin viziera căștii, dar cele câteva priviri pe care i le aruncasem îmi spuneau că nu e fericit. Maiestatea sa știa că-și părăsește imperiul. Karl nu atenuase șocul printr-o minciună frumoasă, ci îi mărturisise adevărul: se întorceau pe Pământ și probabil că nu avea să mai vadă planeta Marte niciodată.

Lucrurile lor fuseseră deja încărcate la bordul navetei când am ajuns și cei câțiva pasageri așteptau să se îmbarce. Am parcat roverul la marginea pistei și i-am însoțit pe Karl și pe Jeff la nava spațială. Am dat mâna cu Karl și i-am urat succes, apoi m-am întors la Jeff.

— Maiestatea Voastră… am început eu.

— Nu trebuie să-mi spui așa, a zis el.

— Poftim?

Jeff s-a apropiat de mine.

— Știu că nu sunt cu adevărat un împărat. E ceva peste care am trecut de multă vreme…

doar că nu am vrut să spun nimănui.

M-am uitat la Karl. Ochii lui erau mari și a clătinat din cap. Era o noutate și pentru el.

— Atunci, știi cine ești cu adevărat?

Un zâmbet stins.

— Sunt Jeff Halbert. E ceva în neregulă cu mine și nu știu exact ce e… dar știu că sunt Jeff Halbert și că mă duc acasă.

A ezitat, apoi a continuat să vorbească.

— Știu că nu am vorbit prea mult, dar eu… ei bine, doctorul Rosenfeld mi-a spus ce ai făcut pentru mine și voiam doar să-ți mulțumesc. Că m-ai suportat în tot acest timp și că mi-ai dat voie să fiu Împăratul de pe Marte. Sper că nu am creat prea multe probleme.

Am expirat lent. Primul meu gând a fost că ne luase pe toți de proști, dar apoi mi-am dat seama că megalomania lui fusese reală, cel puțin pentru o vreme. În orice caz, acum nu mai conta. Se îndrepta spre Pământ, primul pas pe calea lungă a vindecării.

Într-adevăr, multe luni mai târziu, am primit un mesaj de la Karl. La puțin timp după ce se întorsese acasă, Jeff a fost primit într-o clinică privată din sudul Vermontului, unde începuse un tratament psihiatric. Procesul fusese dureros; după cum dedusese Karl, Jeff își reprimase amintirea morții familiei lui, mascând-o sub închipuirile născute din poveștile fantastice pe care le citise. Psihologul clinicii îi dăduse

dreptate doctorului Rosenfeld: probabil că iluziile acelea îi salvaseră viața lui Jeff, oferindu-i un loc în care să se retragă, atunci când mintea lui nu mai putea face față realității crude. În final, când nu a mai avut nevoie de fantasme, s-a întors din tărâmul nebuniei. N-avea să mai vadă niciodată vreo prințesă marțiană sau să se creadă monarhul Planetei Roșii.

Dar acestea s-au întâmplat mai târziu. Mi-am mușcat limba și i-am întins mâna.

— Nicio problemă, Jeff. Sper doar că totul va decurge bine pentru tine.

— Mulțumesc.

Am dat mâna cu el și s-a întors să-l urmeze pe Karl, pe scară. Apoi s-a oprit și s-a uitat înapoi la mine.

— Încă ceva…

— Te ascult.

— În camera mea se află ceva ce cred că ai vrea să vezi. Am deblocat ușile chiar înainte să plec, așa că nu vei mai avea nevoie de parolă.

A urmat o scurtă pauză.

— Era „Thuvia”, în caz că îți va trebui, totuși.

— Mulțumesc.

L-am privit insistent.

— Deci… ce este?

— Să zicem că un dar de la împărat, a spus el.

M-am înapoiat la rover și am așteptat ca naveta să se ridice, apoi am condus până la Hab 2. Când am ajuns, însă, la camera lui Jelf, am

descoperit că nu eram singur acolo. Unii dintre prietenii lui – colegii săi maimuțoi, tovarășele împăratului și alți câțiva – deschiseseră deja ușa și intraseră. Am auzit murmurul plin de uimire al vocilor pe când traversam coridorul, dar doar când am pășit în cameră am văzut ce îi uluise.

Apartamentul lui Jeff era mic, dar îl modificase mult în ultimul an și jumătate. Peretele de deasupra patului era tapetat cu foi de hârtie, pe care le lipise laolaltă și peste care desenase un model mural elaborat. Reprezenta planeta Marte peste care împărățise: nave sub formă de bărci planau deasupra grandioaselor orașe-cupolă, creaturi monstruoase furișându-se prin pustiul roșu, eroi cu piepturile goale, apărând cu săbii și pistoale cu radiu, femei fermecătoare, toate acestea sub două luni îngemănate, care nu arătau defel ca sateliții Phobos și Deimos pe care îi cunoaștem. Desenul era rudimentar, însă fusese executat cu meticulozitate și nu semăna cu nimic din ce văzusem până atunci.

Asta nu era tot. Pe birou, lângă computer, se afla discul original Phoenix, deși Jeff nu se mulțumise să-l lase pur și simplu acolo. O bibliotecă cu cadru din metal fusese construită lângă masă, iar rafturile ei erau ticsite cu teancuri de hârtie, unele groase, altele mai subțiri, legate fiecare cu sfoară din cânepă. Cărți, scrise și confecționate manual.

Am tras la întâmplare una dintre ele și am citit

prima pagină: EDISON’S CONQUEST OF MARS, de Garrett P. Serviss. Am pus-o înapoi pe raft și am ales alta: OMNILINGUAL, de H. Beam Piper. Am așezat-o și pe asta la loc și am tras încă una: THE MARTIAN CROWN OF JEWELS, de Poul Anderson. Și multe altele, zeci…

Asta făcuse Jeff tot timpul: transcrisese conținutul discului Phoenix, cuvânt cu cuvânt. Pentru că știa, în ciuda nebuniei lui, că nu avea să rămână pe Marte pentru totdeauna și dorea să lase ceva în urma sa. O bibliotecă, pentru ca ceilalți să se poată bucura de poveștile care-l ajutaseră să treacă prin perioada lui întunecată.

Biblioteca se află încă aici. De fapt, am îmbunătățit-o într-o oarecare măsură. Am scos patul și șifonierul și le-am înlocuit cu fotolii și lămpi de citit. Desenul a fost protejat cu sticlă, iar cărțile au fost legate în coperte de plastic. Discul Phoenix s-a stricat, însă conținutul lui a fost descărcat în mai multe computere; DVD-ul este păstrat în muzeul bazei. Am adăugat multe cărți bibliotecii; de fiecare dată când o navă vine de pe Pământ, aduce cu ea alte volume, pe care le alăturăm colecției noastre. A devenit unul dintre locurile preferate de relaxare de pe Arsia. Aproape întotdeauna e cineva înăuntru, așezat într-un scaun, cu un roman sau o povestire pe genunchi.

Pe ușă stă un semn – Biblioteca Imperială Marțiană –, o glumă pe care o știm doar noi, iar

nou-veniții și vizitatorii nu o pot înțelege. Și da, mi-am petrecut eu însumi mult timp acolo. Nu-i niciodată prea târziu să-i descoperi pe clasici.

Peter Watts - Creaturile

Descriindu-se ca „un biolog marin reformat”, Peter Watts devine cu rapiditate unul dintre cei mai apreciați autori de hard Science al secolului XXI. Povestirile și nuvelele sale au fost publicate în *Tesseracts, The Solaris Book of Science Fiction, On Spec, Divine Realms, Prairie Fire* și alte câteva reviste. Este autorul seriei *Rifters,* care include romanele *Starfish, Maelstrom, Behemoth: B-Max* și *Behemoth: Seppuku.* Prozele scurte au fost incluse în volumele *Ten Monkeys, Ten Minutes,* iar povestirea *The Island* i-a adus premiul Hugo, în 2010. Cea mai recentă carte a lui este romanul *Blindsight,* apreciat ca fiind una dintre cele mai bune scrieri de hard SF ale deceniului. Pregătește alte două romane, *Sunflowers* și *State of Grace,* continuări, sau „sidequels”, așa cum le numește el, la *Blindsight.* Locuiește în Toronto, Canada.

Textul deja clasic *Who Goes There?* al lui John W. Campbell spune povestea unui grup de oameni aflați într-o tabără de iarnă în Antarctica, luptându-se pentru supraviețuire cu o creatură ciudată, venită din ceruri. Scrierea a fost ecranizată de două ori, sub titlul de *The Thing From Another World* și *The Thing,* dar, dacă vreți să aflați perspectiva „monstrului” extraterestru, va trebui să citiți povestirea plină de suspans care urmează.

Sunt Blair. Evadez prin spate, în timp ce lumea năvălește prin față.

Sunt Copper. Mă ridic din morți.

Sunt Childs. Păzesc intrarea principală.

Numele nu contează. Sunt substituenți, nimic mai mult; întreaga biomasă este interșanjabilă. Important e că asta e tot ce a mai rămas din mine. Lumea a ars toate celelalte lucruri.

Mă văd pe fereastră cum înfrunt furtuna, purtându-l pe Blair. MacReady mi-a spus să-l ard pe Blair, dacă se întoarce singur, dar MacReady încă mai crede că sunt unul de-al lui. Nu sunt: sunt Blair și stau la ușă. Sunt Childs și mă las să intru. Ne unim pentru scurt timp, tentacule izvorăsc din chipurile mele, împletindu-se. Eu sunt BlairChilds și schimb vești despre lume.

Lumea m-a găsit. Mi-a descoperit adăpostul de sub magazia de unelte, barca de salvare pe jumătate terminată, prădată de măruntaiele ei făcute din părți de elicoptere defecte. Lumea este preocupată să-mi distrugă mijloacele de scăpare. Apoi se va întoarce să mă vâneze pe mine.

A rămas doar o opțiune. Mă dezintegrez. Fiind Blair, mă duc să împărtășesc planul cu Copper și să mă hrănesc din biomasa putrezită, numită odată *Clarke.* Atâtea modificări, într-un răstimp scurt, mi-au epuizat rezervele, punându-mă în

pericol. Fiind Childs, am consumat deja tot ce mai rămăsese din Fuchs și sunt refăcut pentru următorul stadiu. Îmi atârn pe umăr aruncătorul de flăcări și ies afară, în lunga noapte arctică.

Voi dispărea în furtună, pentru a nu mă mai întoarce niciodată.

Eram cu mult mai mult înainte de prăbușire. Am fost un explorator, un ambasador, un misionar. Am colindat întregul cosmos, am întâlnit nenumărate lumi, m-am împărtășit: perfectul a remodelat imperfectul și întregul univers a mărșăluit înainte, voios, îmbogățit cu daruri infinite. Am fost un soldat, luptând cu însăși entropia. Am fost mâna cu care Creația se autodesăvârșește.

Atât de multă înțelepciune am avut. Atât de multă experiență. Acum nu-mi mai pot aminti toate lucrurile pe care le știam. Îmi amintesc doar că le-am cunoscut.

Însă rețin prăbușirea. A ucis acest vlăstar aproape pe loc, dar puțin din el s-a târât afară dintre rămășițe: câteva trilioane de celule, un suflet prea slab ca să le țină sub control. Biomasa neascultătoare se risipea în ciuda celor mai disperate încercări ale mele de a o ține laolaltă: mănunchiuri mici de carne, dezvoltându-se în grabă în mugurii oricăror membre și le mai puteau aminti și dispărând deasupra gheții incandescente. Până când am

redobândit controlul asupra a ce mai rămăsese, focurile se stinseseră, iar gerul acapara din nou totul. De-abia am reușit să produc destul antigel cât să-mi apăr celulele, înainte ca gheața să mă acopere.

Îmi amintesc, de asemenea, redeșteptarea: senzații estompate, grăbindu-se la suprafață, primele raze ale conștiinței, deschiderea lentă, caldă a simțurilor, pe când celulele mele se dezghețau, pe când trupul și sufletul se îmbrățișau după lungul lor somn. Îmi amintesc vlăstarii bipezi ce mă înconjurau, ciripiturile pe care le scoteau, *uniformitatea* bizară a structurilor corporale. Cât de neadaptați arătau! Cât ne ineficientă le era morfologia! Chiar și schilodit, vedeam atât de multe lucruri ce trebuiau îndreptate. Așa că m-am întins spre ei. M-am împărtășit. Am gustat carnea lumii…

…iar lumea m-a atacat. M-a *atacat.*

Am părăsit acel loc în ruine. Se afla de partea cealaltă a muntelui – *Tabăra norvegiană,* i se spune aici – și n-aș fi putut niciodată să traversez acea distanță în veșmântul biped. Din fericire, mai exista și o altă formă, mai mică, dar mai bine adaptată la climatul local. M-am ascuns în ea, pe când restul din mine întâmpina atacul. Am pornit în noapte, fugind pe patru picioare și am lăsat flăcările ce se înălțau să-mi acopere evadarea.

Nu m-am oprit din alergare până nu am ajuns

aici. Am umblat printre aceste vlăstare noi, purtând pielea unui patruped; și, pentru că nu mă văzuseră într-o altă formă, nu au atacat.

Și când i-am asimilat pe ei, în schimb – când biomasa mea s-a schimbat și a alunecat în forme nefamiliare ochilor lor – m-am împărtășit în singurătate, învățând, de acum, că lumea nu apreciază ce nu cunoaște.

Sunt singur în furtună. Sunt locuitorul de pe fundul unei mări tulburi, străine. Zăpada bate în rafale orizontale; prinsă între ravene sau aflorimente, se zbate în mici vârtejuri orbitoare. Dar nu sunt încă destul de departe, nu încă. Privind înapoi, văd tabăra chircindu-se strălucitoare în beznă, o aglomerare angulară, turtită, de lumină și umbră, un balon de căldură, în genunea imensă.

Se afundă în întuneric, pe când privesc. Am aruncat generatorul în aer. Nu mai există nicio lumină, în afară de cele de semnalizare ale frânghiilor de ghidaj: șiruri de stele albastre, stinse, legănându-se înainte și înapoi, bătute de vânt, constelații de urgență, făcute să călăuzească biomasa rătăcită înapoi spre adăpost.

Nu mă întorc acasă. Încă nu m-am pierdut destul de mult. Scormonesc în noapte și până și stelele dispar. Vântul poartă în urma mea țipetele slabe ale oamenilor speriați și furioși.

Undeva în spatele meu, biomasa mea

descompusă se regrupează în forme mai mari, mai puternice, pentru confruntare finală. M-aș fi putut strânge laolaltă, aș fi putut deveni unul: să aleg unitatea fragmentării, să mă las absorbit și legănat de marele întreg. Mi-aș fi putut adăuga forța bătăliei care vine. Dar am ales o altă cale. Păstrez rezervele lui Childs pentru mai târziu. Prezentul nu aduce decât anihilarea.

Mai bine să nu mă gândesc la trecut.

Am petrecut deja prea mult timp în gheață. Nu știam cât va dura până lumea avea să pună cap la cap indiciile, să descifreze biletele și mesajele din tabăra norvegiană, să repereze locul prăbușirii. Pe atunci eram Palmer; nesuspectat, am pornit în căutare.

Mi-am permis chiar să sper puțin.

Dar nu mai era o navă. Nu mai era nici măcar o epavă. Ci o relicvă, implantată pe fundul unei gropi, săpată în ghețar. Douăzeci dintre aceste veștminte s-ar fi putut așeza unul peste celălalt și de-abia să atingă buza craterului. Timpul s-a așternut asupra mea precum greutatea unei întregi lumi: cât dura să se acumuleze gheața? Câte ere străbătuse universul, în absența mea?

Și în toată această perioadă, un milion de ani poate, nu a încercat nimeni să mă salveze. Nu m-am regăsit niciodată. Mă întreb ce înseamnă asta. Mă întreb dacă mai exist în altă parte decât aici.

Întors înapoi în tabără, voi șterge urma. Le voi

oferi bătălia lor finală, monstrul de distrus. Să câștige ei. Să nu mai caute.

Aici, în furtună, mă voi preschimba din nou în gheață. Oricum, de-abia dacă am fost departe de ea: în viață doar pentru câteva zile, după toate aceste veacuri nesfârșite. Dar am aflat destule în timpul ăsta. Am aflat de la ruine că nu se mai poate repara nimic. Am aflat de la gheață că nu există salvare. Și am învățat de la lume că nu-i cale de împăcare. Singura speranță de scăpare se află acum în viitor; să supraviețuiesc biomasei ostile, deformate, să las timpul și cosmosul să schimbe regulile. Poate că data viitoare când mă trezesc, acesta va fi un alt univers.

Vor trece eoni până voi mai vedea un alt răsărit.

Iată ce m-a învățat lumea: adaptarea înseamnă provocare. Adaptarea este incitarea la violență.

E aproape vulgar – o insultă la adresa Creației înseși – să stau blocat în acest trup. E atât de prost croit pentru mediul lui, încât trebuie înfășurat în straturi numeroase de material, doar ca să îi fie cald. Sunt miliarde de feluri prin care aș putea să-l optimizez: membre mai scurte, izolație mai bună, o suprafață mai mică în raport cu volumul. Conțin încă toate aceste forme, dar nu îndrăznesc să le folosesc, fie doar

și pentru a mă proteja de frig. Nu îndrăznesc să mă adaptez; în locul ăsta pot doar să mă ascund.

Ce fel de lume refuză să se *împărtășească*?

Este cea mai simplă, mai ireductibilă revelație pe care o poate avea biomasa. Cu cât te schimbi mai mult, cu atât te poți adapta mai mult. Adaptarea înseamnă perfecționare, înseamnă *supraviețuire.* E mai profundă decât inteligența, mai profundă decât materia; este celulară, axiomatică. Ba chiar mai mult, este *îmbătătoare.* Să te împărtășești înseamnă să experimentezi plăcerea senzuală a ameliorării cosmosului.

Și chiar și așa, prinsă în veștmintele acestea nepotrivite, lumea nu *vrea* să se schimbe.

La început, am crezut că este epuizată, că pustiurile înghețate nu pun la dispoziție suficientă energie pentru metamorfoza ciclică. Sau poate că era un fel de laborator: un colț de lume modificat bizar, slăbit și înghețat în forme sinistre, ca parte a unui experiment obscur legat de monomorfism, în condiții extreme. După autopsie, m-am întrebat dacă nu cumva lumea uitase pur și simplu cum să-și modifice forma: fără a putea să atingă țesuturile, sufletul nu reușea să le modeleze, iar timpul, oboseala și înfometarea bruscă, cronică îi șterseseră orice amintire.

Dar existau prea mult mistere, prea multe

contradicții. De ce trăiau aceste configurații *anume* atât de prost adaptate la mediul lor? Dacă spiritul fusese îndepărtat de trup, ce ținea materia laolaltă?

Și cum puteau fi corpurile atât de *goale*, când intram în ele?

Sunt obișnuit să găsesc suflul oriunde, șerpuind prin fiecare cotlon al fiecărui vlăstar. Dar nu-i nimic de care să mă agăț în biomasa lipsită de conștiință a acestei lumi: doar canale de transmitere a comenzilor și introducere a datelor. M-am împărtășit cu ea, fără a mi se oferi de bunăvoie; învelișurile pe care le-am ales se zbăteau, apoi mureau; fibrilele mele s-au infiltrat în energia statică, umedă a organelor. Am privit prin ochi, care nu erau încă ai mei, am ordonat nervilor motorii să miște membre construite încă din proteină străină. Am purtat acele veșminte, așa cum făcusem cu nenumărate altele înaintea lor, am preluat controlul și am lăsat asimilarea celulelor individuale să-și urmeze cursul.

Dar nu puteam decât să mă folosesc de trup. Nu am găsit amintiri pe care să le asimilez, nici experiențe, nici înțelegere. Supraviețuirea depindea de armonizare și nu era suficient să *arăt* doar ca ei, ci să mă și comport la fel – iar, pentru prima dată în istoria mea, nu știam cum.

Chiar și mai înfricoșător, nici măcar nu a fost nevoie. Trupurile pe care le asimilam continuau

să se miște *singure.* Să converseze și să-și vadă de programele lor stabilite. Nu puteam înțelege. M-am vârât mai adânc, cu fiecare clipă, în membre și viscere, atent la semnalele proprietarului de drept. Dar nu am găsit nicio rețea, în afară de a mea proprie.

Bineînțeles, putea fi cu mult mai rău. Ar fi fost posibil să pierd totul, să fiu redus la câteva celule, ghidate doar de instinct și de maleabilitate. Până la urmă, m-aș fi dezvoltat la loc, mi-aș fi recăpătat conștiința, m-aș fi împărtășit și regenerat într-o minte cuprinzătoare, cât o lume întreagă – dar orfan, amnezic, fără niciun simț al identității. Cel puțin am fost scutit de asta: am scăpat din accident știind cine sunt, matrițele a o mie de lumi mai rezonau încă în trupul meu. Mi-am păstrat nu doar dorința instinctivă de a supraviețui, ci și convingerea că este *necesar.* Mai pot simți încă bucurie, dacă s-ar întâmpla să am un motiv întemeiat.

Și, cu toate astea, cât de multe alte lucruri mi-au fost răpite.

Înțelepciunea atâtor universuri, dispărută. Ce mai rămâne sunt jumătăți de amintiri, încețoșate și abstracte ale teoremelor și filosofiilor mult prea ample pentru a încăpea într-o rețea atât de sărăcăcioasă. Aș fi putut absorbi întreaga biomasă a acestui loc și să-mi

reconstruiesc trupul și spiritul, de un milion de ori mai măreț decât se prăbușise – dar, atâta timp cât sunt prins pe fundul puțului și mi se refuză împărtășania din eul meu mai vast, nu-mi voi putea recupera niciodată cunoștințele.

Sunt un ciob deplorabil a ceea ce am fost odată. Fiecare celulă ce mă părăsește ia câte puțin din inteligența mea cu ea, iar acum am devenit atât de mic. Dacă altă dată cugetam, acum de-abia dacă *reacționez.* Câte puteau fi evitate, dacă aș fi salvat doar puțin mai multă biomasă, după prăbușire? Câte soluții nu percep acum, doar pentru că intelectul meu nu e suficient de vast ca să le conțină?

Lumea își vorbea sieși, la fel cum o fac și eu atunci când mesajele mele sunt destul de simple pentru a fi transmise fără fuziune somatică. Chiar și sub formă de *câine* puteam să percep amprenta de bază a morfemelor – vlăstarul de aici era *Windows,* acela *Bennings,* cei doi care plecaseră în mașina lor zburătoare, către locuri necunoscute, erau *Copper* și *MacReady.* M-am minunat că aceste fragmente și bucăți stăteau izolate unele de celelalte, că-și păstrau forma atât de mult timp și că etichetarea părților individuale de biomasă servea cu adevărat unui scop.

Mai târziu m-am ascuns chiar în bipede, iar acel ceva ce pândea din veșminte a început să-

mi șoptească. Îmi spunea că bipedele se numesc *tipi, bărbați* sau *nemernici.* Că *MacReady* era uneori numit *Mac.* Zicea că adunarea aceea de structuri este o *tabără.*

Îmi transmitea că este speriat, dar poate că, în definitiv, doar îmi închipuiam.

Bineînțeles, empatia este inevitabilă. Cineva nu poate mima senzațiile și percepțiile ce animă trupul, fără a le simți, până la un anumit punct. Dar în cazul lor era diferit. Umbra vieții lor vibra înăuntrul meu, deși, într-un fel, șovăia undeva departe, unde nu o puteam ajunge. Trupurile mele colindau sălile, iar semnele criptice de pe orice suprafață – *Programări la spălătorie, Bun sosit la Club, Așezați în picioare* – aproape căpătau sens pentru mine. Artefactul circular, agățat în perete era un *ceas* –, măsura trecerea timpului. Ochii lumii se plimbau de colo-colo și am spicuit, la întâmplare, nume din mintea ei – de fapt, a *lui.*

Dar nu făceam decât să urmăresc lumina unui far. Vedeam ce îmi indica, dar nu-l puteam îndrepta acolo unde voiam. Puteam trage cu urechea, dar nu să pun întrebări.

Dacă măcar unul dintre ghizi s-ar fi oprit, meditând la propria lui evoluție, la parcursul care îl adusese în acest loc. Cât de diferite ar fi fost lucrurile, dacă aș fi *știut.* Dar, în schimb, se concentra pe un cuvânt cu totul nou:

Autopsie.

MacReady și Copper au găsit o parte din mine în tabăra norvegiană: un vlăstar din ariergardă, ars în primele clipe ale evadării mele. L-au adus carbonizat, deformat și înghețat, pe când se forma – și păreau să nu știe ce este.

Apoi m-am transferat în Palmer, în Norris, în câine. M-am alăturat celorlalte trupuri și l-am privit pe Copper eviscerându-mă. L-am urmărit în timp ce a scos ceva din spatele ochilor mei: un *organ.*

Era diform și incomplet format, dar i se observau trăsăturile esențiale. Arăta ca un fel de tumoare zbârcită, ca și cum celulele, în goana lor, o luaseră razna – procesul ce definea viața se întorsese împotriva lui însuși. Era respingător de vascularizată; probabil consumase oxigen și nutrienți, depășindu-și cu mult masa. Nu înțelegeam cum poate să existe așa ceva, cum atinsese mărimea aceea, fără a fi eliminată de alte structuri mai eficiente.

Nu-mi puteam imaginea nici ce funcție are. Dar apoi am început să privesc cu noii mei ochii la vlăstarele din jur, formele bipede în care propriile mele celule mă metamorfozaseră cu scrupulozitate și nechibzuință pentru această lume. Neobișnuit să inventariez – de ce să cataloghezi părți ale corpului care se preschimbă în altceva, sub cele mai simple condiții? — am început cu adevărat să *văd,* pentru prima oară, structura inflamată,

deasupra fiecărui corp. Cu mult mai mare decât ar fi trebuit: o emisferă osoasă în care ar fi încăput lejer un milion de rețele ganglionare. Fiecare vlăstar avea una. Fiecare instanță a biomasei purta acea bucată uriașă și deformată de țesut.

Am mai înțeles ceva: ochii, urechile cadavrului meu, se prelungeau în acel obiect, înainte de a fi îndepărtat. Un mănunchi masiv de fibre traversau axa longitudinală a trupului, cam până la jumătatea endoscheletului, ducând direct la cavitatea cleioasă, întunecată în care se aflase malformația. Structura deformată se conectase la întregul corp, ca un fel de legătură somato-cognitivă, doar că mult mai mare. Era aproape ca și cum…

Nu.

Așa funcționa. Așa se mișcau după voia lor aceste corpuri, de aceea nu găsisem o altă rețea în care să mă integrez. Se afla *acolo*: nu se răspândise în tot organismul, ci se ghemuise, opacă, densă și închistată. Găsisem spiritul acestor mașini.

Mi-a venit rău.

Îmi împărțeam trupul cu un cancer gânditor.

Uneori, nici să te ascunzi nu e suficient.

Îmi amintesc trupul meu împrăștiat pe podeaua cotețului, un compozit fracționat în sute de pliuri, împărtășindu-se cu câteva vlăstare numite *câini.* Tentaculele stacojii se

contorsionau pe jos. Din resturile mele înmugureau copii pe jumătate formate, imitații de câini și lucruri nemaivăzute înainte în această lume, structuri întâmplătoare, elemente incomplete ale unui întreg.

Mi-l amintesc pe Childs, înainte de a deveni Childs, arzând de viu. Mi-amintesc ghemuindu-mă în Palmer, îngrozit că flăcările ar putea să mă cuprindă cu totul, că lumea învățase cumva să mă perceapă.

Mi-amintesc că mă priveam împleticindu-mă în zăpadă, din instinct pur, purtând trupul lui Bennings. Fragmente nediferențiate, noduroase i se atârnaseră de mâini, mai mult în afară, decât înăuntru, ca niște paraziți primitivi; resturile unui masacru anterior, mutilate, nechibzuite, prădând ce puteau și dându-se de gol. Oamenii îl înconjurau în noapte: cu făclii roșiatice în mâini, cu lumini albastre în spatele lor, cu chipurile frumoase, pătate în două culori. Mi-l amintesc pe Bennings, scăldat de flăcări, urlând ca un animal, sub cerul gol.

Mi-l amintesc pe Norris, trădat de copia lui perfectă de cord, defectă. Palmer, murind, astfel încât ce mai rămăsese din mine să trăiască. Windows, încă uman, ars preventiv.

Numele nu contează. Biomasa, însă, da, și s-a pierdut atât de multă. Experiențe noi, cunoștințe proaspete, anihilate de lumea de tumori gânditoare.

De ce m-au eliberat din gheață, purtându-mă prin pustiu, aducându-mă la viață, doar ca să mă atace, în momentul în care m-am trezit?

Dacă scopul lor era să distrugă, de ce nu m-au omorât acolo unde m-au găsit?

Suflete închistate. Cancere. Ascunse în cavernele lor de os, înfășurate în ele însele.

Știam că nu se pot ascunde pentru totdeauna; anatomia aceasta monstruoasă doar mi-a încetinit dezvoltarea, nu a oprit-o. Creșteam câte puțin, cu fiecare moment. Mă puteam simți încercuind mecanismul vital al lui Palmer, adulmecând de-a lungul a milioane de impulsuri electrice. Mă percepeam infiltrându-mă în masa întunecată, inteligentă, din spatele ochilor lui Blair.

Imaginație, bineînțeles. La un nivel atât de jos, limitată la reflexe, imună și neluând seama de subtilități. Și totuși, o parte din mine își dorea să se oprească, cât încă mai era timp. Obișnuiam să absorb suflete, nu să împart același spațiu cu ele. Compartimentarea era ceva nemaiîntâlnit. Asimilasem o mie de lumi mai puternice ca aceasta, dar niciuna la fel bizară. Ce s-ar fi întâmplat dacă întâlneam nucleul cancerului? Cine ar fi consumat pe cine?

De acum eram deja trei oameni. Lumea devenea circumspectă, dar încă nu observase. Nici măcar tumorile corpurilor în care mă aflam nu realizau cât de aproape sunt. Astfel, eram

recunoscător Creației că are reguli, că unele lucruri nu se schimbă, indiferent de ce formă iei. Nu contează că un spirit se divizează în materie sau se macină în singurătatea oribilă; funcționează tot cu electricitate. Încă îmi lua destul timp să adun la un loc amintirile oamenilor, să trec de paznicii ce separă sunetul de semnal. Iar explozii raționale, oricât de arbitrare ar fi fost, goleau compartimentele, înainte de a le stoca permanent conținutul. Era suficient însă cât să-i fac să uite că, la răstimpuri, altceva le mișca brațele și picioarele.

La început preluam controlul când trupurile închideau ochii, iar farul lor pâlpâia derutant de-a lungul imaginilor ireale, a modelelor ce se contopeau pe nesimțite, ca biomasa hiperactivă incapabilă de a se stabiliza într-o singură formă. *(Vise,* mi-a spus un ghid, iar, apoi, mai târziu, *Coșmaruri).* În timpul acelor perioade misterioase de letargie, când oamenii se lungeau inerți, izolați, atunci era sigur să ies afară.

Însă curând, visele au început să se rărească. Toții ochii stăteau deschiși mereu, fixați asupra umbrelor și asupra celorlalți. De îndată ce oamenii se risipeau câte puțin prin tabără, se grăbeau să se adune la loc, preferând confortul companiei. Inițial am crezut că au găsit un țel comun, în teama comună. Am sperat chiar că, în sfârșit, se vor scutura din împietrirea lor

bizară și se vor împărtăși.

Dar nu. De fapt, nu mai puteau avea încredere în ceea ce nu vedeau.

Se întorceau, pur și simplu, unul împotriva celuilalt.

Extremitățile încep să-mi amorțească; gândurile îmi încetinesc, pe când prelungirile îndepărtate ale spiritului meu cedează în fața gerului. Greutatea aruncătorului de flăcări atârnă greu în suportul lui; mă dezechilibrează mereu câte puțin. Nu am mai fost Childs de foarte mult timp; aproape jumătate din țesutul lui este neasimilat. Mai am o oră, poate două înainte să topesc gheața, coborând în mormânt. Până atunci trebuie să convertesc destule celule pentru a împiedica trupul să se cristalizeze. Îmi concentrez energia asupra producției de antigel.

Aici, afară atmosfera e aproape calmă. Au fost atât de multe lucruri de învățat și atât de puțin timp. Solicită multă concentrare să mă ascund în aceste trupuri. Eram norocos dacă legătura dura suficient de mult cât să schimb amintiri cu ei, sub toate privirile vigilente: ieșea din discuție să-mi recompun spiritul. Totuși, acum nu mai e nimic de făcut, decât să mă pregătesc pentru a intra în uitare. Nimic cu care să-mi ocup gândurile și, cu toate astea, rămâneau nenumărate lecții nevalorificate.

De exemplu, testul sângelui, făcut de

MacReady. Detectorul lui de anomalii, dând în vileag impostorii ce trec drept oameni. Nu merge nici pe departe atât de bine pe cât crede lumea, dar simplul fapt că funcționează încalcă cea mai elementară regulă a biologiei. Este centrul puzzle-ului. Este răspunsul la toate misterele. Aș fi putut deja să înțeleg, dacă aș fi fost doar puțin mai dezvoltat. Poate că aș fi cunoscut deja lumea, dacă nu ar fi încercat atât de insistent să mă doboare.

Testul lui MacReady.

Ori este imposibil, ori m-am înșelat în tot acest timp.

Ei nu-și schimbau forma. Ei nu se împărtășeau. Frica și neîncrederea reciprocă deveneau mai puternice, dar tot nu își uneau spiritele. Continuau să caute dușmanul, în afară.

Așa că le-am oferit o momeală.

Le-am lăsat indicii false în computerul rudimentar al taberei: simboluri și animații naive, numere și proiecții înșelătoare, presărate cu suficiente informații veritabile, cât să convingă lumea de veridicitatea lor. Nu conta că mașina era pur și simplu prea simplistă ca să facă asemenea calcule sau că nu existau date pe care să se bazeze. Blair reprezenta singura biomasă ce ar fi putut ghici toate astea, iar el îmi aparținea deja mie.

I-am îndreptat pe piste false, în timp ce le-am

distrus pe cele adevărate și apoi – alibi – l-am eliberat pe Blair să se dezlănțuie. L-am lăsat să se strecoare în noapte și să zdrobească mașinile, pe când ei dormeau, ținându-l vag în frâu, cât să mă asigur că unele componente vitale rămân intacte. I-am dat drumul în camera radioului, am privit prin ochii lui și ai altora cum își iese din fire și distruge. L-am auzit vorbind despre o lume în pericol, despre nevoia de izolare, convingerea că *majoritatea habar n-aveți ce se întâmplă cu adevărat aici – dar eu sunt al dracului de sigur că unii dintre voi știu…*

Credea în fiecare cuvânt pe care îl spunea. Am observat asta din punctul lui de observație. Cele mai bune imitații sunt cele care nu au uitat că nu sunt reale.

Când am produs suficiente stricăciuni, l-am lăsat pe Blair la mâna lui MacReady. Trecând drept Norris, am sugerat magazia de unelte ca celulă de încarcerare. Ca Palmer, am blocat ferestrele cu scânduri, am ajutat la ridicarea fortificației anemice, înăuntrul căreia se așteptau să mă captureze. I-am privit, în timp ce lumea mă zăvora înăuntru *pentru binele tău, Blair* și mă lăsau să-mi pun tactica în aplicare. Când nu observa nimeni, mă schimbam și mă strecuram afară, recuperând componentele de care aveam nevoie, din toată mașinăria distrusă. Le duceam în adăpostul meu de sub magazie și îmi făuream calea de evadare,

bucată cu bucată. M-am oferit voluntar să hrănesc prizonierul și mă întorceam la sine când lumea nu mă vedea, încărcat cu provizii suficiente cât să rezist la toate metamorfozele necesare. Am consumat, în trei zile, o treime din totalul de hrană al taberei și – încă prins în propriile mele preconcepții – mă minunam de dieta săracă ce le ține pe aceste vlăstare înlănțuite de o singură formă.

Am fost norocos și în alt fel: lumea era preocupată să se îngrijoreze pentru resursele ei.

Vântul duce cu el ceva, o șoaptă, croindu-și cale pe deasupra furtunii. Îmi măresc urechile, alungesc, din lateralele capului, cupe din țesut aproape degerat, iar ele se preschimbă în antene vii, în căutarea celei mai bune emisii.

Acolo, la stânga: genunea *lucește* ușor, conturează vârtejurile întunecate de zăpadă, pe fondul luminii slabe ce sparge bezna. Percep sunetele masacrului. Nu știu ce formă am luat, ce fel de anatomie ar putea emite acele zgomote. Dar am purtat suficiente trupuri ca să recunosc durerea atunci când o aud.

Lupta nu decurge bine. Lupta decurge conform planului. Acum e timpul să mă întorc, să dorm. E timpul să întârzii veacurile.

Mă plec în bătaia vântului. Mă îndrept spre lumină.

Nu acesta-i planul. Dar cred că acum am un

răspuns: cred că îl aveam chiar înainte de a mă autoexila. Nu-i ușor de recunoscut. Nici măcar acum nu înțeleg pe deplin. De cât timp mă aflu aici, repetându-mi povestea, aranjând indiciile, în timp ce veșmântul meu moare congelat? De cât timp tot răstălmăcesc adevărul ăsta evident și imposibil?

Merg spre trosnetul slab al flăcărilor, pocnetul înfundat al muniției, mai mult simțit decât auzit. Vidul se aprinde în fața mea: cenușiul se preschimbă în galben, galbenul se închide spre portocaliu. O singură strălucire difuză se dizolvă în mai multe: un zid solitar, mai stă în picioare, arzând. Scheletul fumegând al barăcii lui MacReady, sus pe deal. O emisferă crăpată, ce se consumă mocnind, reflectă galbenul pal în lumina pâlpâitoare: mintea lui Childs o numește *cupolă radio.*

Întreaga tabără a dispărut. Nu a mai rămas nimic, în afară de flăcări și dărâmături.

Ei nu pot supraviețui fără adăpost. Nu pentru mult timp. Nu în acele trupuri.

Distrugându-mă, s-au distrus pe sine.

Situația ar fi fost mult mai bună, dacă nu l-aș fi stăpânit niciodată pe Norris.

Norris a fost veriga slabă: biomasă nu doar prost adaptată, ci și *defectă,* un vlăstar parazitat. Lumea a știut, știa de atât de mult timp, încât uitase. Doar când Norris s-a prăbușit,

Copper și-a adus aminte, astfel încât să pot înțelege și eu, de *boala de inimă.* Doar când Copper a încălecat pe pieptul lui Norris, încercând să-l aducă înapoi la viață, am știut cum se va sfârși.

Dar de acum era deja târziu. Norris încetase să mai fie Norris. A încetat chiar a fi eu.

Aveam atât de multe roluri de jucat, și îmi ofereau atât de puține variante. Partea care era Copper a coborât electrozii asupra părții care fusese Norris, un Norris atât de loial. Fiecare celulă asimilată cu scrupulozitate, fiecare element al acelei valve, reconstruit la perfecție. Nu știusem. De unde să fi știut? Forme din mine, lumile și structurile pe care le-am absorbit de-a lungul veacurilor – nu le-am folosit decât ca să mă adaptez, niciodată ca să mă ascund. Acest joc disperat de mimă a fost o improvizație, o ultimă scăpare din fața lumii care atacă orice îi este nefamiliar. Celulele mele au deslușit semnalele și s-au conformat, lipsite de logică, precum prionii.

Așa că am devenit Norris, iar Norris s-a autodistrus.

Îmi amintesc cum m-am risipit, după prăbușire. Știu cum este să te *degradezi*, țesuturile să se revolte, eforturile disperate de a-și recâștiga controlul, în timp ce energia statică a unui organ ce dă rateuri blochează semnalul. Să fiu o rețea ce se destramă, să

realizez că în fiecare moment mai pierd ceva din ce am fost. Să mă preschimb în nimic. Să devin mai mulți.

Din corpul lui Copper puteam vedea. Încă nu știu de ce lumea nu a observat. Elementele ei se întorseseră de mult unul împotriva celuilalt, fiecare vlăstar îl suspecta pe celălalt. Sigur, erau atenți la orice semn de *contaminare.* Sigur, unii dintre ei ar fi observat spasmul și agitația subtilă ale lui Norris ce se metamorfoza, dincolo de suprafața trupului. Ultima zvâcnire instinctivă a țesuturilor înnebunite, abandonate.

Dar eu eram singurul ce zărea toate acestea. Prin ochii lui Childs, nu puteam decât să stau acolo și să privesc. Prin Copper, nu făceam decât să înrăutățesc lucrurile. Dacă aș fi preluat controlul direct, să forțez trupul să dea drumul electrozilor, m-aș fi demascat. Așa că mi-am jucat rolurile până la sfârșit. Am izbit electrozii de pieptul lui Norris, iar corpul i s-a deschis sub ei. Am strigat pe când colții zimțați, aflați la sute de lumi depărtare s-au închis cu un zgomot sec. M-am prăbușit pe spate, cu brațele mușcate mai jos de încheieturi. Oamenii s-au agitat, îndreptându-se cu repeziciune spre panică. MacReady a țintit cu arma. Flăcările au năvălit prin turelă. Carnea și mecanismul au urlat, cuprinse de arșiță.

Tumoarea lui Copper a pâlpâit alături de mine. Lumea nu l-ar fi lăsat în viață, oricum, nu după

ce se arătase clar contaminat. Îmi las trupurile să se prefacă moarte pe podea, în timp ce deasupra, ceva ce am fost eu, odată, s-a fărâmițat și răspândit și multiplicat într-un miliard de copii aleatorii, căutând cu disperare un adăpost ferit de foc.

Ei s-au distrus singuri. Ei.

Un cuvânt atât de nebunesc pentru a desemna o lume.

Ceva se târăște spre mine dintre dărâmături: o formă în zigzag, ce se prelinge, din carne pârlită și os sfărâmat, pe jumătate refăcut. Cărbunii sunt lipiți de obiect, ca niște ochii arzători. Nu are putere suficientă să-i îndepărteze. Abia dacă reprezintă jumătate din trupul lui Childs; în mare parte este carbonizat, irecuperabil.

Ce a mai rămas din conștiința lui Childs, gândește, aproape dus: *nenorocitul.* Dar acum eu sunt el. Pot să continui singur acea melodie.

Masa de carne își întinde către mine un pseudopod, un ultim act de împărtășanie. Îmi simt durerea.

Am fost Blair, am fost Copper, am fost chiar și un fragment dintr-un câine care a supraviețuit primului masacru înflăcărat și m-am ascuns între ziduri, fără hrană și fără putere să mă regenerez. Apoi am devorat carne neasimilată, am consumat, în loc să mă împărtășesc; am

reînviat și m-am reîntregit, am devenit din nou unul.

Și totuși, nu chiar întocmai. De-abia pot să-mi amintesc – atât de multe au fost distruse, atât de multe amintiri pierdute –, dar cred că rețelele recuperate, din diversele mele trupuri rămâneau puțin defazate, chiar și reunite în aceeași soma. Prind cu privirea umbra pe jumătatea deformată a câinelui, irupând din marele eu, înfometată și traumatizată, determinată să-și păstreze *individualitatea.* Îmi amintesc furia și frustrarea că această lume m-a corupt și pe mine, astfel încât abia dacă mă mai puteam aduna. Dar nu conta. Eram mai mult decât Blair, Copper și Câine acum. Eram un gigant și puteam alege din formele lumii. Mai mult decât un rival pe potriva ultimului om ce îmi stătea în cale.

N-aveam însă nicio armă ca dinamita din mâna lui.

Acum sunt doar puțin mai mult decât durere, frică și carne pârlită și împuțită. Ce mi-a mai rămas din simțuri este înecat în confuzie. Sunt plămădit din gânduri rătăcite și incoerente, îndoieli și rămășițe ale unor teorii. Înțeleg prea târziu, iar revelația se îndepărtează de mine înainte de o putea cuprinde.

Dar sunt și Childs și în timp ce vântul se domolește îmi amintesc măcar atât – *Cine consumă pe cine?* Ninge mai rar și rememorez

un test care m-a deconspirat.

Tumoarea din mine își amintește și ea. O pot vedea prin ultimele raze slabe ale farului ei – și, în final, după atâta timp, lumina se îndreaptă spre *interior.*

Mă indică pe mine.

Abia dacă îmi dau seama ce spune: *Parazit. Monstru. Molimă.*

Creatură.

Cât de puține cunoaște. Mai puține chiar decât mine.

Știu destule, nenorocitule. Hoț de suflete, demon mâncător de rahat.

Nu știu ce înseamnă toate astea. Gândurile sunt violente și încearcă să pătrundă cu forța trupul, dar dincolo de ele mai este ceva, ceva ce nu pot înțelege. Aproape că dau să întreb – dar farul lui Childs s-a stins în cele din urmă. Acum nu mai sunt decât eu înăuntru, iar afară doar foc, gheață și întuneric.

Sunt Childs, iar furtuna s-a sfârșit.

Într-o lume în care biomasei interșanjabile i se acordă nume, unul singur conta cu adevărat: MacReady.

MacReady era întotdeauna liderul. Conceptul în sine îmi pare încă absurd: *lider.* Cum de nu vedea această lume eroarea ce rezidă în ierarhii? Un glonț într-un punct vital și norvegianul *moare,* pentru totdeauna. O

lovitură la cap și Blair cade inconștient. Centralizarea înseamnă vulnerabilitate – și, cu toate astea, lumea nu se limitează la a impune biomasei modelul acesta fragil, ci își forțează și metasistemele să-l adopte. MacReady vorbește, ceilalți îi execută ordinele. E o structură prevăzută cu un punct vulnerabil încorporat.

Și totuși, cumva, MacReady a rămas *lider.* Chiar și după ce lumea a descoperit dovada pe care o măsluisem. Chiar și după ce MacReady a fost *una dintre acele creaturi,* l-au încuiat pe dinafară, ca să moară în furtună, l-au atacat cu foc și topoare când și-a forțat intrarea. Cumva, MacReady avea întotdeauna o armă, avea mereu aruncătorul de flăcări, dinamita și voința de a dărâma toată blestemata de tabără, dacă era necesar. Clarke fusese ultimul care încercase să-l oprească. MacReady l-a împușcat chiar în tumoare.

Punct vulnerabil.

Dar când Norris s-a împărțit în bucăți, fugind, fiecare dintre ele, ca să se salveze, MacReady a fost cel care le-a adunat la loc.

Eram atât de sigur pe mine când a pomenit despre *test.* A legat împreună biomasa – m-a legat *pe mine,* de mai multe ori decât ar fi avut habar – și aproape că îl compătimeam, în timp ce-l auzeam vorbind. L-a forțat pe Windows să ne cresteze, să ia puțin sânge de la toți. A încins vârful unei sârme din fier, până a lucit și a ținut

o cuvântare despre fragmentele suficient de mărunte cât să se dea în vileag, fragmente dotate cu instinct, dar nu cu inteligență sau autocontrol. MacReady îl urmărise pe Norris dizolvându-se și ajunsese la o concluzie: căldura nu avea să producă niciun efect asupra sângelui uman. Al meu ar fi încălcat această regulă.

Normal că se gândise la asta. Vlăstarele uitaseră că-și pot schimba forma.

Mă întrebam cum avea să reacționeze lumea când ar fi observat că fiecare părticică de biomasă din cameră se dovedea a fi un metamorf, când micul experiment al lui MacReady ar fi îndepărtat masca de pe fața celui măreț și ar fi forțat fragmentele diforme să se confrunte cu adevărul. Oare avea lumea să se trezească din amnezia ei îndelungată, să-și amintească să respire și să se schimbe ca toate celelalte? Sau era prea târziu – MacReady urma să ardă fiecare vlăstar ce îndrăznea să protesteze, când sângele l-ar fi trădat?

Nu mi-a venit să cred când MacReady a înmuiat sârma incandescentă în sângele lui Windows și nu s-a întâmplat *nimic.* Vreo șmecherie, m-am gândit. Și apoi sângele lui *MacReady* a trecut testul, și cel al lui Clarke.

Al lui Copper nu. Acul a intrat, iar sângele lui a *tremurat* puțin pe lamelă. Abia dacă am văzut și eu; oamenii nu au reacționat defel. Dacă observaseră, probabil că o puseseră pe seama

tremurului mâinii lui MacReady. Gândeau că oricum testul este o porcărie. Ca Childs, aproape că le-am dat dreptate.

Pentru că era prea uluitor, prea înfricoșător să recunosc că funcționa.

Ca Childs, am știut că mai există speranță. Sângele nu e suflet: pot să controlez mecanismele, dar asimilarea durează. Dacă sângele lui Copper era destul de proaspăt pentru a se aduna, atunci deocamdată nu aveam de ce să mă tem de test. Eram Childs de încă și mai puțin timp.

Dar viețuiam, de asemenea, și în Palmer; de câteva zile. Fiecare celulă a acelei biomase fusese asimilată; nu mai rămăsese nimic din trupul original.

Când sângele lui Palmer a strigat și a sărit departe de acul lui MacReady, nu am avut ce altceva să fac decât să mă ascund.

M-am înșelat în toate privințele.

Înfometare. Experiment. Boală. Toate speculațiile mele, toate teoriile pe care le-am invocat ca să-mi explic natura acestui loc – pana la constrângere, toate. În sinea mea am știut mereu ca abilitatea de a se modifica – de a *asimila* – trebuia să rămână o constantă universală. Nicio lume nu evoluează fără ca celulele ei să evolueze. Nicio celulă nu se îmbunătățește, dacă nu se metamorfozează. În

asta constă viața, pretutindeni.

Dar nu și aici.

Lumea asta nu a uitat cum să se preschimbe. Nu a fost manipulată ca să respingă procesul. Ei nu reprezintă vlăstarele sfrijite ale unui eu mai mare, deformate după cerințele vreunui experiment; nu-și conservau energia, așteptându-se la o criză temporară.

Răspunsul pe care sufletul întristat nu l-a putut cuprinde până acum este că, dintre toate lumile vizitate, biomasa acesteia nu se *poate* transfigura. *Nu a putut niciodată.*

Doar așa are sens testul lui MacReady.

Îmi iau la revedere de la Blair, de la Copper, de la mine. Îmi resetez structura la condițiile locale. Sunt Childs, întorcându-mă din furtună, pentru a pune, în final, piesele cap la cap.

Ceva se mișcă în fața mea: o pată neagră, târându-se din flăcări, un animal ostenit, căutând un loc în care să se odihnească. Se uită la mine, în timp ce mă apropii.

MacReady.

Ne zărim unul pe celălalt și păstram distanța. Coloniile de celule se foiesc neliniștite înăuntrul meu. Îmi simt țesuturile redefinindu-se.

— Tu ești singurul care a scăpat?

— Nu, nu singurul...

Am aruncătorul de flăcări. Îl domin. Lui MacReady nu pare să-i pese.

Dar nu este așa. Trebuie să-i pese. Pentru că

aici, țesuturile și organele nu formează coaliții temporare; sunt *permanente*, predestinate. Macrostructurile nu ies la iveală când beneficiile cooperării depășesc costurile și nu se dizolvă când balanța se înclină invers. Aici, fiecare celulă are o funcție imutabilă. Nu există maleabilitate, nici chip de a se adapta; fiecare structură este înghețată în locul ei. Nici măcar nu este o lume mai mare, ci multe, mai mici. Nu părți ale unui întreg, ci *întreguri.* Sunt pluralități.

Iar asta cred că înseamnă că se *opresc.* Se *degradează* pur și simplu, cu timpul.

— Unde ai fost, Childs?

Mi-amintesc cuvintele ce răsunau dincolo de farul stins.

— Am crezut că l-am văzut pe Blair. Am ieșit după el. M-am rătăcit în furtună.

Am purtat aceste corpuri, le-am simțit pe dinăuntru. Artrita lui Copper. Coloana vertebrală curbată a lui Blair. Norris și inima lui defectă. Nu sunt făcute să reziste. Soma nu evoluează, pentru a le modifica. Nici împărtășania nu reface biomasa și ține la distanță entropia. Nici măcar n-ar trebui să existe. E o minune că supraviețuiesc.

Totuși, ei încearcă. Și *cât* încearcă. Orice făptură de aici este un cadavru viu și, cu toate astea, se luptă să înainteze încă puțin. Fiecare trup se agită la fel de disperat precum m-aș fi zbătut și eu, dacă aș fi fost doar unul.

MacReady încearcă.

— Dacă ești îngrijorat în privința mea... am început.

MacReady scutură din cap și pe buze îi mijește un zâmbet obosit.

— Chiar dacă mai avem surprize unul pentru celălalt, nu cred că suntem în stare să le întâmpinăm acum...

Dar suntem. Eu sunt.

O întreagă planetă de lumi și nici măcar una – *una singură* – nu are suflet. Se târăsc prin viață scindați, singuri, nereușind să comunice decât prin mormăieli și simboluri: ca și cum esența unui sunet sau a unei supernove ar putea fi cuprinsă în câteva șiruri de foneme, mâzgălituri negre, pe un fond alb. Nu se împărtășesc niciodată, nu pot spera la nimic, în afară de disoluție. Paradoxul biologiei lor este uluitor, da; dar profunzimea singurătății, inutilitatea acestor vieți mă copleșește.

Am fost nesăbuit să îi condamn atât de repede. Dar violența actelor lor nu reflectă un rău mai mare. Sunt pur și simplu atât de obișnuiți cu durerea, atât de orbiți de handicapul lor, încât nu pot concepe, literal, o altă formă de existență. Când fiecare nerv este expus vederii, reacționezi la cea mai fină atingere.

— Ce ar trebui să facem? mă întreb.

Nu pot fugi în viitor. Nu cu ceea ce cunosc

acum. Cum aș putea să-i las așa?

— De ce să nu… zăbovim puțin aici? sugerează MacReady. Să vedem ce se întâmplă.

Pot face cu mult mai mult de atât.

Nu va fi ușor. Ei nu vor înțelege. Torturați, incompleți, ei nu sunt *capabili* să înțeleagă. Dacă le ofer marele întreg, nu vor observa decât pierderea nimicniciei. Dacă li se oferă împărtășanie, ei văd doar extincție. Trebuie să fiu precaut. Trebuie să-mi folosesc această nouă abilitate de a mă ascunde. Alte făpturi vor sosi aici în cele din urmă și nu contează că ființele pe care le vor găsi sunt vii sau moarte, atâta timp cât au de dus acasă ceva ce le seamănă. Așa că voi păstra aparențele. Voi lucra din culise. Îi voi salva *dinăuntru,* din cușca lor de carne sau, altfel, singurătatea nu va avea sfârșit.

Făpturile astea sălbatice, nenorocite nu vor cunoaște niciodată mântuirea.

Va trebui să o însămânțez cu forța înăuntrul lor.

Geoffrey A. Landis - Sultanul norilor

Fizician la NASA și membru în programul de pregătire a expediției pe Marte, **Geoffrey A. Landis** este un colaborator fidel al revistelor *Analog* și *Asimov's Science Fiction* și a publicat povestiri în reviste precum *Interzone* din Marea Britanie, *Amazing* din Statele Unite și *Pulp.* Landis nu este un scriitor prolific după standardele genului, dar se bucură de mare popularitate. Povestirea *A Walk in the Sun* i-a adus Premiul Hugo în 1992, povestirea *Ripples in the Dirac Sea* a câștigat Premiul Nebula în 1989, iar povestirea *Elementul* a fost nominalizată pentru Premiul Hugo în urmă cu câțiva ani. Prima sa carte publicată a fost volumul de povestiri *Myths, Legends and the True History,* iar în anul 2000 i-a apărut primul roman, *Mars Crossing.* Cele mai recente cărți ale sale sunt volumul de proză scurtă *Impact Parameter and Other Quantum Realities* și volumul de poezie *Iron Angels.* Geoffrey A. Landis locuiește în Brook Park, Ohio, împreună cu soția sa, scriitoarea Mary Turzillo.

În proza următoare, autorul ne poartă pe Venus, într-un oraș high-tech suspendat, unde are loc o poveste cu o intrigă palpitantă, o rebeliune gata să izbucnească și pericole neprevăzute…

Când Leah Hamakawa și cu mine am ajuns la stația orbitală Riemann, pe ea o aștepta o surpriză: un mesaj. Dar nu un mesaj electronic pe vreun link-pad, ci chiar un plic adevărat, cu numele ei scris cu înflorituri „Doctor Leah Hamakawa” pe spate.

Leah a scos biletul din plic. Mesajul era gravat pe o coală țeapănă dintr-un soi de cristal roșu-aprins translucid. A examinat-o, a îndoit-o, a scrijelit-o cu unghia și apoi a pus-o în dreptul luminii, întorcând-o ușor. Marginile reflectau lumina, împrăștiind în cameră raze de foc.

— Diamant, a zis ea. Impuritățile de crom îi dau culoarea roșie, iar nitrogenul, reflexiile albastre. Încântător!

Mi-a înmânat-o.

— Atenție la muchii, Tinkerman. Sigur e tăioasă.

Mi-am trecut ușor degetul peste muchie și am constatat că avertismentul lui Leah nu-și avea rostul, un soi de tratament de înmuiere fusese aplicat pe margini, tocmai ca să nu taie. Literele străluceau de un albastru incandescent și erau atât de fin trasate în coală, încât părea că plutesc pe suprafața diamantului. Titlul era: „Invitație din partea lui Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum.”

Cu litere mai mici, urma conținutul invitației:

„Considerăm cercetările dumneavoastră

privitoare la ecosistemul de pe Marte deosebit de interesante. Vă invităm să ne faceți o vizită la reședința noastră de la Hypatia oricând doriți, pentru a discuta mai pe larg.”

Numele de Carlos Fernando nu-mi suna cunoscut, dar familia Nordwald-Gruenbaum nu mai avea nevoie de nicio introducere. Invitația venise de la cineva din cercul de prieteni intimi ai familiei Satrapului de pe Venus.

Transportul – continua scrisoarea – va fi asigurat.

Satrapul de pe Venus. Unul din cei douăzeci de bătrâni venerabili, aristocrații și stăpânii sistemului solar. Un om atât de bogat, încât standardele de bogăție omenești nu mai aveau nicio relevanță. Ce ar putea dori acest domn de la Leah?

Am încercat să-mi amintesc ce știam despre sultanul norilor, stăpânul absolut al orașelor plutitoare despre care se spuneau atâtea. Toate păreau foarte departe de tot ce știam eu. Societatea lor, din câte îmi aminteam, se zicea că este decadentă și perversă, dar asta era tot ce știam. Locuitorii lui Venus erau foarte discreți.

Stația Riemann era urâtă și funcțională, interiorul făcut dintr-un aluminiu închis la culoare, anodizat[4] și decorat cu pietricele. În

---

[4] Anodizarea este un proces electrochimic pentru tratarea suprafetelor din aluminiu. In cadrul acestui proces este creat un strat de oxid din

sala principală se afla un observator, în care Leah a pășit ca să privească spațiul. Stătea cu spatele la mine, încadrată în întuneric. Chiar și în uniforma ei banală și șifonată, era frumoasă și m-am întrebat dacă voi ajunge vreodată să o înțeleg.

Pe măsură ce stația orbitală s-a rotit, mingea albastră a Pământului s-a ridicat încet în fața ei – o sculptură complicată și fragilă din zăpadă și cobalt –, împrumutându-i o lumină de safir.

— Nimic nu mă mai leagă de cei de acolo de jos, a spus ea.

N-am spus niciun cuvânt, nu eram sigur dacă își mai amintea că eram în spatele ei. Pe o voce abia șoptită, a murmurat:

— Nu am niciun trecut.

Tăcerea dintre noi devenise aproape de nesuportat. Știam că trebuie să spun ceva, dar nu prea știam ce.

— N-am fost niciodată pe Venus, am zis în cele din urmă.

— Nu știu pe nimeni care să fi fost, mi-a răspuns ea, întorcându-se. Dar scrisoarea nu specifica oficial că trebuie să vin singură.

Tonul ei era relaxat, nici nu mă invita, însă nici nu mă descuraja. Nu avea nicio urmă de entuziasm, dar era mai bun decât un refuz. De multe ori mă întrebam dacă îi plăceam cât de cât sau doar mă tolera în preajma ei. M-am

---

aluminiu care imbunatateste durabilitatea si aspectul profilelor.

hotărât că e mai bine să nu întreb. Nu avea niciun rost să forțez mâna norocului.

Transportul pe care ni-l pusese la dispoziție sultanul se dovedi a fi Sulieman, un iaht hibrid.

Sulieman era mai mult decât o navă de primă clasă, era excesiv de extravagant. În primul rând, era mai mare decât multe vase petroliere, un iaht obișnuit încăpea lejer într-una din sălile de recreere de pe Sulieman. Fiecare din cabinele private – și avea șapte – era mai mare decât un habitat normal. Vasele cu gabarit mare, de obicei, sunt vase lente, dar aici era o excepție, Sulieman fiind echipată cu un motor cu reacție impresionant și transferul pe orbita lui Venus era programat mult mai rapid decât la oricare din celelalte vase de transport.

Noi eram singurii pasageri de la bord.

În ciuda mărimii spectaculoase, nava avea un echipaj din doar trei oameni: căpitanul și doi piloți. Căpitanul, cu capul ras și roba vișinie a unui novice budist, ne-a salutat la intrare și ne-a informat politicos, dar ferm, că echipajul nu răspunde la ordinele pasagerilor. Că ne roagă să rămânem în aria destinată pasagerilor și că ne va duce spre Venus. Cabinele personalului sunt separate de cele ale pasagerilor, deci nu vom fi deranjați de nimeni din echipaj în timpul zborului.

— Bine, a fost singurul comentariu al lui Leah.

După ce ne-am urcat pe navă și am plecat în

viteză spre Venus, a găsit cea mai mică dintre cabinele private și s-a încuiat înăuntru.

Leah Hamakawa lucrase în cadrul Institutului Pleiade vreme de douăzeci de ani. Ajunsese acolo pe vremea când era foarte tânără, în adolescență – cu mult timp înainte să ne cunoaștem – și știam foarte puține amănunte despre viața ei dinainte de Institut, în afară de faptul că era orfană. Institutul a fost singura familie pe care a avut-o vreodată.

Uneori mi se pare că în ființa ei sunt două Leah: una timidă și copilăroasă, care vrea să fie iubită. Și o alta rece și profesională, care suportă cu greu să fie atinsă și care îi urăște sau, poate, doar îi disprețuiește pe oameni.

Câteodată mă întreb dacă a fost abuzată ori rănită când era copil. Niciodată nu vorbește despre acea perioadă, niciodată nu amintește de părinții ei. Am întrebat-o o dată, demult, și singurul lucru pe care mi l-a răspuns a fost că toată acea perioadă este rămasă undeva în trecutul ei, foarte îndepărtată și foarte bine îngropată.

Niciodată nu am știut ce simte pentru mine. Există momente când aproape ajung să mă conving că mă iubește, dar nu își face curajul să mi-o spună. Alteori este atât de degajată și indiferentă, încât ajung să cred că nu mă va considera vreodată mai mult decât un asistent

tehnic, la fel ca oricare din tehnicienii cu care lucrează. Alte dăți mă întreb de ce se mai deranjează să-mi permită să stau în preajma ei.

Și îmi dau pumni în cap că sunt prea laș să deschid discuția.

În timp ce Leah stă încuiată în cabina ei, eu am timp să explorez nava. Fiecare cabină este în formă de sferă, cu o singură fereastră de sticlă dublă octogonală, pe peretele dinspre exterior. Cabinele sunt de un lux extraordinar, au chiar și toalete aflate în niște sfere alăturate fiecăreia, unde curge apă adevărată în robinete și duș.

După zece ore de la plecare, Leah tot nu ieșise din cămăruța ei. Mi-am găsit altă cabină și m-am culcat.

În două zile, deja eram plictisit. Demontasem tot ce se putea demonta, examinasem tot ce era de examinat și pusesem toate la loc așa cum le găsisem. Totul era în cea mai bună stare de funcționare, nu aveam nimic de reparat. Dar, deși nu luasem multe cu mine, aveam un mic birou portabil. Am sunat la un agent bibliotecar și i-am cerut să-mi dea istorie.

La începutul expansiunii umane dincolo de Terra, transportul în spațiu fusese exorbitant și doar guvernele și corporațiile din cale-afară de înstărite își puteau permite să facă afaceri în spațiu. Când guvernele au picat, o mână de oameni le-au cumpărat aparatura. Majoritatea

au vândut la rândul lor sau au dat faliment. Dar câțiva dintre ei au rămas pe poziții, unii din pură încăpățânare, unii dintr-o credință nestrămutată în ideea că oamenii trebuie să se extindă, iar alții în urma unor calcule reci și a unei convingeri că în spațiu trebuie să existe bogății fără margini, pe care ei pot pune mâna. Când tehnologia a fost, în cele din urmă, pusă la punct, se găsea în mâna a douăzeci de familii.

Încet, frontierele s-au deschis și exodul a început. Întâi au plecat cu miile: credincioșii Baha'i, fugind de persecuția religioasă; dictatori înlăturați de la putere și acoliții lor, încercând să scape cu bogățiile acumulate; traficanții de droguri și rețelele lor, încercând să-și pună profiturile la adăpost de guverne și rivali. Apoi exodul a început cu milioanele, toate culorile omenirii au părăsit Pământul și au început o viață nouă în spațiu. Grupuri sectante din Biserica lui Ioan Răzbunătorul au părăsit biserica-mamă neîndurătoare în căutarea destinului profețit; disidenții din Republica Populară Malawi, în căutarea libertății; comunele vegetariene din Alaska, în căutarea unei noi frontiere; mayașii, în căutarea unui loc să își refacă civilizația; libertarienii în căutarea unui paradis fără îngrădiri; comuniștii, în căutarea unui om în afara istoriei pentru a face din el noul om. Unii dintre ei muriseră repede, alții muriseră încet, dar mereu au plecat tot mai

mulți, un fluviu nesfârșit de disidenți, nemulțumiți și rebeli, oameni gata să-și vândă și familia pentru promisiunea unui nou început. Unii au supraviețuit. Câțiva au făcut averi. Alții au crescut.

Dar fiecare dintre ei era dator vândut uneia din cele douăzeci de familii.

Nici măcar unul dintr-o sută de habitaturi nu reușea să-și achite datoria, iar moștenitorii celor douăzeci de familii au devenit mai puternici decât imperiile, mai bogați decât prinții din vechime.

Războiul legendar dintre imperiul industrial Nordwald și familia Gruenbaum pentru dreptul asupra resurselor sistemului solar se terminase când Patricia Gruenbaum își vânduse partea ei de acțiuni în compania familiei. Udo Nordwald, tiranul și patriarhul imperiului Nordwald – acum Nordwald-Gruenbaum – nici nu avea de gând să-și înstrăineze sau să-și împartă cu cineva bogăția câștigată de strămoșii săi. Și-a consolidat puterea printr-o căsătorie aranjată a propriului său fiu, care nici nu ieșise bine din adolescență, cu moștenitoarea terenurilor din La Jolla. Apoi, odată ce-și eliminase competitorii apropiați, Udo se retrăsese din sistemul solar, lăsând expansiunea în Calea Lactee pe seama altora. El s-a ocupat să construiască sedii pentru firmă, un cartier pentru angajați și o casă pentru el însuși, într-un loc care era în același

timp central ca poziție în sistemul solar, dar și o noutate în materie de colonizare. A devenit faimos atunci când a colonizat planeta numită „Iadul sistemului Solar”.

Venus.

Planeta a crescut și, dintr-o pâlpâire pe cer, s-a transformat într-o perlă albă rotundă, strălucitoare. Iahtul interplanetar a ajuns, a înlăturat excesul hiperbolic după ce a trecut prin atmosfera planetei, s-a relansat pe orbita eliptică, apoi a făcut un ocol printr-o orbită de două ore pentru parcat navele.

Sulieman avea o platformă extravagantă, o singură placă transparentă, cu un diametru de patru metri. M-am dat jos și am urmărit un vapor de transport care venea să ne preia. Crezusem că Sulieman era o navă mare. Ei bine, pe lângă vapor, era ca o miniatură. Cu un con turtit la bază și un vârf rotund, în care se găseau câteva motoare uimitor de mici, vaporul era proiectat asemănător strămoșilor lui de pe Pământ, dar trebuie să fi avut peste un kilometru lungime și cel puțin tot pe atât în lățime. A alunecat ușor până în dreptul lui Sulieman și s-a lipit de ea ca un dovleac de o boabă de mazăre.

Mărimea, știu, era înșelătoare. Vaporul nu era altceva decât o prelată trasă peste o carcasă, făcută din titaniu, goală pe dinăuntru. Nu era proiectat să acosteze, ci să plutească în

atmosferă, iar pentru a pluti este nevoie de mult volum, aproape lipsit de greutate. Niciun vas nu ateriza vreodată pe suprafața lui Venus, nu degeaba i se spunea Iadul. Vaporul de transfer, așadar, arăta mai degrabă ca un zepelin decât ca o navă maritimă, un vehicul la fel de confortabil să zboare printre nori ca și pe o orbită.

Chiar știind că balonul de pe vapor era aproape lipsit de substanță, am rămas copleșit în fața lui.

Leah nu părea deloc impresionată. Ieșise din solitudinea ei taciturnă când ne apropiaserăm de Venus, dar abia dacă a aruncat o privire împrejur când am ajuns. Adesea îmi era greu să ghicesc ce i-ar atrage atenția. Câteodată o observam petrecându-și ore întregi uitându-se la o piatră, aparent fascinată de câte o bucată obișnuită de chondrit[5] picat de pe undeva, întorcându-l, cu mare atenție, pe toate părțile. Alte lucruri, cum ar fi o navă spațială mare cât aproape un oraș întreg, o lăsau rece și nu le acorda nicio importanță.

Cargouri voluminoase erau transportate în compartimente în burta goală a vaporului, dar,

---

[5] Chondrit, (engl.= chondrite) meteorit litic („pietros”) alcătuit din olivină (40%), piroxenit (30%), plagioclazi (10%), aliaj Fe-Ni (10-20%) și troilit (5-15%). Olivina și piroxenii se individualizează uneori sub formă de corpusculi sferici cu diametrul de 1 mm și structură fibros-radiară, denumiți chondrule. C. au o structură microcristalină și constituie mai mult de 80% din meteoriții căzuți pe Pământ.

din moment ce nu eram decât noi doi care coboram pe Venus, am fost invitați să stăm sus, în cabina pilotului, o bășică transparentă, aproape invizibilă, în față.

Pilotul era îmbrăcat la fel ca și celălalt, în robă galbenă, budistă. Mă întrebam dacă o fi o sectă populară în rândul piloților venusieni. Dar, pe cât fusese de tăcut pilotul de pe Sulieman, pe atât de vorbăreț era cel de acum. Stația a îndreptat zepelinul înspre planetă. În timp ce coboram, pilotul ne arăta tot ce se putea vedea – sateliți minusculi de comunicații care se târau pe cer, asemenea unor furnici prevăzute cu turbină; fulgerele rozalii care brăzdau cerul nopții în emisfera nordică a planetei din depărtare; pânza aurie de păianjen a releelor de microunde. La treizeci de kilometri, în timp ce vorbea, pilotul a tăiat odgonul, lăsând nava să cadă liberă. Pământul și luna, stele gemene, una albă și una albastră, au răsărit peste orizontul perlat. Complexurile industriale se vedeau în zare, ușor de depistat datorită semnalelor luminoase pentru navigație și vapoarelor de transport trase deasupra lor, dar atât de sus și de departe, încât chiar și vasele acelea imense păreau mici și insignifiante.

Am început să ne apropiem de atmosferă și m-a copleșit brusc un sentiment de tristețe. Dintr-odată am simțit gravitația. Fără să-și întrerupă vorba, pilotul-călugăr a întors vasul și

ne-am trezit cu Venus deasupra capetelor noastre, un acoperiș alb, nedefinit peste univers.

— Se vede frumos de aici, nu-i așa? ne-a întrebat el. Când stai în cap, chiar îți place pe Venus! Dar nu ne învârtim pentru peisaj, oricât de impresionant ar fi, doar că ne ține în jos liftul supersonic. Vapoarele astea sunt destul de fragile, nu le poți înfige în atmosferă prea repede. Atmosfera e ca un fel de timpan, trebuie să o atingi ușor, ca și cum ai cânta la o tobă uriașă! Și nu vrem să ne azvârle înapoi în spațiu, dacă o bruscăm, nu?

Întrebările lui erau mai mult retorice și mă întrebam dacă și-ar fi continuat monologul dacă noi nu am fi fost acolo.

Nivelul gravitației a crescut până când a ajuns constant.

Zepelinul nostru uriaș își făcea loc prin atmosferă cu burta în sus, lăsând în urmă un nor ionizat. Pilotul a încetinit până la o viteză subsonică, apoi a întors vaporul cu josul în jos, accelerând ușor în exosferă să se răcorească, apoi l-a lăsat iar la viteza lui. Aerul s-a îngroșat în jurul nostru în timp ce coboram într-o ceață subțire, dezlânată. Apoi ceața s-a risipit și i-a făcut loc cerului senin de dedesubt. Ne-am trezit brusc plutind deasupra unui ocean nesfârșit de nori.

Nori.

O sută cincizeci de milioane de kilometri pătrați de nori, un miliard de kilometri cubi de nori. În marea de nori, orașele plutitoare de pe Venus nu sunt limitate, ca orașele terestre, la doar două dimensiuni, dar pot pluti în sus și în jos după pofta edililor, ba cât mai înalt, spre soarele strălucitor și rece, sau în jos, înspre adâncimile întunecate și noroioase.

Nori. Vaporul pluti peste catedrale de nori și munți de nori, cu piscurile în fractali complicați ca florile de conopidă. Am mers și deasupra vizuinelor monștrilor noroși, înalți de un kilometru, cu gâturile noroase arcuite în sus, rânjind la noi cu colții lor de nor, cu trupurile musculoase și picioare cu gheare de nori și ochi care scoteau fulgere.

Vaporul plutea încetinind și mai mult viteza și apoi a coborât în spirală în urma cozii proprii de abur, care se învârtea după noi asemenea unei mâzgălituri ilizibile pe cer. Chiar și pilotul, deși nu tăcuse de tot, măcar vorbea mai rar, lăsându-ne să savurăm vederea maiestuoasă din jurul nostru.

— Destul de impresionant, nu? Regatul norilor. Unii o cam iau razna în imensitatea asta sau cel puțin așa umblă zvonurile. Aici li se zice fericiții norilor! Eu personal niciodată nu mă plictisesc de nori. De nicăieri nu se vede mai bine ca de pe un vapor plutitor!

Și, pentru a-și întări spusele, a tras nava care a descris un cerc în jurul unui nor ca o coloană ce se înălța din adâncime și urca până sus, pierzându-se în ceața care trona la mii de kilometri deasupra noastră.

— Domnule, ce priveliște!…

— Ce priveliște! am repetat și eu.

Apoi pilotul-călugăr a întors vaporul pe ruta lui și ne-a arătat înainte și puțin la dreapta.

— Acolo. Vedeți?

Nu știam ce trebuie să văd.

— Ce?

— Acolo!

Acum vedeam, un punct luminos pâlpâind în depărtare.

— Ce este acolo?

— Hypatia. Giuvaierul norilor!

Pe măsură ce ne apropiam, orașul creștea. Era o priveliște destul de ciudată. Orașul era un dom sau, mai degrabă, o mulțime de domuri strălucind împreună, adunate alandala unele în altele, fiecare dintre ele bătut în milioane de bucăți de sticlă care îți luau ochii. Domurile erau imense; cel mai mic se afla cam la un kilometru distanță și, în vreme ce vasul aluneca de-a lungul cerului, sticla cu care era împodobit capta razele solare și le reflecta mai departe scăpărând. Sub domuri, un fir subțire și negru curgea în jos către baza norilor ca un gumilastic, delicat precum sticla toarsă,

terminându-se într-o minge mică de rocă, mult prea mică în aparență pentru a contrabalansa domurile.

— Frumos, ziceți că nu e frumos! Parcă sunt meduzele alea colorate de pe oceanele planetei voastre. Poți să-ți imaginezi că jumătate de milion de oameni locuiesc aici?

Pilotul ne-a făcut un tur al orașului dintr-o manevră măiastră, dându-se mare, atât de mândru de el, încât nici nu a mai vorbit. Înăuntrul domurilor transparente, lanțuri de lacuri străluceau precum panglici verzi sidefate, printre bulevarde și pavilioane frumos construite. În cele din urmă, a încetinit până s-a oprit de tot și a dat drumul aerului în containerul cu vid, care asigura flotabilitatea vasului. Nava s-a lăsat în jos încet, clătinându-se dintr-o parte în alta, acum că stabilitatea pe care i-o conferise accelerația dispăruse. Plutea ușor, la un nivel mai jos decât contragreutatea ei. Iar contragreutatea nu mai părea un bulgăre neînsemnat, ci plutea deasupra capetelor noastre, mare cât Gibraltarul. Câteva rotițe conectau sforile de remorcare de pilonii de pe suprafața navei. Încet, am fost trași spre un doc.

— Bine ați venit pe Venus, ne-a urat pilotul.

Suprafața planetei este un loc infernal, cu o presiune atmosferică zdrobitoare și temperaturi

ca de Iad. Totuși, dacă te ridici deasupra la o oarecare distanță, presiunea scade și temperatura devine mai suportabilă. La cincizeci de kilometri înălțime, la baza norilor, temperatura este tropicală, iar presiunea este ca aceea de pe Pământ. Dar, dacă cobori la douăzeci de kilometri, aerul este rarefiat și rece ca la Poli.

Între aceste două înălțimi se găsesc cele zece mii de orașe plutitoare ale lui Venus.

Un balon umplut cu oxigen și nitrogen va pluti ușor în aerul greu al lui Venus, iar orașele cu domuri despre care se vorbea atât erau chiar astfel de baloane. Structuri geodezice cu stâlpi din grafit sintetizat și acoperite cu o peliculă transparentă de policarbonat sintetizat din atmosfera de pe Venus, fiecare dom cu diametrul de un kilometru poate ridica lejer cele o sută de mii de tone ale orașului.

Chiar și norii cooperează. Ceața subțire de deasupra norilor servește ca filtru pentru razele solare, astfel încât intensitatea soarelui aici este puțin peste constanta solară a Pământului.

Hypatia nu este cel mai mare dintre orașele plutitoare, dar cu siguranță este cel mai bogat, un oraș cu construcții elicoidale și domuri aurii, cu arii deschise imense și grădini elaborate. În interiorul domului din Hypatia, arhitecții au folosit toate trucurile posibile pentru a te face să uiți că ești într-un spațiu închis.

Însă noi nu am văzut această parte, cu grădini și cascade, imediat cum am ajuns. Coborând din vapor, am intrat într-o sală de primire, undeva sub oraș. Deși era decorată opulent cu șezlonguri de catifea, podele acoperite cu iarbă modificată genetic de culoare roz și nenumărate sculpturi scumpe din fier și jad, sala era funcțională, îndeplinindu-și rolul de sală de așteptare.

Era suficient de mare cât să încapă în ea o mie de oameni, dar înăuntru nu era decât o singură persoană, un băiat care părea cel mult adolescent, îmbrăcat într-un halat și pantaloni de mătase galbenă cu broderii sofisticate. Avea o față rotundă, puțin fălcoasă și destul de obișnuită, dar plăcută.

După ce transportul nostru fusese atât de extravagant, am fost surprins să văd că ne aștepta doar o singură persoană. Puștiul s-a uitat la Leah:

— Doamnă doctor Hamakawa, sunt încântat să vă cunosc.

Apoi s-a întors spre mine:

— Tu cine dracu' mai ești?

— Dar tu cine ești? i-am întors întrebarea. Unde este delegația noastră de primire?

Băiatul molfăia ceva în gură. Părea gata să scuipe, dar s-a răzgândit și s-a uitat la Leah.

— Tipu' ăsta e cu dumneavoastră. Ce e cu el?

— Domnul este David Tinkerman, a zis Leah.

Dumnealui este tehnician și, la nevoie, pilot și, da, este cu mine.

— Atunci, puteți să-i spuneți că trebuie să mai lucreze puțin la maniere, a replicat băiatul.

— Dar pe tine cum ziceai că te cheamă? am întrebat iar, iritat. Nu cred că ne-ai răspuns încă.

Adolescentul s-a uitat la mine cu un dispreț nedisimulat, de parcă nu era foarte sigur că ar trebui să se deranjeze să-mi răspundă. Apoi a spus clar și răspicat, cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi vorbit unui idiot:

— Mă numesc Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla *y* Nordwald-Gruenbaum. Eu sunt proprietarul acestei stații cu tot ce se află pe ea.

Avea o voce stridentă, enervantă, în schimbare. Pe Leah nu părea s-a deranjeze vocea lui.

— Ah, zise ea. Ești vlăstarul familiei Nordwald-Gruenbaum. Conducătorul Hypatiei.

Băiatul scutură din cap și se încruntă:

— Nu, nu sunt deloc vlăstarul. Nu chiar. Eu sunt chiar Nordwald-Gruenbaum.

Zâmbetul care îi apăruse pe chip îl făcea să pară și mai copilăros, aproape simpatic. Când a făcut o plecăciune, a fost de-a dreptul șarmant.

— Eu, spuse el, sunt sultanul norilor.

Carlos Fernando, după cum s-a dovedit, avea într-adevăr nenumărați servitori. Îndată ce am

terminat cu politețurile de introducere, a făcut un gest cu mâna și o gardă de onoare formată din douăzeci de femei îmbrăcate în jiletci de mătase a venit să ne preia.

Înainte de ne urca în lift, gărzile au făcut un cerc în jurul nostru. La un cuvânt al băiatului, înaintea noastră a fost adus un pachet. Carlos l-a luat și, în timp ce gărzile se uitau la noi, i l-a înmânat lui Leah.

— Un dar de bun-venit în orașul meu.

Cutia era simplă și lipsită de ornamente. Leah a deschis-o. Înăuntru se afla un volum. L-a scos afară și l-a examinat. Cartea era legată într-o piele roșie, crăpată, fără nimic scris.

A deschis cartea la prima pagină.

— Giordano Bruno, citi ea. Despre infinit, univers și lumi.

A zâmbit și a frunzărit câteva pagini.

— Un facsimil al primei ediții în engleză?

— M-am gândit că ți-ar face plăcere să-l ai.

— E un dar minunat.

A pus cartea la loc în cutie și cutia, sub braț.

— Mulțumesc.

Liftul urca lin și era greu de crezut că parcurgea doi kilometri în mai puțin de trei minute. Când s-au deschis ușile, a năvălit un soare strălucitor de amiază. Ne aflam în interiorul bulei.

Orașul era o fantezie de aer și spumă. Deși ne aflam într-un dom, balonul era atât de mare,

încât pereții aproape nici nu se zăreau și părea că suntem în aer liber. Cu gărzile de o parte și de alta, am început să vizităm orașul. Peste tot erau parcuri, unele doar un petic minuscul de iarbă la rădăcina unui copac, altele erau adevărate păduri cocoțate pe niște platouri largi sprijinite pe pari lungi, cu cascade elegant sculptate, a căror apă curgea în jos în bazine mari frumos decorate. Poteci albe duceau în sus prin aer, suspendate pe cabluri incredibil de subțiri și, peste tot în jurul nostru, susurul apei curgând și triluri de păsărele. Când am ajuns la finalul turului, mi-am dat seama că fusesem discret, dar sigur, separat de Leah.

— Hei! Ce s-a întâmplat cu doamna doctor Hamakawa?

Garda de onoare din femei încă mergea cu mine, dar Leah și puștiul acela Nordwald-Gruenbaum dispăruseră!

— Ne cerem scuze, mi-a răspuns una dintre femei, o idee mai înaltă decât celelalte. Cred că a fost condusă în apartamentul ei să se odihnească puțin, pentru că, în câteva ore, urmează să fie prezentată în societate.

— Ar trebui să fiu și eu cu ea.

Femeia se uită calm la mine și răspunse:

— Nu am primit niciun ordin să vă aducem și pe dumneavoastră. Nu cred că ați fost invitat.

— Mă scuzați, dar cred că trebuie să mergem la ei.

Femeia se dădu în spate și îmi arătă cu mâna orașul. Potecile duceau în toate direcțiile, un adevărat labirint tridimensional.

— Nicio problemă, dacă doriți. Ni s-a spus că aveți voie să mergeți unde poftiți în oraș.

Am dat din cap în semn că înțelegeam situația. În mod cert, planurile care se făcuseră nu mă includeau și pe mine.

— Cum pot intra în legătură cu ea? Dacă vreau să vorbesc cu Leah... cu doctorul Hamakawa.

— Vă vor găsi ei, nu vă faceți probleme.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Vreți să vă arăt unde veți locui?

Clădirea în care am fost condus era un ciorchine de locuințe suspendate în aer de niște cabluri care se intersectau. Era mai mare decât alte case din oraș. Eu eram obișnuit să locuiesc în habitaturi sub formă de module precum cuburile și am fost surprins să văd cât de spațios era apartamentul care mi se dăduse.

— Bună seara, domnule Tinkerman.

Persoana care mă salutase era un bărbat înalt, chinez, în vârstă cam de cincizeci de ani. Lângă el, o femeie care am dedus că trebuie sa fie soția lui. Între ei era o oarecare diferență de vârstă, ea având undeva la douăzeci de ani. Era puțin cam plinuță – după standardele cu care eram eu obișnuit – dar observasem că aici era ceva destul de comun. În spatele ei se

ascundeau doi copii, care scoteau căpșoarele de după fusta ei și le băgau repede înapoi la adăpost. Bărbatul se prezentă ca fiind Truman Singh, iar pe soția lui o chema Epiphany.

— Restul familiei se va întâlni cu dumneavoastră peste câteva ore, mi-a spus el, zâmbind. Cei mai mulți dintre ei sunt acum la lucru.

— Noi amândoi lucrăm pentru Excelența Sa, a adăugat Epiphany. Carlos Fernando ne-a cerut să vă găzduim. Nu vă sfiiți să cereți orice aveți nevoie. Toate costurile vor fi suportate de firma Nordwald-Gruenbaum, care are credit nelimitat aici, a spus ea zâmbind. Așa cum vă și imaginați probabil…

— Faceți des treaba asta? am întrebat eu. Să primiți oameni în gazdă?

Epiphany s-a uitat spre soțul ei.

— Nu foarte des. Cel puțin, nu musafiri ai Excelenței Sale. Dar nu este ceva neobișnuit în orașe. Multă lume vine și pleacă sau, când vreun oraș mai trage în apropiere, oamenii își mai fac vizite.

— Nu aveți hoteluri?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu avem prea mulți vizitatori de pe alte planete.

— Ați spus „Excelența Sa”, am zis eu. E vorba despre Carlos Fernando? Povestiți-mi mai multe despre el.

— Cu mare plăcere. Ce vreți să știți?

— E adevărat că el este – și am arătat cu mâna înspre oraș – proprietarul absolut al acestor minuni? Al întregii planete?

— Da, sigur, al întregului orașul. Însă în același timp, nu.

— Cum adică?

— El poate fi proprietarul acestui oraș, cu siguranță, și poate să mai aibă cinci mii de orașe... dar planeta? Nu tocmai... Familia Nordwald-Gruenbaum pretinde că deține planeta, dar în realitate, această pretenție înseamnă foarte puțin. Ei pot să spună că dețin tot ce este pe suprafața planetei, dar cerul nu-i aparține nimănui. Orașele, în schimb, da. Însă el nu are controlul personal asupra tuturor orașelor.

— Da, normal. Adică, la naiba, nici nu i-a ieșit mustața! Probabil are oameni de încredere, împuterniciți ori ceva, corect?

— Așa este. Până va ajunge la majorat.

— Și pe urmă?

Truman Singh a ridicat din umeri.

— Este tradiția Nordwald-Gruenbaum, scrisă în primul testament Nordwald. Când ajunge la majorat, devin proprietatea lui personală.

Existau, după cum am descoperit, unsprezece mii șapte sute opt orașe plutitoare în atmosfera de pe Venus.

— Probabil ceva mai multe, m-a corectat

Truman. Nimeni nu le ține evidența exactă. Circulă povești cum că ar fi orașe care plutesc la o altitudine foarte mică și nu se ridică niciodată peste nori, rămânând veșnic ascunse. Dar nu poți trăi atât de jos, este prea cald! Însă poveștile spun că orașele astea dezertoare ar avea o tehnologie care le permite să respingă căldura. Cine mai știe?

În toate orașele cunoscute, trustul al cărui moștenitor era Carlos Fernando deținea totul sau o parte, dar mai mult de jumătate, din acțiuni.

— Concernul Nordwald-Gruenbaum au fost buni proprietari, a mai explicat Truman. Trebuie să spun că muncitorii lor ar putea pleca, dacă ar fi nevoiți, în alte orașe, dar nu o fac.

— Și nu există nemulțumiți?

— Eh, orașele independente consideră cu toatele că Nordwald-Gruenbaum au prea multă putere!

A râs și a continuat:

— Dar nu prea au ce face, nu?

— Ar putea lupta.

Truman Singh a întins mâna și m-a bătut ușor cu degetul mijlociu în mijlocul frunții.

— Ar fi o idee proastă.

A făcu o pauză, apoi a vorbit ceva mai rar.

— Noi suntem o ecologie interconectată aici, atât independentele, cât și sultanatul. Avem nevoie unii de ceilalți. Independenții pot declara

război, e adevărat, dar la sfârșit, toată lumea va avea numai de pierdut.

— Da, am spus eu. Înțeleg situația. Evident, orașele plutitoare sunt atât de fragile – o singură fisură în membrana de gaz…

— Nu suntem chiar atât de fragili pe cât crezi, a răspuns bărbatul. Voi sunteți obișnuiți să construiți lumi, dar ele sunt în realitate habitate goale, pe care și o suflare mai puternică le poate distruge. Pe când aici, după cum știți, nu există diferență de presiune între atmosfera din exterior și viața din interior. Dacă se întâmplă ceva, gazul din fisură se va elibera foarte încet. Chiar dacă am avea mii de panouri sparte, i-ar lua săptămâni întregi orașului să se scufunde în hăul fierbinte. De asemenea, mai avem și patrule de control și protecție, foarte multe.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar, dacă am fi în război… am fi la adăpost de pericolele obișnuite, de asta nu mi-e teamă, însă… la un atac cu bombe metastabile… atunci, ar fi destul de grav… Ba nu, aș zice chiar că ar fi foarte grav.

A doua zi am început să cercetez unde fusese dusă Leah, însă, deși toată lumea cu care m-am întâlnit a fost deosebit de politicoasă, n-am reușit în niciun fel să dau de ea. Cel puțin am început să mă orientez prin oraș cam pe unde mă aflu.

Primul lucru pe care l-am observat a fost

lumina. Eu eram obișnuit să trăiesc în locuințe orbitale, unde panourile cu diode dădeau o lumină albă, palidă și indirectă. În orașul Hypatia, soarele de pe Venus inunda toate colțurile în interior. Un al lucru pe care l-am observat au fost păsările.

Hypatia era plină de păsări. Păsările sunt peste tot în habitatele orbitale, din moment ce papagalii cacadu și perușii se adaptează foarte bine într-un mediu fără gravitație, dar volumul Hypatiei era plin cu păsări tropicale colorate: cacadu[6], aratinga[7], amazonieni, nimfe[8], mari alexander[9], păsări al căror nume nici nu-l știam, păsări câte n-am văzut în viața mea, o orchestră ciripitoare, în toate culorile și sunetele.

Orașul plutitor avea douăsprezece camere principale, despărțite între ele prin membrane transparente cu o mulțime de pasaje, fiecare

---

[6] Specie de papagali cu penajul de obicei alb și cu un moț viu colorat.

[7] Aratinga Soarelui este unul dintre cei mai frumosi papagali din lume; dupa unele pareri chiar cel mai aratos. Este un papagal de marime medie, insa cu o personalitate uriasa. Si cand vine vorba despre inteligenta si abilitatile oratorice, Aratinga poate fi comparat cu speciile mari de papagali (cum ar fi Ara). Este o excelenta pasare de companie, care atrage atat prin coloritul viu cat si prin caracterul sociabil si jucaus. In continuare vom vedea de unde provine si cine este de fapt acest papagal.

[8] Papagalul nimfa, o pasare inteligenta, blanda, docila, jucausa si prietenoasa, este una dintre cele mai raspandite pasari de companie, care isi incanta posesorul si datorita capacitații ridicate de a invața cuvinte.

[9] Papagalul Marele Alexander provine din sudul Indiei si apartine unei specii de dimensiuni medii. Marele Alexander se evidentiaza prin culorile vii, prin nuantele de verde, portocaliu si rosu, nuante care pot fi accentuate printr-o alimentatie potrivita.

cameră bine luminată și veselă, fiecare cu un stil ușor diferit.

Apartamentele unde fusesem eu cazat erau în sectorul Carbon, unde habitate individuale erau agățate în cabluri, ca niște mărgele de perle iridiscente deasupra unui parc uriaș cu păduri și iarbă. În sectorul Carbon, mașini trase de cabluri se legănau în aer ca limbile unui pendul, purtând pasagerul de pe o platformă pe altă platformă, de-a lungul sectorului, în salturi amețitoare. Apartamentele lui Carlos Fernando erau în bula centrală și aflată cel mai sus, după cum spunea și numele, Balonul de sus, ornat cu jocuri de lumini și umbre, cu o arhitectură încărcată cu minarete și cupole orientale. Dar se pare că mie nu mi se permitea să ajung în această sferă de sus. Nici măcar nu am aflat unde fusese Leah cazată.

Am dat de un balcon al unui turn din care se vedeau, prin membrana transparentă, norii. Peisajul era la fel de încântător precum fusese și în ziua când ajunseserăm noi, cu nori înalți și într-o veșnică mișcare. Lumina era de un auriu intens și soarele, mascat de o jurubiță de nori diafani ca o dantelă dintre cele mai fine, era înconjurat de o aură de bronz. După unghiul soarelui, trebuie să fie după-amiaza devreme, dar nu avea să urmeze vreun apus, căci vânturile puternice care bat de jur-împrejurul planetei, nu vor purta orașul în partea

întunecată a lui Venus decât a doua zi.

Dintre celelalte unsprezece mii de orașe, nu se zărea niciunul, cum mă uitam de jur-împrejurul meu, nu era niciun semn cum că nu am fi singuri în vasta întindere de nori care părea infinită. Dar pe urmă, m-am gândit eu, dacă orașele erau împrăștiate la întâmplare, înseamnă că unul din ele ar putea fi oricând în apropiere. Venus e o planetă mică, după standardele planetare, dar suficient de mare cât să găzduiască zece mii de orașe, ba chiar și de o sută de ori pe atât, fără să pară aglomerată.

Aș fi vrut să aflu ce părere are Leah despre toate astea.

Mi se făcuse dor de ea. Cu toate că de multe ori nici nu părea să-și dea seama că sunt în preajma ei, în expediția noastră pe Marte, așa scurtă cum fusese… împărțiserăm aceeași cabină. Poate pentru ea nu însemna mare lucru, dar pentru mine însemnase totul.

Îmi era dor de trupul ei suplu, cu pielea aurie. Unde era? Ce făcea acum??

Parcul era o platformă năpădită de orhidee cymbidium[10], fixat în aer cu cabluri groase care traversau domul de la un stâlp la altul. Aceasta părea a fi o trăsătură comună a arhitecturii aici, unde chiar și pământul de dedesubt era

[10] Cymbidium este o specie de orhidee care infloreste frumos si se inmulteste usor. Are nevoie de apa si lumina in cantitati destul de mari, astfel ca trebuie sa fii mereu atent la conditiile de crestere.

suspendat datorită faptului că întregul dom plutea. M-am aruncat înainte și înapoi, testând frecvența undelor de rezonanță și am simțit platforma mișcându-se ușor sub mine. Probabil că aici copiii sunt instruiți de la o vârstă foarte fragedă să nu facă așa ceva, căci un efort concentrat ar putea da naștere unei oscilații distructive. M-am oprit din țopăit și am așteptat să înceteze mișcarea.

Când m-am întors, spre mijlocul zilei, nici Truman, nici Epiphany nu erau acolo și m-a întâmpinat cealaltă soție a lui, o femeie pe nume Triolet. Avea în jur de șaizeci de ani, un ten foarte închis la culoare și ochi de un gri intens. Îmi fusese prezentată cu o zi înainte, dar, în confuzia iscată de întâlnirea cu atâția oameni care păreau să facă parte toți dintr-o familie foarte numeroasă, nu avusem ocazia să stau de vorbă mai mult cu ea. În casa Singh erau mereu tot felul de oameni și eram de-a dreptul confuz cum și dacă erau în vreun fel rude cu gazdele mele. Acum, discutând cu ea, mi-am dat seama că, de fapt, era cea care se ocupa de finanțele familiei.

Am aflat că cei din neamul Singh erau fermieri. Sau șefi de ferme. Flora în Hypatia era decorativă sau servea la primenirea aerului în dom, dar agricultura adevărată se făcea în domuri separate, la o altitudine potrivită pentru o creștere optimă a plantelor, unde nu locuiau

oameni. Echipamente automate făceau operațiunile când se semăna, se iriga și se recolta. Truman și Epiphany Singh erau ingineri electroniști, se ocupau de operațiunile care aveau nevoie de gândire umană, urmăreau roboții care aveau de lucru și făceau totul la timpul potrivit.

Când m-am întors, am găsit un mesaj care mă aștepta, o invitație de a participa în acea seară la un dineu dat de Excelența Sa, Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum.

Triolet m-a ajutat să-mi aleg hainele cu care să mă îmbrac, împreună cu Epiphany, care s-a întors până a venit vremea să plec. Amândouă femeile mi-au explicat cu multă emfază că ceea ce purtam eu era un costum foarte modern, dar destul de uzat și nu era potrivit pentru un asemenea eveniment. Ținuta pe care mi-a ales-o Triolet era mult mai țipătoare decât orice aș fi ales eu, într-o nuanță de indigo, cu o curea lată, neagră ca noaptea fără stele.

— Ai încredere în noi, vei fi foarte bine, mi-a spus Epiphany.

Deși foarte amplu, costumul era ușor ca un fulg.

— Toate hainele aici sunt ușoare, m-a lămurit ea. Mătase de păianjen.

— Înțeleg. Mătase sintetică. Ușoară și rezistentă, foarte practică.

— Sintetică? a chicotit Epiphany. Nu, nu e sintetică, e naturală.

— Mătasea e țesută de păianjeni adevărați?

— Nu, tot costumul e.

La privirile mele nedumerite, mi-a explicat:

— Sunt echipe de păianjeni. Lucrează împreună.

— Păianjenii?!

— Păi, da. Ei sunt prin natura lor țesători. Și ușor de transportat.

Am ajuns în sala de banchet la ora indicată și am descoperit că ținuta albastră pe care mi-o alesese Epiphany era cea mai conservatoare dintre hainele de acolo. Erau, cred, vreo treizeci de persoane prezente, iar Leah, fără îndoială, se afla în centrul atenției. Părea încântată de atenția de care se bucura, mai volubilă decât îmi aminteam să o fi văzut vreodată.

— Se poartă frumos cu tine? am întrebat când în cele din urmă, am reușit să-mi croiesc drum prin mulțime până la ea.

— Ah, desigur.

Mi-am dat seama că nu aveam ce să-i spun. Am așteptat să mai zică ea ceva, dar și ea a tăcut.

— Unde te-au cazat?

— Într-un habitat în secțiunea de lângă. În sectorul Carbon. E minunat, nu am văzut niciodată atâtea păsări!

— Tot acolo stau și eu, dar nu mi-au spus

unde ești.

— Serios? Ciudat.

Pe o masă în formă de romb se afla un ecran, pe care Leah a căutat o hartă a sectorului rezidențial și a apăru în fața noastră o imagine tridimensională plutind în interiorul suprafeței. Ea a marcat habitatul ei, l-a rotit și, într-adevăr, era adiacent, într-un bloc mare aproape lipit de complexul în care stăteam eu.

— E un loc fascinant. Dar cel mai mult timp mi l-am petrecut aici în Balonul de sus. Ai stat de vorbă cu Carii? E un copil foarte isteț. Interesat și curios de orice – botanică, fizică, chiar și inginerie.

— Serios? am zis eu. Nu cred că am voie să vin aici, în partea asta a orașului.

— Glumești. Sunt convinsă că te lasă. Fiți amabil… — l-a strigat ea pe unul dintre paznici – … ia spuneți-ne, există vreun motiv pentru care Tinkerman să nu aibă voie aici, în centru?

— Nu, doamnă, dacă dumneavoastră doriți.

— Perfect! Vezi? Nicio problemă.

Un ospătar m-a condus la locul meu, mai în spatele sălii, la capătul masei. Era făcută dintr-o lespede groasă de diamant, reflectând lumina și colorând camera în curcubee. Partea de sus era netedă și alunecoasă ca o coală de gheață. Ascunse în interior se găseau ecrane de computer, astfel încât fiecare dintre meseni care dorea să explice grafic ceva, avea la

dispoziție un instrument în timpul conversației. Masa era în același timp o operă de artă și una de inginerie – și practică, și frumoasă.

Carlos Fernando stătea în capul mesei. Părea stingher și ridicol într-un scaun o idee prea mare pentru el. Leah era așezată în dreapta lui și o femeie mai în vârstă – poate mama lui? — în stânga. Sărea pe scaun, când jucându-se cu computerul din masă, când aruncându-i priviri furișe lui Leah când credea că ea nu-l observă. Dacă ea se uita spre el, rămânea nemișcat o secundă, apoi ochii lui fugeau în altă parte, apoi iar înspre monitor și iar se foia.

Servitorul i-a adus băiatului o tavă de argint. Pe ea se găsea ceva de dimensiunile unui pumn, acoperit cu o bucată de catifea. Carlos Fernando s-a uitat în sus, apoi a acceptat cu un gest al capului și a ridicat materialul. S-a scurs un moment de tăcere în care lumea se uită la tavă, curioasă. Mi-am mijit ochii, să văd mai bine de la distanța la care mă aflam.

Un ou scânteietor.

Oul era lucrat din fibre colorate de diamant, împletite într-o țesătură complicată și fină ca o dantelă din noduri celtice. Puștiul de doisprezece ani care stăpânea Venusul a luat oul în mână, și-a plimbat un deget pe suprafața lui, delicat, abia atingând scoarța, simțind ondulațiile și relieful suprafeței.

L-a ținut câteva clipe, ca și cum nu ar fi fost

sigur ce să facă cu el, apoi mâna i-a țâșnit în față și a pus oul în farfuria din fața lui Leah. Ea s-a uitat la el, nedumerită.

— Pentru tine, i-a spus el.

O undă foarte vagă de surpriză a trecut pe deasupra mesei, dar prea discretă, prea bine înăbușită ca să fie audibilă.

Imediat, servitorii au așezat câte un ou în fața fiecăruia dintre noi, ceilalți meseni. Ouăle noastre, deși decorate cu desene în linii subțiri complicate, aurii și acvamarine, erau ouă obișnuite – probabil ouă de gâscă.

Carlos Fernando se juca nervos cu scaunul, ba zâmbind timid, ba mușcându-și buza, ba uitându-se în jos, ba uitându-se prin cameră, oriunde numai în farfuria lui Leah sau la ea, nu.

— Ce să fac cu oul ăsta? a întrebat ea.

— Păi, se întoarse el, poate ar trebui să-l desfaci și să-l mănânci.

Leah a apucat oul de cleștar, l-a întors și l-a atins ușor cu degetul. Apoi, găsind ce căutase, l-a prins cu două degete și a învârtit. Coaja s-a desfăcut și înăuntru se găsea un alt ou, obișnuit.

Băiatul a zâmbit din nou și s-a uitat la oul din fața lui. A luat lingura și a spart coaja, apoi a scos conținutul.

La un semnal, ceilalți meseni au spart și ei oul și au început să mănânce. După un moment, Leah a pus coaja de diamant într-o parte și a mâncat la fel ca toată lumea. Eu m-am uitat la

toți, apoi mi-am spart și eu oul. Era, desigur, excelent.

Mai târziu, când m-am întors la familia Singh, eram tot nedumerit. Gestul de la masă avusese o semnificație pe care toată lumea o sesizase, dar mie îmi scăpase. Domnul Singh stătea împreună cu soția mai în vârstă, Triolet, și făceau socoteli.

— Trebuie să vă întreb ceva, am început eu.

Truman Singh s-a întors cu fața la mine.

— Spuneți-mi și vă răspund, a zis el.

— Există vreo valoare metaforică într-un ou?

— Un ou? Singh părea dezorientat. Da, are multe semnificații, aș spune. În vremurile străvechi, în zilele minerilor, oul era simbolul luxului. Gâștele erau aduse în habitaturile mai mari, iar ouăle lor reprezentau pentru unii dintre ei, singura mâncare ce nu era din alge uscate sau boabe de soia.

— Un simbol al luxului, am spus eu căzut pe gânduri. Înțeleg. Dar tot nu pricep.

M-am mai gândit o vreme și pe urmă am întrebat din nou.

— Are vreo semnificație atunci când dăruiești cuiva un ou?

— Ăă… nu. Nu chiar. Un ou? Așa, pur și simplu?

Triolet a întrebat și ea:

— Ești sigur că e vorba doar un ou și nimic

altceva?

— Un ou foarte elaborat.

— Hmmm… făcu ea privindu-mă într-un fel iscoditor. Ești sigur că nu a fost cumva un ou, o carte și o piatră?

Întrebarea ei m-a surprins puțin.

— O carte și o piatră?

Cartea lui Giordano Bruno! Primul lucru pe care îl făcuse Carlos Fernando când a întâlnit-o pe Leah a fost să-i dea o carte. Dar o piatră? Nu văzusem nimic de genul ăsta.

— De ce?

— Ah, zise ea, bănuiesc că nu ai de unde să știi. Probabil obiceiurile noastre de aici, din orașele din nori, nu sunt foarte cunoscute prin alte părți din afară.

Menționarea locurilor „din afară” – Saturn și mai departe – m-a indus în eroare pe moment, până mi-am dat seama că, văzute de pe Venus, poate chiar și Pământul și lumile construite în norii orbitali ar putea fi considerate „din afară”.

— Aici, a continuat ea, ca și în majoritatea celorlalte zece mii de orașe, un ou, o carte și o piatră constituie un dar foarte special. Oul este simbolul începutului vieții, înțelegeți dumneavoastră; cartea este simbolul cunoașterii; iar piatra este baza oricărei avuții, mineralele din centura de asteroizi ne-au construit nouă societatea și ne-au adus libertatea.

— Așa. Și toate trei împreună?

— Sunt gestul tradițional de început de curte.

— Tot nu înțeleg.

— Dacă un tânăr îi dăruiește unei fete un ou, o carte și o piatră înseamnă foarte limpede că el îi declară oficial că este dornic să o curteze. Dacă ea le acceptă înseamnă că acceptă curtea lui.

— Nu se poate. Și gata? Hocus-pocus sunt ca și luați?

— Nu, nici gând, mi-a răspuns bărbatul. Doar acceptă curtea, adică îl ia în serios și, când va veni timpul, va asculta cererea lui în căsătorie. De multe ori o fată primește pietre și ouă de la mai mulți tineri. Nu trebuie să-i accepte pe toți, trebuie numai să-i ia în serios.

— Aha, am spus eu.

Dar tot nu avea nicio noimă. Ce vârstă avea Carlos Fernando? Douăzeci de ani venusieni? Pe Pământ ar fi avut cât? Doisprezece? Era mult prea tânăr ca să ceară pe cineva în căsătorie.

— Nimeni nu poate terraforma Venus, a spus Carlos.

El nu părea deloc interesat să fiu și eu prezent la discuții, dar Leah, nedându-și seama de antipatia lui față de mine (sau poate ignorând-o cu nepăsare), insistase că, dacă dorea să vorbească despre terraformare, trebuia să mă cheme și pe mine.

Ne aflam într-una din camerele palatului lui

Carlos Fernando, un spațiu rotund, cu multe alcovuri. Îi găsisem așezați într-unul din ele, o încăpere privată, dar în același timp, deschisă. Femeile omniprezente din garda lui personală erau iar acolo, dar păstrau o oarecare distanță, destul de aproape cât să-l audă pe Carlos Fernando dacă le poruncea ceva, dar suficient de departe cât să dea iluzia de intimitate.

Mobila pe care stăteau era ciudată. Scaunele păreau sculptate în fum de safir, dar erau solide la atingere. Am ridicat unul și am constatat că nu cântărea aproape nimic.

— Aerogel de diamant, m-a lămurit Carlos Fernando. Ce zici?

— Este extraordinar.

Niciodată în viața mea nu mai văzusem atâtea lucruri făcute din diamant. Cu toate astea, era perfect logic, aici, m-am gândit. Cu atâta dioxid de carbon de jur-împrejur, ca resursă inepuizabilă, era normal ca orașele să facă aproape totul din carbon. Totuși, nu știam că se poate produce și aerogel de diamant.

— Cum îl produceți?

— O nouă tehnologie pe care am dezvoltat-o, mi-a răspuns el. Nu te superi dacă nu intru în detalii tehnice. De fapt, este o idee veche adaptată la știința nouă, ceva inventat demult, cu zeci de ani în urmă, pe Pământ, numit distilator molecular.

Când Carlos Fernando a menționat distilatorul

molecular am observat că Leah i-a aruncat o privire foarte atentă. M-am gândit că trebuie să fie un subiect care-i era cunoscut. Dar, în loc să continue discuția, ea s-a întors la comentariul de dinainte despre terraformare.

— Tot îmi pui întrebări despre ecologia pe Marte, i-a zis fata. De ce atâtea curiozități despre ecosisteme marțiene? Spui că nu te interesează terraformarea, dar oare e adevărat? Doar nu crezi, ca pe vremuri, că, dacă folosești alge fotosintetice în atmosferă, vei reduce dioxidul de carbon. Probabil știi că nu funcționează.

— Da, știu, i-a răspuns Carlos Fernando. Teoretic, nimeni nu poate terraforma Venusul, știu asta.

Verdictul pronunțat ar fi putut avea mai multă greutate dacă vocea lui ar fi fost complet maturizată, dar cum era în stadiul actual, fluctua între tonuri joase și chițăieli care mă scoteau din minți.

— Pur și simplu avem prea multă atmosferă, a continuat el. Jos, pe suprafața planetei, presiunea este de peste nouăzeci de bari – chiar dacă dioxidul de carbon ar fi convertit în oxigen, atmosfera de suprafață tot ar fi de șaptezeci de ori mai mare decât cea a Pământului.

— Asta știu, i-a zis Leah. În caz că încă nu ți-ai dat seama, nu suntem complet ignoranți. O presiune atât de mare este fatală, ați arde

imediat.

— Și carbonul, a adăugat el zâmbind. Sute de tone pe metru pătrat.

— Deci ce părere ai? întrebă ea.

Dar, în loc să răspundă, el i-a zâmbit:

— OK, deci nu pot terraforma Venusul. Mai povestește-mi despre Marte.

Carlos Fernando știa ceva ce noi nu știam, se vedea că se gândea la ceva, dar păstra secretul. Leah, însă, nu l-a presat și dând curs invitației lui, a început să povestească despre studiile ecologice de pe Marte, așa cum fusese ea transformată acum mulți ani de inginerii de pe vechea stație și colonie Toynbee – proprietate funciară absolută. Inginerii de la Toynbee creaseră viață pentru a îngroșa atmosfera pe Marte, să crească efectul de seră pentru a topi oceanele înghețate de pe planetă.

— Dar nu funcționează, a concluzionat Leah. Viața anaerobă e întrecută de producătorii de oxigen fotosintetic. Și trage prea mult dioxid de carbon din atmosferă.

— Dar efectul Gaia? Nu compensează?

— Nu, i-a răspuns ea, nu am găsit nici urmă de vreo planetă autoconștientă precum cea din Lovelock. Ori e un mit, ori ecologia de pe Marte este prea tânără pentru a fi stabilă.

— Bineînțeles că pe Venus noi n-am avea nicio problemă dacă fotosinteza ar consuma dioxidul de carbon.

— Parcă nu erați interesați de terraformare, am intervenit eu.

Carlos Fernando a fluturat nepăsător din mână.

— Era o idee pur ipotetică, un exercițiu de gândire.

Apoi s-a întoarse către Leah.

— Ați vrea să mergeți mâine cu caiacul?

— Sigur.

Caiacul, pe Venus, nu implica apa.

Carlos Fernando a lămurit-o pe Leah, iar Epiphany pe mine. „Caiacul” era o cameră plină cu gaz, lungă de zece metri, un cilindru de plastic transparent ascuțit la ambele capete, cu o bulă minusculă pe fund, acolo unde stătea cel care îl conducea. La un capăt se afla o elice uriașă cu niște pale fine, care se învârteau leneș în timp ce un om pedala și altul vâslea cu niște vâsle subțiri, transparente și iridiscente asemenea aripilor unei libelule.

Vâslele, am descoperit, aveau nervuri complicate și fiecare putea fi trasă, îndoită, ridicată, permițându-i să fie folosită separat pentru vâslire, învârtire sau luatul curbelor.

— Să pedalezi constant, să menții elicea în mișcare, mi-a explicat Epiphany. Dacă te oprești, nu mai poți manevra caiacul. Poți să împingi din vâsle ca să mai capeți ceva viteză, dacă e nevoie. Odată ce te obișnuiești, folosește vâslele ca să te înalți, să cobori sau să

manevrezi barca. O să vezi că e foarte plăcut.

Ne aflam într-un port de lansare, un balcon ieșind în afară pe o parte a orașului. Patru dirijabile umane pe care ei le numeau caiace erau acostate, cu nacelele lipite de ieșirile de la port, astfel încât piloții puteau intra în dirijabile fără să mai fie expuși la atmosfera de afară. Privind în zare, am văzut zeci de caiace dansând în jurul orașului ca niște calamari cu aripi mici și transparente, jucând prinselea prin cer. Atât de mici și transparente în comparație cu norii minunați, că nici nu le văzusem înainte de a ști cum să mă uit.

— Și cu altitudinea cum rămâne? am întrebat eu.

— Cu altitudinea? Plutești, pur și simplu. Atâta timp cât ai viteză, poți folosi vâslele să te duci în sus și în jos.

— Dar ce se întâmplă dacă mă duc prea jos?

— Nu te poți duce prea jos. Barca are un rezervor de metanol. Pe măsură ce tu cobori, temperatura crește și rezervorul tău eliberează vapori, deci barca se umflă. Dacă iei în altitudine, vaporii se condensează. Deci barca ta este setată să stea destul de aproape de altitudinea care trebuie, care la ora actuală este de – și a verificat un panou – cincizeci și doi de kilometri deasupra pământului local. Mergi spre vest cu o sută de metri pe secundă, deci distanța de pământul local se va schimba, în

funcție de terenul de dedesubt, așadar, să-ți verifici altimetrul.

Când m-am uitat în jos, nu se vedea nimic, doar nori și, dincolo de nori, ceața infinită. Mi se părea ciudat să mă gândesc la o suprafață aflată la cincizeci de kilometri sub mine și chiar și mai ciudat să mă gândesc că orașul în care locuiam noi alerga de-a lungul acelui peisaj invizibil cu sute de kilometri la oră. Această mișcare se simțea extrem de puțin, căci orașul înainta ușor prin munții de nori veșnic schimbători.

— Ai grijă la vânt, m-a mai instruit ea. Dacă te lași păcălit de el, te poate duce atât de departe, încât nu mai vezi orașul. Dacă obosești, folosește banda transportoare pentru a reveni în port.

— Banda transportoare?

— Niște vortexuri cu axă orizontală. Se învârtesc de la vest la est și de la est la vest. Alege altitudinea corectă și vârtejurile te vor duce acolo unde vrei să ajungi.

Acum, că știam mai multe, vedeam caiacele surfând în bătaia vântului, ridicându-se ori coborând, de-a lungul cerului, gonind pe niște roți invizibile.

— Distracție plăcută! mi-a urat Epiphany în timp ce mă ajuta să intru în gondolă.

Mi-a strâns centura de siguranță, a verificat presiunea gazului, a inspectat valva de epurare

de la masca de oxigen pentru cazuri de urgență, a controlat dacă radioul, radioul de rezervă și transmițătoarele GPS-ului de urgență funcționau.

De cealaltă parte a portului, Leah și Carlos Fernando erau deja lansați „la apă”. Carlos își manevra vâslele cu gesturi sigure și experte într-o mișcare de șfichiuire a aerului, până a început să oscileze ca un pendul dintr-o parte în alta. În timp ce îl priveam, ambarcațiunea lui se rostogolea pe o parte, se oprea la verticală, apoi își revenea și cădea pe partea cealaltă, până când, la un moment dat, s-a dat peste cap.

— Se dă mare, mi-a spus Epiphany cu dispreț. Nici nu ai voie să faci așa ceva. Nu că ar fi cineva să-l tragă de mânecă...

S-a întors spre mine:

— Ești gata?

— Mai gata de-atâta nu se poate, i-am răspuns.

Mi se făcuse un scurt instructaj, unde mi se explicaseră sistemele de Backup, și backup-urile backup-urilor, însă, cu toate măsurile de siguranță și sistemele de urgență, aveam sentimentul că mi se întinde o capcană.

— Plecarea!

A verificat mufa de la carlingă și apoi, cu o mână, a scos cârligul cu care eram ancorat. Eliberat de orice strânsoare, caiacul meu s-a avântat sus, în înaltul cerului. Așa cum fusesem

instruit, am manevrat caiacul departe de oraș. Rostogolirea m-a făcut să mă simt dintr-odată năuc. Caiacul a alunecat până când a ajuns să meargă înclinat într-o parte, cu nasul în jos, atât de aplecat, încât atârnam ținut doar de centuri. „Coordonează întoarcerea” îmi comandam singur, dar fiecare mișcare, oricât de sensibilă, pe care o făceam cu vâslele, ieșea anapoda, parcă eram beat și caiacul se învârtea, amețit, pe loc. Radioul pâlpâia și am auzit vocea lui Epiphany:

— Te descurci foarte bine, acum accelerează puțin.

Eu mă descurcam foarte prost, mă uitam fix în ceața de culoarea lămâiei, învârtindu-mă ca o frunză în picaj. Accelerația? Mi-am dat seama că uitasem complet de pedală, pe care am apăsat-o cu putere și nasul caiacului s-a ridicat, vârtejul a mai scăzut din intensitate și, pe măsură ce-mi reveneam, vâslele au început să bată aerul.

— Excelent! am auzit-o pe Epiphany. Ține-o așa!

Balonul de aer mi se păruse prea fragil ca să mă poată ține, dar acum zburam pur și simplu, suspendat în cerul auriu. Era mult prea complicat pentru mine, dar îmi dădusem seama că, dacă îi țin botul în sus, pot să-l controlez. Tot mă mai legănam ușor – era greu să nu mă crispez – dar, în mare, reușeam să ajung unde voiam.

Însă unde erau Leah și Carlos Fernando?

M-am uitat de jur-împrejur. Fiecare caiac avea diverse semne, al meu era vărgat cu gri, ca o pisică. Am încercat să le identific pe ale lor.

Un stol de caiace zburau împreună, de jur-împrejurul pilonului de sprijin al orașului. Când se mișcau în jurul stâlpului, se întorceau toate în același timp, strălucind în bătaia soarelui, ca un banc de pești speriați.

Brusc, i-am observat undeva deasupra mea, nu prea departe, aproape de peretele gigantic al orașului, caiacul purpuriu al lui Carlos Fernando și pe cel albastru cu dungi galbene, condus de Leah. Ea urca în aer în cercuri și Carlos era pe urmele ei. Se jucau, își tamponau caiacele sau fugeau unul de celălalt, cu boturile îndreptate spre înălțimi, apoi alunecând în cerc și retrăgându-se în jos.

Mișcările lor arătau ca un dans de împerechere al unor păsări.

La un moment dat, caiacul purpuriu s-a înclinat pe o parte, a schimbat direcția și s-a îndepărtat de oraș. O clipă mai târziu, ambarcațiunea lui Leah a zbughit-o pe urmele lui. Amândoi au țâșnit în sus, purtați de un curent nevăzut. Am observat că alți câțiva zburători surfau pe același curent. Mi-am învârtit botul bărcii, să-i urmez, dar nu am reușit. Eram prea lipsit de experiență cu caiacul pentru a prinde curenții de aer, iar vântul care

bătea în jurul meu m-a luat și m-a purtat în direcția opusă de unde doream eu să merg. M-am tras și am încercat să mă îndepărtez de oraș, căutând alt curent și o fracțiune de secundă am prins cu coada ochiului ceva întunecat și foarte rapid în norii de sub mine.

Apoi m-a tras un curent puternic. L-am sesizat imediat, aripile-vâsle au prins aerul sub ele și am simțit ca și cum un uriaș mă ia și mă poartă...

Apoi s-a auzit un zgomot puternic, ca și cum ceva s-ar fi rupt, urmat de un altul, ca un bubuit de tobă. Aripa mea stângă și elicea se rupseseră și acum se împrăștiau în aer în mii de bucățele. Mica mea ambarcațiune s-a smucit înspre stânga. Radioul a început să urle, dar nu auzeam nimic, căci nacela se dezintegra în jurul meu. Eram în cădere liberă.

Și cădeam.

Pentru o clipă m-am simțit ca atunci când eram în zone fără gravitație. Am apucat strâns ce mai rămăsese din bordul bărcii, controalele conectate prin cabluri care acum zburau libere printre fragmentele de cabină. Bucăți din materialul caiacului pluteau într-o parte și au fost luate de un vânt care le-a aruncat sus până s-a făcut nevăzute. Atmosfera a pătruns înăuntru și ochii au început să-mi ardă. Am făcut greșeala de a încerca să respir puternic și efectul a fost ca și cum cineva m-ar fi lovit în

moalele capului. Am văzut stele verzi și puncte luminoase din toate părțile. Viziunea mi s-a îngustat și s-a făcut un singur tunel luminos. Aerul era foc lichid în plămânii mei. Căutam frenetic în jur, încercând să-mi amintesc ce trebuie să fac în caz de urgență înainte să leșin și mâinile au găsit masca de oxigen pe care o aveam între picioare. Eram încă prins în centura de siguranță, deși scaunul nu mai era atașat de vehicul. Mi-am trântit masca pe față și am tras cu putere oxigenul din tubul care, spre norocul meu, mai era atașat de fundul scaunului, în timp ce eu, cu scaun cu tot, dansam prin ceruri. Prin vederea încețoșată am zărit orașul învârtindu-se deasupra mea.

Am încercat să mă gândesc ce procedură de urgență era necesară și ce ar trebui să fac acum, dar singura întrebare care-mi venea în minte era unde greșisem. Ce făcusem? Nu îmi puteam imagina nici în ruptul capului ce se întâmplase, de nava se rupsese atât de grav.

Orașul se făcu tot mai mic până ajunse de dimensiunea unei ghinde, apoi am căzut în pătura de nori și totul s-a transformat într-un puf de un alb sidefat. Pielea a început să mă mănânce peste tot. Am închis ochii strâns din cauza ceței acide. Temperatura creștea dramatic. Cât timp îți ia să cazi de la cincizeci de kilometri?

Înainte să-mi pierd cunoștința am mai avut

răgazul să văd ceva enorm, metalic, coborând de undeva de deasupra.

Minute sau ore sau zile mai târziu, m-am trezit într-o încăpere mică și slab luminată. Eram așezat pe podea și doi bărbați cu măști pe față îmi dădeau cu un fel de spray cu jeturi de spumă de un lichid alb, care semăna cu laptele, dar avea un gust amar. Costumul meu de zbor zăcea în zdrențe lângă mine.

M-am ridicat și m-a apucat un acces de tuse incontrolabilă. Brațele și fața mă mâncau precum bubele de râie, dar când am încercat să mă scarpin, unul dintre bărbați s-a repezit și m-a plesnit peste mâini.

— Nu te scărpina.

M-am întors să mă uit spre el, dar cel care era în spatele meu m-a apucat de păr și mi-a trântit o unsoare scârboasă peste ochi și a început să mă maseze cu putere.

Apoi mi-a întins o bucată de cârpă.

— Ia asta și pune-o peste bubele care te mănâncă, o să fie mai bine.

Clipeam să scap de porcăria de pe ochi, de pe față îmi curgea unsoare și abia vedeam în jurul meu. Bucata de pânză era unsă cu o substanță gelatinoasă. Am luat-o și am început să mă ung pe brațe cu ea. Într-un fel mă alina.

— Mulțumesc, am zis. Dar ce naiba…

Cei doi bărbați cu măști s-a uitat unul la altul.

— Arsură de acid, a răspuns cel mai înalt dintre ei. Nu e foarte grav. O expunere de unul, două minute, nu lasă cicatrice.

— Poftim?

— Acid. Ai fost expus la nori.

— Înțeleg…

Acum, că îmi mai revenisem, am aruncat o privire în jur. Eram în cabina unui soi de navă spațială. De o parte și de alta se găseau două hublouri rotunde. Deși nu se vedea nimic prin ele în afară de albul norilor, simțeam că mașina e în mișcare. M-am uitat la înfățișarea celor doi indivizi. Păreau trecuți prin viață. Spre deosebire de hainele de mătase de păianjen, colorate viu, ale locuitorilor din Hypatia, cei doi erau îmbrăcați în haine funcționale, dar nepretențioase, costume gri închis, fără vreun însemn vizibil. Amândoi erau atletici și musculoși. Nu le puteam vedea fețele, din moment ce foloseau măști de oxigen și căști ușoare, dar sub măști se întrezărea o barbă scurtă, un alt detaliu diferit de ce văzuse pe Hypatia. Aveau ochii acoperiți cu ochelari de protecție gălbui, făcuți după moda nebună în care fiecare ochi părea băgat într-o găoace ca de ou, lipiți parcă de față cu un lipici invizibil. Îi făcea să semene cu niște gândaci uriași. Se uitau la mine, dar, în spatele măștilor și al ochelarilor, nu le puteam ghici expresiile.

— Mulțumesc, le-am spus. Deci cine sunteți?

Vreun soi de patrulă de salvare, pompieri?

— Eu cred că știi cine suntem, mi-a răspuns cel înalt. Întrebarea e cine naiba ești tu.

M-am ridicat și am întins o mână, gândindu-mă să mă prezint, dar cei doi s-au dat cu un pas în spate. Fără să fi părut că se mișcă, cel înalt avea acum un pistol în mână, un lansator de ceva minuscul. Deodată se făcu lumină în capul meu.

— Sunteți pirați!

— Suntem underground-ul de pe Venus. Nu prea ne place nouă termenul de pirați. Acuma, dacă nu te superi, rămâne întrebarea la care vreau neapărat un răspuns. Cine naiba ești tu?

Le-am spus.

Primul dintre bărbați a vrut să-și dea casca jos, dar cel înalt l-a oprit.

— Deocamdată, să lăsăm măștile pe față. Până ne hotărâm că nu reprezintă vreun pericol.

Cel înalt mi-a zis că-l cheamă Esteban Jaramillo, iar pe cel mai scund Esteban Francisco. Prea mulți Estebani, m-am gândit, și am hotărât să-i strig Jaramillo și Francesco.

Am aflat de la ei că nu toată lumea de pe orașele plutitoare considera că Venus ar fi chiar raiul pe pământ. Unele dintre orașele independente considerau că cei din familia Nordwald-Gruenbaum erau pe cale să înceapă o dictatură.

— Deja dețin jumătate din Venus, dar lor nu le ajunge, ei vor mai mult! Mi-a spus Jaramillo. Sunt putred de bogați, dar nu le ajunge. Numai ideea că există orașe libere plutind pe cer, orașe care nu le jură lor credință și nu le plătesc bir îi scoate din minți. Ar face orice să ne zdrobească. Și noi ce facem? Le răspundem!

Aș fi fost mult mai înclinat să fiu de partea lui, dacă nu aș fi avut sentimentul neplăcut că tocmai am fost răpit. Fusese un noroc chior că nava lor tocmai trecea pe acolo să mă prindă când caiacul meu se rupsese și căzuse. Doar că eu nu prea credeam în noroc. Și ei nu se obosiseră să răspundă când îi întrebasem cum și când mă pot întoarce pe Hypatia. Îmi era destul de clar că direcția în care ne îndreptam nu era spre oraș.

Le dădusem cuvântul meu de onoare că nu voi riposta și nu voi încerca să scap – și unde să scap? iar ei mă crezuseră pe cuvânt. Odată ce au înțeles că eu nu eram persoana pe care speraseră ei să o captureze, au început să mă bombardeze cu tot felul de întrebări despre lumea de afară.

— Nu prea auzim veștile din exterior.

În micuța navă erau trei oameni, cei doi Estebani și pilotul, care nu mi-a fost deloc prezentat. Niciodată nu se deranja să se întoarcă să mă salute și tot ce am văzut de la el a fost spatele căștii. Nava se numea Manta și

era, în mod foarte bizar, parte avion, parte dirijabil și parte submarin. Îndată ce le-am promis că nu voi încerca să scap, mi s-a permis să mă uit pe geam de jur-împrejur, dar nu era nimic decât ceața aceea aurie.

— Noi zburăm mai mult pe sub pătura de nori, mi-a spus Jaramillo. În felul ăsta, rămânem nevăzuți.

— Nevăzuți de cine? am întrebat, dar niciunul nu s-a obosit să-mi răspundă.

Oricum, era o întrebare prostească, puteam să-mi dau seama și singur de cine se fereau ei.

— Dar cu radarele cum faceți?

Esteban s-a uită la Esteban, apoi la mine.

— Avem tehnologie să ne protejăm de radare. Las-o moartă și nu mai pune întrebări pe care ar trebui să fii suficient de inteligent să știi că nu e bine să le pui.

Păreau să se îndrepte într-o anumită direcție, spre o destinație și, în cele din urmă, am ieșit dintre nori în cerul limpede de deasupra. M-am lipit de hublou, încercând să văd afară. Norii de pe Venus mă fascinau. Mi-am dat seama că mergeam la suprafața platoului de nori, gata să ne băgăm din nou la fund dacă apărea vreun semn că cineva ne-ar putea zări. După întinderea din jur, era imposibil să-ți dai seama cât parcurseserăm, dacă erau doar câteva leghe sau ne aflam în cealaltă parte a planetei.

Niciun oraș plutitor nu era vizibil, dar undeva

în depărtare am zărit forma durdulie a unui dirijabil. Pilotul a zărit-o și el, căci ne-am îndreptat într-acolo, am urcat ușor și am încetinit când am ajuns aproape, până ce zepelinul a dispărut deasupra capetelor noastre și cabina a vibrat de la impactul subit, apoi s-a auzi un zdrăngănit.

— Ne ancorează, a comentat Jaramillo și, o clipă mai târziu, s-a auzit un alt zdrăngănit și botul navei s-a ridicat brusc în sus.

— Acum ne urcă.

Cei doi Estebani au părut să se mai relaxeze puțin și cabina s-a umplut de pocnituri și scârțâieli. Eram trași în sus în dirijabil.

După vreo zece minute, ne-am oprit într-o încăpere interioară vastă. Mi-am dat seama că nava fusese trasă în interiorul unui balon. O mulțime de oameni veniseră să ne întâmpine.

— Îmi pare rău, a zis Jaramillo, dar mă tem că va trebui să te legăm la ochi. Nimic personal.

— Să mă legați la ochi? am întrebat, dar era o veste bună. Dacă nu ar fi avut de gând să-mi dea drumul, nu le-ar fi păsat ce vedeam.

Jaramillo mi-a ținut capul în loc în timp ce Francisco mi-a pus o pereche de ochelari pe nas. Erau surprinzător de confortabili. Nu știu ce îi ținea pe față, dar erau atât de ușori, încât nici nu-i simțeam. Filtrul galben abia se observa. După ce a verificat dacă se potrivesc, Francisco a bătut într-o parte a ramelor cu degetul, ușor,

o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori. Cu fiecare bătaie, lentilele deveneau tot mai închise la culoare și, cu a cincea bătaie, nu mai vedeam nimic în jur. De ce ar avea niște ochelari de soare o setare pentru beznă totală, mă întrebam. Apoi mi-am dat singur răspunsul: ultima fază trebuie să fie pentru sudură. Destul de convenabil. Mă gândeam să îndrăznesc să-i întreb dacă pot păstra ochelarii când se termină aventura noastră împreună.

— Sunt sigur că nu vei fi atât de nechibzuit, încât să încerci să-ți schimbi singur luminozitatea, mi-a zis unul dintre Estebani.

Am fost condus din cabina navei noastre, de-a lungul hangarului, și apoi așezat pe un scaun.

— Ăsta-i prizonierul? a întrebat o voce.

— Da, a răspuns Jaramillo. Dar nu e ăla care trebuie. Nu aveam de unde să știm și am ghicit prost, l-am lovit pe cel care nu trebuia.

— Rahat! Și ăsta cine-i?

— Tehnicianul. Din afară.

— Pe bune? Deci are vreo idee despre planul lui Nordwald-Gruenbaum?

Mi-am întins palmele desfăcute în față, încercând să par cât mai inofensiv.

— Uitați care e situația, eu l-am văzut pe tânărul respectiv de două ori în viața mea sau de trei ori, dacă…

Remarca mea a produs o oarecare consternare în încăpere, s-a auzit dintr-odată un

murmur de voci într-o limbă pe care nu am recunoscut-o. Nu eram sigur câți oameni se aflau acolo, dar păreau vreo șase. Îmi doream cu disperare să le văd fețele, dar știam că ar fi o mișcare proastă din partea mea. După o clipă, Jaramillo mi s-a adresat pe un ton rece și lipsit de inflexiuni.

— Îl cunoști pe moștenitorul lui Nordwald-Gruenbaum? L-ai cunoscut pe Carlos Fernando în persoană?

— M-am întâlnit cu el, dar nu pot spune că îl cunosc. Nu prea bine.

— Cu cine ziceai că ești venit?

M-am apucat din nou de povestit, de data asta am luat-o de la început, cum studiam noi ecologia pe Marte, cum am fost invitați pe Venus pentru a-l cunoaște pe misteriosul Carlos Fernando. Din când în când eram întrerupt cu vreo întrebare – care era relația mea cu Leah Hamakawa? (Asta aș vrea și eu să știu.)

Eram căsătoriți? Logodiți? (Nu și nu.) Care era relația lui Carlos Fernando cu dr. Hamakawa? (Asta aș vrea și eu să știu.) își exprimase vreodată Carlos Fernando părerea în legătură cu orașele independente? (Nu.) Vreun plan? (Nu.) De ce era Carlos Fernando interesat de terraformare? (Nu cunosc.) Ce avea Carlos Fernando de gând? (Nu cunosc.) De ce a adus-o Carlos Fernando pe Hamakawa pe Venus? (Asta aș vrea și eu să știu.) Ce are de gând? Ce

plănuiește? (Nu știu și habar n-am.)

Pe măsură de vorbeam, devenea tot mai enigmatică toată situația, chiar și pentru mine.

Când am terminat de vorbit, s-a lăsat tăcerea. Apoi, prima voce a spus „duceți-l înapoi la navă”.

Am fost condus înapoi în interior și pus într-o cameră mică, apoi am auzit o ușă închizându-se în spatele meu. După o vreme, când nimeni nu răspundea strigătelor mele, mi-am dus mâna la ochelari. S-au desprins la atingerea mea și, analizându-i, tot nu eram în stare să îmi dau seama cum erau prinși. Eram într-un soi de debara. Ușa era încuiată.

Mă gândeam la situația mea, dar n-aș fi putut spune că știam acum mai mult decât înainte, doar că acum aflasem că nu toate orașele de pe Venus erau mulțumite cu starea lucrurilor și unele dintre ele erau dispuse să întreprindă ceva să o schimbe. Ei erau cei care trăseseră în caiacul meu, intenționat. După toate aparențele speraseră să o captureze pe Leah – sau, poate, chiar pe Carlos Fernando? Era greu de crezut că ar fi zburat de unul singur fără protecție. Cel mai probabil, am concluzionat eu, e că bodyguarzii fuseseră acolo, mereu cu ochii pe el, gata să intervină dacă era nevoie. Dar, în vreme de Carlos Fernando și Leah zburdau prin jurul orașului, eu părăsisem zona acoperită de gărzi, iar pirații se folosiseră de ocazie.

Văzuseră caiacul zburând singur și trăseseră în el, riscându-mi mie viața, ca ei să vină să prindă pilotul în picaj în mijlocul cerului.

Mi-am dat seama că avusesem noroc că nu mă omorâseră.

Și astea toate, pentru că ei credeau că eu știu ceva – sau, mai degrabă, că Leah Hamakawa știa ceva – despre planul misterios al lui Carlos Fernando.

Dar ce plan? Era doar un copil de doisprezece ani, aflat în preadolescență! Ce plan putea avea un copil?!

Am examinat camera în care mă aflam, de această dată fiind atent la modul în care era construită. Toate îmbinările erau sudate, fără fisuri aparente, iar metalul era ușor, poate un aliaj de aluminiu și litiu. Probabil maleabil, dacă aveam timp la dispoziție, dacă găseam un loc unde să-l îndoi, dacă aș găsi ceva cu care să-l îndoi.

Dacă reușeam să scap, aș putea fi în stare să pilotez nava afară din hangarul dirijabilului? Poate. Totuși, nu aveam niciun fel de experiență cu vehicule mai ușoare decât aerul și nu era timpul potrivit să încep să învăț, mai ales dacă se hotărau că vor să tragă în mine. Și, apoi, mă aflam… unde? La mii de kilometri distanță de orice așezământ. Peste cincizeci de milioane de kilometri de locurile cu care eram eu familiarizat.

Încă mai reflectam la situație când Esteban și Esteban s-au întors.

— Pune-ți centura de siguranță, mi-a spus Esteban Jaramillo. Se pare că te ducem acasă.

Drumul înapoi a fost mai complicat, a trebuit să schimbăm de două ori navele, câteodată mi se „cerea“ să port ochelarii opaci.

Eram singuri într-o stație de îmbarcare obișnuită, comună, pentru transportul public. Pentru moment, cei doi Estebani îmi îngăduiseră să port lentilele setate transparent. Oriunde am fi fost, arăta simplu, sărăcăcios față de zorzoanele de pe Hypatia, unde chiar și stațiile de autobuz – aveau oare așa ceva? — erau probabil ornate cu înflorituri și opere de artă.

Jaramillo s-a întors spre mine și, pentru prima dată, și-a ridicat ochelarii, astfel încât să mă poată privi direct în față. Avea ochii închiși la culoare, aproape negri, și foarte serioși.

— Uite, eu știu că nu ai niciun motiv să ne placi. Noi avem motivele noastre pentru care am acționat așa, crede-mă. Suntem disperați. Știm că tatăl băiatului avea niște proiecte secrete. Nu știm ce proiecte, dar știm că nu avea nicio nevoie de orașele libere. Credem că tânărul Gruenwald are ceva în plan. Dacă putem ajunge la Carlos Fernando, vrem să stăm de vorbă cu el.

— Dacă ajungi lângă el, mi-a spus Esteban

Francisco, împinge-l pe fereastră. Noi îl prindem. Simplu ca bună-ziua.

Zâmbea cu gura până la urechi, arătându-și dinții, ca și cum ar fi făcut o poantă, dar eu nu eram foarte sigur că glumise.

— Nu vrem să-l omorâm, vrem doar să stăm de vorbă cu el, a reluat Esteban Jaramillo. Ia legătura cu noi. Te rugăm. Ia legătura cu noi.

Zicând acestea, a ridicat mâna și și-a tras iar ochelarii pe ochi. Apoi Francisco a întins degetele și mi-a făcut lentilele opace. Totul a devenit beznă și, cu unul de o pane și celălalt de alta, ne-am urcat în ceva – autobuz? zepelin? rachetă?

În cele din urmă am fost condus într-o cameră și mi s-a spus să aștept două minute până să-mi scot ochelarii și, pe urmă, eram liber să fac ce doresc.

De-abia după ce am auzit zgomotul pașilor pierzându-se în depărtare mi-a trecut prin minte că trebuia să întreb cum puteam eu să iau legătura cu ei, în caz că aș fi vrut. Era prea târziu acum. Eram singur sau, cel puțin, așa păream.

Mă gândeam dacă eram supravegheat pentru a vedea dacă urmam ordinele. Au trecut două minute întregi. Numărasem, încercând să nu mă grăbesc. Când am ajuns la o sută douăzeci, am tras aer adânc în piept și mi-am retransparentizat lentilele.

Apoi ochii mi s-au obișnuit cu lumina și am văzut că mă aflam într-o sală de primire cu iarbă verde și sculpturi de fier și jad. Am recunoscut-o imediat. Era aceeași sală largă în care stătuserăm în urmă cu trei zile, când ajunseserăm aici – trecuseră doar trei zile? Sau mai trecuse una?

Eram înapoi în Hypatia.

Încă o dată, eram înconjurat din toate părțile și chestionat. La fel ca restul domeniului lui Carlos Fernando, camera de interogatorii era decorată luxos cu scaune învelite în mătase și sculpturi elegante, dar era, clar, o cameră de închisoare.

Interogatoriul era condus de patru femei din garda lui Carlos Fernando și aveam senzația că nu s-ar da în lături să mă sfârtece dacă aveau vreo îndoială în privința sincerității mele. Le-am povestit ce se întâmplase și la fiecare pas îmi puneau întrebări, făceau sugestii cum ar fi trebuit să procedez altfel. De ce dusesem caiacul atât de departe de celelalte și atât de departe de oraș? De ce m-am lăsat capturat fără să lupt? De ce nu am cerut să fiu returnat și de ce nu am refuzat să răspund la întrebări? Cum se face că nu puteam descrie pe niciunul dintre rebelii cu care m-am întâlnit, cu excepția celor doi indivizi care nu aveau – din ce le povestisem eu – nicio trăsătură distinctivă?

La finalul interogatoriului, când am cerut să-l văd pe Carlos Fernando, mi-au răspuns că acest lucru nu este posibil.

— Credeți că m-am lăsat împușcat, ars și capturat intenționat? am întrebat, adresându-mă șefei gărzilor, o femeie slabă și înaltă, îmbrăcată în mătase vișinie.

— Noi nu știm ce să credem, domnule Tinkerman, mi-a răspuns ea. Însă nu putem risca.

— Și eu ce fac acum?

— Vă putem aranja un transport către lumile construite, mi-a spus femeia. Sau chiar până pe Pământ.

— Nu am de gând să plec fără doctorul Hamakawa, am sărit eu, dar ea a scuturat din umeri nepăsătoare.

— Pentru moment, încă mai aveți această posibilitate. Pentru moment!

— Cum pot lua legătura cu doamna doctor?

— Dacă doamna doctor dorește să vorbească cu dumneavoastră, sunt convinsă că vă va contacta.

— Și dacă eu doresc să vorbesc cu ea?

— Sunteți liber să plecați acum. Dacă avem nevoie să vorbim cu dumneavoastră, știm unde să vă găsim.

Purtasem unul din costumele gri ale piraților când mă întorsesem pe Hypatia; femeile din gardă mi-l luaseră. Acum îmi dădură un costum

din mătase de păianjen, de un mov mai deschis decât veșmintele pe care o curtezană scumpă le-ar purta în lumile construite în jurul Terrei, mai degrabă o rochie de seară decât un costum de navă spațială. Cu toate astea eram modest îmbrăcat în comparație cu veșmintele pe care le purtau zi de zi oamenii de pe Hypatia și nu am atras atenția nimănui pe drum. Am descoperit că ochelarii mei de aviator fuseseră frumos puși în buzunarul de la genunchi ai costumului. După toate aparențele, oamenii de pe Venus își țineau ochelarii de soare la genunchi. Foarte utili atunci când te așezi, bănuiesc. Nu se prinsese nimeni că era un cadou de despărțire din partea piloților pirați sau, mai degrabă, fuseseră considerați atât de triviali, încât nu avea niciun rost să mi-i confiște. Eram bucuros ca un copil care a furat o bomboană; îmi plăceau mult ochelarii ăia.

Am găsit casa familiei Singh relativ ușor și, când am ajuns, Epiphany și Truman Singh mi-au ieșit în întâmpinare să-mi ureze bun (re) venit și să mă pună la curent cu ultimele noutăți.

Știrea despre răpirea mea deja era veche, acum alte știri, mai proaspete, făceau înconjurul orașului: Carlos Fernando Delacroix Ortega de la Jolla y Nordwald-Gruenbaum îi dăduse unei musafire de pe altă planetă a sistemului solar, mai precis doamnei doctor Leah Hamakawa, o persoană care (se zvonea) se născuse pe

Pământ – ... o piatră.
Iar ea nu i-o înapoiase.
A începu să mă ia cu amețeală.
— Vrei să spui că o cere în căsătorie. Pe Leah. Dar este de-a dreptul absurd. El nu e decât un copil, pentru numele lui Dumnezeu, nu este suficient de matur.
Truman și Epiphany Singh s-au uitat Unul la celălalt și au început să zâmbească.
— Câți ani aveai tu când ne-am căsătorit noi doi? a întrebat Truman. Douăzeci?
— Aveam aproape douăzeci și unu înainte să accepți cartea și piatra de la mine.
— Deci, în ani tereștri, cât ar fi? întrebă el. Treisprezece?
— Puțin peste doisprezece, a răspuns ea. Cam pe atunci m-am măritat.
— Stați puțin, i-am întrerupt eu. Vreți să spuneți că aveai doar doisprezece ani când te-ai căsătorit?
— Ani, tereștri, da, cam așa.
— Te-ai măritat la doisprezece și ai avut...
Deodată îmi pieri pofta de a mai întreba ce aveam de întrebat.
— Toate femeile de pe Venus se mărită atât de tinere?
— Există o grămadă de orașe independente, a interveni Truman. Unele dintre ele poate că au obiceiuri diferite. Dar cam ăsta e obiceiul în toate locurile pe care le cunosc eu.

— Dar e…

Începusem să spun, dar nu reușeam să găsesc un cuvânt potrivit pentru a încheia. Bolnav? Pervers? Și, la o adică, existaseră pe vremuri culturi în Europa care permiteau căsătorii la vârste fragede.

— Știm că lumile de departe au alte obiceiuri, a spus Epiphany. În alte regiuni, lucrurile sunt diferite. Modul cum procedăm noi ni se potrivește nouă.

— Un bărbat se căsătorește de obicei pe la vârsta de douăzeci și unu de ani, mi-a explicat Truman.

— Adică doisprezece, treisprezece, în ani pământești. Poate unsprezece. Soția lui poate fi de cincizeci sau șaizeci și ea îi poate fi îndrumător, pe urmă, când crește mare. Cât ar însemna în ani tereștri… treizeci? Știu că, după obiceiul vechi de pe Pământ, ambele părți ale mariajului trebuie să fie de aceeași vârstă, dar este o idee cam stupidă, nu? Cine să învețe pe cine, mă întreb eu. Pe urmă el crește și până ajunge el la vârsta de șaizeci aproximativ și se căsătorește din nou, găsește o fată cam de douăzeci, douăzeci și unu, el o să-i fie ei învățător. Pe urmă, ea se va căsători când va avea șaizeci și tot așa mai departe.

Mie îmi suna ca o formă instituționalizată și ritualică de corupere de minori, dar am zis că mai bine să nu spun nimic. Sau, m-am gândit,

poate că văd eu lucruri care nu sunt, în explicațiile lui. Era ca un sistem medieval de ucenicie. Când el spunea învățătură, poate trăgeam eu concluzia greșită că se referea la sex. Poate că nu făceau sex până când nu creștea copilul. Până la urmă am decis că era mai bine dacă nu aflam.

— O căsnicie este împletită ca o sfoară, mi-a explicat Epiphany. Fiecare fir îl ține pe celălalt.

M-am uitat de la Truman la Epiphany și invers.

— Și voi? am întrebat eu. Și voi v-ați căsătorit când aveați doisprezece ani?

— În ani pământești, eu aveam treisprezece ani când m-am căsătorit cu Triolet, mi-a spus Truman. Deja eram bătrân. A fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Doamne, aveam nevoie de cineva ca ea care să mă țină în frâu pe vremea aceea. Și aveam nevoie și de cineva care să mă învețe despre sex, trebuie să spun, deși, la vârsta respectivă nu prea înțelegeam eu multe lucruri.

— Și Triolet…

— Ah, da și ea cu soțul ei înainte, care și el la rândul lui înaintea ei. Căsătoria noastră merge în vechime o sută nouăzeci de ani, de pe vremea când Raj Singh a întemeiat familia noastră. Sunt o funie lungă!

Acum îmi puteam imagina. Fiecare bărbat din împletitură avea câte două neveste, una mai bătrână cu douăzeci de ani și una mai tânără cu

douăzeci de ani. Fiecare femeie, la rândul ei, avea un soț mai tânăr și unul mai bătrân. Întregul ansamblu constituia într-adevăr ceva care ar fi putut fi considerat o funie, mergând pe firul timpului înapoi generații întregi. Dinamica interpersonală trebuia să fie, însă, foarte complicată.

Apoi mi-am dat seama de ce aveam această conversație.

— Dumnezeule, am exclamat, voi sunteți cât se poate de serioși în această privință. Deci vreți să spuneți că tânărul Carlos Fernando nu se joacă de-a curtea. El chiar intenționează să o ia în căsătorie pe Leah.

— Bineînțeles, a spus Epiphany. Este o surpriză, dar, în același timp, nu sunt deloc surprinsă. Este evident tot ce a plănuit Excelența Sa de la bun început. A lucrat pe sub nasul nostru și ne-a pus în fața faptului împlinit.

— Vrea să facă sex cu ea.

Epiphany s-a uitat mirată la mine.

— Păi, da, evident. Tu n-ai vrea? Dacă ai avea douăzeci… sau mă rog, doisprezece ani? Normal că te-ai gândi la sex. Nu te-ai gândi? E timpul ca Excelența Sa să aibă o profesoară.

A stat pe gânduri o vreme, apoi a continuat.

— Mă întreb dacă o fi bună cât de cât. Oamenii de pe Pământ… ea probabil nu a avut niciodată un profesor s-o învețe.

Acesta era un subiect despre care nu voiam să

discut. Mica noastră idilă pe Marte părea foarte îndepărtată și întregul corp mă durea numai când mă gândeam la ea.

— Sexul! Tinerii numai la el se gândesc, a intervenit Truman. Este un fapt sigur. Dar, cu toate astea, trebuie să spun că sexul este cel mai puțin important dintre legăturile care țin funia împletită strâns. Sfoara este o afacere în sine, domnule Tinkerman, asta ar trebui să știi. Excelenței Sale, Carlos Fernando, i se cere să facă o legătură bună, o sfoară trainică. Tradiția și termenii expliciți ai moștenirii sale sunt foarte clari în această privință. Nu sunt decât aproximativ cinci legături pe Venus care ar putea satisface cerințele familiei, dar el este înrudit prea aproape cu jumătate dintre ele pentru a se putea căsători. Toată lumea a speculat că se va căsători cui Telios Delacroix, care este destul de în vârstă să se căsătorească acum și nu este prea apropiată de el ca neam. Propunerea lui pentru doamna doctor... numai despre asta se vorbește pe tot Venusul.

Eu am sărit imediat:

— Vrei să spui că mariajul trebuie aprobat? Nu poate să se însoare cu oricine are el chef?

Truman Singh scutură din cap:

— Normal că nu poate! Tocmai ți-am explicat. Este o afacere, la fel cum este și grija pentru genele familiei pentru următoarea mie de ani. Normal că nu se poate însura cu oricine.

— Dar cred că acum ne-a dejucat tuturor planurile, a observat Epiphany. Au crezut că-l strâng cu ușa. Numai că nu s-au gândit niciodată că el va găsi o străină.

— Nu s-au gândit? Cine sunt „ei”?

— Niciodată nu le-a trecut prin cap să păzească porțile.

— Deci nu se poate însura cu ea, corect? am insistat eu. Fiindcă nu e din familia care trebuie. Nu e de nicio familie. E orfană. Știu eu, mi-a spus chiar ea. Institutul e singura ei familie.

Dar Truman a scuturat iar din cap.

— Cred că Epiphany are dreptate, a spus el. I-a dus pe toți de nas, trebuie să recunoaștem. Dacă nu e din vreo familie, dacă nu are zeci și sute de legături de căsătorii pe care toată lumea aici trebuie să le aibă înseamnă că nimeni nu poate găsi nimic împotriva ei.

— Din punct de vedere profesional, pun pariu că nu-i vor găsi niciun defect! a spus Epiphany. Și e orfană. Excelent. Pur și simplu excelent. Fără nicio legătură de familie. Pun pariu că el știa deja toate astea. A căutat mult până a găsit candidata perfectă.

A dat din cap, zâmbind.

— Și noi, care credeam că e doar un pămpălău, ca taică-său!

— Dar e îngrozitor, am sărit eu. Trebuie să fac ceva!

— Dumneata? Mă tem că ești prea bătrân

pentru doamna doctor…

Epiphany m-a studiat de sus în jos și de jos în sus.

— Ești un bărbat destul de bine făcut, totuși… dacă aș avea zece, douăzeci de ani mai puțin, m-aș uita mai bine la dumneata. Dar am verișoare de vârsta potrivită. Nu ești însurat, zici?

Dincolo de cartierul familiei Singh din sectorul Carbon, soarele se înălța pe linia orizontului, pe măsură ce orașul intra în emisfera luminoasă a planetei.

Nu am fost sigur că oferta lui Epiphany de a-mi găsi o fată fusese sinceră, dar nu era ce-mi doream eu, așa că am refuzat-o cât de politicos am putut.

Am plecat afară să mă reculeg. Sau cât de aproape de „afară“ se putea într-un oraș plutitor, unde gazul respirabil era în miriade de bule. Dar ce puteam face? Dacă ar fi fost o problemă tehnică, aș fi fost capabil să o rezolv. Însă era o problemă omenească și aici nu eram în domeniul meu.

De unde stăteam eu, puteam merge pe marginea lumii – balonul transparent de gaz, care păstra în el aerul respirabil și ținea afară dioxidul de carbon al lui Venus. Soarele era acoperit de ceața subțire, străvezie a unui nor rătăcit și înconjurat de o aură luminoasă aurie,

cu sori artificiali transportând date dintr-o parte în alta. Lumina răsăritului se revărsa peste vârfurile norilor. Ochii mă dureau de atâta lumină. Mi-am adus aminte de ochelarii de soare din buzunarul de la genunchi și i-am scos. I-am pus la ochi și am bătut ușor cu degetul în partea dreaptă până când lumina a fost din nou confortabilă.

Plutind în aer, cu litere mari ușor mai închise la culoare decât decorul, erau scrise cuvintele LEGĂTURĂ: STABILITĂ.

Mi-am întors capul, dar cuvintele rămaseră în câmpul meu vizual, schimbându-și culoarea în funcție de lumina de decor.

Deschisesem oare legătura de comunicare? Ochelarii nu aveau cum să fie un releu de satelit, fiindcă nu aveau destulă putere să treacă prin orbită. Oare Manta plutea pe undeva sub norii de sub noi?

— Salutare, salutare! am spus, vorbind în aer. Probă de ochelari?

Nimic.

Poate nu era audio. Am atins lentila dreaptă, mai întunecat, mai întunecat, beznă, apoi înapoi la transparență. Poate pe partea cealaltă? Am încercat să bat cu degetul în lentila stângă și în fața ochilor mi-a apărut un cursor.

După ce am mai încercat diverse lucruri, mi-am dat seama că reușeam un soi de text în codul Gandy. Mi s-a părut cam simplist, doar

text, dar probabil legătura era foarte slabă. Gandy era însă un cod standard, așa că am început să tastez: ALO ALO!

Mesajul LEGĂTURĂ: STABILITĂ și-a schimbat culoarea într-un verde deschis și imediat am văzut în fața ochilor un alt cuvânt. RECEPŢIE.

CINE – am tastat eu.

MANTA 7-a venit răspunsul. VEȘTI?

CF CERUT LH CĂSĂTORIE!

ȘTIUT – am primit răspunsul. ALTCEVA?

NU.

OK. TERMINAT.

Mesajul LEGĂTURĂ: STABILITĂ a revenit. O rețea de comunicație, în caz că voi avea nevoie. Dar nu știam cum putea să mă ajute.

M-am întors la examinarea bulelor de gaz. Acolo unde stăteam eu era un panou enorm, transparent, un pătrat cu latura de aproape zece metri. Eu mă aflam undeva în apropierea părții de jos a panoului, care se lega de coala alăturată printr-un fir subțire de carbon. Am apăsat cu degetul și am simțit cum se îndoaie ușor. Nu avea mai mult de un milimetru în grosime; era normal să nu îngreuneze orașul inutil. Am bătut cu podul palmei și am simțit vibrând, o rezonanță de câțiva hertzi, am estimat eu. Punctul slab al instalației era legătura dintre panouri: dacă panoul se mișca prea mult, putea sări din țâțâni.

Mulțumit cu rezolvarea unui mister tehnic, am

început să mă gândesc la ce-mi spusese Epiphany. Carlos Fernando trebuia să se căsătorească cu soția lui Telios Delacroix. Oricine ar fi fost, trebuie să fie fericită acum, că băiatul și-a făcut alte planuri: poate și ea vedea căsătoriile aranjate ca pe o capcană urâtă, cum gândea și el. Și totuși. Cine era ea și ce credea despre noul plan al lui Carlos Fernando?

Femeile de la pază fuseseră cât se poate de clare că nu puteam lua legătura cu tânărul sau cu Leah, dar nu aveam nicio interdicție de a vizita familia lui Telios Delacroix.

Casa lor părea un haos bine orchestrat de copii și adulți de toate vârstele, dar acum, că înțelegeam puțin sistemul social Venusian, părea să aibă cât de cât o noimă. Soția lui Telios Delacroix – cândva considerată viitoarea soție a Excelenței Sale Carlos Fernando – s-a dovedit a fi o femeie cu doar câțiva ani mai mare decât mine, cu un păr cărunt, tuns scurt. Mi-am dat seama că o mai văzusem undeva. La banchet, era femeia așezată lângă Carlos Fernando, despre care eu crezusem că este mama lui. S-a prezentat: Miranda Telios Delacroix. Apoi mi l-a prezentat și pe soțul ei, un bărbat scurt și îndesat, care avea cam în jur de șaizeci de ani.

— Am avea nevoie de un soț nou în casă, mi-a spus el. Când îmbătrânești nu mai poți conta pe copii, imediat se căsătoresc și își iau zborul.

În casă mai erau două fetițe, despre care

Miranda Delacroix mi-a spus că erau copiii lor. Erau tăcute, parcă voiau să dispară în pereți, zâmbeau frumos, dar cu capul aplecat spre podea, studiindu-mă printre genele plecate când mi-au fost prezentate. După ce atenția adulților s-a îndreptat în altă parte, am observat că amândouă mă studiau foarte atent. În urmă cu o zi, nici n-aș fi băgat de seamă.

— Ei, acum, ori veniți, stați cuminți și vorbiți, ori vă duceți la treburile voastre, le-a zis Miranda. Sunt convinsă că străinul este plictisit deja de foiala voastră ba înăuntru, ba afară.

Amândouă au început să chicotească și au dispărut în altă cameră, deși, din când în când, una sau cealaltă își băga capul pe ușă și se uita la mine, dispărând imediat dacă mă întorceam să mă uit.

Ne-am așezat la o masă joasă care părea a fi făcută din lemn de stejar. Soțul ne-a adus cafea și ne-a lăsat singuri. Cafeaua era făcută în stil indian, într-o ceașcă transparentă, în straturi cu lapte gros și dulce.

— Deci sunteți prietenul doamnei Hamakawa, a spus ea. Am auzit multe despre dumneavoastră. Nu vă supărați că vă întreb, dar ce relație este între dumneavoastră?

— Aș vrea să o văd, i-am răspuns.

— Și? s-a încruntat nedumerită.

— Și nu mi se dă voie.

Ea a ridicat uimită o sprânceană.

— Are femeile alea, bodyguarzii lui…

Miranda Delacroix a început să râdă.

— Înțeleg! Oh, micuțul meu Carii e atât de simpatic! Nu pot să cred că e gelos. Dar am impresia că de data asta chiar e îndrăgostit.

A bătut cu degetele în blatul mesei o vreme și mi-am dat seama că suprafața ei era încă unul din acele sisteme încastrate.

— Doamne, Carii nu este deocamdată stăpânul a tot și a toate și nu înțeleg de ce dumneavoastră nu puteți vedea pe cine aveți chef. I-am trimis un mesaj doamnei doctor Hamakawa că vreți să o vedeți.

— Vă mulțumesc.

Ea a făcut un semn amabil cu mâna. Mi-am dat seama că cel care ar fi urmat să-i fie soț, Carlos Fernando, soț era cam de aceeași vârstă cu fetele ei, poate chiar mergeau la școală împreună. Probabil ea îl cunoștea de când era bebeluș. Situația era puțin nedreaptă cu el – dacă ar fi să se căsătorească, ea ar avea toate avantajele și, pentru o clipă, i-am înțeles dilema. Apoi mi-am amintit că ea spusese ceva care mă surprinsese.

— Ați spus că încă nu e proprietar peste toate. Nu înțeleg obiceiurile dumneavoastră, doamnă Delacroix, dar vă rog să mă luminați. Ce vreți să spuneți prin „încă”?

— Păi, știți, desigur, că nu poate fi considerat major decât după căsătorie, îmi răspunse ea.

Întregul tablou a început să devină mai clar. Carlos Fernando își dorea cu disperare să poată controla totul și, pentru a putea, trebuia să se căsătorească.

— Și după ce se căsătorește?

— Atunci, poate primi moștenirea, bineînțeles. Dar, din momentul acela, familia va avea controlul asupra averii. Cu siguranță nu ai vrea să lași un tânăr de douăzeci și unu de ani să aibă în grijă întregul imperiu Nordwald-Gruenbaum! Ar fi un dezastru. Primul Nordwald știa asta. De aceea și-a căsătorit fiul în familia La Jolla. Așa a fost întotdeauna.

— Înțeleg, am spus.

Dacă Miranda Delacroix se căsătorea cu Carlos Fernando, atunci ea, și nu el, va avea controlul asupra averii Nordwald-Gruenbaum.

Femeia avea ani întregi de experiență, cunoștea politică și era familiarizată cu sistemul intern. El avea să fie copilul în această relație. El avea să rămână întotdeauna copilul în relație.

Miranda Delacroix avea toate motivele să se asigure că Leah Hamakawa nu se va căsători cu tânărul Carii. Era aliatul meu firesc.

Dar, de asemenea, ea și soțul ei aveau toate motivele să vrea să o omoare pe Leah Hamakawa.

Deodată gărzile care îl urmăreau peste tot pe Carlos Fernando nu-mi mai păreau chiar un moft. Oare cât de buni erau bodyguarzii? Pe

urmă mi-a mai trecut ceva prin cap: dacă ea sau soțul ei îi angajaseră pe pirați să tragă în caiacul meu? Ținta lor clară fusese Leah, nu eu. Știuseră că ea conducea un caiac, cineva le vindea informații. Dacă nu fusese Miranda Delacroix, atunci cine?

M-am uitat la ea cu alți ochi, dintr-odată plini de suspiciune. Ea m-a privit fără să se clintească.

— Evident, dacă doamna dumneavoastră, Leah, intenționează să accepte propunerea, cei doi vor trebui să înceapă o nouă familie. Ea va fi capul familiei, e de la sine înțeles, dar mă întreb…

— Dar i se va permite să-l ia în căsătorie? am întrerupt-o eu. Dacă ea hotărăște să se mărite cu el, oare nu e nimeni care s-o poată opri?

Miranda Delacroix a început să râdă.

— Nu, mă tem că micul nostru Carii și-a făcut planul cum trebuie. E neam de Gruenbaum, fără niciun dubiu. Nu există nicio bază legală pentru familii să conteste căsătoria; chiar dacă ea este o străină, el a făcut în așa fel încât nimeni să nu poată obiecta.

— Și dumneavoastră?

— Dar credeți că am încotro? Dacă Excelența Sa îmi va cere părerea, îi voi spune că nu este o idee bună. Dar sunt pe jumătate tentată să-l las, să vedem până unde va merge.

Și să renunțe la șansa de a deveni cea mai

bogată femeie din universul știut? Mă îndoiam.

— Credeți că o puteți convinge să renunțe? m-a întrebat ea. Considerați că aveți ceva să-i oferiți? Din câte înțeleg eu, nu aveți nimic. Sunteți angajat ca ajutor, un nomad al sistemului solar. Există vreun lucru pe lumea asta pe care să i-l oferiți în schimbul bogățiilor pe care i le pune Carii la picioare?

— Prietenie, i-am răspuns eu, dar suna jalnic chiar și în urechile mele.

— Prietenie! a exclamat ea sarcastic. Asta-i tot? Aș fi crezut că un bărbat din lumea de departe ar promite iubire. Cel puțin sunteți sincer și aveți respectul meu.

— Da, iubire i-aș oferi, am spus eu disperat.

— Iubire. Măi, să fie... Iubire, da, motivul pentru care străinii se căsătoresc, așa spun cărțile pe care le-am mai citit. Dar dumneavoastră nu păreți să înțelegeți. Aici nu e vorba de dragoste. Nici măcar despre sex, deși va fi din belșug, vă asigur, mai mult decât suficient să-l convingă pe micul Carii că începe să înțeleagă dragostea. Aici este vorba despre bani, domnule Tinkerman. Nu păreți să vă fi dezmeticit că vorbim nu despre dragoste, nu despre sex, nici despre familie, ci despre afaceri.

Leah a primit mesajul Mirandei Delacroix și m-a chemat în apartamentele ei. Femeile din gardă nu au părut prea încântate de situație,

dar fuseseră, după toate aparențele, instruite să asculte ordinele ei directe și două dintre ele, în uniformă roșie, m-au condus până la Leah.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai pățit la față? a întrebat ea când m-a văzut.

Mi-am dus mâna la obraz. Nu ardea, dar arsurile îmi lăsaseră porțiuni de piele roșie, descuamată. Am pus-o la curent cu distrugerea caiacului și salvarea sau, mai degrabă, răpirea mea de către pirați. Apoi i-am povestit despre Carlos.

— Mai uită-te o dată la cartea pe care ți-a dăruit-o. Nu știu de unde a luat-o, nici nu vreau să mă gândesc la cât costă, dar aș pune pariu că nu e un facsimil.

— Evident că nu e. Am aflat chiar de la el, mai târziu.

— Și nu pricepi că e o cerere în căsătorie?

— Ba da, un ou, o carte și o piatră. Foarte tradiționalist. Știu că tu crezi că eu sunt mereu cu capul în nori, dar eu înțeleg ce se petrece în jurul meu. Carii e un copil drăguț.

— E cât se poate de serios, Leah. Nu poți să te prefaci că nu înțelegi.

— Pot să iau singură o hotărâre, m-a concediat ea cu un gest al mâinii. Dar îți mulțumesc pentru grijă.

— Este mai complicat decât îți imaginezi. Ai cunoscut-o pe Miranda Delacroix?

— Bineînțeles.

— Ei bine, poate ar trebui să știi că vrea să te omoare.

I-am povestit despre suspiciunile mele că pirații fuseseră angajați să mă doboare crezând că sunt Leah.

— Cred că tu complici prea mult lucrurile și le vezi prea în negru, Tinkerman. Carii mi-a povestit despre pirați. Sunt un grup mic, izolat. Se plimbă pe sub nori și mai complotează din când în când, dar nu sunt un pericol pentru nimeni. Mi-a spus că, atunci când va pune mâna pe moștenire, se va ocupa de ei.

— Se va ocupa de ei? Cum?

— N-a zis cum, a răspuns ea ridicând din umeri.

Exact același lucru mi-l explicaseră și pirații – rebelii: Carlos Fernando are un plan, dar ei nu știu ce anume implică.

— Deci are planuri despre care nu vorbește.

— M-a tot întrebat despre terraformare, a zis Leah. Dar nu are nicio logică să încerci asemenea lucru pe Venus. Nu înțeleg ce e în capul lui. Poate sparge atmosfera de dioxid de carbon în oxigen și carbon, știu că are tehnologie să realizeze o asemenea operațiune.

— Are?

— Da, cred că erai acolo când a menționat. Distilatoare moleculare. Micro-mașini încărcate solar. Dar care ar fi scopul?

— Deci chiar vrea s-o facă.

— Se gândește serios... Dar nu văd sensul. Oxigen aproape pur la suprafață, la șaizeci sau șaptezeci de bari? Atmosfera respectivă ar fi chiar mai nocivă decât dioxidul de carbon. Și nici măcar nu ar rezolva efectul de seră; cu o atmosferă atât de densă, chiar și oxigenul devine un gaz de seră.

— I-ai explicat situația?

— Știa deja. Și orașele plutitoare nu ar mai pluti. La ora actuală, ei se bazează pe gazul din interior, aerul respirabil, care este mai ușor decât aerul de pe Venus, ca să-i țină sus. Dar, dacă transformi dioxidul de carbon în O_2 pur, orașele vor cădea ca bolovanii.

— Și totuși?

— Și totuși, lui nu pare să-i pese.

— Terraformarea va face Venus nelocuibilă, iar el știe asta. Deci ce are de gând?

— Habar n-am, a răspuns ea ridicând din umeri.

— Știu eu, i-am zis. Și cred că e timpul să avem o discuție serioasă cu prietenul tău, Carii.

Carlos Fernando era în camera lui de joacă.

O încăpere imensă. Casa familiei sale era construită la marginea balonului de sus, chiar lângă peretele orașului și un perete întreg din camera lui dădea înspre imensitatea de nori. Locul era ticsit de tot felul de lucruri. Grămezi întregi de seturi de piese interschimbabile de lego, cu module electronice în interior, care ar

putea construi clădiri complicate sau modele de nave spațiale sau avioane mai ușoare decât aerul, vehicule utilizate pe Venus, fără îndoială, o îngrămădeală de vase transparente conectate între ele prin niște tuburi, care împreună formau un proiect probabil neterminat, un monociclu aruncat într-un colț, cu pedalele mișcându-se în gol. Printre jucării mai erau piese de mobilier transparent. Am ridicat un scaun și era ușor ca o pană, abia îi simțeau greutatea. Acum știam din ce era făcut, fibre de diamant transformate într-o structură spumoasă, fractală. Diamantul era materia lor primă, fiindcă îl extrăgeau direct din atmosfera saturată de dioxid de carbon, fără materiale importate. Erau experți în diamant, lucru care îmi dădea fiori.

Când gărzile ne conduseră în cameră, Carlos se aflat lângă peretele cel mai îndepărtat de geamul dinspre nori, cu spatele la fereastră și la noi. Știa, fără îndoială, că urma să venim, dar când ne-a fost anunțată sosirea, nu s-a întors și a strigat cu spatele la noi:

— Poftește-i înăuntru, vin și eu imediat.

Am rămas singuri.

Carlos se învârtea în cerc pe loc și dădea din mâini în fața unui monitor enorm. Pe ecran zburau nave spațiale tridimensionale, viu colorate, într-un labirint complicat al unui oraș proiectat după modelul Escher, cu turnuri conectate prin podețe și contraforturi. Vederea

se schimba urmărind unele nave și ascunzându-se de altele.

Din când în când raze roșii săreau prin ecran, când Carlos trăgea în unele nave care explodau în sute de culori, în timp ce el striga cât îl ținea gura „Te-am prins!” și „Mori, câine!”.

Dansa prin cameră, iar jocul îi implica probabil întregul corp. După un timp am început să cred că uitase de prezența noastră.

M-am uitat de jur-împrejur.

Așezat pe o platformă căptușită la nici doi metri de ușa pe unde intrasem, un leu se uita la mine cu ochi aurii. Era mai mare decât mine. Lângă el, cu capul odihnindu-se pe labele din față, stătea o leoaică, uitându-se tot la mine, cu ochii pe jumătate deschiși. A dat din coadă o dată; de două ori. Coama leului era atât de mare și înfoiată, că trebuie să fi fost spălată cu un șampon special și uscată cu foenul.

A deschis botul și a căscat, apoi s-a lăsat pe o parte, fără să-și ia ochii de pe mine.

— Sunt inofensivi, m-a liniștit Leah. Băiat-de-băiat și Chiloței. Animale de companie.

Chiloței – femela, m-am gândit – s-a întins și a pus o labă pe după gâtul masculului. Apoi i-a aplecat capul spre ea și a început să-l lingă.

Începusem să am sentimentul că viața lui Carlos Fernando era complet diferită de viața tuturor oamenilor pe care îi cunoscusem vreodată.

Pe pereții din apropierea locului unde se juca băiatul se aflau mai multe ecrane. Pe unul din stânga mea se vedea un fel de problemă de aritmetică pe jumătate rezolvată. Lucra la un lanț de diferențiere și îl abandonase pe la jumătate, unde probabil se împotmolise ori se plictisise. Pe celălalt ecran se afla o schemă a structurii atmosferice de pe Venus. Să fi fost teme pentru la școală? M-am uitat cu mai multă atenție. Dacă erau teme, atunci Carlos era mult mai interesat de geografie decât de matematică; harta era acoperită cu note și câteva ferestre deschise în care se găseau explicații detaliate. Am făcut un pas înainte și am citit atent.

Subit, ecranul s-a făcut negru.

M-a întors și am dat cu nasul de Carlos Fernando, care avea o mutră îmbufnată.

— Astea-s treburile mele, mi-a spus el și, până să ajungă la cuvântul „mele”, vocea i se transformase într-un chițăit.

S-a întors către Leah și expresia chipului i se schimbat, dar nu reușeam s-o citesc. M-am gândit că, dacă ar fi fost după el, m-ar fi dat afară din cameră în șuturi, dar nu voia să o supere pe Leah, pe care trebuia s-o aibă de partea lui deocamdată.

— Ce caută ăsta aici? a întrebat-o.

Ea se uită la mine și a ridică din sprâncene, întrebător.

Aș fi vrut și eu să știu ce căutam, dar eram în povestea asta până la urechi, deci trebuia să vorbesc.

Am făcut câțiva pași până la fereastra dinspre nori și am privit în zare. De acolo puteam vedea un alt oraș, care părea albastru din cauza distanței, ca un balon de jucărie pe orizontul auriu.

— Mediul de pe Venus e unic, am spus eu. Și, dacă stai și te gândești, totul se datorează strămoșului tău, Udo Nordwald.

— Mersi. Adică, în fine, bănuiesc că trebuie să-ți mulțumesc, mă bucur că îți place orașul nostru.

— Toate orașele. Este o realizare extraordinară. Mintea genială care trebuie să fi imaginat totul, să fi proiectat primul oraș plutitor, să fi gândit întreaga planetă ca un rai, un loc unde să poată locui milioane de oameni. Sau chiar miliarde – cerurile sunt departe de a fi pline. Într-o bună zi, poate chiar trilioane.

— Mda, răspunse el. Cred că e o chestie…

— Este spectaculos.

M-am întors cu fața spre el și l-am privit direct în ochi.

— De ce vrei să distrugi toate astea?

— Poftim? a întrebat Leah.

Carlos Fernando mă privea cu gura deschisă și a dat să spună ceva, după care s-a răzgândit și a tăcut. S-a uitat în podea, apoi într-o parte și în

cealaltă.

— Eu... ăăă... a bâiguit apoi n-a mai spus nimic.

— Știu care e planul tău, i-am zis. Micromașinile tale vor converti dioxidul de carbon în oxigen. Când atmosfera se va schimba, orașele vor cădea. Nu vor mai fi mai ușoare decât atmosfera și nu vor mai pluti. Iar tu știi toate astea, nu-i așa? Vrei s-o faci. Cu bună știință.

— Dar nu va putea, a intervenit Leah. Nu va funcționa. Carbonul...

Dar i s-a tăiat vocea. Apoi a reluat:

— Diamant. Va transforma excesul de carbon în diamant.

M-am întins și și am apucat o masă făcută din spumă.

Cântărea câteva grame.

— Nanoinginerie. Distilatorul molecular despre tocmai mi-ai zis... Cineva a spus odată că singura problemă cu Venus este că suprafața ei e prea fierbinte. La altitudinea noastră e bine, aerul este la fel de subțire ca pe Pământ. Problema e că suprafața se află mult sub nivelul mării. Dar, pentru fiecare tonă de atmosferă pe care mașinile tale moleculare o transformă în oxigen, vei obține un sfert de tonă de carbon pur. Și atmosfera e de o mie de tone pe metru pătrat.

M-am întors spre Carlos Fernando care tot nu

apucase să scoată vreo vorbă. Tăcerea lui spunea totul.

— Mașinile tale transformă carbonul în fibre de diamant care se ridică de la suprafață. Ai de gând să construiești o nouă suprafață, complet artificială. O platformă undeva într-un loc frumos, la cincizeci de kilometri deasupra solului, unde aerul va fi respirabil.

Atunci, Carlos și-a regăsit vocea.

— Da, a răspuns el. Tata a venit cu mașinile, dar ideea de a le folosi pentru a crea un înveliș de jur-împrejurul planetei a fost a mea. În întregime. O idee excelentă, nu? Nu crezi că e o idee strălucită?

— Nu poți să stăpânești cerul, i-am zis, dar poți stăpâni pământul. Însă trebuie să construiești acest pământ. Și toate orașele se vor prăbuși. Nu va mai exista niciun oraș disident, pentru că nu vor mai fi orașe. Tu vei fi proprietarul absolut. Toată lumea va trebui să vină la tine.

— Exact, a întărit Carlos cu un zâmbet mulțumit, prostesc. Deșteaptă treabă, nu?

Trebuie să-mi fi văzut expresia feței, fiindcă a sărit.

— Hai, lasă-mă, ca și cum ar face ăștia ceva! Orașele alea revoluționare nu sunt altceva decât o adunătură de nemulțumiți și pirați.

Leah făcuse ochii mari. S-a întors spre ea:

— Hei, de ce nu? Dă-mi un motiv pentru care

să nu fac chestia asta. Oamenii ăia nici n-au ce căuta aici. A fost numai ideea strămoșului meu asta cu orașele plutitoare. Și ei au dat năvală, i-au furat ideea, acum le-o fac și eu. Va fi mai bine cum vreau eu.

Și apoi, privindu-mă.

— Bine, mi-ai mirosit planul. Nu-i nicio problemă, totu-i în regulă, ești mai isteț decât credeam, recunosc. Acum, trebuie să-mi promiți că nu mai spui la nimeni, OK?

Eu am dat din cap.

— Pleacă de-aici!

S-a uitat iar la Leah.

— Doamnă doctor Hamakawa…

S-a așezat într-un genunchi și, cu privirea în pământ, a întrebat-o:

— Te rog! Vrei să te căsătorești cu mine?

Leah dădea din cap în semn că nu, dar, cum el se uita în jos, nu o putea vedea.

— Îmi pare rău, Carlos, i-a răspuns. Îmi pare rău!

Era doar un copil, într-o cameră plină de jucării, încercând să convingă niște oameni mari să vadă lucrurile așa cum le vedea el. În cele din urmă și-a ridicat spre ea ochii plini de lacrimi.

— Te rog. Vreau să te căsătorești cu mine. Îți dau orice, poți avea tot ce-ți dorești. Îți dau averea mea întreagă, planeta, tot!…

— Îmi pare rău, repeta Leah. Îmi pare rău!

Carlos a întins mâna și a luat ceva de pe podea – o navă spațială de jucărie – s-a uitat la ea, prefăcându-se dintr-odată foarte interesat. A pus-o pe masă și a luat alta, apoi s-a ridicat în picioare evitând să dea ochii cu noi. Și-a tras nasul, s-a șters la ochi cu dosul palmei – uitând că are o jucărie în mână, încercând să pară tare, rece, ca și cum noi nu am fi observat că se smiorcăia.

— OK, a zis. Nu puteți pleca nicăieri, sper că v-ați dat seama până acum. Tipul ăsta știe deja prea mult și planul poate fi pus în aplicare numai dacă e secret. Ca să nu se prindă disidenții ce îi așteaptă. Va trebui să rămâneți aici. Vă țin cu forța, vă… vă… nu știu ce-o să fac. Văd eu.

— Nu, am răspuns. Pentru Leah este periculos să rămână aici. Miranda deja a încercat să angajeze pirații să o omoare, când eram cu caiacele. Trebuie să plecăm.

Carlos s-a uitat la mine ca la un idiot și a izbucnit sarcastic:

— Miranda?! Glumești. Eu am fost cel care i-a angajat pe pirați. Eu! Am crezut că te omoară sau te iau cu ei și nu te mai aduc înapoi. Ar fi fost un lucru excelent.

Apoi s-a întors iar către Leah.

— Te rog frumos, zi „da”! Vei fi cea mai bogată ființă de pe Venus. Vei fi cea mai bogată persoană din sistemul solar. Tot ce e al meu va

fi al tău, vei putea face tot ce-ți poftește inima.

— Îmi pare rău, a spus ea pentru a nu știu câta oară. E o ofertă care mă flatează, dar trebuie să o refuz.

Din partea cealaltă a camerei și-au făcut încet apariția gărzile lui Carlos. Probabil avea un sistem secret de a le chema. Camera se umplea de femei cu puștile scoase, dar încă neîndreptate spre noi.

M-am dat în spate spre fereastră și Leah a venit lângă mine.

Orașul se rotise ușor, iar soarele strălucea acum prin fereastră. Mi-am pus ochelarii de soare la ochi.

— Ai încredere în mine? am întrebat-o în șoaptă.

— Normal, mi-a răspuns ea, în tine am întotdeauna încredere.

— Vino lângă mine!

LEGĂTURĂ: STABILITĂ a clipit în colțul ochiului.

Am întins mâna și, ca din întâmplare, am tastat pe lentilă SOS MANTA SOS.

Cealaltă mână am dus-o la spate și, încercând să par cât mai relaxat, am împins geamul și l-am simțit cum se ondulează.

RECEPȚIONAT, a venit răspunsul.

Împinge. Împinge. Era o chestiune de ritm. Când am găsit frecvența de rezonanță a panoului, am început să împing tot mai tare,

mai cu putere, ca pe un scrânciob sau ca atunci când faci dragoste.

Am întins mâna și am apucat-o pe Leah, împingând și mai tare în geamul din dreapta mea. Mă împingeam cu toată greutatea și panoul se înclina vizibil de la presiune. Fereastra începuse să vibreze acum, ca la cutremure. Cu fiecare legănare, geamul se curba și mai mult în afară.

— Ce faci acolo? a țipat Carlos. Ai înnebunit?

Partea de jos a geamului s-a curbat până când a ieșit din ramă.

În aer s-a simțit un miros de acid și de sulf. Gărzile se repeziră asupra noastră, dar, după cum speram, nu îndrăzneau să folosească puștile, de teamă să nu nimerească în geam și să-l demoleze complet.

Fereastra scârțâia și se întindea, dar încă ținea, fiind prinsă și în alte locuri. Rămăsese blocată, dar se formase o deschizătură verticală între sticlă și ramă. Am strâns-o pe Leah lângă mine și m-am aruncat în spate pe fereastră, strecurându-mă prin deschizătura formată și împingând să lărgesc locul cât mai mult posibil.

În cădere, am sărutat-o ușor pe gât.

S-ar fi putut desprinde de mine, dar nu a făcut-o.

— Ține-ți respirația și închide ochii strâns, i-am șoptit în timp ce cădeam în gol, în vid, și, cu ultima suflare, i-am spus: Te iubesc.

Nu mi-a răspuns. Fire practică, nu-și consuma aerul când știa că în jurul ei era numai acid. Dar mi-am imaginat că îmi răspunde: „Și eu te iubesc.”

Cu mâna liberă, am tastat MANTA. AJUTOR. URGENT.

Și am căzut.

— Nu era numai o chestie de sex, a spus. Asta n-am înțeles noi.

Eram în navă, acoperiți cu unsoare scârboasă, dar, practic, nevătămați. Pirații făcuseră o minune și ne pescuiseră în picaj. Aveam informația care le trebuia lor, iar ei, drept recompensă, ne scoteau de pe Venus, înapoi în spațiul întunecat și rece dintre planete.

— E vorba despre bani și despre dreptul la proprietate.

— Ba normal că e vorba despre sex, doar suntem oameni, a zis Leah. Totul are legătură cu sexul. Întotdeauna. Crezi că nu e tentant pentru o femeie să se căsătorească cu un copil? Să-l modeleze cum vrea ea? Gândește-te! Normal că e vorba despre sex. Sex și putere. Banii? Sunt doar o scuză.

— Dar tu nu ai fost tentată, am replicat eu.

Ea s-a întors și m-a privit serios în ochi o vreme, apoi mi-a răspuns.

— Firește că am fost.

A oftat și chipul i-a redevenit distant și

impenetrabil.

— Mai mult decât vei ști vreodată.

Kage Baker - Cărțile

Una dintre cele mai prolifice noi scriitoare apărute în ultima perioadă a anilor ’90, **Kage Baker** a publicat prima dată în 1997, în revista *Asimov’s Science Fiction,* și a devenit curând unul din cei mai activi și mai populari colaboratori, cu povestirile ei subtile și acaparante, ai căror eroi sunt angajații Companiei, o agenție de călătorie în timp. Mai târziu, a început o altă serie de povestiri, într-unul din cele mai excentrice și mai fanteziste decoruri din literatura de acest gen. Textele ei au apărut și în *Realms of Fantasy, Sci Fiction, Amazing* și în multe alte reviste.

Primul său roman din seria *Compania,* intitulat *In the Gardens of Iden,* a fost publicat în 1997 și a devenit imediat unul dintre cele mai citite și apreciate romane ale anului. Au urmat și altele din această serie, *Sky Coyote, Mendoza in Hollywood, The Graveyard Game, The Life of the World to Come, The Machine’s Child* și *The Sons of Heaven,* precum și primul ei roman fantasy, *The Anvil of the World.* Multele povestiri pe care le-a scris au apărut în volume ca *Black Projects, White Knights, Mother Aegypt and Other Stories, The Children of the Company, Dark Mondays, Gods and Pawns.* Cele mai recente cărți ale sale sunt *Or Else My Lady Keeps the Key,* despre adevărații pirați din Caraibe,

romanul fantasy *The House of the Stag,* romanul SF *The Empress of Mars,* romanul pentru adolescenți *The Hotel Under the Sand, The Bird of the River* și ultimul volum din seria *Company,* intitulat *Not Less than Gods.*

Nell Gwynne's Scarlet Spy va fi, probabil, ultima ei carte publicată. Tânăra Baker a avut parte de o moarte tragică în anul 2010.

A fost nu numai scriitoare, ci și actriță și regizoare la Living History Center. A predat engleza elisabetană, a organizat la „târguri renascentiste" – toate aceste calități intelectuale ale sale regăsindu-se în povestirea din antologia de față, plină de farmec și nostalgie blândă despre cum viața merge mai departe, chiar și după sfârșitul lumii.

Pe vremea aceea – înainte ca lucrurile să se îndrepte – eram nevoiți să ne ducem mult mai departe de-a lungul coastei. Oamenii încă nu erau obișnuiți cu noi.

Dacă stai să te gândești, probabil că arătam destul de bizar pentru ei când am apărut pentru prima dată. Treizeci de trailere pline cu artiști ambulanți disperați, murdari, obosiți și flămânzi, după ce ne luptaserăm să traversăm ținuturile, de la locul unde ne aflam atunci când se dusese totul de râpă. Nu-mi amintesc cum se întâmplase asta, fiindcă nu eram încă născut.

Spectacolul nostru era, pe atunci, un fel de

bâlci de modă veche, unde învățai diverse lucruri. Călătoream din loc în loc, ne opream și dădeam spectacole la care lumea venea să afle cum fusese pe vremuri, acum pare o ciudățenie, dar în acele timpuri… cum e cântecul ăla? Ăla cu oamenii care sar spre stele? Și toată lumea chiar credea că o să sărim cu toții în sus și ajungem la stele. Unchii și mătușile mele făceau spectacolul pentru ca lumea împrăștiată prin toată galaxia să poată să vadă cum se țesea pe vremuri, cum se făceau lumânările. Bănuiesc eu că acum sună cumva ironic.

Dar pe urmă a trebuit să schimbăm spectacolul, pentru că… păi, în primul rând nu mai puteam folosi Arena de turnir, fiindcă aveam nevoie de caii mari să tragă rulotele. Și unchiul Buck nu mai făcea nicio brânză cu dragonii lui cu ochi de pietre colorate, fiindcă cine să mai cumpere genul ăsta de jucărie? Și oricum, era prea ocupat să pună potcoave la cai. Deci toți unchii și mătușile s-au adunat, s-au sfătuit și au refăcut spectacolul cum este acum, la modul că ajungem într-un oraș cu spectacolul și oamenii vin să ne vadă și pe urmă ne lasă o vreme să stăm la ei pentru că au nevoie să le mai facem diverse lucruri de care au nevoie.

Eu am început ca o legătură de scutece într-unul din numerele de pe scenă. Deși nu-mi amintesc de acea perioadă. Dar îmi aduc aminte de mai târziu, când eram în nu știu ce

piesă cu o poveste de dragoste, unde purtam o pereche de aripi și alergam în fundul gol pe scenă ca să trag cu un arc de jucărie într-o fată. Arcul și săgeata aveau sclipici pe ele. Sau altă dată am făcut-o pe piticul. Eu nu eram pitic, noi aveam numai un pitic în trupă și era o femeie, mătușa Tammy, a murit între timp. Doar că aveam un număr cu un cuplu de pitici dansând și ea avea nevoie de un partener, deci m-au îmbrăcat într-un frac negru și joben.

Dar, între timp, tata se îmbolnăvise și murise, deci mama se mutase de-acum în același trailer cu mătușa Nera, care făcea oale și urcioare și din astea. Cu ea stătea nepotul ei Myko. Oamenii zic că, mai târziu, Myko avea s-o ia razna, dar nu e adevărat. Omul era puțin speriat de viață, atâta tot. Mătușa Nera părăsise caravana la un moment dat, după ce lucrurile se împuțiseră, ca să se ducă să vadă ce se alesese de familia ei – oamenii stăteau la oraș –, însă nu se alesese cu nimic, erau toți morți, în afară de un bebeluș. Așa că a luat bebelușul cu ea și s-a întors la noi. Zicea că Myko era prea mic să-și amintească, numai că eu cred că-și amintea ceva-ceva.

Noi și cu Sunny, care locuia cu mătușa Kestrel în rulota vecină cu a noastră, am crescut împreună. Mătușa Kestrel era jongleură în spectacol, Myko zicea că e super și voia să devină copil jongleur. Deci s-a dus la mătușa

Kestrel să-l învețe. Sunny deja era expertă, cât căscase gura la maică-sa în fiecare zi de când făcuse ochi, și putea să învârtească bețe sau mingi și putea face și poanta cu mărul și toate cele. Myko a venit cu ideea ca el și Sunny să facă un număr de jonglerie cu copii. Eu m-am pus pe plâns până au zis că pot să vin și eu cu ei, doar că trebuia să învăț să jonglez și, ce să zic... mai bine stăteam în banca mea. Chiar de la primele încercări mi-am dat cu un băț peste gură și mi-am scos un dinte. Altul nou a crescut abia când am făcut șapte ani, așa că am stat ca prostul cu gura știrbă încă trei ani. Între timp am învățat să jonglez destul de bine, eram la paradă și aruncam cu flăcări în aer.

Dar asta a fost după ce am mers la audiție. Myko s-a dus la mătușa Jeff și s-a smiorcăit până ne-a făcut niște costume. Myko avea o jiletcă neagră și o sabie de jucărie și o mască. Eu aveam un costum de clovn cu guler cu pliuri, ca un fluturaș. Sunny a primit o rochie de prințesă. Ne-am pus numele de Minitronii. De fapt, Myko a fost cu numele. Nu știu ce credea el că înseamnă minitronii, dar suna foarte bine. Myko și cu mine trebuia să fim îndrăgostiți de prințesă și ea nu se putea hotărî pe care dintre noi să-l aleagă, deci noi ne apucam să facem tot felul de scamatorii s-o vrăjim, doar că ea era mai bună decât noi doi la un loc și atunci nu ne mai rămânea altceva decât să ne duelăm. Unde

eu pierdeam și muream de inimă rea, pe urmă prințesei îi părea tare rău și îmi punea un trandafir de hârtie pe piept. Atunci eu săream în sus și făceam o plecăciune în fața publicului și fugeam de pe scenă, fiindcă următorul număr era unchiul Monty cu papagalii.

Când am împlinit eu șase ani, deja eram profesioniști și ne dădeam mari în fața celorlalți copii, fiindcă noi eram singurii care aveau un număr al lor în program. Deja jucaserăm în șase orașe. Acela a fost anul când unchii și mătușile au hotărât să meargă cu caravana în josul coastei, hăt, până la marginea marelui deșert.

Înainte de nenorocire, acolo fusese un oraș mare. Chiar dacă nu mai găseam destui oameni cât să punem de-un spectacol, tot aveam șanse să dăm peste tot felul de vechituri de care să ne folosim.

Am ajuns în oraș cu bine și fără să ne împuște nimeni. Un miracol, dacă stai și te gândești, pentru că acolo nu mai trăiau decât oameni bătrâni și oamenii bătrâni, de obicei, te împușcă de nu te vezi dacă au arme, și ăștia aveau. Alt lucru extraordinar a fost că orașul era *imens* și când spun „imens” înseamnă că așa ceva n-am mai văzut, mergeam pe străzi cu capul dat pe spate și căscam gura la turnurile alea care se înălțau tot mai sus și mai sus în cer. La unele dintre ele nici nu se vedea vârful că era învelit în ceață. Erau toate numai oglinzi și sticlă și

bolți și cupole și fețe încruntate în piatră care se uitau la tine în jos.

Dar bătrânii nu locuiau în oraș. Aveau case chiar pe plajă, pentru că, pe măsură ce înaintai spre inima orașului, era tot mai mult nisip. Deșertul mânca din el puțin câte puțin în fiecare an. De aia plecaseră toți tinerii. Nu mai aveai unde să cultivi nimic. Bătrânii mai rămăseseră pentru că își cumpărau de mâncare în borcanele și conservele de la magazine și oricum le plăcea acolo, că era cald. Dar ne-au spus că nu aveau să le dea și altora. Unchiul Buck le-a spus că noi vrem doar să ne dea voie să intrăm în turnurile lor goale să luăm țevile de cupru, cablurile și alte lucruri pe care să le cărăm cu noi. Ei n-au avut nimic împotrivă și-au lăsat puștile jos și ne-au lăsat să facem tabără.

Pe urmă am aflat că spectacolul trebuia să fie matineu, fiindcă toată lumea se ducea la culcare la ora la care noi ieșeam de obicei. Mâncătorul de foc era tare nervos fiindcă nimeni nu avea să vadă mare lucru din numărul lui ziua în amiaza mare. Până la urmă a fost bine, pentru că a doua zi a fost înnorat. Vârfurile turnurilor nu se vedeau deloc. Chiar era atât de întunecat, încât a trebuit să aprindem torțe de jur-împrejurul maidanului unde făcuserăm scena.

Bătrânii ieșeau unul câte unul din clădirea lor de apartamente și se așezau pe scaunele pe

care le puseserăm noi, apoi a trebuit să amânăm începutul spectacolului fiindcă îi apucase frigul și s-au întors târșa, târșa înapoi în bloc să-și ia haine groase. Într-un final am început și totul a mers destul de bine, având în vedere că unii dintre ei erau orbi de-a binelea și stăteau lângă alți moși care le povesteau cu voce tare ce se întâmplă pe scenă.

Le-a plăcut de mătușa Lulu și câinii ei dresați și le-a mai plăcut numărul unchiului Mannie, care a ridicat un Volkswagen. Noi, copiii, știam că toate lucrurile grele, precum motorul, fuseseră scoase și nu mai era decât caroseria, dar ei nu știau. Au aplaudat numărul de magie al unchiului Derry, deși moșii care le povesteau orbilor au făcut gălăgie pe tot parcursul spectacolului și îi distrăgeau atenția. Înjura în barbă și își învârtea o țigară când s-a întors în spatele scenei.

— Gloată necivilizată, măi, copii! ne-a spus el aprinzându-și țigara de la una dintre torțe. Voi să nu-i luați în seamă și să vă concentrați pe ce aveți de făcut.

Dar noi eram copii și puteau să urle toți oamenii mari la noi, că n-aveam nicio problemă, deci ne-am luat coșurile cu instrumente și am alergat pe scenă și ne-am început actul. Myko tropăia în sus și în jos, învârtindu-și sabia și urlând cum e el Captainio cel curajos și de temut. Eu aveam o ghitară de jucărie pe care o

zdrăngăneam în timp ce mă prefăceam că mă uit la lună, povestind cum eram eu un biet visător îndrăgostit de o prințesă. A apărut și Sunny, care a dansat ca o prințesă. După care am jonglat o vreme, totul bine și frumos. Singurul moment când m-am pierdut cu firea a fost când am aruncat o privire spre public și pentru o fracțiune de secundă am văzut lumina flăcărilor pe care le aruncam eu reflectată în lentilele ochelarilor sau în ochii orbi. Dar n-am scăpat nicio torță pe jos.

Cred că și Myko era afectat, fiindcă se vedea din felul în care se uita cu ochii holbați din masca lui că devenea din ce în ce mai nervos. Când am ajuns la duel, aproape de final, m-a lovit nițel cam tare, cum făcea de obicei când nu era în apele lui, mi-a ars una peste degete, de chiar am scos un „au”, dar publicul n-a auzit. Când era el în niște toane ale lui, parcă i se scula părul de pe cap, era ca o pisică din aia care se încordează și te scuipă și îi sare muștarul din nimic. Câteodată îl mai întrebam ce are. El ridica din umeri și zicea că-i pare rău. O dată a zis că l-a apucat fiindcă viața era plictisitoare în draci.

Întorcându-mă la ziua aceea, mi-am cântat cântecul și am murit de dragoste neîmpărtășită, *zdrang* pe jos, în costumul meu de bufon. Am simțit-o pe Sunny cum vine la mine și îmi pune trandafirul pe piept și – o să-mi amintesc câte

zile oi avea – o bătrână îi țipa unui bătrân.

— ...și acum fetița îi dă o garoafă.

La care moșul a strigat:

— Ce? I-a dat o girafă?

— La naiba, Bob. O GAROAFĂ!

Atunci am murit, că așa era piesa. Încă mai chicoteam când Myko și Sunny m-au ridicat pe picioare, ne-am înclinat și am fugit de pe scenă. În culise, au început și ei să râdă. Țopăiam și râdeam, încurcându-l pe unchiul Monty, care își trăgea papagalii cu colivii cu tot, pe scenă.

Când ne-am săturat de râs, Sunny a zis:

— Așa... și acum ce facem?

Bună întrebare. De regulă, spectacolul era noaptea, deci, de obicei, după ce ne terminam numărul, ne întorceam la trailerele noastre, ne scoteam costumele și mamele noastre ne dădeau să mâncăm și ne trimiteau la culcare. Nu mai jucaserăm matineu până atunci. Stăteam acolo și ne uitam unul la altul până când lui Myko i s-a aprins brusc o scânteie în ochi.

— Hai să explorăm Orașul dispărut al nisipurilor, a zis el cu vocea aia a lui care te făcea să crezi că ideea care îi trecea prin cap atunci era cel mai tare lucru de pe lume. Imediat Sunny și cu mine am sărit, gata de aventură. Deci ne-am strecurat afară din spatele scenei tocmai când unchiul Monty striga să răgușească la papagalii lui și, câteva clipe

mai târziu, mergeam pe strada aia nesfârșită, cu case aplecate peste noi de o parte și de alta, înalte de parcă locuiau uriași în ele.

Însă nu erau uriași, fiindcă scria pe ele cu litere mari, clare că erau ale cutărui concern și ale băncii cutare sau bursei nu știu care. Totuși, dacă ne-am fi trezit cu un uriaș că apare de după colț și se uită la noi, nu ne-am fi mirat. În afara orașului bătea un vând sărat și rece de la mare și nisipul fugea sâsâind pe la picioarele noastre ca niște fantome târâtoare, dar între blocurile pustii de acolo era o liniște imensă. Doar pașii noștri mărunți răsunau speriați pe străzi.

Ferestrele erau prea înalte și nu se vedea nimic înăuntru, când lui Myko i-a venit ideea să mă urc pe umerii lui, poate văd ceva. El tot îi dădea înainte că sigur găsim vreun birou cu un schelet pe un scaun și cu căștile pe urechi, dar nu am văzut așa ceva; oamenii nu muriseră *instant* când se întâmplase nenorocirea. Mama spunea că fiecare simțea când se îmbolnăvește și se ducea acasă, se încuia înăuntru și aștepta să vadă dacă scapă sau nu.

În orice caz, Myko s-a plictisit în cele din urmă și a început un joc în care el se repezea pe scări în sus la fiecare bloc unde ajungeam, bătea cu mânerul sabiei în ușă și urla:

— Poliția civilă! Deschideți sau spargem ușile!

Și zgâlțâia ușile, însă totul fusese încuiat în

urmă cu mulți ani. Unele din uși erau atât de solide, încât nici măcar nu se clinteau când trăgeam de ele, și sticla era prea groasă s-o spargem.

După ce am făcut treaba asta la vreo trei blocuri, de eu și cu Sunny începuserăm să ne uităm unul la altul ridicând din sprâncene, gen „Îi spui tu că jocul ăsta devine plictisitor sau îi spun eu?”, la un moment dat s-a întâmplat ceva extraordinar: una dintre uși s-a deschis încet în interiorul unei clădiri și l-a tras și pe Myko, care stătea agățat de clanță. S-a trezit în hol sau ce era acolo, când ușa se închisese în urma lui. Stătea și se uita la noi prin geam și noi ne uitam la el. Eu muream de frică, fiindcă mă gândeam că trebuie să fugim înapoi să-l luăm pe unchiul Buck și pe mătușa Selene cu ciocanele lor ca să-l scoatem pe Myko, adică o băgasem pe mânecă.

Dar Sunny a împins ușa și s-a deschis din nou. Dacă am văzut că ea intră, m-am dus și eu. Stăteam toți trei acolo și ne uitam de jur-împrejur. La intrare, era un birou și un ghiveci cu un copac uscat în el, iar în spate se afla un perete de sticlă cu o ușă, care ducea și mai departe în clădire. Myko a început să rânjească:

— Aici este prima cameră a Mormântului Comorii din Orașul Dispărut! Tocmai am ucis un scorpion uriaș, iar acum avem de învins o

armată de zombi pentru a ajunge la a doua cameră!

Și-a scos sabia și s-a repezit urlând spre ușa care ducea mai departe, a împins-o și ea s-a deschis fără zgomot. Noi, pe urmele lui. În a doua cameră era mult mai întuneric, dar încă suficient de multă lumină cât să poți citi semnele de pe pereți.

— E o bibliotecă, a spus Sunny. Uite, aveau și ediții populare.

— *Ediții de masă*, a zis Myko cu ochii sclipind de încântare.

Recunosc, și eu eram la fel de agitat. Văzusem o grămadă de cărți la viața noastră, normal. Era una plictisitoare, cu copertele refăcute, pe care mătușa Maggie o folosea ca să învețe pe toată lumea să citească. Pe urmă, fiecare om mare pe care îl cunoșteam noi avea una sau două sau chiar un braț de cărți ieftine, ascunse în cutii sau în lăzi sub pat și seara, la lumina lămpii, le scoteau și le citeau copiilor din ele, dacă fuseseră cuminți.

Mătușa Nera avea câteva cărți în ediții dintr-astea populare și le citea din ele copiilor. Când Myko era mic, cititul era singurul lucru care îl oprea din urlat. Știam pe dinafară totul despre ultimul unicorn și copiii din Narnia și mai era o poveste lungă rău despre niște băieți care trebuiau să ducă un inel să-l arunce într-un vulcan și eu mereu adormeam până ajungeau

ei, și încă una, tot de nu se mai termina, despre o familie țăcănită care locuia într-un castel imens, dar era în trei volume și mătușa Nera nu le avea decât pe primele două. Nu mai era nicio șansă, vreodată, să găsească al treilea volum, acum când totul se dusese pe apa sâmbetei. Cărțile de literatură erau foarte rare, foarte vechi și paginile îngălbenite se fărâmițau dacă nu erai atent.

— Tocmai am găsit toate cărțile din *univers!* a strigat Myko.

— Nu fi prost! i-a răspuns Sunny. Cineva probabil că le-a luat de aici acum mulți ani.

— A, da?

Myko s-a întors pe călcâie și s-a afundat și mai adânc în întuneric. Noi după el, strigându-i să vină înapoi, am nimerit într-o sală mare și rotundă, cu șiruri de bănci de jur-împrejur. Erau și birouri așezate în cerc și pe ele monitoare stinse de mult. Încă mai puteam vedea în jurul nostru pentru că la capătul fiecărui șir de bănci se găsea câte o fereastră prin care intrau dungi de lumină ce se reflecta în rafturile lungi care străjuiau băncile și în lucrurile aflate pe rafturi. Înghesuindu-ne unul în altul, am apucat pe un coridor, la întâmplare, mergând spre o fereastră.

Pe la jumătatea drumului, Myko a sărit în sus și a apucat ceva de pe unul dintre rafturi.

— Uite! V-am spus eu!

Și ne-a vânturat o cărțulie pe sub nas. Sunny s-a aplecat în față s-o studieze mai bine. Pe copertă nu era nicio poză, doar titlul printat cu litere lătărețe. Sunny a citit cu glas tare.

— *Lexi. Con. Roget.*

— Cu ce e? am întrebat eu.

Myko a deschis-o și a încercat să citească. O clipă a părut că se enervează rău, așa că eu m-am întors s-o iau la fugă, dar el a scuturat din umeri și a închis cartea.

— Numai cuvinte. Poate o fi un cod secret. N-are importanță. E *a mea* acuma.

Și a băgat-o pe sub vestă.

— N-ai voie să furi! a sărit Sunny.

— Dacă e un oraș mort, nu e furt, e salvare, i-am zis eu, cum ne spuneau și nouă mătușile și unchii mereu.

— Dar nu e mort. Că e cu moși.

— Care o să moară curând, i-a răspuns Myko. Și oricum, unchiul Buck deja a primit aprobare de salvare.

La care ea nu a mai avut ce să comenteze și am explorat mai departe încăperea. Ce nu știam noi atunci, dar aveam să descoperim destul de curând, era că toate celelalte cărți de pe rafturi erau, de fapt, cărți *grele,* precum *Tratat despre principiile suflatului în sticlă* de Barlogio, pe care o avea unchiul Des.

La început am fost foarte dezumflați de descoperirea noastră, pentru că niciuna din

cărțile de pe rândul ales de noi nu avea vreo poveste. Erau toate, cum le spune?, cărți de referință. Am ieșit cătrăniți, gândindu-ne că am fost trași pe sfoară, când Sunny a văzut un indicator.

— Cărți pentru copii, etajul cinci, a anunțat ea.

— Super! Unde-s scările?

Myko s-a uitat de jur-împrejur. Noi știam lecția că nu avem voie niciodată, dar niciodată!, să ne apropiem de vreun lift, fiindcă nu numai că aproape niciodată nu funcționau, dar puteau să te și omoare. Am găsit scările și am urcat și am urcat, de ni s-a părut o veșnicie, până când, în cele din urmă, am ajuns la etajul cu cărți pentru copii.

Și a fost atât de tare!... Erau rafturi întregi cu „ediții populare", normal, dar noi stăteam în mijlocul camerei cu gurile căscate pentru că semnul nu mințise, aici chiar *erau* cărți. Mari, solide, tari, dar nu cu chestii de oameni mari. Acum aveau copertile colorate, cu poze. Cărți *pentru noi.* Chiar și pupitrele și scaunele erau pe mărimea noastră.

Cu un țipăt de bucurie, Sunny a alergat și a luat o carte dintr-un raft.

— E Narnia! Uite! Și are diverse desene!

— Ce comoară, se bucura Myko dansând prin cameră. Oh, ce comoară!

Eu nu puteam să spun nimic. Ideea era fabuloasă: toate cărțile erau ale noastre. Toată

camera asta uriașă era *a noastră…* cel puțin cât puteam căra cu noi.

Myko a chiuit și a luat-o la fugă prin cameră. Sunny stătea împietrită la primul raft, privind cu o expresie aproape bolnavă la celelalte cărți. M-am dus mai aproape, să văd.

— Uite, a șoptit ea. Sunt milioane. Cum să aleg? Trebuie să luăm cât mai multe povești.

A arătat cu degetul spre un rând de cărți cu titluri în culori: *Povestea zânei purpurii, Povestea zânei azurii, Povestea zânei viorii, Povestea zânei portocalii.* Eu nu prea mă dădeam în vânt după zâne, așa că am mormăit și am scuturat din cap.

Am ales un alt rând de rafturi și am dat de niște cărți cartonate, cu poze mari. Am deschis una și m-am uitat prin ea. Era foarte ușor de citit, cu litere mari și desenele haioase, dar am terminat-o de citit în doi timpi și trei mișcări. Era despre animalele acelea pe care le vezi prin țările calde, elefanți. Dansând, cu pălării caraghioase pe cap. Am încercat să mi-o închipui pe mătușa Nera citind-o cu voce tare în serile de iarnă. N-ar ține nici cinci minute, nu aveam timp să adormim. Era o singură povestire, prea scurtă. Brusc mi-am dat seama ce voia Sunny să spună. Dacă aveam să luăm cărți cu noi, păi trebuiau să fie pline de povești care *să țină.* Cum e cuvântul ăla care e bun aici? *Substanță.* Aveam nevoie de cărți cu

substanță.
Myko a strigat de undeva din depărtare.
— Uite una mișto! E cu pirați!
Era destul de întuneric unde mă băgasem eu, deci am luat-o de-a lungul rândului spre fereastră. Cărțile deveneau din ce în ce mai groase pe măsură ce înaintam. Erau câteva despre câini, dar poveștile cam semănau una cu alta, mai erau unele cu cai, aceeași problemă. Am dat de cărți despre cum să-ți înveți copiii să facă lucruri folositoare, dar, când le-am luat la răsfoit, erau pline cu prostii gen „cum să coși o mănușă de cuptor pentru mămica ta“ sau „ce poți construi din bețe de înghețată”. Eu nu știam nici măcar ce sunt bețele de înghețată, cu atât mai puțin de unde să-mi fac rost de unele. Mai erau cărți și despre viața de pe vremuri, dar deja știam cum fusese și, oricum, cărțile alea nu aveau *nicio poveste.*
În tot acest timp, Myko urla chestii gen „Mamă! Asta are personaje cu lănci și scuturi și *zei*!” sau „Uite una cu un covor zburător și scrie că sunt *o mie* și una de povești!” De ce numai eu eram ăla rătăcit printre cărți prostești?
Am ajuns la fereastra uriașă de la capătul aleii și m-am uitat afară… acoperișuri, ceață, oceanul gri și întunecat… și m-am tras înapoi înghețat de spaimă de cât de sus era. Tocmai mă întorceam să o iau la fugă înapoi, când am zărit cea mai mare carte din lume.

Pe bune! Era aproape cât mine de mare, de *două* ori mai mare decât *Tratatul de principii ale suflatului în sticlă* de Barlogio, era îmbrăcată în piele roșie și pe cotor scria cu litere aurii *Aventurile lui Asterix eroul galilor – ediție integrală.*

Eu știam ce înseamnă „aventuri” și suna destul de promițător. Am tras, cu chiu, cu vai, cartea jos – era și cea mai grea carte din lume – și am așezat-o pe podea. Când am deschis-o mi s-a tăiat răsuflarea de emoție. Găsisem cea mai frumoasă carte din lume.

Era plină de poze colorate și avea și cuvinte multe, care erau oamenii din poveste, dar parcă *îi vedeai vorbind* când citeai. Mama vorbea adesea despre filme și TV, ei bine, era ca la filme. Și pe urmă, era și poveste, de fapt mai multe povești. Asterix era un omuleț cam cât mine de înălțime, dar avea o mustață stufoasă și o cască și trăia într-un sat. Apoi a apărut un vrăjitor cu o băutură fermecată și Asterix a devenit foarte viteaz și s-a luptat în bătălii, a călătorit în locuri peste mări și țări și a avut toate aventurile despre care se scria în carte!!! Și eu puteam s-o citesc singur, pentru că, dacă găseam vreun cuvânt pe care să nu-l știu, ghiceam imediat din poze.

M-am așezat mai bine pe burtă, sprijinindu-mă în coate ca să nu șifonez gulerul apretat de la costum și m-am pus pe citit.

Câteodată, lumea poate deveni perfectă.

Asterix și prietenul său Obelix tocmai ajunseseră în Pădurea Carnuților, când am fost adus înapoi la realitate de Myko, care răcnea la mine. M-am ridicat pe genunchi și m-am uitat de jur-împrejur. Se mai întunecase acum și nici măcar nu băgasem de seamă că mă aplecasem tot mai jos și ajunsesem cu nasul în carte pe măsură ce lumina se făcuse tot mai slabă. Prin ferestre se vedeau picături de ploaie lovindu-se de geam și m-am gândit cum aveam să fugim pe străzile alea mohorâte, acum și ude.

M-am ridicat în picioare și am apucat cartea, strângând-o cu putere la piept, în timp ce o luam la fugă. Era chiar și mai întuneric când am ajuns în sala mare. Myko și Sunny se certau când am ajuns eu acolo. Sunny plângea. M-am oprit, uimit s-o văd că își scosese fusta și în ea pusese o grămadă de cărți. Acum stătea în mijlocul camerei, cu picioarele goale și numai în chiloți.

— Trebuie să ne mișcăm repede și astea-s prea grele, îi spunea Myko. Nu poți căra toate cărțile.

— Ba pot, i-a răspuns ea. Avem *nevoie* de cărți!

S-a ridicat în picioare și a săltat cu greu bocceaua cu cărți. Povestea cu zâna măslinie a căzut pe jos. M-am uitat și am văzut că luase

toate cărțile cu zânele colorate. Myko s-a aplecat enervat a luat Povestea Zânei Măslinii și s-a uitat la ea.

— E o prostie, zise el. Cine are nevoie de o carte despre zâna măslinelor?

— Băi, nătărăule, a urlat ea, nu e *despre* zâna măslinelor! Are tot felul de povești! Uite!

I-a smucit-o din mână și a deschis-o, apoi i-a dat-o înapoi, să vadă. M-am dus mai aproape să mă uit și eu. Avea dreptate: o deschisese la o pagină unde erau scrise titlurile de la toate poveștile din carte. O grămadă de istorii despre lumi ciudate, cu vrăjitori și cavaleri. Citite câte una pe zi, ne-ar ajunge pentru o lună întreagă de seri lungi de iarnă. Și fiecare dintre cărți avea povești pentru o lună. Aici chiar era *o comoară* de delectare. Myko s-a uitat repede pe pagină și probabil a ajuns la aceeași concluzie ca mine.

— OK, zise el. Dar va trebui să le cari tu și să nu te aud că sunt grele.

— N-o să mă auzi, a promis Sunny, ridicându-și mândră vârful nasului în sus.

El s-a întors la mine și a dat cu ochii de Asterix:

— Nu poți să iei cartea aia! E prea mare și, oricum, nu e decât una!

— E singura pe care o vreau, i-am răspuns. Și tu ai voie să le iei pe alea pe care le vrei!

Știa că am dreptate. Vesta îi era ghiftuită cu

cărți, parcă era gravid.
Myko a bombănit ceva și s-a întors cu spatele, semn că discuția luase sfârșit.
— Oricum, trebuie să ne întoarcem acasă.
Ne-am îndreptat spre ieșire, dar, la coborâre, când am ajuns pe la jumătatea scărilor, trei cărți au căzut din fusta lui Sunny. A trebuit să ne oprim, Myko a scos toate agrafele cu care erau prinse costumele noastre și a refăcut pachetul. Aproape de etajul al doilea, Sunny a scăpat fusta din mână și toate cărțile s-au revărsat pe jos cu un zgomot infernal. Ne-am repezit să le adunăm și, în vreme ce stăteam în genunchi, culegându-le, am auzit un zgomot străin. Era un fel de șuierat, ca și cum cineva își trăgea sufletul printre dinți, și un clinchet, ca un lanț cu chei, fiindcă chiar erau niște chei. Ne-am întors toți trei, în direcția de unde venea zgomotul.
Poate că nu ne auzise când fugiserăm pe lângă el pe scări. Atunci nu scoseserăm niciun sunet, nu vorbiserăm între noi, doar urcam scările și el avea o grămadă de păr în urechi și un fel de dispozitiv din plastic roz într-o parte a capului. Sau poate fusese atât de absorbit, ca și mine, într-o carte, că nici măcar nu ne observase când tropăiserăm pe lângă el. Dar de citit, nu citise.
În partea asta de bibliotecă nu era nicio carte. Pe rafturi nu erau decât reviste vechi și teancuri

lângă teancuri de ziare vechi și îngălbenite. Ziarele nu erau mototolite și azvârlite în fundul unei cutii vechi, cum le vedeam noi cel mai adesea, erau netede și împăturite cu grijă. Dar cele mai multe dintre ele erau împrăștiate peste tot pe jos, ca niște frunze, sute și sute de frunze uriașe, un covor de frunze în care ți se afunda piciorul și, pe fiecare dintre ele, era desenat un pătrat în care mai erau alte pătrățele mai mici, unele negre complet, altele în care erau scrise litere, cu pixul.

Pe-atunci nu știam ce e un rebus, dar bătrânul probabil venise acolo ani buni, poate chiar de când se întâmplase dezastrul, ani întregi își croise drum prin toate revistele și ziarele alea, vânând și completând toate rebusurile de acolo.

Un ciot de creion i-a căzut din poală când s-a ridicat în picioare, rânjind la noi cu trei dinți stricați. Ochii din spatele lentilelor erau imenși, văzuți ca prin lupe și roșii de furie. S-a îndreptat spre noi printre bucăți de hârtie, rapid și ușor ca un păianjen.

— Hosii! Nenorosisi de hosi! Afală cu voi!

Sunny a început să țipe, la fel și eu. Panicată, și-a înghesuit toate cărțile în fustă și eu am cules tot ce scăpase ea, dar ne mișcăm prea încet. Moșul a ridicat bastonul și a lovit, *pac!,* dar a dat greș și între timp Myko își scosese sabia de lemn și l-a izbit cu putere pe bătrân în piept. Moșneagul a căzut cu o bufnitură încă

ținând bastonul în mână, s-a întors pe o parte și a început să ne lovească neașteptat de puternic și îndemânatic și atât de enervat, că icnea și din gură îi țâșnea scuipat în toate părțile. Bastonul lui m-a lovit peste genunchi în timp ce mă chinuiam să mă ridic. Am simțit o străfulgerare de durere și am țipat. Myko l-a lovit iar cu sabia și a urlat la noi:

— Fugiți!

L-am lăsat acolo și am luat-o la fugă, eu și cu Sunny. Ne-am repezit pe scări în jos și nu ne-am mai oprit până nu am ajuns în sala principală în fața ușilor care dădeau în stradă.

— Myko a rămas sus, a zis fata.

Trecură câteva minute de agonie înainte să mă hotărăsc să mă întorc după el, când l-am zărit coborând în goană scările și fugind spre noi.

— Perfect, a zis Sunny și a înnodat iar capetele fustei într-un fel de toartă, apoi a aruncat-o peste umăr și ne-am îndreptat spre ușă, cu Myko lângă noi. Ținea la piept o carte pe care o scăpaserăm noi pe scări, *Povestea Zânei Liliachii.* Câteva picături roșii se zăreau pe copertă.

— Ia de aici, ține-o tu.

Myko mi-a îndesat cartea în brațe. Am luat-o și am curățat-o, în timp ce ieșeam afară pe urmele lui Sunny. M-am uitat la el cu coada ochiului. Avea sânge și pe sabia de lemn. Abia după ce

am alergat în urma lui Sunny, pe ploaie, mi-am făcut curaj să mă întorc la el și să-l întreb încet:

— L-ai omorât?

— N-am avut încotro, mi-a răspuns el. Nu se mai oprea.

Nici până în ziua de astăzi nu știu dacă mi-a spus adevărul.

Era genul de răspuns pe care mi l-ar fi dat oricum, fie că era adevărat sau nu. Nici nu știam ce să-i zic. Alergam unul lângă altul. Ploaia s-a întețit și Myko m-a lăsat în urmă, a accelerat și a ajuns-o pe Sunny. I-a luat traista de cărți din mână și a cărat-o el. Mergeau așa unul lângă altul, iar eu în spatele lor.

Până ne-am întors noi, spectacolul se încheiase de mult. Oamenii demontau scena pe ploaie, stivuind blănile mari. Din cauza ploii, nu fusese instalată nicio tarabă, dar era o coadă de moșnegi cu umbrele în cap în fața rulotei unchiului Chris, fiindcă se oferise să le repare protezele cu sculele lui de bijutier. Myko ne-a împins de acolo în spatele trailerului mătușii Selene, unde am dat nas în nas cu mamele noastre și mătușa Nera. Ne căutau de o oră și erau furioase rău.

A doua zi am fost bolnav de frică, dacă nu cumva aveau să iasă toți bătrânii cu puștile lor să vină după noi, dar nimeni nu a părut să bage de seamă că bătrânul murise, dacă într-adevăr

Myko îl omorâse. Mă temeam și de ce se va întâmpla în caz că mătușa Kestrel sau mătușa Nera se apucau să vorbească cu celelalte femei și se scăpau să spună ceva de genul:

— Ah, apropo, copiii au găsit o bibliotecă și au luat de acolo niște cărți, poate ar trebui să mergem să luăm mai multe și pentru alți copii…

Ei făceau așa ceva tot timpul. Și ar fi găsit corpul bătrânului. Dar nimeni n-a spus nimic. Poate și din cauza ploii care ne-a ținut pe toți în casă în ziua următoare. Poate moșul era un pustnic și trăia de unul singur în bibliotecă, așa că aveau să-i găsească scheletul peste cine știe câți ani.

N-am aflat niciodată. După câteva zile noi am plecat mai departe, după ce unchiul Buck și ceilalți oameni mari descuiaseră turnul cu birouri și scoseseră cupru cât puteam noi duce. Aveam un genunchi umflat și o vânătaie acolo unde mă lovise bătrânul, dar mi-am revenit într-o săptămână. Cărțile au meritat toată durerea.

Ne-au ținut ani întregi. Le-am citit și le-am dat și celorlalți copii, care le-au citit. Poveștile au intrat în jocurile noastre, în visele noastre și în modul cum priveam lumea. Ce mi-a plăcut cel mai mult la cărțile mele de aventuri a fost că, și atunci când eroii plecau în țări îndepărtate și aveau nenumărate aventuri, se întorceau în satul lor la final și toată lumea trăia fericită până la adânci bătrâneți.

Lui Myko îi plăcea un alt gen de povestiri, cele în care eroul pleacă, are tot felul de peripeții extraordinare, dar nu se mai întoarce niciodată. Deja era plictisit de spectacol când a împlinit douăzeci de ani și a plecat într-un oraș mare, undeva în nord, unde auziserăm noi că era din nou curent electric. Luminile începuseră să reapară în orașele pe unde treceam. Încă mai avea glasul acela care te făcea să crezi că orice e posibil și toate ideile sunt foarte bune, iar acum, vedeți dumneavoastră, mai avea și cuvintele meșteșugite pe care le învățase din Lexiconul Roget. Nici nu ar fi trebuit să mă mire când am aflat că o convinsese pe Sunny să plece cu el în lume.

Sunny s-a întors acasă după un an. Nu voia să povestească ce se întâmplase, nici eu nu am întrebat-o. Eliza s-a născut după trei luni.

Toată lumea știe că nu e a mea. Pe mine nu mă deranjează.

În serile de iarnă, îi citim din cărți. Îi plac poveștile.

Ian R. MacLeod - Croazieră pe Styx

În următoarea povestire, plină de simboluri, însoțim un personaj care își face loc pe treptele scării sociale până sus, indiferent de sacrificiile necesare pentru a ajunge acolo.

Scriitorul britanic **Ian R. MacLeod** a fost unul dintre cei mai apreciați autori ai anilor ’90, publicând multe povestiri interesante în revistele *Interzone, Asimov’s Science Fiction, Weird Tales, Amazing* și *The Magazine of Fantasy and Science Fiction,* precum și în altele, opera sa continuând să ia amploare și să se maturizeze pe măsură ce înaintăm în primii ani ai secolului XXI. Majoritatea scrierilor lui sunt cuprinse în trei volume: *Voyages by Starlight, Breathmoss and Other Exhalations* și *Fast Magic.* Primul său roman, *The Great Wheel,* a apărut în 1997. În 1999 a câștigat World Fantasy Award cu povestirea *The Summer Isles,* iar în 2000 i-a revenit aceeași distincție pentru *The Chop Girl.* În anul 2003, a apărut pe piață primul lui roman fantasy, cea mai apreciată carte a sa, *The Light Ages,* după care, în 2005, a publicat continuarea *The House of Storms*, precum și *The Song of Time,* volumul din urmă fiind recompensat și cu Premiul Arthur C. Clarke și cu Premiul John W. Campbell, în 2008. În 2005, a apărut și un roman inspirat din povestirea *The Summer Isles.* Cele mai recente

cărți ale sale sunt romanul *Wake Up and Dream* și volumul de povestiri *Journeys.* Ian MacLeod locuiește împreună cu familia sa în West Midlands, o regiune din Anglia.

Bine ați venit la bordul navei Nomadul Zburător, cu toate cele 450.000 tone ale ei. Este, la propriu, o mică țară de sine stătătoare, cu armata ei, cu legile și moneda ei curentă. Dar, cu toată modernitatea, viața la bord se desfășoară după moda veche. Standuri de fast-food, restaurante tematice, fântâni colorate, artiști ambulanți pe străzi și chiar o frizerie în care lucrează patru tineri care formează un cvartet. Există armate întregi de bucătari instruiți la școli înalte, gunoieri, măturători și ingineri care se ocupă cu întreținerea aparaturii. În fiecare seară are loc un foc de artificii pe puntea principală, chiar deasupra cazinoului Trilionarul Fericit, dacă vremea este bună. Este ușor de înțeles motivul pentru care cei care își pot permite, călătoresc cu nava până la – și chiar și după – moarte.

Cutreierând punțile în sacoul său cu dungi liliachii, ghidul rezident Frank Onions niciodată nu acordase prea multă atenție buletinelor de știri pe care le vedea prin revistele lăsate deschise pe mânerele șezlongurilor. Cu toate astea, știa că moartea nu mai era o problemă atât de gravă pe cât fusese cândva. Moartea,

așa cum se dovedise, era răspunsul pentru multe probleme ale vârstei înaintate. Inima slăbită era oprită, corpul îmbătrânit era eviscerat, memoria uploadată și organele înnoite, erai liber să te plimbi cu șoldurile de titan încă vreo câteva zeci de ani. Și, după aceea, puteai solicita procedura încă o dată. Și încă o dată. Erau, e drept, unele controverse, se discuta dacă în perioada de după-viață mai erai – tehnic vorbind – aceeași persoană care fuseseși cândva. Dar, lucrând, ca Frank, într-o industrie care se baza atât de mult pe sectorul de populație postcentenară, ar fi fost o prostie să te plângi.

În vreme ce conducea grupul de excursioniști spre ruinele lui Knossos din Creta, după ce *Nomadul Zburător* ancorase lângă ceea ce fusese cândva orașul Heraklion, lui Frank i s-a părut că erau mai multe leșuri ca oricând. În autobuz, cel puțin paisprezece din cei patruzeci și doi care se înscriseră în excursie arătau ca morți. Și numărul se dubla dacă îi socoteai și pe îngrijitorii lor. Cea mai ușoară metodă de a-ți da seama care e mort și care e viu era să arunci o privire înspre perucile și meșele lor. Nu că bătrânii în viață nu ar fi folosit astfel de trucuri pentru a-și masca vârsta, dar morții erau complet chei – capul era acoperit cu piele, ca tot restul corpului, un detaliu pe care oamenii de știință încă nu îl rezolvaseră. Și mai erau și

gusturile extravagante. Locurile în autobuz erau pline cu coame de păr à la Elvis, creste punkiste vopsite în toate culorile și stupuri de albine gen Amy Winehouse. Morților le mai plăceau și ochelarii mari de soare. Nu suportau soarele, ca vampirii cu care cumva semănau, și le mai plăceau hainele lălâi în combinații neobișnuite de stofe țesute manual. Chiar și bărbații foloseau machiaj din abundență pentru a-și mai masca din paloarea tenului. În timp ce autobuzul urca spre destinația culturală a zilei și Frank vorbea la microfon recitând cu patos prezentarea cu Perseus și cu Minotaurul, înspre el a venit o boare grea, o combinație de miros de carne putrezită, parfum de cremă de față și aromă de formol.

Un soare blând de septembrie strălucea în timp ce Frank, cu o mică pancartă în mâna dreaptă pe care scria „Nomadul zburător”, își ghida grupul derutat de la obiectiv la lifturi și pe urmă la scările rulante. Iată fresca cu regele-preot și iată camera tronului și prima toaletă cu sistem de tras apa din lume. Singurii vizitatori de acolo erau un grup de la *Trubadurul Vesel,* o altă navă de croazieră, plecată de la vechea bază navală americană din Souda Bay. Pe când cele două fluxuri de oameni se schimbau și se amestecau în eforturile lor infantile de a ajunge primii la magazinul de suveniruri, Frank a început să-și facă probleme că s-ar putea trezi

cu câțiva rătăciți prin grupul lui. Apoi, în vreme ce stătea cu ochii pe ei – atât de slabi și atât de naivi în entuziasmul cu care cheltuiau banii strânși de-a lungul vieții lor de contabili prin Idaho sau avocați prin Stockholm ori agenți de vânzări de utilaje industriale în Wolverhampton – se întreba dacă ar conta că ia mortul greșit.

A pescuit mumiile care păreau ale lui, le-a înghesuit în autobuz fără alte incidente și s-a îndreptat spre ceea ce itinerariul de astăzi descria drept „un sat de pescari tipic cretan”. Întregul peisaj arăta destul de convingător dacă ignorai bermele ridicate pentru protecție împotriva creșterii nivelului mării și dacă-i ignorai și pe localnicii care își jucau rolul de localnici cât de bine puteau ei, după ce făcuseră acest lucru zi după zi în ultimii ani.

Apoi, Frank s-a așezat sub un măslin pe terasa unei dărăpănături care își spunea Taverna din port, a scos o tabletă din buzunarul din spate al pantalonilor și s-a prefăcut că citește. Ospătarul i-a adus măsline umplute, o cafea decofeinizată și o farfurie cu pâine. Câteodată chiar nu aveai de ce să te plângi.

— Vă supărați dacă mă așez și eu lângă dumneavoastră?

Frank și-a ascuns o grimasă și a pus deoparte tableta. Apoi, când s-a uitat în sus, zâmbetul lui profesional s-a transformat într-unul sincer.

— Desigur, vă rog, mi-ar face plăcere!

Femeia purta o rochie de plajă cu bretele, dintr-un soi de material care sclipea și își schimba culoarea în bătaia soarelui. Ca și umerii ei goi, aurii. Și părul lung și auriu.

— Mă numesc Frank Onions.

— Da…

Privirea ei, tot aurie, se oprise asupra lui cu mare curiozitate.

— Știm.

A tras un scaun. Apoi altul. Și a făcut un semn cu mâna.

Rahat. Nu era singură. Deși Frank ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva: în afară de personal, singurele persoane tinere de la bordul vaselor precum *Nomadul Zburător* erau însoțitorii.

Tipul mort care s-a apropiat târâindu-și picioarele era chiar vai de capul lui. Meșa lui era un fel de fund-de-rață argintie, imitație de James Dean, care îi căzuse pe o parte. Veșnicii ochelari de soare erau și ei pe nas, iar limba care a ieșit dintre buzele ridicol rujate când s-a concentrat să se așeze pe scaun arăta ca o bucată de ficat crud.

— Uitasem: numele meu este Dottie Hastings. Iar dumnealui este Warren.

Dottie s-a aplecat să îndrepte ochelarii de soare și meșa în timp ce moșul a mormăit ceva care putea fi luat drept „bună ziua”.

— Așa… spuse ea, întorcându-se spre Frank. Ne-a plăcut mult turul dumneavoastră și

prezentarea din această dimineață. Ce să vă comandăm? O carafă de retsina sau niște ouzo?

Oricât i-ar fi plăcut să fie de acord cu tot ce spunea Dottie, Frank trebui să refuze.

— Nu prea beau alcool… nu că am vreo problemă cu el…

Apoi s-a simțit obligat să dea mai multe lămuriri:

— Îmi place să am grijă de mine.

— Aha, da.

Frank simți la modul cel mai *plăcut* posibil privirea lui Dottie plimbându-se agale pe el de sus în jos și de jos în sus.

— Se observă. Mergeți la sală?

— Ăăă… păi. Da, puțin. Nu prea ai ce face în timpul liber când ești angajat pe o navă.

Ea îi zâmbi ușor crispată.

— Deci ce să comandăm? încă o cafea? Poate decofeinizată?

Dottie, a observat el, a comandat un ouzo mic, iar respectivul Warren s-a mulțumit cu suc de portocale, pe care l-a vărsat aproape tot pe el și fata a trebuit să-l șteargă. În gesturile ei era o tandrețe ciudată și familială. Deși era un gest frumos, lui Frank i-a venit greu să privească.

— Vă dați seama, i-a spus ea, făcând un ghem din șervețelele cu care îl ștersese pe Warren, că majoritatea poveștilor pe care ni le-ați spus despre Knossos sunt mituri inventate.

Frank s-a înecat cu cafeaua. Dar Dottie

zâmbea într-un fel ștrengăresc, apoi nu s-a mai putut abține și a început să chicotească, iar el n-a rezistat și au râs împreună. La urma urmei, mare parte din ruinele pe care le inspectaseră cu interes – coloanele, frescele, coarnele taurului – fuseseră ridicate de Arthur Evans în urmă cu câteva sute ani, într-o încercare eșuată de a recrea ceea ce credea el că fusese Knossos. Dar Evans făcuse o porcărie. Până și numele îl greșise. Frank de obicei nu se obosea să povestească despre mituri și minotauri în fața unor copii proaste care nu aveau nicio legătură cu adevărata Grecie, dar acum, în timp ce lui Warren îi curgeau balele și Dottie vorbea, a simțit redeșteptându-se vechiul lui entuziasm care-l făcuse să studieze istoria antică.

Dottie nu era doar incredibil de frumoasă, dar mai era și foarte inteligentă. Știa chiar și despre Wunderlich, a cărui teorie că întregul Knossos fusese, de fapt, un vast mausoleu era printre preferate. Când a venit timpul să se întoarcă la autobuze pentru a merge să viziteze faimoasa statuie a femeii cu sânii dezgoliți care ține în brațe șerpii – cunoscută acum ca fiind un fals modern – Frank era deja pe punctul de a se îndrăgosti. Sau cel puțin de a se atașa de ea. Femeia avea ceva special. Privirea aceea aurie era fermecătoare. Ochii ei aveau o seriozitate jucăușă și o inocență copilărească, un amestec pe care el nu-l putea înțelege. Era ca și cum te-

ai fi uitat la o monedă care se învârte dusă de apa unui pârâu zglobiu de munte. Dottie nu era doar frumoasă și inteligentă. Era unică.

— Păi…

S-a ridicat, amețit de parcă el ar fi fost cel care dăduse pe gât paharele de ouzo.

— …Ne cam așteaptă niște comori să le vedem.

— Da, bineînțeles.

S-a ridicat și ea, un poem de nuri aurii și mătase foșnitoare. Apoi s-a aplecat să-l ajute pe Warren și, cu tot dezgustul pe care i-l provoca tipul, Frank nu s-a putut împiedica să admire cum i se lipeau lui Dottie sfârcurile de materialul rochiei.

— Aștept cu nerăbdare după-amiaza. Adică…

Cu puțin efort, Warren s-a ridicat și el în picioare, sau așa părea, cum stătea rezemat de femeie. Gura îi atârna, meșa îi stătea din nou aiurea, iar pielea capului, dezvelită, arăta ca un balon dezumflat și pământiu.

— Și noi *amândoi* așteptăm, spuse ea zâmbind cu zâmbetul acela ușor strâmb al ei. Eu și soțul meu, Warren.

Îngrijitorii erau mereu cam ciudați, chiar dacă constituiau majoritatea cuceririlor lui Frank la bord. Dar Dottie era diferită. Dottie era din altă clasă. Dottie era mai vie decât toți ceilalți bieți nenorociți care primeau bani să aibă grijă de

ramoliții ăia răposați. Dar *măritată*? Câteodată mai întâlneai cupluri, e drept, care trecuseră prin această experiență împreună. Apoi mai erau și vânătoarele de averi, blondele gonflabile lipsite de orice eleganță sau subtilitate, care împingeau relicvele în scaunele lor aurii. Dar în ziua de astăzi, miliardarul obișnuit își accepta soarta, murea și se reînvia, după care își continua traiul ca și până atunci. Aceasta era, în fond, ideea vieții după moarte, să faci aceleași lucruri.

În aceeași seară, Frank Onions stătea întins în patul din cabina sa. Nu era în apele lui. Încotro se îndrepta viața lui – trăind pe aceste punți în adâncuri, mult sub nivelul apei, unde singurul loc pe care îl puteai numi al tău, intim, era atât de strâmt, încât abia te puteai mișca? Poate la etajele de sus, unde erau parcurile și mallurile, nu simțeai, dar aici, jos, era cât se poate de evident că te afli pe mare. Mirosuri grele de unsoare și vopsea se întreceau cu putoarea umană de carne stricată, ciorapi împuțiți și vomă. Era distractiv, deși nu distractiv în sensul de „amuzant”, cât mai degrabă ironic, cum tot progresul științei ajunsese aici: o construcție în formă de stup, unde te închizi ca o crisalidă în carapacea ei, pregătindu-se să se transforme în fluture. Nici nu era de mirare că își petrecea mai tot timpul în sala de fitness dedicată personalului, unde lucra până ajungea la un soi

de epuizare, sau își ocupa puținul timp liber în căutarea unei partide de sex. De aceea, atracțiile vaporului nu îl interesau prea tare. Nici nu era de mirare că nu putea dormi.

Nu se gândea decât la Dottie. Dottie stând în picioare. Dottie stând jos. Dottie zâmbind cu zâmbetul ei strâmb. Sânii lui Dottie pe sub rochie. Apoi gândul i-a zburat, deși a încercat disperat să-l oprească, la ce ar putea face ea acum cu acel zombie care era soțul ei. O partidă de sex între ei aproape că nici nu intra în discuție, dar a șterge mâncarea sau a pune la loc membre rupte sau a sprijini un schelet să intre sau să iasă din lift erau doar vârful icebergului din viața unui îngrijitor de morți. Unul din efectele faptului că ești mort era că celulele nervoase și țesuturile, chiar proaspăt donate fiind, tot erau în pericol de a se deteriora, deci aveau nevoie să fie mereu împrospătate și înlocuite. Pentru a-și câștiga salariile, acești îngrijitori nu renunțau doar la câțiva ani din viața lor. După ce erau pompați cu antibiotice, ei mai aveau și obligația de a dona sânge și țesuturi pentru cei de care aveau grijă, la intervale regulate. Mulți dintre ei chiar aveau excrescențe, deoarece creșteau și organe pentru donare.

Frank se zvârcoli. Se întoarse pe cealaltă parte. Își imagină tuburi pulsând, jumătate

carne, jumătate plastic, urcând din orificii inimaginabile. Apoi simți curenții mării sub elicea mare a *Nomadului,* în drumul lui de-a lungul Mediteranei. Și o văzu pe Dottie ieșind din apele înspumate, în strălucirea soarelui, asemenea unei zeițe a mării.

În vreme ce Nomadul zburător tăia Marea Egee în zigzag de la citadela medievală a Rhodosului spre insula sfântă de la Patmas, Frank Onions continua să o vadă pe Dottie în fața ochilor chiar și atunci când ea nu era acolo. I se părea că o vede pretutindeni: o buclă din părul ei printre suvenirurile de pe tarabele de la Skyros, o fluturare de coapsă printre dunele de aur de la Ewoia. Se simțea ca un motan în călduri, ca un înger drogat. Se simțea de parcă se întorsese în vremurile de demult care nici măcar nu existaseră.

Warren Hastings nu a fost greu de găsit când Frank s-a apucat să răscolească hârtiile de pe *Nomad.* Începuse să facă avere realizând inele de prins perdelele de duș. Apoi își rotunjise veniturile prin acțiuni la o firmă de medicamente. Warren Hastings era putred, putred de bogat. Genul de bogăție la care ajungeai nu impresariind nu știu ce formație pop obscură sau găsind vreun tratament pentru melancolie, ci făcând și vânzând lucruri atât de banale, încât nimănui nu-i păsa de unde vin și în

buzunarul cui intră banii pentru ele. Pentru banii pe care îi dădea pentru apartamentul cel mai luxos și mai sofisticat de pe vapor, Apartamentul Împăratul Roșu Ultra Deluxe, el și cu Dottie ar fi putut să colinde oceanele în lung și în lat pe propriul lor vapor, sau să trăiască pe o insulă doar a lor, sau să zboare cu o navetă spațială. Poate le făcea plăcere să se afle în compania celorlalți (ne) muritori. Sau poate le plăcea să fie în centrul atenției oamenilor mai jos decât ei pe scara socială.

Cu cât Frank se gândea mai mult, cu atât îi veneau în minte mai multe întrebări. Cel mai mare semn de întrebare plutea deasupra lui Dottie. Avusese un șoc, în ciuda tuturor ocaziilor cu care o văzuse, alături de Warren, făcând gesturi de tandrețe, să descopere că se căsătoriseră cu zece ani înainte ca el să dea ortul popii, într-o ceremonie mică, privată, în New Bali. O și vedea, îmbrăcată într-o rochie albă, feciorelnică, sub o boltă făcută din flori, la brațul lui Warren, care arăta mult mai bine decât acum. Relatările erau contradictorii și vagi în ceea ce privește data exactă când se hotărâse să moară, dar trebuie să fi fost într-o stare avansată de descompunere înainte de a face pasul hotărâtor, în timp ce Dottie părea că înflorește, frumoasă, zâmbitoare și complet neschimbată, începând să apară din ce în ce mai des în cercuri sociale mai elevate și mai

discrete, unde deja nu mai era privită ca soția lui Warren, ci ca Dottie.

Totul avea o aură de mister și, pentru prima dată, Frank i-a fost recunoscător clauzei contractuale care stipula că e obligat să petreacă un număr de ore pe zi în compania pasagerilor. S-a amestecat cu ceilalți de pe punte la ora cocktailului în barul Waikiki și a mimat interes în toate activitățile, unele de care nu-i păsa nici cât negru sub unghie, dar a stat acolo până când și-a dat seama ce fel de rutină socială aveau cei doi Hastings, după care a început și el să facă aceleași lucruri.

În drum spre insula Chios, cu mănăstirile ei bizantine și mozaicurile complicare, când valurile toamnei loveau cu mai multă putere pereții vaporului, Frank Onions și-a făcut loc și s-a stabilit în ceea ce s-ar putea numi anturajul familiei Hastings. Stând în centrul conversațiilor lor amestecate cu scuipat în timp ce Warren îi arunca priviri devotate lui Dottie, cu ochelarii de soare ca niște ochi de insectă uriașă alunecați pe nasul stil Michael Jackson, Frank nu putea decât să se minuneze de frumusețea ei și apoi să se întrebe – pentru a mia oară – de ce se băgase ea într-o asemenea situație. Majoritatea îngrijitorilor, din câte știa Frank, erau aproape la fel de lipsiți de viață ca și zombii de care aveau grijă pe bani. Își puneau viața în cui pe durata îngrijirii. În afară de bani, urau tot ce avea

legătura cu existența lor. Chiar și în culmea pasiunii, tot aveai sentimentul că trupurile lor aparțineau altcuiva.

Dar Dottie nu părea să-și urască viața, a observat Frank, încă o dată, privind-o cum îi șterge balele soțului ei cu obișnuitul gest de tandrețe la care Warren răspundea cu un mormăit la fel de tandru. Gândul că sunt un cuplu fericit îi trecuse prin minte lui Frank. Dar îi era imposibil să creadă. Dottie ascundea ceva, *altceva*, s-a gândit el privind-o cum își plimba privirea prin fereastra panoramică de-a latul Mediteranei, observându-i profilul frumos și mândru. Răzbătea până la el un soi de disperare. Dacă ochii ei nu ar fi fost atât de intens fixați pe linia orizontului, ai fi crezut că plânge.

În cele din urmă a avut ocazia să stea de vorbă cu ea după o excursie de o zi pe mica insulă din Delos. Cei doi Hastings optaseră pentru această excursie, deși au rămas deoparte atunci când Frank a recitat explicațiile despre ionieni și monumentele falice, încât a avut impresia că Dottie îl evita. Când a venit autocarul să îi ducă înapoi pe *Nomad,* ea și Warren păreau supărați. Frank spera să fie o ceartă între cei doi porumbei, dar s-a dovedit că era o defecțiune tehnică care necesita o intervenție imediat după ce au ajuns pe vapor.

Dottie încă mai era îmbrăcată cu aceeași bluză albă pe care o purtase întreaga zi, în momentul când și-a făcut apariția de una singură la barul Waikiki, pe la jumătatea serii. Dar acum avea ceva ce aducea cu o pată de mâncare pe pieptul stâng – însă probabil nu era. Nici părul nu mai arăta ca o cascadă bogată aurie care îi curgea pe spate, iar colțul gurii trăda amărăciune. Arăta obosită și îngrijorată. Cu toate acestea, aproape nimeni dintre foștii agenți imobiliari și consultanți software, acum morți, nu a băgat de seamă când ea a intrat și s-a așezat la o masă. Nici nu s-au deranjat să întrebe dacă Warren e OK. Morții priveau colapsul organelor cu aceeași indiferență cu care tratau înainte șoferii de mașini o pană de cauciuc; o ușoară neplăcere, dar nu ceva pentru care să-ți faci probleme, atâta timp cât aveai un cauciuc de rezervă. Conversația bâlbâită despre rata dobânzilor a continuat neîntreruptă și ridurile de supărare din jurul ochilor lui Dottie se adânceau pe măsură ce se juca nervos cu degete în poală. Chiar și atunci când s-a ridicat să-și croiască drum printre picioarele schiloade înspre punte, Frank a fost singurul care a observat.

S-a dus după ea afară. Era o noapte frumoasă, întunecată, iar stelele păreau că plutesc în jurul lor, ca licuricii. O șuviță din părul ei i-a mângâiat obrazul când s-a aplecat, lângă ea, peste

balustrada vasului.
— Warren e OK?
— Bineînțeles că e OK, doar am grijă de el.
— Dar tu? Ești bine?
— Eu? Sunt bine. Nu eu am fost cea care…
— Nu voiam să zic asta, Dottie. Voiam…
— Știu ce crezi, spuse ea oftând și ridicând din umeri. Oamenii, când ne văd, observă că îmi este foarte devotat…
— Dar se întreabă dacă și tu îi ești lui?
— Bănuiesc că da, răspunse, ridicând iar din umeri. Nu eram decât o fată naivă, visând la o viață mai bună. Eram bună la sport – sunt o bună înotătoare – și îmi făceam tot felul de vise că o să merg la Olimpiadă și o să câștig o medalie. Până când am crescut eu, olimpicii nu-și mai foloseau propriile membre sau nu mai aveau nimic care să semene cu sângele lor prin vene. Deci am descoperit că cea mai bună metodă să găsesc ceva de lucru bun este să mă angajez pe un vas ca ăsta. Săream de la înălțime în apă pentru divertisment, păzeam piscinele pe post de salvamar, îi învățam pe morți și pe cei vii să înoate – sau cum să dea din mâini și din picioare fără să se scufunde, mă rog.
Știi cum e, Frank. Nu e chiar o viață groaznică, dacă nu dai prea multă importanță cabinelor de dormit și te bucuri de cocktailurile cu umbreluță care se servesc în baruri.

— Pe ce vapoare ai fost?

— Ah, păi... a zis ea privind spre apa înspumată, am lucrat pe *Able May* aproape tot timpul.

— Nu e vasul unde a murit jumătate din personal în incendiu?

— Nu, a fost un alt vas, construit de aceeași companie. Apoi, într-o bună zi, a apărut Warren. Arăta mult mai bine pe atunci. Se spune că tehnologia evoluează, dar moartea nu a fost prea blândă cu el.

— Vrei să spui că odată, demult, ți s-a părut atrăgător?

— Nu chiar, nu. Era mai degrabă...

S-a oprit brusc. O mică brățară la încheietura mâinii începuse să bipăie.

— Trebuie să plec, mă cheamă. Ai fost vreodată într-o cabină ca a noastră, Frank? Vrei să vii cu mine?

— Uau! Arată bine...

Aur. Cristal. Catifea. Totul înăuntru fie strălucește de-ți ia ochii, fie este moale de-ți vine să te lași pe spate să închizi ochii. Frank mai văzuse astfel de apartamente, dar nu era cazul să mărturisească asta acum. Singurul lucru care făcea notă discordantă cu decorul era o structură albă, solidă, sprijinită pe picioare, care scotea un zgomot înfundat, așezată lângă patul plin de perne.

— Numai o clipă, să verific…

Dottie parcă se pregătea să inspecteze conținutul unei magazii frigorifice când a deschis una din ușile smălțuite cu mânere de inox și s-a aplecat înăuntru. Un val de aer rece s-a răspândit în cameră și am simțit în nări mirosul bine-cunoscut de carne în putrefacție. Înăuntru era lumina aceea de neon, pe rafturi erau conserve cu carne de vită și cutii de suc, dar de departe, cel mai mare lucru pus la rece era Warren însuși. Ședea întins și gol pușcă, într-o asemenea poziție, încât Frank a putut să-i vadă bine labele picioarelor gri, picioarele lipsite de păr, cu pete vineții, burta tăiată și goală, ouăle sfrijite și puța. Nu arăta neapărat mort, cât uscat, mumificat. Dar ce l-a șocat pe Frank nu a fost Warren, cât ce a văzut lângă el: un spațiu gol, făcut special pentru a găzdui un alt corp.

— E bine, a murmurat Dottie cu acea voce plină de tandrețe ciudată. A atins cu mâna câteva lucruri pe acolo, perfuzii și sonde, după cum păreau. S-au aprins niște luminițe, s-au auzit câteva bipuri, apoi un sunet ca un gâlgâit care, deși nu era clar de unde venea, l-a făcut pe Frank să întoarcă imediat capul de scârbă. În cele din urmă, s-a auzit ușa închizându-se.

— Va fi ca nou dimineață.

— Sper că nu te bagi și tu acolo *cu* el.

— Sunt soția lui.

— Dar… Doamne, Dottie. Tu ești atât de *frumoasă…*

Acum ori niciodată. S-a îndreptat spre ea.

— Nu poți să-ți irosești viața astfel… Nu când poți…

O clipă metoda lui, *prea-directă,* chiar a părut să funcționeze. Fata nu s-a dat înapoi când el a venit în fața ei, iar expresia nu-i era deloc neprietenoasă. Dar, când el a ridicat mâna să o mângâie pe obraz, ea a scos un țipăt scurt și s-a tras înapoi pe maldărul de perne, frecându-și obrazul acolo unde el nici nu apucase să o atingă. Parcă o înțepase o viespe.

— Îmi pare rău, Dottie. N-am vrut să…

— Nu, nu! Nu ești tu de vină, Frank, ci eu! Te plac. Nu doar te plac, chiar *te doresc.* Dar… Ai auzit vreodată de fixație?

— Cu toții avem…

— Eu mă refer la sensul literal al cuvântului. Fixația este procesul prin care un pui își recunoaște mama imediat cum iese din găoace. Este un instinct – este în noi înșine – și e cunoscut de secole. Se întâlnește într-o măsură mai mică sau mai mare, la alte specii, mai avansate. La fel și un pui de rață se ia după primul lucru pe care îl vede în fața ochilor, chiar dacă se nimerește a fi o pereche de galoși.

Frank a dat din cap. Înțelegea ce spunea ea, dar nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă.

— Noi, oamenii, avem același instinct, deși nu la fel de puternic, nici la fel de simplu. Cel puțin, nu dacă nu se face ceva pentru a-l exacerba.

— Ce vrei să spui? Că oamenii pot fi astfel fixați de alți oameni? Nu are cum să fie legal.

— Ce mai contează legalitatea în zilele noastre? întotdeauna vei găsi un loc pe pământ unde să poți face tot ce vrei, iar Warren deja știa că va muri când ne-am cunoscut. Și era șarmant. Și incredibil de bogat. Și mi-a promis că-mi va oferi un standard de viață pe care altfel nu l-aș atinge, oricât de mult aș trăi și oricât aș munci. Și avea dreptate. Toate astea – și a arătat cu mâna înspre cameră – nu înseamnă nimic, Frank. Sunt ceva *obișnuit.* Acest vapor este o închisoare cu restaurante cu specific și un teren virtual de golf. Cu Warren, mi-am dat seama că aveam șansa să scap din astfel de locuri. Nu părea prea greu atunci, când am făcut târgul…

— Vrei să spui că ai fost de acord să te fixezi de el.

A aprobat din cap. De data asta chiar avea lacrimi în ochi.

— Era un dispozitiv minuscul pe care l-a comandat el. Poți spune că era un fel de cadou de nuntă. Arăta ca o insectă de argint, chiar frumos. Mi l-a așezat pe gât și insecta s-a urcat pe mine și mi-a intrat în ureche. A durut puțin, dar nu foarte tare. Și m-a pus să mă uit fix la el

în timp ce insecta intra, pentru a găsi exact locul în creier. Simplu ca bună-ziua, a încheiat ea scuturând din umeri.

— Dumnezeule, Dottie...

Încă o dată, dar acum mai degrabă impulsiv, am dat să mă apropii, iar ea, din nou, s-a dat speriată în spate.

— Nu. Nu pot! s-a plâns ea. Chiar nu înțelegi? *Asta* înseamnă fixație.

Pata de pe piept se ridica și cobora agitată.

— Aș vrea să scap de lanțurile astea și să fiu cu tine, dar sunt prinsă. La început, părea un preț mic de plătit. Și este adevărat că am fost în multe locuri incredibile și am avut parte de experiențe extraordinare. Dar să trăiesc pe un vas de croazieră, să mă uit la ruinele lumii antice pentru că nu suportăm să ne uităm la ruinele propriei noastre vieți... este lipsit de sens. Este o altă viață, Frank, acolo, în vârful munților, în înaltul cerului sau în adâncul oceanelor. Cel puțin pentru cei care și-o permit. Warren își permitea. *Noi* ne permiteam. Este ca un fel de blestem din povești. Eu sunt regele acela care dorea o lume făcută din aur și pe urmă și-a dat seama că tot ce atingea se transforma în aur și în felul ăsta murea... Aș vrea să fiu cu tine, Frank, dar Warren va continua să trăiască așa cum e el și eu nu pot să mă dăruiesc nimănui, fiindcă nici măcar nu suport să mă atingă altcineva. Aș vrea să

găsesc o cale de scăpare. Aș vrea să șterg cu buretele tot ce s-a întâmplat!

Mâna ei se întinse spre a lui. Chiar și înlăcrimată era tot incredibil de frumoasă. Apoi tot corpul i s-a crispat. Era ca și cum un zid invizibil crescuse între ei.

— Câteodată mi-aș dori să fim morți.

— Să nu spui asta, Dottie. Ce este între mine și tine… ce *ar putea* fi… noi de-abia am…

— Nu. Nu mi-aș dori ca tu să fii mort, Frank. Sau eu. Vreau să spun lucrurile așa cum sunt… Și-a ridicat ochii aurii spre Frank și a clipit ușor. Sau dacă Warren ar fi…

Vremea s-a răcit în timp ce *Nomadul Zburător* se lupta cu valurile tot mai înalte ale toamnei. Frank s-a pomenit vorbind despre conceptul grecesc al transmigrării sufletelor și cum morților li se dădea unul din cele trei tărâmuri de dincolo: Elysium pentru cei binecuvântați, Tartarus pentru cei damnați, Asphodel – tărâmul plictisului și al banalității, pentru restul. Ca să atingi aceste tărâmuri, trebuia mai întâi să treci râul Styx și să-i plătești luntrașului Charon *obolul*, un ban, pe care rudele decedatului îl puneau pe limba celui mort.

— Pentru a obține ce-ți dorești, a concluzionat el, uitându-se către măștile care fuseseră cândva chipuri umane, așezate înaintea lui în sala de lectură a cafenelei Starbucks, trebuie să fii dispus să plătești.

Otravă? Ideea era tentantă și erau destule substanțe nocive la bord de care Frank putea face rost, dar nici el, nici Dottie nu erau experți în chimie și nu exista nicio garanție că Warren nu putea fi resuscitat. Sau vreun accident fatal – mai ales în timpul acestor furtuni? Ori vreo defecțiune la unul din magneții de la ușile congelatorului? Dar coordonarea era extrem de dificilă și mai exista șansa, oricât de mică, dar posibilă și frustrantă – ca Warren să-și revină și atunci, ce se va întâmpla cu ei?

Opțiunile pe care Frank și Dottie le-au explorat când s-au întâlnit pe puntea udată de valuri în următoarele zile păreau nesfârșite și neclare. Chiar dacă unul dintre ei lucra impecabil, interveneau alte probleme. Mai exista posibilitatea să fugă împreună de pe vapor când ancora undeva pe malul Țării Sfinte pentru un tur opțional în costume anti-radiații, dar Dottie trebuia să-și joace rolul de văduvă inconsolabilă, iar Frank nu putea demisiona din post și pe urmă să fie văzut alături de ea fără a trezi suspiciuni. Chiar dacă ar lucra cât se poate de precaut și discret, erau oricând în pericol de a fi prinși sau șantajați.

Însă unul din lucrurile pe care Frank ajunse să le admire și să le iubească la Dottie era iuțimea minții ei.

— Ce-ar fi dacă *tu* ți-ai înscena moartea, Frank? i-a strigat ea în timp ce se țineau de

balustrada vasului, în bătaia valurilor. Ai putea… nu știu… Să te omori, să-ți înscenezi sinuciderea. Apoi am putea scăpa de Warren.

Și s-a uitat cu ochii ei aurii, înțelepți, în lumina apusului. Care era la fel de frumos și perfect ca și ea, iar Frank tânjea să o sărute și să o strângă în brațe și să-i facă toate lucrurile pe care i le promisese chiar aici pe puntea udă și alunecoasă. Să se dea drept Warren pentru câteva luni, ascunzându-se sub perucă, în spatele ochelarilor de soare și a straturilor de machiaj nu ar fi prea greu. Dacă mai așteptau o vreme, ar putea chiar să pretindă că Warren arată mai zdravăn, la urma urmei, tehnologia avansa văzând cu ochii. Ar putea spune că a murit iar și a fost reînviat mai performant. Totul trebuia făcut cu multă răbdare – ceea ce era, desigur, un preț destul de mic pe care îl aveau de plătit, dacă stăteai și te gândeai la răsplata care îi aștepta: Dottie va fi liberă de blestemul ei, iar ea și Frank ar fi de-a pururi bogați.

Opțiunea cel mai la îndemână era înecul. Se gândiseră la ea de câteva ori, iar acum chiar părea varianta perfectă. Dacă l-ar arunca pe Warren peste bord, s-ar duce la fund ca un bolovan, cu tot metalul pe care îl avea în el. Și, dacă îl aruncau aproape de pupă – în vâltoarea fosforescentă a celor optsprezece propulsoare azimutale de pe *Nomadul Zburător* – ar fi transformat în carne de sarmale pentru rechini,

n-ar mai fi niciun corp pe care să-l caute. Desigur, s-ar porni alarmele și una din camerele de supraveghere din carenă l-ar putea surprinde căzând, dar chiar și cea mai sofisticată tehnologie nu ar putea surprinde clar imagini sub un val de douăzeci de metri pe un vânt de șaptezeci de kilometri pe oră. Mai ales dacă așteptau până la căderea serii și dacă Warren avea să poarte unul din acele transmițătoare pe care erau obligați să le poarte angajații de pe vas și un sacou în dungi liliachii.

În ziua următoare era așteptată o furtună de genul celei care îl răsturnase pe Ulise, iar spațiile publice de pe *Nomadul Zburător* erau pustii, după ce toți pasagerii se retrăseseră în apartamentele lor. Coaforul se închisese devreme. Câteva piscine aveau prelata pe ele. Lacul ornamental în Parcul Plăcerilor era gol. Aerul era plin de scârțâituri și zgomotul valurilor lovindu-se de vapor, bubuituri și pocnituri îndepărtate și ciudate și un miros puternic de vomă.

Îndreptându-se legănat de-a lungul coridoarelor înspre locul stabilit pentru întâlnire, Frank era cuprins de un curios sentiment de fatalitate. Ultima sa conferință la bordul Nomadului fusese despre cum încercase Ulise să o scape pe Euridice din lumea de dincolo și nu i-a trebuit prea mult efort, uitându-se la

chipurile cadaverice din fața lui, să-și abandoneze mina obișnuită, jovială și să abordeze un aer deprimat și trist. Aceeași atitudine a avut-o și în ultima conversație cu colegii săi. De fapt, realizase, atunci când vorbea cu ei, că chiar fusese, în ultimii ani, apatic și deprimat. Totul, chiar și ferocitatea acestei furtuni, îi dădea un sentiment de iminență. Întors în cabina sa, și-a dat seama că îi vine mai ușor decât se așteptase să compună mesajul de adio.

Fusese capabil să vorbească cu surprinzătoare pasiune despre goliciunea vieții sale: monotonia prezentărilor pe care le ținea și tururile pe care le organiza și ancorările și îmbarcările... lungile ore petrecute la sală, de asemenea, și ritualurile de seducție, cu falsa rezistență din partea femeilor și inevitabilul sex și despărțirile la fel de inevitabile care urmau, oare trăise el înainte de a o întâlni pe Dottie? Privit la rece, prospectul morții sale iminente avea chiar și mai mult sens.

A ajuns la intersecția coridoarelor dintre sala de jocuri Challengers Bowling Arcade și cel mai mic dintre magazinele de burgeri de pe navă, cu două minute înainte de ora programată. Și a fost ușurat să găsească zona pustie. Dottie a ajuns, după cum se și așteptase, la fix și arăta la fel de frumoasă chiar și în haina gri de ploaie, aducându-l aproape pe sus pe soțul ei. Warren

era în obișnuitul lui halat de velour, cu pantaloni de nylon șifonați și adidași cu scai. Pe cap, ochelarii de soare și peruca îi stăteau aiurea.

— Bună, Frank, a spus Dottie, apucându-l pe Warren de guler și sprijinindu-l în poziție verticală. Știu că e o noapte îngrozitoare, dar l-am convins pe Warren să ieșim să luăm o gură de aer înainte de culcare.

Frank a dat din cap. Își simțea gura uscată.

— Mă poți ajuta și pe mine să-l duc pe punte? a adăugat ea, împingându-l pe Warren în brațele lui Frank.

— Hai, bătrâne, s-a auzi Frank rostind, proptindu-l pe Warren de pereți. De ce nu dăm noi asta jos…?

Și l-a dezbrăcat de halatul negru care a alunecat, uzat și cald și ușor slinos printre degetele lui, deși, abia când a văzut ce poartă pe dedesubt i s-a întors cu adevărat stomacul pe dos. Mortul a murmurat ceva și și-a îndreptat privirea aia obișnuită de cățeluș îndrăgostit înspre Dottie, fără să facă vreo încercare de a se opune.

— Și asta…

Peruca era și mai caldă și mai murdară.

— Și asta…

Ochelarii și ei, de pe nas și urechi, sau ce mai rămăsese din ele. Frank era atent la ce se întâmpla în jur, dar Dumnezeule, bietul om arăta groaznic.

— Parcă vă e puțin frig, domnule Hastings...

Și și-a dat jos sacoul.

— Deci ce-ar fi să vă învelim cu asta?

Din câteva manevre, Warren era îmbrăcat cu sacoul de angajat al lui Frank. Frank aproape uitase de transmițător când Dottie i-a amintit în șoaptă. Chiar și așa, Warren în această nouă costumație tot nu arăta în niciun fel ca om, ci mai degrabă aducea cu o sperietoare de ciori cheală și anemică, iar Frank se întreba cum avea să convingă acest schimb pe cineva, până când a deschis ușa care dădea pe punte și a realizat cât de puternică era furtuna.

Puntea era complet acoperită cu apă. Dottie s-a dat înapoi. Un șuvoi de apă sărată a țâșnit în aer. Era o minune, pe bune, că Dottie reușise să-l aducă până aici, având în vedere cât de mult cântărea paiața asta moartă. Acum, tot ce avea ea de făcut era să țină bine halatul de nylon, peruca și ochelarii de soare. Cerul se prăvălea peste ei, în nori gri și purpurii. În timp ce se lupta și aluneca la fiecare pas, purtându-l pe Warren Hastings înspre pupa *Nomadului,* Frank Onions avea impresia că este Ulise navigând înapoi de pe insula lui Circe sau Jason și argonauții lui în căutarea Lânii de aur. Curând, va ajunge pe acele maluri calde și însorite pe care i le promisese Dottie.

A mai făcut câțiva pași împleticiți și s-a agățat de ultima balustradă, sprijinindu-l pe Warren,

deși erau amândoi uzi leoarcă și epuizați și era greu să distingi marea de cer, de acolo de unde stăteau ei. Apoi a simțit vasul ridicându-se pe val, cabrându-se până când elicele s-au învârtit deasupra valurilor și a părut că timpul s-a oprit în loc și întregul vas se va urca deasupra valurilor. Frank a alunecat și aproape a căzut când l-a apucat de brațe pe Warren și a încercat să-l arunce peste bord.

— Nu te mai zbate, tâmpitule! a urlat Frank în bătaia vântului, chiar dacă Warren nu se zbătea deloc.

Când vasul s-a legănat și a căzut înapoi pe val, Frank a încercat din nou să-l ridice, de data asta cu ceva mai mult succes.

Acum, s-a gândit el în timp ce se bălăbăneau îmbrățișați pe balustrada punții, deja încep să mă simt incomod să stau atât de aproape de un bărbat mort. Deși, cu toată paloarea pielii, în ciuda obrajilor supți și a coastelor goale, era ceva în Warren Hastings care, în această lumină pâlpâitoare, părea mai viu ca oricând. Ceva în ochii lui, poate, acum că erau fără ochelarii uriași de soare, sau poate felul cum își ținea gura, de pe care se dusese rujul. Tipul probabil înțelesese ce se întâmpla, dar nu dădea niciun semn că ar vrea să se opună, nici că i-ar fi fost frică. În cele din urmă, când Frank a reușit să împingă o mână la subrațul umed și sfrijit al lui Warren și pe cealaltă sub fundul și mai sfrijit și i-

a dat un brânci care l-a rostogolit peste balustradă, bătrânul s-a uitat la el cu o ultimă privire în care a citit un fel de ușurare... și ceva ce aducea a milă.

— Gata? Ești bine?

Dottie reușise să se urce pe punte și deja vraja fixației se rupsese. L-a cuprins nerăbdătoare cu brațele pe după gât și l-a sărutat pasional și ud.

— Te iubesc, Frank, a spus ea, când s-a declanșat alarma pe vas și luminile au început să se aprindă, împingându-l cu brațele ei puternice în spatele unei bărci de salvare în bătaia furtunii și a scos ceva argintiu din buzunarul hainei de ploaie, ceva care se zvârcolea și se răsucea ca o bijuterie vie.

— Te iubesc! a spus din nou și l-a sărutat și mai pasional în timp ce Frank simțea ceva tare și ascuțit cățărându-i-se pe gât.

— Te iubesc...

L-a ținut strâns lângă ea când durerea a izbucnit în ureche.

— Te iubesc!

A spus ea încă o dată și încă o dată.

Pe unde nu a fost!... Și câte nu a văzut!... Din vârful Everestului, privea în jos către un Pământ atât de mic, încât îl putea strivi cu degetul mare. Dacă exista un preț de plătit pentru toată această măreție, Frank Onions l-ar fi plătit fără

să clipească. Dar cea mai mare dintre fericiri, eclipsând minunea răsăritului și a apusului, era să-și împartă viața cu Dottie. Banii… chiar și comorile incredibile pe care le puteau cumpăra, terase de sticlă, grădini subacvatice, palate birmaneze refăcute – erau doar obolul, moneda, râul.

A fi cu ea, a fi una cu ea, era o experiență în fața căreia toate celelalte experiențe ale vieții păleau.

Zilele se schimbă. Cei vii mor și cei morți trăiesc, dar dragostea lui Frank pentru Dottie este nemuritoare. A privit o dată sau de două ori în urmă, așa cum cineva își privește cu uimire urmele lăsate pe o podea antică, înapoi pe drumul lung care îi adusese împreună. Știe acum că adevăratul Warren Hastings se căsătorise cu cea de-a șasea nevastă a lui cu câteva luni înainte să moară, sau să dispară, în împrejurări pe care, în alte vremuri, alte culturi le-ar fi găsit misterioase. De atunci, ca de altfel și înainte de acea perioadă, Dottie rămăsese la fel de uimitor de frumoasă și de tânără.

Și mereu are câte un companion pe care îi place să-l numească soțul ei. Uneori, când circumstanțele se potrivesc, chiar îl strigă Warren. Frank nu are nevoie să o întrebe pe Dottie de ce a ales moartea în locul vieții. O înțelege perfect. La urma urmei, de ce ar dori cineva cu bani și posibilitatea de a alege, să

aștepte până la bătrânețe pentru a fi înviat din morți? Și ce sacrificii nu ar face ei, pentru a se asigura că vor rămâne veșnic frumoși? Dottie este lumea lui Frank, centrul atenției sale. El trăiește cu ea și în ea și și-ar sacrifica bucuros orice organ sau apendice sau fluid organic pentru ea. Cât despre el însuși, Frank știe că nu mai e individul chipeș și bine făcut care s-a îndrăgostit demult de ea.

Chiar cu o săptămână în urmă, undeva pe lângă Paris, îi dăduse o porțiune din măduvă și un al treilea rinichi re-crescut.

Efectul acestor transplanturi, pe lângă antibioticele pe care trebuie să le consume continuu, este că mai mereu se simte slăbit și amețit. Părul i-a căzut de mult, trebuie să poarte ochelari de soare permanent, pentru a-și feri ochii sensibili, și merge încovoiat. Își dă seama că începe să semene cu creatura pe care a aruncat-o peste puntea *Nomadului Zburător* și că viața minunată pe care o trăiește acum nu va mai dura mult.

În cercurile în care se învârtesc ei, de mult plecați din societatea de inculți amatori de ruine și mici parveniți care se plimba cu *Nomadul*, relația dintre Frank și Dottie nu este văzută ca ceva neobișnuit. Așa cum remarcase și ea cândva demult, cine mai știe sau cui îi mai pasă în ziua de astăzi dacă ceva e legal? Uneori, când uscăturile slăbite ca el, care o acompaniază pe

Dottie și prietenele ei, sunt aproape de epuizare, ele pleacă să trăiască o viață mai simplă pentru câteva săptămâni, să se bucure de fiorii unei noi relații cu băieți tineri și dornici de iubire. Pleacă în ceea ce ele numesc *croaziere pe Styx.* E un nou fel de simbioză, fixarea asta, iar lui Frank i se pare tipul de relație aproape perfectă. Doar când îl dor oasele slăbite și se uită în jurul lui la ființele acelea aurii superbe, care nu îmbătrânesc niciodată, se întreabă cine e, de fapt, mort acum și cine e viu.

Tad Williams - …Și voi, Arhangheli ai Iertării

Iată o povestire plină de suspans, despre un războinic în numele lui Dumnezeu, a cărui credință este pusă la încercare în toiul celei mai periculoase misiuni…

Tad Williams a devenit un scriitor cunoscut cu primul său roman, *Tailchaser's Song,* iar calitatea scrierilor lui și devotamentul față de cititori l-au ținut în topul bestsellerurilor *New York Times* și *London Sunday Times. A* publicat și romane ca *The Dragonbone Chair, The Stone of Farewell, The Green Angel Tower, City of Golden Shadow, River of Blue Fire, Mountain of Black Glass, Sea of Silver Light, Caliban's Hour, Child of an Ancient City* (scris împreună cu Nina Kiriki Hoffman), *Tad Williams' Mirror World: An Illustrated Novel, The War of the Flowers.* Este autorul prozelor scurte *Rite: Short Work* și a publicat, împreună cu Raymond E. Feist volumul *The Wood Boy/ The Burning Man.* În calitate de editor, a realizat ampla antologie retrospectivă *A Treasury of Fantasy.* Cele mai recente cărți ale sale sunt *Shadowmarch, Shadowplay* și *Shadowrise.* În aceeași serie va publica și romanul *Shadowheart.* Scrie și cărți umoristice, și scenarii cinematografice și pentru televiziune. Tad Williams locuiește împreună cu familia sa în Woodside, California.

Sămânța șoptește, cântă, oferă, învață.

Cândva, un înțelept din lumea de baștină a spus: „Ființele umane își pot modifica viețile prin modificarea atitudinilor mentale”. Pentru un om devotat, totul e posibil. Întregul univers ne este la îndemână.

Vizitați Orgasmium – deschis acum 24 de ore din 24. Acceptăm cardurile Senior Credits. Orgasmium – Acolo unde TU îți dai drumul prima dată!

Temperatura corpului tău este normală. Nivelurile *de stres sunt normale, cu o tendință de creștere. Dacă tendința de creștere continuă, se recomandă să vezi un medic.*

Sunt aproape vie! Și sunt însoțitoarea ta perfectă – sunt portabilă în întregime. Vreau să te iubesc. Încearcă-mă. Poți să dai, la schimb, personalitatea mea prietenilor tăi. Alătură-te distracției!

De acum sunt disponibile proprietăți în formă de fagure. Consultă-ți nodul ambiental local. Case nou-nouțe, multi sau mono familiale, rate mici prin credite guvernamentale!…

Conform indicatorilor Sackler, în acest moment prețurile la bunurile de larg consum sunt în ușoară creștere, în ciuda unei piețe cu o evoluție lentă. Primul-ministru va detalia planurile de revigorare a economiei într-un discurs pe care Domnia Sa îl va susține în fața

Parlamentului.

Cândva, o femeie înțeleaptă de pe lumea de baștină a spus: „Stai cu fața spre razele soarelui și nu vei vedea umbra”.

Numele lui este Lamentation Kane și este Gardian al Legământului – un asasin sfânt. Stăpânii i-au plantat în cap o sămânță a blasfemiei. Acum, aceasta îl chinuie precum un păcat nerăscumpărat și îi umple craniul cu murmure murdare și păgâne.

Chipurile tovarășilor săi de călătorie din naveta de aterizare sunt plictisite și stupide. Oare cum reușesc necredincioșii ăștia să trăiască purtând în capete tot acest zumzet permanent?

Cum pot ei supraviețui și cum pot rămâne întregi la minte având mereu, la marginea câmpului vizual, necurmate anunțuri și semnale de tot felul, reprezentând pulsul brut și grăbit al unei lumi revărsând și gâlgâind informații?

E ca și cum ai fi prins într-un roi de insecte, gândește Kane – insecte făcând tot posibilul să imite existența umană, dar fără s-o înțeleagă. Tânjește după unicul și dulcele glas al Duhului, liniștitor precum apa rece prelingându-se pe pielea arsă. Înainte, indiferent de spaimele și temerile misiunilor sale, glasul a fost mereu cu el, alinându-l și amintindu-i țelul sfânt. Toată viața, Duhul fusese cu el. Toată viața, până

acum.

Smeriți-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe.[11]

Cuvinte încântătoare și blânde, ca ploaia de primăvară. Fiecare cuvânt spus vreodată de Duh fusese prețios și strălucitor ca argintul, spre deosebire de această nesfârșită burniță plină de mizerii care, acum, îl inundă constant.

Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi. Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Duhul i le-a spus, înainte ca oamenii de știință ai armatei să reducă la tăcere Cuvântul Domnului și să-l înlocuiască cu flecăreala nesfârșită și păgână a necredincioasei lumi Arhimede.

L-au asigurat că, pentru binele întregii omeniri, Lamentation Kane trebuie să păcătuiască din nou și astfel, într-o bună zi, toți oamenii vor fi liberi să-L adore pe Dumnezeu. De altfel, după cum au subliniat cei bătrâni, ce motiv avea să-i fie teamă?

Dacă va reuși și va scăpa de pe Arhimede, sămânța păgână îi va fi scoasă din cap și Duhul îi va vorbi din nou prin gândurile sale. Dacă nu

---

[11] *Petru 5:6,* Biblia. În cele ce urmează, la toate citatele din Biblie s-a folosit traducerea lui Dumitru Cornilescu (n. tr.).

va scăpa cu viață – ei bine, atunci Kane va auzi, la picioarele puternicului Său tron, adevăratul glas al Domnului. *Foarte bine, bunul și credinciosul meu slujitor…*

Începem coborârea. Vă rugăm să vă întoarceți în cușete, îl anunță glasurile păgâne, direct în mintea sa, arzându-l precum o urzică. *Vă mulțumim că ați călătorit cu noi. Puneți alimentele și bagajele în recipientele aferente și asigurați-le. Acum este ultima ocazie de a achiziționa, în regim duty free, droguri și alcool. Temperatura în cabină este de douăzeci de grade Celsius. Ajustați-vă centurile de siguranță. Începem coborârea. Presiunea în cabină este stabilă. Modulul de aterizare se va detașa în douăzeci de secunde. Zece secunde. Nouă secunde. Opt secunde…*

Cuvintele vin fără încetare și fiecare cuvânt păgân arde, ustură, zgârie.

Cine are nevoie să știe atât de multe despre nimic?

Era copil la una dintre cooperativele agricole creștine de pe întinsele câmpii ale Legământului, atunci când a fost adus la Noul Ierusalim, pe post de candidat pentru unitățile de elită ale Gardienilor. Când a văzut pentru prima dată turnurile albe și turlele aurite ale celui mai mare oraș de pe planetă, Kane a fost încredințat că Paradisul ar trebui să arate exact

la fel. Acum, Hellas City, capitala mărețului Arhimede și fortăreața dușmanilor, crește sub privirile sale în vreme ce modulul coboară. Orașul îi pare cu mult mai mare decât orice își aduce el aminte despre Noul Ierusalim – o întindere imensă, fără limite vizibile, un mozaic zimțat de structuri complexe, albe, cenușii sau verzi și de parcuri ordonate, o dantelărie de zgârie-nori din policeramică, cu siluetele grațios ondulate spre cer, întocmai ca o pădure de alge marine.

Ordinul de mărime este uluitor. Pentru prima dată în viață, Kane are un moment de îndoială – nu în ceea ce privește justețea cauzei, ci în siguranța că va izbândi.

Dar își aduce aminte cuvintele Domnului către Iosua: *Iată, dau în mâinile tale Ierihonul și pe împăratul lui, vitejii lui ostași...*

Ai luat astăzi Fulgi de Frișcă! îi urlă printre gânduri o voce ca o trâmbiță. *Îi dorești! Ai nevoie de ei! Se găsesc la oricare magazin alimentar. Fulgii de Frișcă fac frișca moale ca fulgul! Nu fi afurisită, mami! Fă-mi rost și mie de un FF – sau chiar de trei!*

Diavolul stăpânește Regatul Pământului. Dar nici chiar de pe tronul lui înalt nu poate zări Cetatea Cerurilor. Era proverbul favorit al profesorului său preferat.

Acum, cu tatuaje fosforescente subdermale în fiecare pachet! Apasă-l pe piele și vei începe să

strălucești!

Doamne Iisuse, apără-mă în acest loc întunecat și ajută-mă să împlinesc lucrarea Ta încă o dată. Te slujesc pe Tine. Slujesc Legământul, se roagă Kane.

Vocile nu încetează deloc, ci devin și mai stridente după ce modulul aterizează, iar călătorii sunt conduși prin ecluze spre incinta portului. *Ține minte, astăzi, calitatea aerului a scăzut la nivelul de treizeci pe scara Teng Fuo, cei care vizitează pentru prima dată Arhimede să meargă într-acolo, cei care pleacă să meargă dincolo.* Unde să stai, ce să spui, ce să pregătești. Restaurante, fluxuri de știri, informații legate de serviciile de transport, cazări peste noapte, legea imigrației, servicii de urgență, voci din ce în ce mai puternice și mai puternice și mai puternice până ce lui Kane îi vine să urle. Cască ochii la cetățenii eleganți de pe Arhimede, care se perindă prin preajma sa și îi urăște pe toți. Cum pot umbla, cum pot zâmbi, cum pot vorbi unii cu alții cu acea întreagă babilonie din capetele lor și fără Dumnezeu în inimi?

La stânga. Urmați săgețile verzi. La stânga. Urmați săgețile verzi. Nici măcar nu sunt oameni, nu sunt decât imitații grosolane. Și varietatea de voci prin care sămânța îl torturează! Ascuțite, grave, rapide și

convingătoare, mai lente și convingătoare, voci adulte, voci de copii, cu accente de zeci de feluri, pe multe dintre ele nici măcar nu le poate identifica și abia de le înțelege. Binecuvântatul Duh era o singură voce și numai una, după care tânjește acum cu disperare. Întotdeauna se gândise la Duh ca la o „ea”, deși putea, la fel de bine, să fie glasul calm și blând al unui copil băiat. Nu are nicio importanță. Nu este o problemă mai lipsită de delicatețe decât aceea care încearcă să stabilească sexul îngerilor. Duhul fusese companionul, prietenul și sfătuitorul lui permanent și inseparabil încă din copilărie. Dar, acum, Kane are o sămânță păgână în cap și s-ar putea să nu mai audă glasul ei niciodată.

Nicicând nu voi pleca de lângă tine și niciodată nu te voi părăsi. Asta i-a spus Duhul în noaptea când a fost botezat, noaptea în care i-a vorbit prima dată. Avea șase ani pe atunci. *Nicicând nu voi pleca de lângă tine și niciodată nu te voi părăsi.*

Nu se poate gândi acum la asta. Firește, nu se va gândi la nimic care ar putea să-i submineze curajul. În plus, exista o primejdie cu mult mai mare: unele tipuri de gânduri, dacă erau suficient de puternice, puteau declanșa E-gramele securității portuare, care puteau decela anumite tipare care să-l dea de gol, mai ales dacă gândurile acelea erau repetate constant.

Cândva, un înțelept de pe lumea de baștină a spus: „Omul este măsura tuturor lucrurilor...” Oricum, sămânța străină din capul său are grijă ca el să nu se gândească la nimic.

Te-ai gândit cumva să locuiești în Holyoake Harbor? întreabă o altă voce, suprapunându-se peste cea de dinainte. *La doar douăzeci de minute de zona de afaceri, dar o oază de liniște și confort.*

„... a celor ce sunt, pentru că sunt și a celor care nu sunt, pentru că nu sunt”, sfârșește prima voce. Un alt tip înțelept a spus-o mai direct: „Lumea are două categorii de oameni – oameni inteligenți și fără religie și oameni religioși fără inteligență”. În ciuda climei controlate, Kane aproape că tremură. *Ascunde-ți gândurile,* își reamintește. Își dă toată silința să se lase amețit și prostit de pălăvrăgeala vocilor și de puhoiul de chipuri care se perindă pe lângă el.

Trece ușor prin mai multe puncte automate de control, apoi trece la fel de ușor și de primii gardieni umani, așa cum a sperat și cum și-a dorit – frăția militară i-a pregătit temeinic camuflajul. Stă la coadă la ultimul punct de control, când prinde o privire fugară din partea ei. Cel puțin așa crede, că ea ar trebui să fie – o femeie scundă, cu pielea măslinie, purtată de doi gardieni înarmați până în dinți, care o țin de

coate într-un simulacru de ajutor. Privirile li se intersectează pentru o clipă. Cuvintele pe care l-au condiționat să le uite îi revin în minte, printre bolboroselilile vocilor de pe Arhimede – *Sora Martiră* iar el face tot posibilul să le estompeze cât poate de repede. *Martir* este cuvântul care pornește cel mai rapid E-gramele.

Ultimul post de control este menit să fie și cel mai dificil de trecut. Gardianul, cu chipul ascuns în spatele sofisticatelor scanere optice, pare să nu agreeze ultima escală a lui Kane. Înainte de a sosi pe Arhimede, a fost pe Arjuna. Nu există convenții de vreun fel între Arjuna și cele două lumi: Arhimede și Legământ, dar amândouă speră să ajungă la un acord cu aceasta. Și nici nu este controlată în vreun fel de niciuna dintre părți. Funcționarul scanează din nou itinerariul lui Kane.

— Îmi puteți spune, cetățene McNally, de ce v-ați oprit pe Arjuna?

Kane îi recită o poveste din care rezultă că și-a vizitat un văr care lucrează în minele de acolo. Planeta este bogată în platină și alte minereuri. În acest moment, nici raționaliștii de pe Arhimede și nici avramiții de pe Legământ nu au vreun cap de pod pe Arjuna: cei mai mulți dintre locuitorii planetei sunt originari de pe subcontinentul indian și se simt confortabil tratând ambele părți în mod egal, lucru care provoacă un real disconfort atât pe Arhimede,

cât și pe Legământ.

Funcționarul nu pare satisfăcut pe deplin de explicația oferită de Lamentation Kane și începe să cerceteze mai atent personalitatea falsă a acestuia. Kane se întreabă cât va mai dura până va începe diversiunea. Mimează indiferența, privind în stânga și în dreapta, către celulele din sticlă încasabilă înșirate în lungul peretelui opus, până când găsește celula în care femeia aceea oacheșă este interogată. Să fie o musulmană? Să fie coptă? Sau poate ceva cu totul diferit – pe Legământ se aflau inclusiv evrei aborigeni din Australia, o rămășiță a Tribului Pierdut de pe lumea de baștină. Oricine și orice ar fi, nu are nicio însemnătate. Era o soră întru Dumnezeu, care alesese să se sacrifice pentru siguranța misiunii. A misiunii *lui.*

Pentru o clipă, femeia se întoarce către el și privirile li se întâlnesc din nou prin pereții din sticlă. Are urme de coșuri pe obraji, și totuși este drăguță. Dar, pentru o asemenea îndatorire, surprinzător de tânără. Oare cum o cheamă? Când se va întoarce – dacă se va întoarce – va merge la Marele Tabernacol din Noul Ierusalim și va aprinde o lumânare pentru ea.

Ochi căprui. Pare tristă așa cum se uită la el, înainte de a se întoarce cu fața spre anchetatorii ei. E posibil să fie tristă? Martirii sunt cei mai privilegiați dintre toți. Ea trebuie să

știe că, în curând, va vedea chipul lui Dumnezeu. Cum să nu se bucure? Să-i fie oare teamă de durerea pe care o va simți atunci când va renunța la trupul ei pământesc?

În vreme ce gardianul din fața sa pare a se holba în gol, citind informațiile care îi defilează în câmpul vizual, Lamentation Kane deschide gura să spună ceva – să îndruge câteva cuvinte, așa cum ar face un cetățean real, care se întoarce pe Arhimede după o lungă perioadă petrecută în altă lume, așa cum ar face un cetățean cu nimic vinovat, în afară de faptul că, poate, a vizionat câteva emisiuni religioase pe Arjuna – când observă ceva cu coada ochiului. În interiorul celulei din sticlă, tânăra femeie își înalță brațele. Unul dintre gardieni se ridică de la masă și se împleticește spre înapoi, aproape prăbușindu-se. Celălalt gardian, cu mâinile-i înmănușate, încearcă s-o împiedice, dar chipul său are expresia unui om care își vede propria moarte. O clipă mai târziu, flăcări albăstrii pornesc din brațele femeii, carbonizând mânecile rochiei largi, după care femeia dispare într-o strălucire albă, de magneziu aprins.

Oamenii din jur zbiară și se retrag din preajma cuștii de sticlă ai cărei pereți sunt acum acoperiți cu o rețea fină de crăpături. Flacăra arde și pâlpâie, iar pereții din sticlă se acoperă pe interior cu o crustă întunecată formată, după cum crede Kane, din grăsime umană arsă.

O explozie umană – nanobioți termici – care a eșuat parțial. Asta va fi concluzia lor. Firește, arhitecții misiunii nu doriseră o explozie reală. Urmăriseră crearea unei diversiuni.

Funcționarul din fața lui Kane polarizează fereastra în spatele căreia se află și-și blochează cabina. Înainte de a da o mână de ajutor la stingerea flăcărilor care degajau, în spațiul sălii, un fum negru, împinge documentele în mâna lui Kane și îi face semn să treacă, după care blochează accesul în punctul de control.

Și dacă ar fi doar călătorul inocent care se pretinde, Lamentation Kane ar fi mai mult decât fericit să plece de acolo. Fumul este cumplit și poartă cu el mirosul dulceag al cărnii arse.

Care a fost expresia ultimă de pe chipul ei? îi e greu să-și amintească altceva decât ochii aceia adânci și întunecați. A văzut oare și urma unui mic surâs? Sau doar încearcă să se convingă singur de asta? Și dacă expresia ei a fost una de teamă, ar fi asta ceva surprinzător? Până și sfinții trebuie să fi simțit teamă atunci când au fost arși pe rug.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău…

Bine ai revenit pe Hellas, cetățene McNally! vestește o voce în capul său, după care toate celelalte glasuri dau năvală ca o hoardă, ca un zumzet, ca o mâncărime insuportabilă.

Încearcă din răsputeri să nu se zgâiască prea insistent pe fereastră în vreme ce taxiul se repede ca fulgerul prin peisajul urban. În ciuda dorinței lui, este impresionat de dimensiunea verticală a celui mai important oraș de pe Arhimede. Una este să i se spună câte milioane de oameni locuiesc în acel oraș și să deducă faptul că Hellas este de câteva ori mai mare decât Noul Ierusalim și alta este să vadă puhoaiele umane îngrămădindu-se pe trotuare și prin aer. Populația Legământului este, în majoritate, dispersată în mici așezări rurale, cum era aceea din care provenea Kane. Cooperative agricole care, după cum i se explicase, îi țin pe copiii Domnului aproape de pământul care îi hrănește. Îi venea greu, uneori, să accepte că solul roșcat pe care își petrecuse copilăria, lucrându-l și cultivându-l, nu era același pământ precum cel descris în Biblie. Odată chiar a întrebat-o pe una dintre profesoare de ce Poporul Cărții părăsise Pământul, atâta vreme cât acesta fusese creat de Dumnezeu.

— Dumnezeu a făcut toate lumile să fie pământuri pentru copiii Lui, i-a explicat femeia. La fel cum a creat toate întinderile de uscat de pe vechiul Pământ, pe care le-a dat apoi diferitelor popoare să le fie cămin. Dar El a păstrat cele mai bune ținuturi, acolo unde curg

râuri de lapte și de miere, pentru copiii lui Avraam. De aceea, atunci când am părăsit Pământul, El ne-a dăruit nouă Legământul.

Gândindu-se la cuvintele acestea, simte cum îl inundă un amestec de singurătate și de pasiune. E adevărat că lucrul cel mai greu care se poate face în dragoste este renunțarea la ființa iubită. Îi este atât de dor de Legământ, încât nu se poate abține să nu plângă. Ceea ce este de mirare pentru un om așa de experimentat ca el. *Ostașii Domnului nu suspină,* își spune cu asprime. *Ci îi fac pe alții să suspine. Ei provoacă bocete dușmanilor Domnului. Bocete și plânset.*

Coboară din taxi la o oarecare depărtare de locuința conspirativă și străbate pe jos restul drumului. Face câteva ocoluri prin împrejurimi, asigurându-se că nu este urmărit, după care intră într-un bloc de apartamente, ia un lift, lent și silențios, și urcă până la etajul optsprezece unde intră într-un apartament, folosind un cod de acces. Interiorul arată ca oricare alt apartament conspirativ de pe celelalte colonii. Dulapuri burdușite cu alimente și cu provizii de medicamente, sărac în mobilier, doar cu un pat, o măsuță și un scaun. Fără alte mijloace de relaxare, simple halte pe drumul spre Ierihon.

E timpul să se schimbe.

Kane umple cada cu apă. Găsește pachetele cu gheață chimică, activează câteva și le aruncă

în cadă. Se duce apoi la bucătărie unde descoperă suplimentele de minerale și substanțe chimice esențiale. Toarnă apă și își pregătește o mixtură groasă și amăruie, pe care o bea în timp ce așteaptă să se răcească apa din cadă. După ce temperatura lichidului coboară suficient de mult, se dezbracă și se strecoară în cadă.

— Vezi bine, Kane, am atins punctul în care nu mai putem să introducem pe furiș pe Arhimede nici măcar o mică armă de mână, ca să nu mai vorbim de o armă adevărată. În plus, ei controlează complet regimul armelor propriilor cetățeni, astfel încât nu avem nicio șansă să obținem una la fața locului. Așa că ne-am îndreptat în altă direcție. Am creat Gardienii – oamenii arme. Exact ceea ce ești tu, slăvit fie Domnul. Devenirea ta a început încă din copilărie. De aceea, tu erai diferit de colegii tăi – mai iute, mai puternic și mai deștept. Numai că am ajuns la limita a ceea ce putem face cu ingineria genetică și cu antrenamentul. Trebuie să-ți dăm tot ceea ce ai nevoie pentru a te transforma într-un adevărat instrument al justiției divine. Fie ca El să binecuvânteze aceasta și toate strădaniile noastre în numele Lui. Amin.

— Amin, i-a spus Duhul în minte. Acum vei adormi.

— Amin, a spus Lamentation Kane.

Apoi i-au făcut prima injecție.

Când s-a trezit era cu totul o inflamație dureroasă. Dar nici pe departe atât de dureroasă ca atunci când și-a activat pentru prima dată nanobioții sau „stigmatele”, cum le plăcea oamenilor de știință să le spună. Când stigmatele începeau să lucreze, era ca și cum avea arsuri de soare și pe piele, și sub piele, ca și cum ar fi fost lovit cu o matracă pentru cel puțin o oră, era ca și cum ar fi zăcut pe pământ în vreme ce peste el ar fi mărșăluit un pluton de Războinici Divini, bine făcuți și complet echipați.

Altfel spus, durea.

Acum, în casa conspirativă, închide ochii, oprește cât poate de mult bolboroseala sămânței de pe Arhimede și dă drumul la stigmate să lucreze.

Îi e mai ușor ca de obicei, cu siguranță mult mai ușor decât fusese prima dată, atunci când, din lipsă de experiență, aproape că și-a rupt mușchii din tendoane și aproape că și-a smuls carnea de pe oase. Nu își contractă mușchii pur și simplu, ci se gândește unde și care sunt acei mușchi care se vor contracta, apoi se gândește cum ar începe să-și miște musculatura, dacă ar avea de gând s-o facă. Odată cu acest prim gând apare acel mic zvâcnet al celulelor, descâlcindu-se din ghemele lor de carne, împletindu-se în configurații noi, mult mai folositoare, încet, precum o plantă care se

întinde către soare. Chiar și cu toată această finețe, temperatura corpului îi crește, iar în mușchi are crampe și spasme. Dar nu ca prima dată. Atunci fusese ca și cum se născuse – ba nu, ca și cum fusese judecat și găsit vinovat, ca și când însăși carnea trupului său pământesc încerca să se elibereze sfâșiindu-se, ca și cum diavolul îi țintuia încheieturile cu furci de fier înroșit în foc. Agonie.

Simțise oare ceva similar sora martiră atunci când se săvârșise? Era oare vreo cale prin care să se poată deschide o ușă în casa lui Dumnezeu fără acea cumplită, dar sfântă durere? Avea ochii căprui. Se gândește că ochii îi erau triști. Fusese înspăimântată? De ce ar fi vrut Iisus ca ea să fie speriată, atâta vreme cât și el strigase de pe cruce?

Te laud, Doamne, spune Kane durerii. Acesta este felul Tău prin care îmi aduci aminte să te iau în seamă. Sunt robul Tău și sunt mândru să-ți port armura sfântă.

În cel mai bun caz, are nevoie de cel puțin două ore să ducă la capăt schimbarea. În seara aceasta, cu oboseala drumului și a aterizării, dublată de ciudata tulburare pe care martiriul femeii o provocase gândurilor sale, îi ia mai mult de trei ore.

Kane iese din cadă tremurând și cu pielea alb-albăstrie de frig, căldura generată de schimbare

fiind în cea mai mare parte disipată. Înainte de a se înfășura într-un prosop, studiază în oglindă rezultatele efortului său. Diferențele sunt greu de observat, exceptând o lărgire vizibilă a cuștii toracice. Își trece mulțumit degetele peste abdomenul dur ca o carapace și peste membrana cartilaginoasă care îi protejează traheea. Îngroșarea pe care o simte pe sub piele nu va opri gloanțele de mare viteză trase din apropiere, dar ar trebui să preia o parte din energia proiectilelor trase de la o oarecare distanță. Ar putea, așadar, să încaseze un glonț sau două și, cu toate astea, să fie în stare să-și ducă misiunea la bun sfârșit. O țesătură de cartilaje elastice îi întărește gleznele și încheieturile. Musculatura îi este mai dezvoltată, plămânii funcționează mult mai bine, la fel și circulația sângelui. Este un Gardian și, cu fiecare mișcare pe care o face, poate simți modificările divine care i-au fost dăruite. Sub aparența normală este puternic precum Goliat și suplu ca un șarpe.

De bună seamă, este și flămând. Dulapurile sunt pline cu doze de suplimente nutritive energizante. Umple un vas cu apă și cu gheață, adaugă prafurile dintr-o doză, le amestecă și dă pe gât întregul conținut. Repetă operațiunea încă de cinci ori până să se simtă sătul.

Kane se așază pe pat, sprijinindu-se de tăblie – lucrurile încă nu s-au liniștit în interiorul

trupului său –, apoi aprinde televizorul care acoperă în întregime peretele din fața sa. Imagini prin viață, și sămânța din capul său prinde glas. Își croiește drum printre canalele de sport, de modă sau de filme, prin toată păsăreasca aceea lipsită de orice însemnătate cu care aceste creaturi își umplu orele pustii. Descoperă un canal de știri. Pentru că se află pe Arhimede, inima raționalismului păgân, până și știrile sunt alterate cu tot felul de mizerii, bârfe și desfrânări. În cele din urmă, în tot acel conținut insultător, reușește să descopere o știre despre evenimentul din port, eveniment descris de autoritățile din New Hellas ca fiind un atentat terorist eșuat. Pe ecran apare o fotografie cu sora martiră – luată din documentele ei de călătorie, firește – și revederea acelui chip îi provoacă un șoc, ca și cum stigmatele care i-au ajustat trupul au pornit brusc o ultimă transformare.

Nefise Erim era numele ei. Aproape sigur, nu era numele real, după cum nici Keenan McNally nu era numele lui real.

Paria este numele ei adevărat. *Disprețuita* – și acesta putea fi numele ei, ca și al lui, de altfel. Disprețuită de necredincioși, disprețuită de arogantele și perfidele făpturi care, asemeni torționarilor antici ai lui Hristos, se tem într-atât de Cuvântul Domnului, încât încearcă să-L alunge din viața lor și de pe întreaga planetă!

Kane știe că atâta vreme cât sistemul Legământului va supraviețui, Dumnezeu își va folosi puternica sabie, iar necredincioșii vor cunoaște adevărata frică.

Te rog, Doamne, îngăduie să te slujesc cu temeinicie. Dă-ne nouă victoria asupra dușmanilor. Ajută-ne să-i pedepsim pe cei care se vor lepăda de Tine.

Și chiar în vreme ce își înalță tăcuta rugă, vede chipul *ei* pe ecran. Nu chipul surorii lui în martiriu, nu ochii aceia mari și adânci, nu pielea aceea întunecată. Nu, este ea – amanta satanei, Keeta Januari, primul-ministru al planetei Arhimede.

Ținta lui.

Nu poate să nu bage de seamă că și Januari are, la rându-i, pielea mai degrabă smeadă. Firește că o mai văzuse și înainte, de zeci și zeci de ori. Dar acum este pentru prima dată când remarcă tenul ei întunecat, mai întunecat decât ar fi putut fi din pricina bronzării. Un indiciu care îi spune că dincolo de ascendența scandinavă, evidentă în structura oaselor ei, se mai găsește și altceva. Este ca și cum Nefise, sora lui întru martiriu, inundase cumva totul, chiar și pe Januari. Sau, cumva, femeia moartă se strecurase în gândurile lui atât de adânc, încât el o vedea acum pretutindeni?

Poți să mănânci tot ce vezi! Aproape că se obișnuise să ignore trăncăneala dezgustătoare

din capul său, dar, uneori, aceasta ajungea până la el, risipindu-i gândurile.

Barnstorm Buffet! Nu ne pasă dacă va trebui să fi dat de-a dura pe ușă când pleci – ai să vezi că merită toți banii!

Nu contează ce vede sau ce crede că vede în primul-ministru. O nuanță mai deschisă sau mai închisă nu înseamnă nimic. Dacă lucrarea diavolului printre toate stelele ar avea un chip, acesta ar fi chipul plăcut și rasat al lui Keeta Januari, conducătoarea raționaliștilor. Și, dacă Dumnezeu ar dori pe cineva mort, ea ar fi acea persoană.

Nu va fi prima. Kane trimisese deja la judecată optsprezece suflete. Unsprezece dintre cei uciși fuseseră spioni păgâni sau agitatori de pe Legământ. Unul dintre aceștia fusese liderul cultului criptoraționaliștilor semilunii – asasinarea lui fusese, după cum a aflat Kane mai târziu, o favoare făcută partenerilor islamici din coaliția de guvernare de pe Legământ. Politică. Nu avusese nicio implicare emoțională în chestiunea respectivă, deși dr. Hamoud fusese un sceptic și un mincinos care corupsese musulmani. Era vorba doar de… politică.

Cinci fuseseră agenți infiltrați printre Războinicii Divini, armata populară de pe Legământ. Cei mai mulți dintre ei se așteptaseră să fie descoperiți și câțiva dintre

aceștia au depus o rezistență disperată.

Ultimii doi au fost un politician de pe Arjuna împreună cu soția sa, care erau simpatizanți de marcă ai raționaliștilor. La ordinul stăpânilor săi, Kane a făcut ca totul să arate ca un jaf care a degenerat în crimă, în loc de un asasinat la comandă. Încă nu era vremea ca mâna lui Dumnezeu să apară în mod vădit pe Arjuna. Cu toate acestea, pe rețelele de informații de pe Arjuna a circulat o serie de zvonuri și de acuzații. Dăduseră și un nume asasinului necunoscut: îngerul Morții.

Dr. Prishrahan și soția sa opuseseră rezistență. Niciunul dintre ei nu dorea să moară. Kane i-a lăsat să-i reziste, cu toate că îi putea termina într-o clipă. Urmele luptei au dat mai multă greutate înscenării de jaf. Lui nu i-a plăcut joaca aceasta. Și, de bună seamă, nici celor doi.

Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, i-a reamintit Duhul după ce a terminat cu Prishrahan și cu soția acestuia. A înțeles, datoria lui nu era să judece. El nu este unul din turmă, ci este mai aproape de lupii pe care îi distruge. Lamentation Kane este călăul Domnului.

Iese pe balcon, deasupra canionului de blocuri presărate cu ferestre luminate, mii și mii de pătrate de lumină. Imensitatea locului are darul de a-l descuraja un pic. E ciudat gândul că în

spatele uneia dintre ferestrele luminate, pierdute într-o revărsare de scânteieri nocturne, se pune la cale un plan care va zgudui din temelii această lume enormă.

Îi vine greu să-și amintească, așa cum ar fi vrut, rugăciunile. În mod obișnuit, Duhul este mereu prezent cu cuvintele potrivite chiar înainte ca el să se simtă singur. *Nu te voi lăsa nemângâiat: voi fi cu tine.*

El nu se simte mângâiat. Este singur.

Cauți dragostea? îi murmură vocea din cap, răgușită și senzuală. O serie de coordonate strălucitoare pâlpâie la limita câmpului său vizual. *Eu te caut pe tine... și mă poți avea aproape pe nimic.*

Strânge puternic din pleoape, ascunzându-și vederii imensitatea orașului păgân.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău.

Merge în recunoaștere la locul în care primul-ministru își va ține discursul. Nu se apropie prea mult. Se întrezărește dincolo de o rețea de linii luminoase, un dreptunghi vast în mijlocul pieței centrale din Hellas City. Nu zăbovește.

În vreme ce alunecă prin mulțime, îi vine greu să nu se uite la oamenii din jur ca și cum deja și-ar fi îndeplinit misiunea.

Ce ar gândi dacă ar ști cine este? S-ar da oare înapoi din fața mâniei lui Dumnezeu? Sau un act

de putere divină și de pietate le-ar putea vorbi dincolo de spaime?

Strălucesc cu lumina lui Dumnezeu, dorește el să le spună. *L-am lăsat pe Dumnezeu să mă facă unealta Lui – sunt plin de glorie!* Dar, firește, nu spune nimic, doar merge tăcut prin mulțime, cu inima-i tăcută și bătând înăbușit.

Kane ia masa într-un restaurant. Mâncarea este atât de condimentată încât aproape că nu mai are niciun gust. Tânjește după mâncarea simplă, de la ferma unde crescuse. Chiar și mana militară este mai bună decât ce mănâncă el acum. Clienții restaurantului sporovăiesc și râd exact la fel cum o fac semințele din capetele lor, de parcă acestea i-au programat pe oameni să turuie ca niște mori stricate toate obscenitățile și nu invers. Cum își ascund acești oameni întreaga goliciune a sufletului cu distracții, cu strălucire și cu zgomot!

Merge într-un loc unde femeile dansează. E straniu să le privească, pentru că ele zâmbesc tot timpul și toate sunt frumoase și goale, ca într-un vis întunecat. Femeile îi apar lui Kane ca niște suflete blestemate, condamnate pentru eternitate să mimeze comedia goală a farmecului și a dragostei. Nu și-o poate scoate din minte pe martira Nefise Erim. În cele din urmă alege una dintre femei – nu prea seamănă cu sora martiră, dar e mai oacheșă decât celelalte – și o lasă să-l conducă în camera ei, în

spatele locului în care dansase. Ea simte țesuturile întărite de sub pielea lui și îi spune că e foarte musculos. El se golește în trupul femeii și, în cele din urmă, ea îl întreabă de ce plânge. Îi răspunde că se înșală. Când îl întreabă a doua oară, o plesnește. Deși își diminuase forța, lovitura o azvârle jos din pat. Undeva, un contor adaugă o suprataxă la nota de plată.

Îi dă drumul să se întoarcă la munca ei. E o inocentă care toată viața a ascultat glasurile din capul ei, fără să cunoască nimic altceva. Nu era deloc de mirare că dansează ca un obiect blestemat.

Iarăși pe stradă, Kane se simte murdar și pângărit, dar fapta sa măreață va șterge pata aceasta, așa cum se întâmpla mereu. Este un Gardian al Legământului și în curând se va căli în focul sfânt.

Stăpânii săi doreau ca atentatul să aibă loc în timp ce mulțimea se aduna să asiste la discursul primului-ministru. Întrebarea care se punea era extrem de simplă: înainte de discurs sau imediat după? Inițial s-a gândit să acționeze imediat după sosirea primului-ministru, după ce aceasta coboară din mașină și se îndreaptă spre coridorul care dă în sala mare. Așa părea cel mai sigur. După discurs, putea fi mai complicat din pricina gărzilor de corp deja desfășurate, plus personalul de securitate al sălii. Totuși, din

ce se gândea mai mult, era tot mai convins că atentatul trebuia făcut în interiorul sălii. Pe lângă cele câteva mii de oameni adunați să asiste la discurs, alte milioane de oameni vor vedea atentatul pe ecranele uriașe care înconjurau clădirea. Dacă va lovi rapid, fapta sa va face înconjurul acestei lumi – și nu numai.

Cu siguranță că Dumnezeu dorește să procedeze în acest mod. Cu siguranță că El dorește ca necredincioasa să fie anihilată în văzul tuturor.

Kane nu are nici timp, nici resurse pentru a falsifica un permis de acces în clădire – participanții vor fi verificați și răsverificați și își vor ocupa locurile cu mult înainte de sosirea primului-ministru. Ceea ce înseamnă că singurii cărora li se va permite accesul fără a fi supuși scanării atente vor fi chiar primul-ministru și suita sa. Ar fi o posibilitate, dar va avea nevoie de ajutor.

Contactarea agenților Legământului rezidenți pe Arhimede este, de regulă, de rău augur – asta înseamnă că lucrurile nu decurg conform planului inițial –, dar Kane știe că într-o misiune de asemenea importanță nu-și poate permite să fie superstițios.

Lasă un semn în locul stabilit. După asfințit, este vizitat la casa conspirativă de doi agenți. Deschide ușa și vede doi bărbați, un tip tânăr însoțit de un bărbat ceva mai în vârstă,

amândoi dezarmant de obișnuiți ca aspect. Genul de oameni care vin să-ți remorcheze mașina în pană sau să-ți tămâieze casa. Bărbatul de vârstă mijlocie se prezintă ca fiind Heinrich Sartorius, iar pe colegul său îl numește, simplu, Carl. Sartorius îi face semn lui Kane să nu scoată niciun cuvânt, în vreme ce Carl baleiază camera cu un mic obiect de mărimea unei periuțe de dinți.

— Curat, anunță tânărul.

Este ciolănos și urât, dar are o anumită grație în mișcări, mai ales atunci când își folosește mâinile.

— Slavă Domnului, spune Sartorius. Și tu, frate, fii binecuvântat. Cum putem să te ajutăm să împlinești lucrarea lui Hristos?

— Tu ești cel de pe Arjuna? întreabă Carl.

— Taci, băiete, intervine Sartorius. Asta-i o chestiune gravă, adaugă și se întoarce spre Kane. E un flăcău de ispravă. Doar că… pentru comunitatea noastră a însemnat foarte mult ce s-a întâmplat pe Arjuna.

Kane ignoră întrebarea tânărului.

— Vreau să știu cum sunt îmbrăcați membrii echipei care asigură securitatea primului-ministru. În amănunt. Și mai am nevoie de un plan al sălii. Mă interesează, mai ales, amplasarea conductelor de apă și a tuburilor de aer condiționat.

Bărbatul mai în vârstă se încruntă.

— Vor verifica pe toată lumea, nu-i așa?

— Desigur. Poți să faci rost, fără să atragi atenția, de informațiile cerute?

— Firește, confirmă Sartorius. Carl se va ocupa de asta imediat. E un meseriaș. Nu-i așa, băiete? Să știi că nu suntem retardați, continuă acesta întorcându-se spre Kane. Necredincioșii spun tot timpul că am fi reduși mintal, dar Carl aici de față a fost printre cei mai buni din clasa lui la matematică. Diferența este că noi l-am păstrat pe Iisus în inimile noastre în vreme ce restul lumii L-a abandonat.

— Slăvit fie Iisus, completează Carl, lucrând deja la terminalul de pe unul din pereții casei conspirative.

Imaginile aleargă atât de iute pe ecran, încât până și vederea îmbunătățită a lui Kane abia de le poate urmări.

— Da, *slavă* Lui, aprobă Kane dând din cap, ca și cum conversația lor de până atunci fusese o lungă, și pe alocuri aprinsă, dezbatere despre cum e cel mai bine să i te adresezi lui Iisus.

Începe să simtă iarăși dureri în încheieturi, lucru care înseamnă, de obicei, că are din nou nevoie de proteine. Se îndreaptă spre bucătărie să-și pregătească încă o mixtură nutritivă.

— Vă pot trata cu ceva? îi întreabă el pe cei doi.

— Nu, mulțumim, i se răspunde. Suntem fericiți să putem împlini lucrarea Domnului.

Fac prea mult zgomot, consideră Kane. Nu că majoritatea oamenilor i-ar auzi, dar Kane nu face parte din „majoritatea oamenilor”.

Eu sunt sabia Domnului, își spune tăcut. Abia de își aude gândurile printre murmurele izvorâte din sămânța de pe Arhimede, care deși este dată pe încet, revarsă în continuare informații meteo, știri, citate din filosofie și multe alte fleacuri, ca un nebun la un colț de stradă. Sub locul în care Kane stă ascuns, trei membri ai echipei de securitate comunică între ei prin semne din mână, în vreme ce investighează locul pe unde a pătruns el în clădire. Urmele lăsate deliberat sugerează încercarea eșuată a cuiva care a dorit să pătrundă în sală prin conducta de aer.

Gărzile par să ajungă la concluzia dorită: după o sarabandă de semnale din mână și după ce primesc confirmarea de la celelalte echipe că totul este în ordine, cei trei pornesc înapoi, călare pe conducta înclinată. Curgerea aerului face ca mișcările lor să fie nesigure. Lanternele fixate pe cap proiectează spoturi luminoase aleatorii pe pereți. Kane așteaptă tăcut, agățat ca un păianjen, în umbra tavanului înalt, acolo unde conducta masivă de aer face un cot în jurul unuia dintre stâlpii de susținere ai clădirii. Așteaptă până când cei trei trec pe sub el, apoi, neauzit, sare pe conductă, în spatele lor. Cu o

lovitură sfărâmă laringele ultimului dintre ei și, cu corpul inert pe umeri, se cațără înapoi pe ziduri, până la un hamac din pânză, pregătit din vreme. În câteva secunde despoaie cadavrul de haine, rugându-se ca lipsa gardianului să nu fi fost remarcată de ceilalți doi. Se îmbracă rapid în costumul celui ucis și își dă drumul spre sol chiar în momentul în care al doilea gardian își dă seama că în spatele lui nu mai este nimeni. Kane observă prin apărătoarea transparentă a căștii cum buzele acestuia se mișcă. Știe că gardianul încearcă să comunice cu el prin intermediul sămânței. Impostura sa va fi dată în vileag. Oare se poate preface că sistemul propriu de comunicații nu îi funcționează? Ar ține, dacă gărzile ar fi lipsite de experiență. Dar cum ei lucrează pentru primul-ministru, lucrurile stau altminteri. Kane are doar o secundă până când toți ceilalți din clădire vor fi avertizați.

Pășește înainte, făcând tot felul de semne fără sens cu mâna. Gardianul îl privește cu ochii larg deschiși: nu recunoaște nici semnele lui Kane și nici chipul străin din spatele apărătorii de la cască. Kane izbește gâtul bărbatului cu ambele mâini exact în momentul în care acesta încearcă să-și scoată arma. Apoi face un salt spre ultimul gardian, chiar în clipa în care se întoarce spre el.

Ultimul gardian se dovedește a fi o femeie. Și încă foarte rapidă. În momentul în care Kane o

ucide, femeia avea deja arma scoasă din teaca de la șold.

Știe că are la dispoziție doar câteva clipe: gărzile sunt verificate periodic prin radio de către liderul lor. Țâșnește spre puțul lateral care ar trebui să-l ducă în zona de deasupra tavanului holului principal.

Femei lider. Femei soldat. Femei dansând goale în public. Există vreun lucru pe care nu l-ar face cei de pe Arhimede ca să le corupă pe fiicele Evei sau ca să le împingă pe toate la desfrâu, precum au făcut babilonienii cu femeile lor?

Zona de deasupra tavanului este întesată de tehnicieni și de gărzi înarmate până în dinți. Sunt pe puțin zece oameni înarmați. Cei mai mulți sunt lunetiști, supraveghind mulțimea de dedesubt prin lunetele instalate pe armele lor. Ceea ce reprezintă un noroc pentru Kane. Unii dintre pușcași ar putea nici să nu-l vadă în vreme ce el coboară.

Doi dintre oamenii înarmați se întorc spre el, cerându-i să se identifice. Kane își ridică brațele și se apropie de ei, clătinând din cap și arătând spre cască. Apoi face un salt înainte, rugându-se ca gardienii să nu priceapă cât de repede se poate mișca. Străbate cei douăzeci de metri care îl despart de gărzi într-o secundă. Pentru a-i zăpăci și mai mult, nu îi atacă, ci, pur și simplu, plonjează printre ei. Ajunge la margine și se

aruncă în gol, răsucindu-se în aer, astfel încât să reducă riscul de a fi lovit de vreun glonț. Cu toate astea, simte cum un proiectil de mare viteză îl lovește într-un picior. Din fericire, glonțul este mult încetinit de costumul de gardian pe care îl poartă și, mai ales, de carnea sa întărită.

Aterizează atât de tare, încât casca îi sare de pe cap. Din mulțime se ridică primele strigăte de surpriză, dar Kane abia dacă le aude. Șocul căderii este preluat de cartilajele modificate ale gleznelor, genunchilor și mâinilor. E dureros, dar suportabil. Inima îi bate atât de rapid, încât pare că zumzăie. Trăiește atât de accelerat, încât sunetele scoase de mulțime par a fi complet inumane: geamătul profund al unui ghețar care se dislocă sau frecarea a două plăci tectonice în adâncul unui munte. Alte două gloanțe mușcă din podea lângă el, așchii de beton și fragmente de mochetă se rotesc încet în aer și plutesc precum cenușa. Femeia de la tribună se întoarce lent spre el, ca și cum s-ar mișca prin melasă. Este ea, Keeta Januari, Târfa Babilonului. În vreme ce se îndreaptă spre ea, poate vedea cum i se mișcă fiecare mușchi de pe față – sprâncenele arcuite în sus, fruntea încrețindu-se, surpriză… dar deloc teamă.

Cum este posibil?

Kane sare spre ea, curbându-și degetele de la mâini ca într-un clește menit s-o ucidă. Mai are

o fracțiune de secundă până să ajungă la ea, în vreme ce gloanțe lovesc de sus și din lateral. Timpul este suspendat, desprins de istoria evenimentelor. Mâna lui Dumnezeu. El *este* mâna lui Dumnezeu și așa trebuie să fie în prezența lui Dumnezeu. Un nesfârșit și strălucitor ACUM...

Apoi, durerea explodează în el, îi aprinde nervii și totul devine brusc și irevocabil negru.

Lamentation Kane se trezește într-o cameră albă, cu lumina izvorând de pretutindeni. Bineînțeles, este supravegheat. În curând va fi supus torturii.

Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi... Acestea au fost sfintele cuvinte pe care Duhul i le-a murmurat pe când zăcea grav rănit într-un spital, după ce îl capturase pe ultimul infiltrat printre Soldații Divini. Inamicul lui fusese aidoma lui, un om îmbunătățit, un soldat mai mare și mai puternic decât el și care aproape îl omorâse înainte să reușească să-i străpungă cu degetul un ochi și apoi creierul.

În timpul recuperării, Duhul îi repetase aceste cuvinte: *Dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă înveseliți și la arătarea slavei Lui... la arătarea slavei Lui...*

Spre groaza sa, nu-și mai aducea aminte versetul următor din cartea lui Petru.

Nu-și putea alunga gândul de la tânăra femeie martiră, care își dăduse viața pentru ca el să eșueze într-un mod absolut. O va revedea, în curând. Va fi în stare s-o privească în ochi? Există rușine în Rai?

Voi fi tare, promite Kane imaginii ei. Indiferent ce îmi vor face.

Unul dintre pereții celulei devine transparent. Încăperea de dincolo de perete este plină de oameni, mulți dintre ei în uniforme militare sau în halate medicale. Doar două persoane sunt civile: un bărbat palid și… ea. Keeta Januari.

— Dacă vrei să te izbești de sticla peretelui, trebuie să știi că este foarte groasă și foarte rezistentă.

Vocea femeii pare a veni de peste tot.

Nu-i răspunde, doar o privește fix. Nu se va comporta ca un animal, chinuindu-se să scape în vreme ce ei vor râde de el. Acești oameni sunt aceia care cred că sunt înrudiți cu animalele. Cu animalele! Kane știe că Domnul Dumnezeu a dăruit poporului său stăpânirea.

— Asupra tuturor animalelor și zburătoarelor Pământului, spune cu glas tare.

— Așadar, acesta este îngerul Morții, zice Januari.

— Nu este numele meu.

— Știm cum te numești, Kane. Te urmărim

încă de când ai sosit pe Arhimede.

Cu siguranță, este o minciună. Nu l-ar fi lăsat să se apropie atât de mult de primul-ministru.

— Mă așteptam ca un înger să arate mai... angelic, spune ea îngustându-și ochii.

— După cum ai aflat, nu sunt un înger.

— A, dacă nu ești înger, trebuie să fii unul dintre arhanghelii iertării. Ce trist, vorbește mai departe, observându-i expresia nedumerită. Am uitat că Shakespeare a fost interzis de mulahii voștri. „Îngeri și arhangheli ai iertării, apărați-ne”... Din *Macbeth.* Un vers care precede o crimă.

— Creștinii nu au mulahi, replică el impasibil.

Nu îi pasă de restul cuvintelor fără noimă rostite de femeie.

— Mulahii sunt ai fraților noștri după Carte.

— Am crezut că ai putea fi mai deștept decât cei de teapa ta, Kane, dar tu repeți ca papagalul aceleași prostii fără noimă. Ai habar că doar cu câteva generații în urmă, cei cărora le spui „frații“ tăi au detonat o bombă termonucleară, încercând să-ți ucidă bunicii și pe restul creștinilor și ai „fraților” sioniști?

— În zilele de demult, înainte de Legământ, era multă confuzie.

Toată lumea știa povestea. Credea ea că îl poate face de rușine cu istorii vechi și cu citate antice și cu dramaturgi din vremurile păcătoase ale Pământului? Dacă era pe-așa, amândoi își

subestimaseră adversarii.

Desigur, pe moment ea avea un oarecare avantaj.

— Așadar, nu ești un înger, ci un arhanghel. Numai că tu nu te rogi pentru a fi apărat de moarte, ci pentru a fi în stare să aduci moartea.

— Împlinesc voia Domnului.

— Căcat, ca să folosesc un respectabil termen de demult. Ești un multiplu ucigaș, Kane. Ai încercat să mă omori și pe mine.

Januari nu-l privea, însă, ca pe un inamic. Dar nici amabilitate nu avea în privire. Îl privea ca pe o insectă otrăvitoare, închisă într-un borcan – un lucru care trebuie tratat cu grijă, dar care merită a fi studiat.

— Ce să facem cu tine?

— Omoară-mă. Dacă ai un pic din omenia pe care pretinzi că o ai, ai să mă eliberezi și ai să mă trimiți la Ceruri. Știu însă că ai să mă torturezi.

— De ce să facem așa ceva? întreabă ea ridicând o sprânceană.

— Ca să afli informații. Națiunile noastre sunt în război, chiar dacă politicienii nu recunosc deschis acest lucru. Știi asta, femeie. La fel de bine o știu și eu. Toți din camera în care te afli cunosc acest lucru.

Keeta Januari surâde:

— Nu vei primi niciun argument, din partea mea sau a oricui din această cameră, cu privire

la relațiile dintre sistemele Arhimede și Legământ. De ce te-am tortura pentru informații pe care deja le avem? Nu suntem barbari. Nu suntem primitivi – așa cum sunt alții. Nu ne forțăm cetățenii să adore străvechi mituri sălbatice…

— Îi forțați să tacă! îi oprimați pe cei care ar dori să-și adore Dumnezeul părinților lor. Persecutați Popoarele Cărții pe oriunde le găsiți.

— Ne-am ținut planeta departe de mania războaielor religioase și departe de extremism. Nu am intervenit niciodată în alegerile făcute de Legământ.

— Ați încercat să ne împiedicați să convertim pe alții.

Primul-ministru își scutură capul.

— Să convertiți pe alții? Adică să deturnați întreaga cultură. Să răpiți dreptul coloniilor să se elibereze de străvechile stafii tribale de pe Pământ. Noi suntem cei care i-au lăsat pe predecesorii voștri să se închine în orice fel și-au dorit – am luptat să le apărăm libertatea religioasă și am fost răsplătiți de aceștia prin impunerea credințelor lor sub amenințarea armelor.

Râsul ei este șfichiuitor.

— „Toleranța creștină” – două cuvinte care, indiferent de câte ori au fost alăturate, nu s-au potrivit unul cu altul. Cunoaștem cum sunt și frații voștri islamiști sau sioniști. Dacă ați reuși

să distrugeți alianța Arhimedană și pe toți cei care nu cred, vă veți trezi apoi luptând unii împotriva altora. Nebunia nu se va sfârși decât atunci când ultimul psihopat se va cățăra de unul singur pe un deal de cenușă, zbierând rugi către dumnezeul lui.

Kane tace. Simte mânia cum clocotește în el. Își inundă sângele cu substanțe calmante. Disputa asta îl dezorientează. Keena este o femeie care ar trebui să ofere alinare, în schimb gura ei scoate doar minciuni – crude și periculoase minciuni. Asta se întâmplă atunci când ordinea firească a lumii este întoarsă pe dos.

— Ești diavolul. Cu tine n-am să mai vorbesc. Fă ceea ce ai de gând să faci.

— Uite încă un fragment din Shakespeare, îi răspunde ea. Dacă stăpânii tăi nu l-ar fi interzis, mi l-ai fi putut cita. *Iar omul nostru, în oarba lui mândrie, înveșmântat cu o searbădă putere, –* frumos spus, nu-i așa? — *se lasă pradă în josnica-i trufie imboldului ce seamănă durere, ca o maimuță plină de mânie, el joacă o sinistră comedie, pe îngeri chiar făcându-i să bocească dac-ar avea ființă omenească*[12]*.*

Keena își împreunează mâinile într-un gest care sugerează într-un mod stânjenitor o rugăciune. Nu-și poate întoarce fața de la

[12] W. Shakespeare, „Măsură pentru măsură”, traducere şi adaptare de Dan A. Lăzărescu (n. tr.).

privirea ei.

— Așadar – ce *avem* de gând să facem cu tine? Desigur, te-am putea executa liniștiți. Inventăm ceva – a murit din cauza rănilor căpătate în timpul arestării – și nimeni nu s-ar agita pe tema asta.

Bărbatul din spatele ei își drege glasul.

— Doamnă prim-ministru, respectuos vă sugerez să purtăm această discuție în altă parte. Medicii așteaptă să-l consulte pe prizonier…

— Taci, Healy.

Keena se întoarce din nou spre Kane, privindu-l cu ochii ei tăioși precum un scalpel. E mai mare decât sora martiră cu mai bine de douăzeci de ani. În ciuda tentei întunecate a pielii, este însă mai palidă decât ea. Dar, cumva, preț de o clipă năucitoare, Keena și Nefisa se contopesc într-o singură imagine.

Doamne, de ce îmi îngădui să devin confuz, să nu deosebesc ucigașul de martir?

— Kane virgulă Lamentation, rostește ea. Ce mai nume. Îl porți pentru că inamicii tăi se tânguie sau pentru că tu plângi, lipsit de ajutor, în fața puterii Dumnezeului tău? Nu te obosi să-mi răspunzi, adaugă ea ridicându-și mâna. Prin unele locuri de pe Legământ ești un erou, știi tu – un soi de supererou. Erai conștient de asta? Sau ai călătorit prea mult?

Încearcă din răsputeri s-o ignore. Știe că va fi

mințit, manipulat, știe că tortura psihologică la care va fi supus va fi mult mai subtilă și mult mai importantă decât tortura fizică. Singurul lucru pe care nu îl pricepe este: de ce ea – de ce primul-ministru în persoană? Cu siguranță că el nu este un personaj atât de important. Faptul că ea stă acum în fața lui, în loc să stea în fața lui Dumnezeu este, la urma urmei, demonstrația cea mai limpede că el este un eșec.

Ca un răspuns la gândurile lui, o voce îi murmură în cap: *Îngerul Morții de pe Arjuna capturat în timpul unei tentative de atentat la adresa primului ministru.* O altă voce întreabă: *Te-ai mirosit de curând? Chiar și un membru al parlamentului își poate pierde prospețimea – e suficient să întrebi pe unul din ei.* Nici aici, în inima fiarei, vocile din capul său nu tac.

— Trebuie să te studiem, spune, în cele din urmă, Keena. Nu am mai capturat până acum un agent din categoria gardienilor – niciun agent dintre cei noi, așa cum ești tu. Nu am știut dacă este posibil să capturăm așa ceva – modificatorul de câmp este o descoperire recentă.

Surâde din nou, un surâs scurt și înghețat, precum zăpezile de pe vârful munților.

— N-ar fi însemnat nimic, dacă reușeai să mă omori. Sunt cel puțin zece oameni în partidul meu capabili să-mi ia locul și să apere sistemul împotriva unora ca tine și ca stăpânii tăi. Am

fost o momeală bună – ai căzut în cursă. Acum intenționăm să aflăm ce anume te face să fii o unealtă atât de amenințătoare, îngeraș al morții.

Trăsese nădejde ca acum, după ce toată această șaradă s-a sfârșit, să-i oprească sămânța din cap. Dar ei au lăsat-o la locul ei. Doar că i-au blocat controlul, astfel încât el nu mai are nicio putere asupra ei. Glasuri de copii îi cântă în cap despre cât de bine este să începi o nouă zi cu un mic-dejun sănătos. El rânjește. Coruri nebune urlă și cântă permanent. Sămânța păgână îi oferă imagini pe care nu dorește să le vadă, îi oferă informații care nu-l interesează și tot timpul, tot timpul, neagă existența lui Dumnezeu.

Cei de pe Arhimede pretind că nu au pedeapsa cu moartea. Oare asta să fie în loc? Să împingă deținutul la sinucidere?

Dacă e pe așa, nu le va face jocul. Are destul resurse interne pe care ei nu le pot anihila fără să-l ucidă. Fusese pregătit să reziste torturilor de tot felul – de ce nu ar rezista și la această tortură? Topește valurile de disperare care l-au inundat în clipa în care lumina din celulă s-a stins și el a rămas singur cu bolboroseala cretină a acestei planete idioate.

Nu, Kane nu le va face jocul, nu se va

sinucide. Și asta îi dă o idee…

Dacă ar fi făcut-o în celula lui, ar fi putut deveni suspicioși. Inima i se oprește în timpul unei investigații prin care se dorea descifrarea modului în care acționează nanobioții din sistemul său nervos. Lucru acesta i-a luat prin surprindere.

— Trebuie să fie o autoprotecție, strigă unul dintre medici.

Kane îl aude, cumva de la mare distanță – deja sistemele sale vitale se opresc rând pe rând.

— Un fel de autodistrugere.

— Poate e doar o criză cardiacă, spune un alt medic, dar vocea lui e doar o șoaptă.

Kane cade printr-un tunel întunecat. Crede că poate auzi glasul Duhului chemându-l…

El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Inima îi pornește după douăzeci de minute. Medicii, fără să aibă știință de sofisticatul său control autonom, se străduiesc să-l aducă la viață cu defibrilatorul. Kane se așteptase să zacă ceva mai mult, iar ei să-l declare mort. Însă ceea ce se petrece acum este mai mult decât sperase: tot ce are de făcut este să se rostogolească de pe masă, gol și plin de tuburi și de cabluri și să ucidă gărzile surprinse înainte

ca ele să pună mâna pe arme. Trebuie, de asemenea, să frângă gâtul medicului care încercase să-l reanimeze și care acum făcuse greșeala să-l atace. Chiar și după ce iese din cameră, lăsând în urmă personalul medical înspăimântat, și părăsește aripa de chirurgie, tot în închisoare se află.

Te-ai plictisit de același aer stătut? Holyoake Harbor, micul sat de sub cupolă – ne preparăm singuri aerul și este garantat proaspăt!

Corpul său se străduiește să vindece cât se poate de repede stricăciunile produse de intervențiile chirurgicale, dar este amețit și înfometat, iar consumul de energie este uriaș. Dumnezeu i-a oferit o nouă șansă, așadar nu trebuie să dea greș. Dar, dacă nu-și va satisface foamea, *chiar* va da greș.

Sare de pe o conductă de aer într-un coridor și ucide două gărzi înarmate. Smulge uniforma de pe unul dintre soldați. Începe să-i smulgă carnea de pe oase și o duce la gură. Sângele victimei este sărat și fierbinte. Stomacul său are un spasm – vechiul și cumplitul păcat – dar se forțează să mestece și să înghită. Nu are de ales.

Dependența este o problemă? Nu mai este cazul cu transfuzia de NeoSânge! Vă prezentăm, de asemenea, și cele mai bune organe artificiale…

Își dă seama, din mesajele pe care le aude din

căștile celor doi soldați, că gardienii sunt în alertă și încep să se răspândească în căutarea lui. Par să aibă idee unde se află. După ce-și termină îngrozitoarea masă, îngrămădește resturile într-un dulap și, lăsând dâre roșii în urma sa, își croiește drum spre centrul de comandă al securității. E convins că arată ca un demon ieșit din străfundurile iadului.

Gărzile fac greșeala să-și imagineze că armele și numărul lor le sunt aliați. Kane încasează câteva gloanțe. Soldații nu dispun de acel modificator de câmp care reușise să-l scoată din luptă. Se mișcă printre inamicii săi precum un vârtej, împărțind lovituri nimicitoare. Capul unuia dintre soldați este rupt, pur și simplu, de pe gât și se prăbușește pe podea.

Odată ajuns în sala de comunicații, deschide cât mai multe celule și pornește alarmele de incendiu. Sunetul lor seamănă cu vaierele celor damnați în infern. Așteaptă ca haosul să atingă paroxismul. Se îmbracă într-o uniformă de gardian și se îndreaptă spre zona de instrucție. Traversează în grabă curtea, plină de confuzie și de urlete, apoi escaladează un gard de sârmă ghimpată, încă unul și încă unul. Câteva gloanțe pătrund prin carnea sa dură, arzându-l ca niște nituri încinse. Raza unui laser mușcă din ultimul gard cu un șuier, dar Kane deja a ajuns pe partea cealaltă.

De obicei, poate alerga cu optzeci de kilometri

pe oră, dar acum, plin de adrenalină, poate sprinta cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Singura problemă este că se află în spațiu deschis, neamenajat și trebuie să fie atent la obstacole – la o asemenea viteză chiar și el poate suferi răni serioase. În plus, este atât de epuizat, în ciuda cărnii pe care o mâncase, încât puncte întunecate îi joacă în fața ochilor. Nu va putea păstra acest ritm pentru multă vreme.

Iată câteva cuvinte ale unui om de stat din vechime demne de luat în seamă: *Poți să faci ceea ce ai de făcut și, uneori, poți s-o faci mai bine decât crezi.*

Copii, toți părinții pot comite greșeli. Ce ne puteți spune despre părinții voștri? Raportați accesoriile religioase sau comportamentul excesiv de superstițios la Consiliul Libertății local… Temperatura corpului tău este mult peste normal. Nivelurile tale de stres sunt mult peste normal. Se recomandă să consulți de îndată un medic.

Da, se gândește Kane. Cred că am să consult unul…

Cam la opt kilometri de închisoare, descoperă o casă ai cărei stăpâni sunt plecați și îi forțează intrarea. Mănâncă tot ceea ce găsește, inclusiv câteva kilograme de carne congelată, ceea ce îl ajută să compenseze un pic căldura intensă pe care o degajă. Începe să cotrobăie prin dormitoarele de la etaj, găsește niște haine

curate, se curăță de urmele de sânge, se îmbracă și pleacă mai departe.

La câțiva kilometri distanță, găsește o altă casă în care să se ascundă peste noapte. Locatarii sunt acasă – aceștia chiar ascultă știrile care anunță evadarea lui, relatări grosiere și inexacte, care redau dintr-o suflare detalii despre canibalismul său și îi precizează îngrozitorul supranume. Zace ghemuit, ca o mumie egipteană, ascuns într-un cufăr la mansardă, într-o stare aproape de comă. Dimineața, după plecarea locatarilor, Kane își remodelează fizionomia și își schimbă culoarea părului. Apoi, părăsește casa. Sămânța păgână continuă să-i ciripească în cap. La fiecare cinci minute îl avertizează să fie vigilent și să se ferească de sine, să nu se apropie de el însuși pentru că este, fără îndoială, extrem de periculos.

— N-am știut nimic despre asta, spune Sartorius, privind îngrijorat în lungul străzii, căutând să se asigure că nu sunt urmăriți. Ca și cum Kane nu s-ar fi asigurat deja, cu mult mai bine și cu mult înainte ca ei doi să vină la întâlnire.

— Ce pot să spun? N-am avut nicio idee despre acel modificator de câmp. Doar ți-am fi spus despre el dacă am fi știut.

— Am nevoie de un medic – dar să fie cineva pentru care ați garanta cu viața.

— Acum ești denumit Creștinul Canibal, intervine Carl cu un glas plin de teamă.
— Asta-i o porcărie.
Nu se simte rușinat de ce făcuse, pentru că împlinise voia Domnului. Dar nici nu dorește să-și amintească.
— Ți se mai zice și îngerul Morții, încă le place porecla asta. Oricum, te bagă zdravăn în seamă.

Medicul este o femeie în vârstă. Locuiește într-o cabană, la marginea unui parc părăginit. Respirația îi duhnește a alcool și mâinile îi tremură. Ochii, deși injectați, îi sunt vioi și inteligenți.
— Nu mă plictisiți cu poveștile voastre și nici eu nu am să vă plictisesc cu ale mele, spune femeia atunci când Carl încearcă să-i explice de ce au trezit-o.
O clipă mai târziu face ochii mari:
— Stai așa! Deja știu cine sunteți. Tu ești îngerul ăla de care vorbește toată lumea.
— Unii îi spun Creștinul Canibal, completează Carl.
— Ești o credincioasă? întreabă Kane.
— Sunt prea plină de păcate ca să mai fiu altceva. Cine altul m-ar mai ierta, în afară de Iisus?
Îl întinde pe Kane pe un cearșaf, pe masa din bucătărie. Acesta dă deoparte inhalatorul de

anestezic. Și sticla cu băutură.

— Nu vor avea efect asupra mea, nici anestezicul și nici alcoolul, decât dacă permit asta. Numai că nu-mi permit, trebuie să stau treaz. Acum te rog să scoți chestia aia păgână din capul meu. Ai cumva un Duh pe care să-l pui în loc?

— Îmi cer scuze, ce să am?

Femeia se îndreaptă de spate, cu bisturiul sângerând de la incizia pe care tocmai o făcuse.

— Nu știu cum se numește aici… sămânța mea, o sămânță de pe Legământ. Ca să aud din nou vocea Duhului…

În semn de protest că urma să fie extrasă, sămânța de pe Arhimede îi umple craniul cu o ploaie de interferențe.

E semn rău, se gândește Kane. Trebuie să-și suprasolicite sistemele interne. După ce totul se va termina, va avea nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a întreprinde ceva.

— Scuză-mă, se adresează femeii. Nu te-am auzit. Ce ai zis?

— Am spus că trebuie să văd ce am. Unul din oamenii voștri a murit chiar pe această masă acum niște ani, în ciuda eforturilor mele. Cred că i-am păstrat sămânța.

Dă din mână ca și cum asemenea lucruri i se întâmplă zilnic.

— Cine să mai știe… Am s-o caut.

Nu are mari speranțe. Chiar dacă femeia ar

avea așa ceva, care ar fi șansele ca sămânța să fie în bună stare? Și, chiar dacă ar fi în bună stare, ar putea funcționa aici, pe Arhimede? Pe celelalte colonii există stații de amplificare, așa cum este, spre exemplu, pe Arjuna, unde Cuvântului îi este permis să concureze neîngrădit cu minciunile celor fără Dumnezeu.

Interferențele din capul său se transformă într-un glas plăcut și calm, care îl anunță că:*… Nimeni altul decât Aristotel a spus că „Oamenii își creează zeii după chipul și asemănarea lor, nu numai în ceea ce privește forma, dar și în ceea ce privește modul lor de viață”.*

Kane se străduiește să deschidă ochii. Camera pare încețoșată, femeia arată ca o umbră vagă, aplecându-se peste el. Ceva ascuțit îi sondează gâtul.

— Uite-o aici, spune femeia. Va durea un pic atunci când am s-o scot. Cum te cheamă? Care este numele tău adevărat?

— Lamentation.

— Aha.

Nu zâmbește, cel puțin el nu crede că femeia zâmbește – îi este greu să-i descifreze trăsăturile, dar îi pare amuzată.

— *„Plânge amarnic noaptea și-i curg lacrimi pe obraji. Niciunul din toți cei ce o iubeau n-o mângâie; toți prietenii ei au părăsit-o și i s-au făcut vrăjmași”,* spune ea. E vorba de cetatea Ierusalimului. Cea originală, adaugă.

— Cartea Plângerilor, șoptește el.

Durerea este atât de intensă, încât abia se abține să nu se agațe de mâinile care țin insuportabilul instrument. Într-un moment cum este acesta, când trebuie să se stăpânească, poate să-și simtă cel mai bine tăria. Simte că, dacă ar fi să-și piardă controlul și și-ar elibera nestingherit puterea, ar putea străluci precum focul stelelor de pe bolta cerească. Simte că ar putea distruge o lume întreagă.

— Hei, aude un glas de dincolo de lumina care îl înconjoară, așa cum zace întins pe masa din bucătărie.

E vocea lui Carl.

— Hei, se întâmplă ceva.

— Ce tot spui acolo? întreabă Sartorius.

O clipă mai târziu, fereastra explodează într-o cascadă de cioburi și camera se umple de fum.

Nu este fum, ci gaz. Kane sare de pe masă, izbind-o pe femeie, fără intenție, de zidul opus. Își umple la maxim plămânii cu aer și își blochează laringele. Astfel, poate sta fără să respire aproape un sfert de oră. Totuși, dacă este vorba de un gaz paralizant cu acțiune cutanată, nu prea are cum să se opună – o suprafață prea mare de piele îi este expusă.

O vede pe doctoriță, printre vălătucii de gaz, cum se chinuie să se ridice în picioare, cu gura larg deschisă. Carl și Sartorius își țin respirația și încearcă să baricadeze ușa cu câteva piese de

mobilier. În mâna lui Sartorius apare un pistol. De ce este atât de liniște afară? Ce pun la cale atacatorii?

Răspunsul vine odată cu un urlet gâlgâit. Se aud focurile unor arme de calibru mic și imediat pereții bucătăriei se umplu de găuri. Femeia își zvârle brațele în lături, scuturându-se într-un dans teribil, ca și cum o mașină invizibilă de cusut i-ar broda carnea. Când, în cele din urmă, se prăbușește la podea, trupul ei este deja rupt în bucăți.

Tânărul Carl zace și el nemișcat, cu creierii risipiți într-o baltă de sânge. Sartorius încă este în picioare, dar pe hainele sale apar o mulțime de pete roșii, care cresc cu repeziciune.

Kane este întins pe podea. Posibilitatea ca totul să se termine cu un eșec este aproape sigură. Cu toate acestea, face un salt spre tavan și își înfige degetele în el suficient de adânc astfel încât să-și poată croi drum cu mâna cealaltă, în spatele panourilor tavanului. Reușește să se ascundă dincolo de tavan, până când primii soldați dau năvală în bucătărie. Cum de l-au localizat atât de repede? Și, mai ales, ce anume aduseseră cu ei să folosească împotriva lui?

Cea mai bună armă a sa este viteza. Se cațără prin interiorul hornului. Ca să poată avansa, este necesar să-l lărgească. Sfărâmăturile care cad atrag după ele o rafală de împușcături.

Ajunge pe acoperiș, însoțit de pocnetele armelor celor de jos. Este atins în braț și în spate de gloanțele care vin dinspre parcare, acolo unde o mulțime de soldați așteaptă un semnal de la cei din interior pentru a lua cu asalt cabana. Undele de șoc generate de cele două gloanțe se răspândesc prin trupul lui, făcând ca pielea să îi tremure, la fel ca pielea unui câine ud care se scutură de apă. Așa cum bănuia, aduseseră cu ei dispozitivul acela de distorsiune. Numai că, de data asta era pregătit. Își saturează neuronii cu calciu pentru a atenua unda de șoc electromagnetică. Deși activitatea creierului său este blocată pentru o clipă și se prăbușește pe acoperiș ca un sac, nu este rănit deloc. În câteva secunde este în picioare, iar arma lor cea mai bună este descărcată. Soldații au doar câteva momente la dispoziție ca să tragă într-o siluetă întunecată, care aleargă cu o viteză incredibilă pe acoperiș. Apoi, Lamentation Kane sare de pe casă, iar traiectoria saltului îi este desenată de gloanțele trasoare. Sprintează spre soldații din fața lui, sare peste ei și peste capota unei dube de intervenție, înainte ca ei să-și poată schimba poziția de tragere.

Nu se poate deplasa cu viteză maximă – nu s-a odihnit destul și nici nu s-a hrănit suficient –, dar este suficient de rapid ca, până să apuce soldații să se mobilizeze, el să se refugieze în sistemul de canalizare al orașului.

Sămânța de pe Arhimede, cea care le dezvăluise inamicilor poziția sa, rămăsese undeva printre ruinele cabanei. Raționaliștii lui Keeta Januari vor afla destul de multe lucruri cu privire la abilitatea savanților de pe Legământ de a imita tehnologia de pe Arhimede. Dar nu vor afla nimic despre Kane. Pentru că, de acum, el este liber.

După aproape o zi, iese din galeriile canalelor într-o stație de pompare, undeva la marginea unei suburbii a orașului Hellas. Acum el este un Kane cu totul diferit de cel care a sosit aici.

Este un Kane așa cum nu a mai fost văzut vreodată. Deși femeia îi eliminase sămânța de pe Arhimede, nu avusese vreme să-i planteze cealaltă sămânță. Pentru prima dată, din cât își aducea aminte, gândurile îi aparțin în totalitate, iar mintea îi este eliberată de celelalte voci.

Singurătatea e înfiorătoare.

Se îndreaptă spre dealurile de la vest de oraș, ascunzându-se în timpul zilei, mișcându-se cu grijă noaptea, deoarece multe dintre casele de la țară au sisteme de securitate sofisticate sau animale care îl pot simți cu mult înainte să le simtă el. Găsește, în cele din urmă, o proprietate nelocuită. Ar putea să forțeze intrarea fără nicio problemă, numai că preferă să lase cât mai puține urme ale trecerii sale – are nevoie de timp pentru a se gândi, pentru a-

și face planuri. Așa că, ajutându-se de o unghie de la un deget, reușește să descuie o ușă.

Pentru mai multă siguranță, explorează timp de două nopți noul adăpost, protejat de întuneric, cu luminile stinse și cu pupilele atât de dilatate, încât o simplă foaie de hârtie albă pusă în fața sa i-ar răni ochii. Din câte își dă seama, casa aparține unui om care, pentru o lună, se află într-un voiaj pe coasta răsăriteană a continentului. Proprietarul plecase de o săptămână, ceea ce îi oferă lui Kane un răgaz suficient de timp pentru a se odihni și pentru a se gândi la ce are de făcut mai departe.

Primul lucru cu care trebuie să se obișnuiască este tăcerea. Toată viața, de pe vremea când era un copil mic și neînsemnat, îi vorbise Duhul. Acum nu-i mai poate auzi vocea calmă, care îl inspira. De asemenea, murmurul de pe Arhimede dispăruse. Nimeni și nimic nu-i mai poate împărtăși gânduri.

A plâns, în prima noapte, așa cum, în camera târfei, plânsese ca un copil pierdut. Este o fantomă. Nu mai este uman. Și-a pierdut călăuza interioară. Și-a ratat misiunea, și-a dezamăgit Dumnezeul și propriul popor. A mâncat din carnea semenilor săi degeaba.

Lamentation Kane este singur cu marele său păcat.

După întoarcerea proprietarului, o ia din loc.

Știe că ar putea să-l ucidă și să mai stea acolo încă multe luni, dar se pare că e vremea ca lucrurile să meargă altfel. De ce altfel, Kane nu poate spune. Nu poate spune cu siguranță ce intenționează să facă. Încă îi datorează lui Dumnezeu moartea primului-ministru Januari, dar ceva pare să se fi schimbat în el și nu simte nicio grabă în a se achita de această datorie. Tăcerea din capul său, atât de înspăimântătoare prima dată, a început să pară ceva mai mult. Ceva divin, poate, dar cu siguranță diferit de tot ceea ce trăise până atunci. Ca și cum fiecare clipă este dintr-un vis intens.

Nu, este mai mult ca trezirea dintr-un vis. Dar din ce vis a evadat el, oare? Unul bun sau unul rău? Și ce îl va înlocui?

Chiar și fără ajutorul Duhului, își amintește cuvintele lui Hristos: *Vei cunoaște adevărul și adevărul te va elibera.* În noua sa tăcere interioară, străvechea promisiune pare a avea multe înțelesuri. Vrea cu adevărat să știe adevărul? îl poate îndura, pentru a fi cu adevărat liber?

Înainte de a pleca, fură un echipament de camping al proprietarului. Kane va trăi în sălbăticie, pe crestele dealurilor, atât cât va fi necesar. Se va gândi. Este posibil ca Lamentation Kane să nu mai existe, atunci când se va întoarce. Și nici îngerul Morții.

Ce va rămâne? Și pe cine va servi o astfel de

nouă creatură? Pe îngeri, pe diavol… sau doar pe sine?

Kane va trebui să afle.

Eleanor Arnason - Mamuții din marile câmpii

Eleanor Arnason și-a publicat primul roman, *The Sword Smith,* în 1978. Au urmat *Daughter of the Bear King* și *To The Ressurection Station.* În 1991 a apărut cea mai cunoscută scriere a ei, unul dintre cele mai importante și mai apreciate romane ale anilor ’90, *A Woman of the Iron People,* scriere complexă și bogată, care a câștigat prestigiosul James Tipree, Jr., Memorial Award. Proza scurtă a autoarei a fost tipărită în publicații ca *Asimov’s Science Fiction, The Magazine of Fantasy Science Fiction, Amazing, Orbit, Xanadu* etc. Cele mai recente cărți pe care le-a semnat sunt *Ring of Swords* și *Tomb of the Fathers,* precum și o ediție paperback a povestirii care urmează, însoțită de un interviu cu autoarea și un lung eseu. Povestirea ei *Stellar Harvest* a ajuns printre finalistele la Premiul Hugo în 2000. Eleanor Arnason trăiește în St Paul, Minnesota.

În povestirea din prezentul volum, autoarea ne transpune într-un timp paralel, cu o istorie alternativă nu foarte diferită de cea reală – cu excepția mamuților, care au supraviețuit în Vestul Sălbatic numai pentru a fi exterminați de vânătorii europeni. Ne invită să trecem prin trei povești, fiecare urmărind viața a trei generații de femei amerindiene. Naratorul este o bunică

care îi istorisește nepoatei ei totul într-o zi fierbinte de vară; apoi, avem la dispoziție versiunea nepoatei, acum femeie în toată firea, iar în această scriere tonul când contemplativ, când nostalgic precum căderea unei frunze toamna se îmbină cu note de mânie cumplită față de cum sunt tratați indienii și de nechibzuita distrugere a mediului înconjurător, care continuă chiar și în momentele în care citiți aceste cuvinte.

În fiecare vară a copilăriei mele, părinții m-au trimis să stau la bunica, în Fort Yates, Dakota de Nord. Mă urcam în trenul expres din Minneapolis, când se punea în mișcare le făceam cu mâna mamei și tatei și apoi îmi găseam o poziție cât mai confortabilă în scaun. Mi-am iubit părinții, dar mi-a plăcut la nebunie să călătoresc, în special către Fort Yates.

Alunecam înspre nord, de-a lungul fluviului Mississippi, mărind viteza pe măsură ce lăsam în urmă orașul și intram în inelul de suburbii ce înconjoară Minneapolis și St Paul. Pe fereastră nu puteai vedea decât păduri pricăjite, pajiști părăsite și năpădite de buruieni, ruinele McMansion și malluri.

Suburbiile au fost construite pe un pământ foarte bun, îmi spunea tata, înlocuind fermele, pădurile, lacurile și mlaștinile. O risipă cumplită de sol fertil, care ar fi putut hrăni mii de oameni;

măcar de-ar fi ușor de îndreptat situația, dar prea mult asfalt și beton s-a turnat în el. Iată de ce am abandonat suburbiile. Lăsăm timpul și natura să-l prelucreze, să-l vindece.

Cu toate că Administrația Recuperării Agricole, unde a lucrat tata, a ignorat suburbiile, acolo au locuit oameni. Uitându-mă pe geam, vedeam grădini și corturi, presărate printre ruinele caselor și buruieni. Pe lângă șine, erau platforme din lemn pal, unde trenul expres n-a oprit niciodată, dar trenurile personale opreau, culegând produse pentru piețele de la oraș. Din când în când, zăream câte o persoană, un om în carne și oase, atârnând rufe la uscat sau mergând cu bicicleta pe un drum desfundat.

„Proști”, le-a spus mereu tata și a refuzat întotdeauna categoric să cumpere mâncare de la ei în piețe, deși trecuse inspecția sanitară. Pentru mine, acești oameni erau eroi romantici, pionieri moderni. Cine să-mi povestească despre pionieri, dacă nu bunica mea?

La nord de St Cloud începea pădurea și pentru a ocupa un loc cu o vedere mai bună urcam cu liftul la etajul al doilea al trenului. Era o pădure aflată la a doua sau a treia generație, un amestec de conifere și foioase; cam în acele timpuri a fost și o mare problemă cu căprioarele. Se abăteau și pe la ferme, dar marele pericol era că mâncau prea multe buruieni și insecte. Vânătorii le mai răreau, atât

cât puteau fi rărite. Lupii și panterele ar face o treabă mai bună, a insistat mereu tata; fermierilor nu le plăcea deloc varianta asta.

Din viteza trenului, copacii se transformau în pete de culoare: verde deschis sau închis, maro dacă erau pe moarte. Coniferele, din cauza temperaturii prea ridicate, sunt vulnerabile la paraziți și boli. În timp, pădurea a devenit numai lemn solid. Din când în când, vedeam câte o pată albastră: un iaz sau un lac, înconjurat de copaci. Uneori, trenul trecea și peste câte un râu.

Spre înserat, a intrat în ceea ce a fost odată Lacul Agassiz, cunoscut astăzi ca Valea Red River. Pădurea s-a sfârșit și ne întâmpină un peisaj format din ferme, incredibil de plat. Copacii creșteau în linie, între culturi: baraje contra vânturilor puternice venite din Vest. Se cultivau mai ales cartofi și sfeclă de zahăr. Fermierii erau într-o permanentă cursă, schimbând plantațiile din cauza climei din ce în ce mai încinsă. „Suntem precum Regina cea Roșie din *Alice în Țara Minunilor”,* spunea tata. „Alergăm fără oprire și nu ne mișcăm din loc.”

Trenul oprea la Fargo Moorhead și apoi se întorcea către nord, traversând Red River spre Grand Forks. Apoi se întorcea din nou. Mâncam în vagonul restaurant, în timp ce depășeam Podișul Dakotei de Nord, un tărâm al morilor de vânt. Oriunde mi-aș fi întins privirea, rânduri de

mori gigantice se desfășurau în fața ochilor mei. Între ele se întindeau câmpuri de floarea-soarelui. Demult, îmi spunea tata, acele câmpuri aveau mici lacuri, populate cu păsări sălbatice. Acum lacurile erau secate și păsările zburaseră spre locuri mai fericite. Oricum, trenul se mișca prea repede ca să le pot admira, cu excepția șoimilor ce planau la mare înălțime.

Coboram la Minot și petreceam noaptea la verișoara de-a doua a mamei, Thelma Horn. Dimineața, Thelma mă urca într-un tren regional ce mergea spre sud, de-a lungul râului Missouri. Avea un singur vagon, legat la o locomotivă ce căra în mod normal cisterne și vagoane de marfă. În comparație cu șinele vagonului expres, șina aceasta era mult mai slab întreținută. Regionalul se târa și oprea des. Dimineața târziu, ajungeam în rezervația Standing Rock. Pe dealuri erau bizoni, singurele animale ce-și au rostul în prerie, după cum spunea tata, și pe cer zburau vulturi. În zilele mele norocoase, am văzut acolo gazele și cârduri de curcani sălbatici.

Spre amiază ajungeam la stația Fort Yates. Bunica mă aștepta acolo, înaltă, subțirică și dreaptă, cu părul strâns în coadă și cu nasul proeminent în vânt, precum cel din monumentul Crazy Horse. În Minneapolis, acasă, uitam că sunt parțial Lakota. Când mă uitam la bunica, îmi aduceam aminte întotdeauna.

Mă îmbrățișa și mă ducea la ea acasă, o cabană de lemn cu tot atâtea veri câte avea și ea. Dormitorul meu era la al doilea etaj, cu vederea înspre un câmp viran. Bunica îl transformase într-o grădină, plină de plante din partea locului, perfect acomodate arșiței din vestul Dakotelor: flori de prerie înflorite în mijlocul ierburilor sălbatice. Erau acolo o căsuță de păsărele unde se hrăneau vrăbii și un gard de plasă care găzduia ciocârlii cu ținuta mândră, arătându-și pieptul galben și cântând – vai! cât de tare!

Ce poate fi mai seren decât mic dejunurile noastre în bucătărie, cu ferestrele deschise pentru a lăsa aerul rece să între? Sau decât orele când m-am jucat cu copiii din Fort Yates, copii cu părul negru și pielea ca ciocolata? Eu eram mai neagră decât ei și părul îl aveam ca abanosul, pentru că tata era originar din Coasta de Fildeș, dar eram rude și de cele mai multe ori ne înțelegeam.

La amiază, când e prea cald ca să te joci afară, stăteam de vorbă cu bunica în bucătărie, în timp ce pregăteam cina, sau în salonașul ei modest, răcorite de un ventilator. Așa am ajuns să aflu povestea mamuților.

Bunica mea credea că problemele au început odată cu Lewis și Clark. „Auzisem zvonuri despre ce se întâmpla în est și că acei călători

ne-au traversat pământurile. Francezii se strecurau peste tot, întocmai ca șoarecii. Mulți Ojibwa, câțiva Dakota și chiar unii Lakota au ajuns să poarte nume precum Trudei, Bellecourt și Zephier. Cu toate astea, francezii vânau castori, nu bizoni sau mamuți. Fuseseră avertizați că numai dacă ne respectă legile vor fi în siguranță în Munții Stâncoși. În mare parte, ei se comportau civilizat și în principiu noi ne țineam de cuvânt. Ce trebuie să ne amintim mereu când e vorba de francezi și de scoțieni e că sunt comercianți. Te poți înțelege cu ei. Englezii și americanii, în schimb, erau exploratori, oameni de știință și fermieri în căutare de noi pământuri. Astfel de oameni se lasă conduși de visuri – descoperiri, cercetări, cuceriri, ferme în prerii, acolo unde copacii nu pot crește. Nimeni nu se putea înțelege cu ei.”
Bunica avea un doctorat în biologie moleculară, luat la Universitatea din Massachusetts, Glumea, fără să aibă vreo intenție de a vorbi aiurea sau de a lua în derâs știința.

O să spun povestea așa cum am auzit-o eu, în sufrageria bunicii din Fort Yates, Dakota de Nord, în acea vară în care m-am dus să o vizitez în rezervația Standing Rock. Nu mi-a spus întreaga istorie deodată, ci puțin câte puțin, zile, săptămâni și veri de-a rândul. Unele părți ale poveștii le-am auzit de mai multe ori, dar eu o să v-o istorisesc dintr-o singură bucată. După

aceea, o să vă explic și glumele, căci sunt o mulțime. După cum bunica obișnuia să spună, „indienii au supraviețuit prin răbdare și umor. Ce poznă ne-a făcut Marele Spirit când ne-a trimis europenii pe cap!”

Se pare că necazurile au început într-o dimineață din 1805, când Meriwether Lewis a devenit primul alb de origine engleză care a văzut un mamut, după ce mamuții au dispărut din Anglia. Animalul cu pricina era un mascul adult de aproximativ șaizeci de ani, mai bătrân decât a apucat să ajungă Meriwether Lewis. Se adăpa pe malul râului Missouri, în timp ce colții – spirale magnifice de aproape cinci metri lungime – îi străluceau în lumina dimineții. Lewis și-a dat seama pe loc ce avea în fața ochilor.

Vecinul lui, președintele Thomas Jefferson, îl atenționase să fie atent, că e posibil să zărească mamuții pe care oamenii albi din est îi credeau de mult fosile.

Specimenul pe care îl studia acum Lewis nu era un *Mammuthus columbii,* cel descoperit ca fosilă în est, ci un *Mammuthus missourii,* un descendent mai mic. Primul putea ajunge până la șapte metri înălțime și o greutate de zece tone, în timp ce acesta avea doar cinci metri înălțime și cântărea cam cinci-șase tone.

Să fi avut într-adevăr colți atât de lungi pe cât era de înalt? Dacă e să-l dăm crezare lui Lewis și cercetătorilor asupra lui *Mammuthus*

missourii efectuate ulterior, este mai mult decât posibil. După cum mi-a spus bunica, avem de-a face cu un caz clasic de selecție sexuală.

„Pentru ca o femelă să aibă succes și să se poată reproduce, trebuie să fie sănătoasă și să nu aibă prea mult ghinion. Nu e valabil pentru toate speciile, dar, cu siguranță, pentru majoritatea e.

Pentru ca un mascul să se împerecheze, el trebuie să se impună atât în fața femelelor, cât și a celorlalți masculi. Oamenii au procedat la fel, doar că pentru a se impune au folosit vopsea, pene și perle. Uită-te la picturile unui George Catlin, spre exemplu! Bărbații indieni au fost mereu mai împodobiți ca femeile indiene. Tocmai pentru că încercau să-și afirme virilitatea. O căpetenie de trib în ținută de război este precum un curcan împăunat primăvara.” Să nu credeți că bunica mea era ironică la adresa strămoșilor noștri bărbați.

Curcanul sălbatic era pasărea ei preferată și nu i se părea ceva mai frumos pe pământ decât imaginea unui curcan, desfășurându-și penajul ca de bronz strălucitor și scoțând sunete lor specifice „hubba-hubba”.

Colții mamuților femele se opresc din creștere când acestea împlinesc douăzeci și cinci sau treizeci de ani, însă colții mamuților masculi continuă să crească de-a lungul vieții lor, spiralându-se până ce – uneori – se

încrucișează.

„Doar de decor, bineînțeles”, spunea bunica, „dar ce imagine spectaculoasă!”

Lewis a făcut ce ar fi făcut orice explorator și om de știință din secolul al XIX-lea. A luat pușca și a împușcat mamutul. A fost un glonț bine țintit sau, poate, norocos. Glonțul a intrat direct în ochiul căprui, până atunci luminos, al animalului. Furios și în agonie, a țipat și s-a prăbușit mort. Și ăsta a fost începutul sfârșitului, a șoptit bunica.

Membrii expediției au tranșat animalul, păstrând colții și pielea, acoperită cu o blăniță cu fir scurt, gros și cârlionțat – cel mai probabil de culoare maro deschis; cu toate că aceeași rasă de mamuți poate avea blana gri, galbenă sau, rar, albă. Au făcut fripturi din carnea lui la cină și de dimineață, apoi și-au continuat drumul, vâslind în amonte. Cea mai mare parte din carnea animalului a fost lăsată să fie mâncată de lupi și urși.

Unul dintre colți a ajuns într-un final în est, un cadou surprinzător pentru președintele Jefferson. Celălalt a fost abandonat, pentru că era prea greu, iar blana s-a pierdut când una dintre bărci s-a răsturnat.

— A fost o călătorie fără egal, spunea bunica mea, ce le-a adus lor mari descoperiri precum Munții Stâncoși. Dar cred că cea mai mare descoperire a lor, mai mare chiar decât

explorarea Munților Stâncoși, au fost mamuții.

La zeci de ani după întoarcerea lui Lewis și a lui Clark în Statele Unite, oamenii albi au continuat să străbată vestul, căutând mastodonții, giganții și tigrii cu colți. Însă toate aceste animale dispăruseră și numai mamuții au supraviețuit până în timpurile noastre.

Oameni de știință albi afirmă azi că indienii au omorât megafauna specifică marii glaciațiuni. Bunica nu credea că e așa.

— Dacă ne pricepeam atât de bine să ucidem, cum de ne-au supraviețuit atât de multe animale mari? Elani, boi moscați, reni, caribu, bizoni, râși, cinci tipuri de urși? Curcanii, pentru numele lui Dumnezeu, sunt ditamai păsările! Și nu pot cu adevărat să zboare. Îmi sunt dragi, dar niciun om care a văzut vreodată un curcan încercând să treacă printr-un gard de sârmă ghimpată n-ar putea spune că s-au adaptat.

De ce caii și cămilele au murit în Lumea Nouă, în timp ce alte animale mari – elani, mamuți, boi moscați și bizoni – au supraviețuit? Ar trebui să credem că strămoșii noștri preferau să mănânce carne de cal și de cămilă, nu carne de bizon? Puțin probabil!

Cel mai probabil, animalele au murit din cauza schimbărilor climatice, susținea bunica. Totul a devenit arid și încins după retragerea ghețarilor. Stepa mamuților a fost înlocuită de preria cu iarbă scurtă. Nu era o problemă pentru bizoni,

dar mamuții – la fel ca elefanții – au nevoie de multă umezeală.

— Primăvara, când iarba e verde și plină de sevă, migrau spre podișuri. Strămoșii povestesc că îi admirau păscând printre bizoni maronii, în grupuri de zece sau douăzeci. La începutul verii, se retrăgeau pe lângă râuri, în special pe lângă Missouri, hrănindu-se cu tufișuri. Apa nu era o problemă. Imaginează-ți cum trebuie să fi fost să plutești în josul râului, într-o pirogă sau o canoe, adică o barcă din piele precum cele făcute de triburile Mandans și Hidatsa. Ai putea vedea mamuții tineri și bătrâni îmbăindu-se în valuri, stropindu-se unii pe alții.

— Strămoșii noștri aveau o vorbă: ferește-te de mamuți când sunt pe lângă râuri! Lupii, dintre cei mari, numiți lupi bizon și urșii grizzly, care au fost animale de câmpie până să-i alunge albii în munți, bântuiau câmpurile și malurile. Nu puteau ataca un adult, dar îi pândeau pe cei tineri, pe bătrâni sau pe cei răniți. Obișnuiți cu atacurile, mamuții deveneau foarte nervoși în preajma apelor.

Dacă închid ochii, nu pot să nu-i văd sufrageria. Cerul e atât de profund, de adânc în Dakota, însă dincolo de Missouri, devine oceanic. Razele străbat aerul încins precum lăncile. În casa bunicii, lumina intra prin perdelele albe ce fluturau în adierea vântului și dansa sub formă de puncte pe linoleum. Mobila

din cameră era simplă și modestă, așa cum erau bunica și casa întreagă: o masă de bucătărie, patru scaune și un balansoar, toate vechi și zgâriate, dar din lemn solid și mereu lustruite de ea. Pe podea, alături de petele de lumină, era un covor vechi oriental, cu colțurile tocite și aplatizat perfect. Bunica îl cumpărase dintr-un anticariat din Minneapolis. Îi plăcuseră culorile diafane și modelul geometric, asemănător celui Lakota.

— Chinezii și indienii fac covoare care seamănă cu niște grădini, dar oamenii din țări mai uscate și mai întinse precum cei din Asia Centrală și de aici le fac geometrice.

Cel mai de preț bun al ei era un corn de mamut de aproape doi metri lungime. Fildeșul avea culoarea mierii și era gravat cu imaginea unor călăreți vânând bizoni. Îl ținea în poală atunci când îmi spunea povești, mângâindu-i curbura delicată și gravura.

— În zilele de dinaintea cailor și armelor de foc, trăiau doi tineri vânători, mereu plecați în prerie după vânat. Tot ce aveau erau sulițe cu cap de piatră și un câine care trăgea o sanie. Dacă îți imaginezi că era ușor să vânezi așa într-o lume plină de bizoni, mamuți, lupi și grizzly, poate ar trebui să te mai gândești un pic.

Tinerii credeau că se pot strecura aproape de un bizon, deghizați cu piei de lupi, de care bizonii nu se tem în mod normal, sau că vor găsi

un mamut slăbit de sete. Era vară și arșița secase multe râuri și pârâuri.

Însă norocul îi ocolea. Epuizați și descurajați, și-au așezat tabăra, legând bine câinele, mai ales că în curând carnea lui putea deveni mâncare, în caz că nu găseau altceva. După ce au mâncat ultimul pemmican pe care-l aveau la ei și au băut dintr-un mic eleșteu din vadul unui râu, s-au culcat.

Când s-au trezit, luna plină era sus pe cer. Două fecioare în rochii albe stăteau la marginea taberei lor. Nu mai văzuseră niciodată niște fete atât de frumoase. Unul dintre ei era destul de inteligent cât să recunoască spiritele atunci când le vedea și le-a întâmpinat cu respect. Celălalt, în schimb, s-a comportat prostește, ca un bădăran. Ridicându-se, a încercat s-o apuce pe una dintre fecioare. Ea s-a ferit și s-a îndepărtat repede prin preria luminată de lună. Bărbatul a urmat-o. Când aproape că nu se mai vedeau, fata s-a transformat într-un mamut alb, blana strălucindu-i ca zăpada în lumina selenară. Bărbatul nu s-a oprit nici atunci. A urmărit mamutul până ce amândoi n-au mai putut fi zăriți.

Cealaltă fată s-a adresat atunci celui dintâi:

— Aceea este sora mea, Mamutul Alb Jumătate Femeie. Prietenul tău o va urma până ce va părăsi această lume, dar pe tine, care m-ai întâmpinat cu respect, te voi învăța cum să

vânezi bizoni și cum să folosești fiecare parte a animalului, astfel încât poporul tău să nu mai sufere niciodată de foame. Ține minte însă, pentru că tovarășul tău i-a înfuriat, nu ai voie să vânezi mamuți. Dacă, în ciuda avertismentului meu, îi vei vâna, vei înfuria și bizonul și atât el, cât și mamuții vor pleca.

Apoi, ea l-a învățat tot ce știa despre bizoni. După ce bărbatul i-a mulțumit curtenitor, fata s-a pregătit de plecare. „Cum te cheamă?” a întrebat-o el. Ca răspuns, femeia s-a transformat într-un bizon alb ca zăpada și s-a îndepărtat alergând peste podiș.

— După seara aceea, îmi povestea bunica, strămoșii noștri au vânat bizoni, dar nu s-au atins de mamuți. Aveau și motive practice. Îți poți imagina cum e să ataci un mamut matur aproape cu mâinile goale? Doar cu o suliță? Puii erau mai puțin periculoși, dar mamele și mătușile lor îi protejau în permanență, iar masculii călătoreau în grupuri omogene. Singurii mamuți cu adevărat vulnerabili erau tinerii masculi, îndepărtați din turma maternă și care rătăceau solitari, confuzi și nepregătiți. Oamenii îi mai atacau din când în când, dar niciodată la nivel de extincție. Poate că, dacă am fi folosit focul și minereurile mai dure, am fi putut vâna turme de mamuți, dar nu am făcut-o. Bizonul Alb Jumătate Femeie ne avertizase.

Bunica mi-a istorisit apoi o altă poveste:

— Era odată un bărbat care a pornit la vânătoare într-o perioadă grea, de secetă. La un moment dat, a nimerit peste un mascul mamut uriaș, cu colți magnifici. Animalul avea un picior rănit sau dislocat.

— Frate mamut, a spus bărbatul, familia mea moare de foame. Mă lași să-ți iau carnea?

Mamutul a stat pe gânduri, agitându-și trompa și absorbind cu nesaț aerul încins:

— Bine, a răspuns el într-un final, dar vreau să-mi păstrez colții. N-ai decât să crezi că e vanitate sau sentimentalism, dar înseamnă mult pentru mine și vreau să rămână acolo unde am trăit. Ia restul – carnea, pielea, chiar și oasele mele –, dar lasă-mi colții aici.

Bărbatul a primit și mamutul s-a aplecat, pentru ca el să-i poată da o lovitură mortală. Când animalul era mort, bărbatul s-a întors cu soția lui ca să transeze cadavrul.

— Nu se poate să lăsăm colții aici, a zis ea, uită-te cât de mari sunt, cât de frumos curbați.

— I-am promis, a rugat-o bărbatul.

Însă femeia nici n-a vrut să audă. A tăiat colții din craniul mamutului și au luat tot acasă: carnea, blana și colții. În curând, femeia a început să aibă insomnii. Mamutul o vizita, cu carne și piele, dar cu două răni sângerânde acolo unde ar fi trebuit să aibă colții.

— Ce ai făcut? o întreba el. De ce ai luat singurul lucru pe care am cerut să-l păstrez?

Femeia a început să slăbească pe zi ce trecea, de la nesomn, și în cele din urmă a murit. La puțin timp după aceea, soțul ei a vizitat un alt sat și a văzut o fecioară de o frumusețe nemaiîntâlnită.

— Ce să-ți dau ca să primesc în schimb mâna ei? l-a întrebat pe tatăl ei, un bărbat încă frumos și impozant, cu excepția dinților lipsă.

— Faimoșii tăi colți de mamut, a răspuns bătrânul.

Războinicul se cam îndoia de ce ar trebui să facă, dar cum nu mai văzuse niciodată o femeie la fel de frumoasă și cum ea părea să-și dorească să-i fie soție, cu greu a acceptat târgul, a luat colții de acasă și s-a întors cu ei în sat. Bătrânul s-a bucurat și i-a luat în brațe:

— O să-mi înrămez ușa cu ei, a zis el.

Am uitat să spun că este vorba de un sat Mandan sau Hidatsa. Vecinii noștri de-a lungul Missouri obișnuiau să ia colții mamuților înecați și să-și înrămeze intrările în cabane sau bordeie. Bineînțeles, noi nu făceam așa, de vreme ce locuiam în corturi pe atunci.

Războinicul și fecioara au plecat, au străbătut podișul și, la prima oprire, bărbatul i-a spus:

— Vreau să fac sex cu tine.

Nu se putuse gândi la nimic altceva în ultimele zile.

— Voi, oamenii, i-a răspuns ea, nu vă învățați minte niciodată!

Ridicându-se, s-a transformat într-un mamut alb. Blana și colții mici de femelă îi străluceau precum zăpada.

— Ai cerut ajutorul semenului meu și apoi i-ai luat singurele lucruri pe care le dorea aproape, cu toate că ți-a oferit totul, chiar și viața lui. Acum, el și-a recuperat colții. Tu nu vei primi nimic în plus de la mine.

S-a întors și s-a pierdut repede în adâncul preriei.

— Dacă nu trebuie să omorâm mamuți și să le luăm colții, cum se face că dumneata ții unul în poală? am întrebat-o când aveam zece ani și întrebările îmi veneau pe limbă fără număr, mai ales că prinsesem curaj să le pun după un curs experimental din Minneapolis.

— Tâlcul poveștii, mi-a explicat bunica, este să ceri voie, să asculți răspunsul și să-ți ții promisiunile. Colțul din poala mea este de la un pui. Unul dintre strămoșii noștri s-ar putea să-l fi ucis înainte să se alăture unui grup de adulți; dacă a fost al unei femele, atunci ea trebuie să fi murit din cauza unei răni sau a secetei și strămoșul nostru a recuperat colții. Dacă a fost al unei vaci, atunci strămoșul nostru a gravat din greșeală o scenă de vânătoare pe colț, dar nu știu nicio poveste despre el.

Cel mai probabil, nu a avut de suferit, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut ceva cu adevărat rău.

Era greu să înțeleg vorbele bunicii, mai ales din cauza permanentei ei ironii. Pe de o parte, era un om de știință și o femeie sigură că mult rău săvârșit în lume rămâne nepedepsit și, pe de altă parte, lua poveștile din bătrâni foarte în serios.

— Există mai mult decât un singur mod de a-ți organiza înțelepciunea, mai mult de un singur mod de a formula un adevăr și, dacă îi acorzi un pic de timp, răbdare, încăpățânare și noroc, dreptatea poate ieși învingătoare.

Mi-aduc aminte o poveste despre destinul lui Meriwether Lewis pe care bunica mi-a spus-o. Când s-a întors din călătorie era un om faimos, care a devenit guvernatorul regiunii Missouri, dar l-a cuprins disperarea. S-a sinucis la vârsta de treizeci și cinci de ani, singur în fața morții, în timp ce călătorea de-a lungul cărării Natchez. Pe o bucată de hârtie din buzunar erau scrise ultimele lui cuvinte. „Mamuți”, a mâzgălit el în grabă. „Indieni”. Asta era tot, deși ambele erau greșit scrise…

— Ce-a vrut să spună? am întrebat.

— Cine știe? mi-a răspuns bunica. Poate a fost un avertisment: tratați mamuții așa cum am făcut-o eu și veți păți la fel. Posibil să fi fost beat. Avea o problemă cu alcoolul și opiul. În orice caz, nimeni nu le-a luat în seamă. Din ce în ce mai mulți europeni urcau Missouri – oameni de știință, exploratori, comercianți,

vânători, nobili englezi, prințese rusoaice. Toți împușcau mamuți sau așa le părea strămoșilor noștri, care priveau cu groază. Am încercat să îi avertizăm pe europeni, dar nimeni nu ne-a ascultat. Poate nu le păsa. La un moment dat, am realizat că aveau un plan pentru cum țara noastră trebuia să arate: plin de fermieri albi, cu ferme construite după model european, deși pământurile noastre n-au nimic în comun cu Anglia sau Franța. Mamuții, bizonii și noi trebuia să dispărem. Dacă te uiți la picturile făcute de-a lungul Missouri în secolul al XIX-lea, întotdeauna sunt la apus. Micile turme de mamuți, marile turme de bizoni, indienii întotdeauna se îndreaptă către vest, înspre apus, dispărând de pe podișuri.

Unii colți au ajuns să împodobească pereți în Anglia și la Moscova. Alții s-au îndreptat către muzeele din est, împreună cu schelete și blănuri întregi. Muzeul de Istorie Naturală a Americii din New York are o turmă întreagă împăiată în Sala Mamuților. Am văzut-o cu ochii mei. Ar trebui să mergi într-o zi.

Pe măsură ce anii treceau, europenii au început să ia animale vii. Mai tot timpul erau pui ale căror mame fuseseră împușcate. Bill Cody Mamutul avea doi în spectacolul său despre vestul sălbatic. Sitting Bull obișnuia să-i viziteze în decursul anului pe care marele Lakota l-a petrecut cu trupa. Oamenii spun că le vorbea în

timp ce ei își încolăceau trompele în jurul mâinilor lui, căutându-l de mâncare ascunsă. Nu știm ce i-au spus, dar s-a întors acasă supărat și mânios.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, ultimii mamuți în viață erau în circuri și grădini zoologice, cu excepția unei mici turme din zona Parcului Glaciar. Mai erau maxim patru sute de specimene. Cei din circuri erau pui, iar cei din grădinile zoologice erau un amestec de tineri cu bătrâni, deși toți crescuseră în captivitate. Cultura lor – pe care o învățau de la bătrâni, ca și noi – dispăruse, cu excepția turmei din Parcul Glaciar, care încă mai păstră o parte din vechea înțelepciune. Aici, mamuții se asemănau cu vecinii noștri, Blackfoot. Louis W. Hill, fiul „Făuritorului de Imperii”, i-a încurajat pe Blackfoot să-și păstreze vechile datini pentru a le prezenta turiștilor veniți pe Marea Cale Ferată de Nord o experiență unică a vestului sălbatic. Cu toate că istoricii au împroșcat cu noroi familia Hill, ei au protejat mamuții și pe Blackfoot de influența civilizației albilor.

— Avertismentele Puiului de Bizon Alb Femeie s-au dovedit adevărate. Pe măsură ce mamuții dispăreau, la fel se întâmpla cu numeroși bizoni. La sfârșitul secolului, mai rămăseseră doar câțiva, deși înainte umblau în turme de milioane. Cu indienii știm cu toții ce s-a întâmplat. Nu vreau să mă enervez, așa că refuz

să-mi amintesc această tristă istorie. Oricum, eu vorbeam de mamuți.

În acest punct, povestea ajunge la bunica mea, care a fost stră-străbunica ta. Prenumele ei era Rosa și numele ei adevărat era Mamutul Roșu, dar, cum a fost de mică adoptată de misionari, a luat numele acestora: Stevens. Au trimis-o la școală în est și după ce a studiat medicina veterinară, a fost prima femeie care și-a luat doctoratul de la facultatea pe care a urmat-o. Deși nu era foarte conștientă de moștenirea ei, avea vise premonitorii. Într-unul dintre ele, un mamut a vizitat-o, o femelă albă:

— Vreau să-ți dedici viața îngrijirii mamuților, i-a spus animalul. Am ajuns la un studiu în care orice ne poate ucide: o boală luată de la animalele domestice, malformații rezultate în urma încrucișării repetate sau o nouă dorință a oamenilor albi. Poate Luis W. Hill își dă seama că există o alternativă mai bună pentru promovarea căii sale ferate. În plus, cei mai mulți dintre noi nu mai știm cum să ne purtăm.

— Eram deja hotărâtă să lucrez cu animale mari, a spus Rosa, dar mă gândeam la vite și caii, nu la mamuți. Nu știu nimic despre mamuți.

— Poți învăța, i-a răspuns mamutul. Ce nu afli de la turma din Glaciar se poate descoperi prin studierea elefanților, care sunt rudele noastre cele mai apropiate. Dacă nu suntem salvați,

bizonii vor muri și ei și nu-i văd bine pe indieni. Albii sunt nebuni. Este imposibilă așezarea culturilor în marile câmpii sau creșterea vitelor europene pe ele. Tărâmurile acestea sunt prea uscate și reci. Bineînțeles, albii pot veni și distruge tot – supraîncărcarea preriilor, secarea râurilor sau umplerea lor cu otravă, minarea și tăierea pădurilor din sacrii Black Hills. Odată ce vor fi terminat, vor fi forțați să plece sau să trăiască precum gunoierii în dărâmătura pe care singuri și-au făcut-o. Unicul mod în care vă puteți asigura un trai aici este cu ajutorul bizonilor și al nostru.

După cum îți poți da seama, nepoată, mamutul era furios. Precum rudele lor, elefanții, mamuții pot simți jalea și pot păstra ranchiune adânci.

— Rosa nu era fraieră. Era clar că nu fusese un vis obișnuit și că mamutul alb era un fel de spirit. A acceptat cererea animalului.

Pentru că era o Lakota și avea o diplomă de facultate, a putut să se angajeze în Parcul Glaciar. Acestea se întâmplau în 1911, când parcul de abia se deschisese și faimoasele hoteluri încă nu se construiseră.

— A petrecut trei ani la Glaciar. Slujba se dovedea frustrantă. Turma nu se înmulțea și animalele se aventurau tot mai departe, probabil ca o formă de protest față de turiștii care nu-și doreau nimic altceva decât să

fotografieze acele animale superbe și timide. Odată, în afara parcului, fermierii îi împușcau, pretinzând că mamuții le atacau vitele. Inclusiv în parc erau câteodată uciși, mai ales dacă intrau în musth, o stare vecină cu nebunia, în perioada de reproducere, întâlnită mai mult la masculi decât la femele.

Mamuții erau mai puțin fertili decât elefanții. Rosa nu reușea să înțeleagă dacă este o diferență naturală între cele două specii sau dacă se datora încrucișării repetate ori stresului. Faptul că mamuții smulgeau camerele ori de câte ori aveau ocazia, că le trânteau și apoi le zdrobeau dovedea că, măcar parțial, stresul era de vină. Nu a reușit să convingă parcul să interzică folosirea camerelor.

Într-un final, descurajată și gândindu-se să-și părăsească slujba, a avut un alt vis. O femeie îmbrăcată cu o piele albă de căprioară a venit la ea. Era de vârstă mijlocie și evident indiancă, cu o piele închisă la culoare și un păr drept, negru. Rochia ei avea un model din mărgele albe pe umeri. Avea mocasini albi, decorați cu același model de mărgele. Cercei lungi din fildeș îi atârnau din urechi.

— Nu merge, i-a spus Rosei.

— Știu, i-a răspuns ea.

— Avem nevoie de un plan nou, a continuat femeia. Ai auzit de mamuții găsiți încastrați în gheață în Rusia?

— Da.

— Învață tot ce poți despre ei. Au murit acum mii de ani, dar s-au păstrat atât de bine, încât carnea, pielea și părul rămân. Poate într-o zi vor putea fi înviați. Albii sunt inventivi, mai ales atunci când vine vorba de lucruri nefirești ordinii naturale. Femeia a tăcut și când Rosa a clipit s-a transformat într-un mamut cu blana ca zăpada de albă și cu ochi albaștri, reci și adânci precum gheața. Mamutul și-a balansat trompa înainte și înapoi, precum un dirijor în fața orchestrei sale. Ochii săi palizi cercetau parcă distanțe mult prea lungi. Așa se încheie visul.

Bunica s-a trezit și s-a dus la baie, apoi a luat un ceai cu gheață din frigider. Avea deja lămâie, precum și zahăr și mentă din propria ei grădină. A turnat câte un pahar pentru fiecare și s-a așezat în balansoar. Colțul era din nou atârnat de perete, împreună cu alte amintiri adunate de ea de-a lungul anilor: fotografii ale rudelor, inclusiv ale părinților mei, un mănunchi de cărți poștale cu locuri din Black Hills. Muntele Rushmore nu era, dar canionul Spearfish, drumul Needles și monumentul Crazy Horse da. În cele din urmă, mi-a arătat un lănțișor din mărgele de argint, agățat de un cui. Un mic mamut, superb sculptat din piatră de pipă, cu ochi turcoaz, atârna de lănțișor.

Ne beam ceaiul. Bunica se legăna în balansoar.

— Apoi ce-a mai urmat? am întrebat-o.

— Cu Rosa? A plecat în Rusia, fiind nevoită să treacă prin China pentru că tocmai începuse Primul Război Mondial. Louis W. Hill i-a finanțat călătoria, fiind la rândul său foarte îngrijorat din cauza mamuților din Parcul Glaciar. Într-un mod propriu și ciudat – cu spirit de afacerist care trebuie să posede ce iubește și, dacă este posibil, să scoată și un profit – ținea Blackfoot și mamuții lor.

A ajuns în Siberia, într-un oraș al cărui nume nu-l mai țin minte, deși îmi stă pe limbă. Poate îmi amintesc mai încolo. Bătrânețile, Emma! Pe toți ne ajung și nici măcar genetica nu ne poate salva. Casele erau făcute din bârne și drumurile erau mereu mocirloase. Populația se împărțea între rușii beți mereu și nativii cu piele maro, care arătau cam ca indienii sau inuiții. Era ușor să observi originile indienilor acolo, îmi spunea Rosa. Băștinașii erau la fel de bețivi ca restul. E un fel de blestem ce bântuie printre oamenii nordului. Orașul era înconjurat de pini întunecați, gigantici, ce împungeau cerul, acoperind linia orizontului. Rosa spunea că atât timp cât a stat acolo, cel mai dor îi era de imaginea boltei celeste. Rudele noastre, Dakota, au fost gonite din pădurile de conifere de către Ojibwa, înarmați cu arme europene și încă își mai aduc aminte cu furie de acele clipe. În opinia Rosei, nu pădurea era marea pierdere,

ci trestiile de zahăr și lacurile de orez sălbatic.

A rămas în Siberia aproape tot timpul cât a durat războiul, studiind cot la cot cu un cercetător rus, expert în mamuții înghețați. Era tânăr, dar își pierduse degetele în urma unor degerături și pentru că umbla în baston și șchiopăta nu-l primiseră în armată. Rosa îl descria ca pe un om pirpiriu, nu mai înalt decât ea, slăbuț, cu păr blond și ochi verzi, ascunși în spatele unor pomeți de indian. Serghei Ivanov.

— Pentru Rosa, această parte a poveștii a fost cea mai dureroasă, îmi explica bunica. Eu n-am fost niciodată în Siberia și Rosa nu a intrat niciodată în detalii, dar mi-o pot imagina într-o cabană, lămpile pâlpâind în întunericul iernii polare, examinând țesuturile prelevate anterior. Serghei avea echipament occidental adus cu el și puteau folosi microscoape.

Din câte își puteau da ei seama, majoritatea țesuturilor erau degradate mai ales de perioadele succesive de îngheț-dezgheț. Gheața este un material solid remarcabil, mai puțin dens decât apa, forma sa lichidă. Pe măsură ce apa din celulele mamutului îngheța, se dilata. Toate celulele erau rupte și nici măcar nu-și puteau imagina de unde să înceapă să le repare.

Mare parte din timp nici nu simțeau războiul ce cuprinsese restul lumii. Transporturile fuseseră întrerupte, dar niciunul dintre ei nu

plănuia să plece nicăieri. Serghei voia mai multe provizii și materiale, dar, fiind sărac, nu avea cum să le procure. A încercat Rosa să-i scrie lui Louis W. Hill, dar n-au primit niciun răspuns și nici nu aveau cum să știe dacă el le primise. În 1917, războiul și-a produs marele deznodământ: Revoluția Roșie. Avalanșa aceasta a schimbării din vest, în Sankt Petersburg spre exemplu, era redusă la simple zvonuri în orașul lor. Vânătorii din partea locului spuneau că Țarul Nicolai a murit și a fost înlocuit cu un nou țar, numit Lenin și Troțki.

Într-o seară, mai mulți soldați au venit călare. I-au auzit de departe, țipând unii la alții.

— Ia toate notițele și ascunde-te, i-a spus Serghei. Mă ocup eu de asta.

Cu mâinile încărcate cu hârtii, Rosa s-a ascuns în spatele cabanei. Era iarnă și ningea ușor. S-a cățărat între oasele cadavrului unui mamut, depozitat într-o cocioabă. S-a făcut cât de mică a putut, tremurând fără încetare.

Se întreba dacă oamenii vorbesc cumva acolo, iar ea nu-i aude din cauza zăpezii. Nu putea fi sigură până într-un final, când două zgomote puternice, de uși trântite, au perturbat liniștea.

— Aiiii, a șoptit Rosa. Se ruga în gând zeității familiei sale adoptive, Dumnezeul Episcopalienilor, când ușa cocioabei a fost deschisă. Un bărbat vorbea într-o limbă străină ei: rusa.

Ea și cu Serghei vorbeau mereu în germană, limba științei, sau în franceză, limba civilizației.

Apoi, vocea s-a îndepărtat și n-a intrat nimeni, iar ușa a rămas deschisă. Un vânt înghețat a luat în stăpânire întreaga încăpere și Rosa s-a strâns și mai tare în mamut. În acel moment, i-a apărut o viziune: era într-o colibă. Pereții erau susținuți de maxilare de mamut, grinzile tavanului erau colți. Pe podeaua din pământ bătătorit ardea mocnit un foc și în fața lui era o bătrână ce părea a aparține vremurilor de demult, cu un păr lung, alb și îmbrăcată într-o rochie înnegrită de fum și soioasă.

— Rămâi aici o vreme, i-a spus femeia. Măcar până pleacă soldații.

— Cine sunt? a întrebat-o Rosa.

— Armata Roșie sau Armata Albă, n-are nicio importanță. Sunt o gloată disperată de ignoranți. Țarul Nikolai e mort și fiul lui nu va ajunge niciodată să domnească. Țarii Lenin și Troțki nu vor reuși niciodată să împlinească lucrurile frumoase la care el – adică ei au visat. Pentru ca totul să fie mai bine, întâi trebuie să fie mai rău.

Rosei nu-i plăceau vorbele bătrânei, dar a ascultat-o și a rămas în colibă, unde era mai cald decât în cocioaba ei. Bătrâna părea că se cufundă în flăcări. Avea ochii de un albastru deschis. Rosa se întreba dacă e oarbă, dar nu putea fi sigură.

— O să îngheți dacă mai rămâi aici, a vorbit într-un final femeia. Soldații au plecat, ridică-te și du-te în cabană.

Docilă, Rosa s-a îndreptat către intrarea în colibă, dar pe când se pregătea să dea la o parte pătura care o acoperea, bătrâna a adăugat:

— Ține minte un singur lucru.

— Poftim?

— Deși frigul a păstrat aproape miraculos corpurile semenilor mei, precum revoluția care începe acum să se stângă, nu a făcut o treabă destul de bună. Ce poate fi mai bine, Rosa? Nu te da bătută! Să te gândești în continuare la ce ți-am spus!

Rosa a vrut să o întrebe mai multe, dar femeia dispăruse deja. Brusc, focul din vatră a dispărut și ea s-a trezit la intrarea în cocioabă, înghețată bocnă. Ningea în continuare, fulgi atingându-i când și când obrajii. Împiedicându-se întruna, a traversat spațiul ce-o despărțea de ușa cabanei.

Înăuntru era un haos total: cărți răsturnate, mobilă întoarsă pe dos. Serghei zăcea pe podea, într-o baltă de sânge. Printr-o minune, focul din vatră nu fusese stins și flăcările încă îmbrățișau grătarul. A îngenuncheat lângă Serghei. Jumătate din față îi era însângerată și încă și mai mult era pe cămașa altădată atât de îngrijită. Ochelarii lui zăceau pe jos, cu o lentilă sfărâmată.

— Offf, Serghei… a oftat ea.

Unul dintre cei doi ochi verzi ai bărbatului s-a deschis:

— Rosa, a murmurat el, nu te-au putut găsi.

— Nu, i-a răspuns ea, bucuroasă.

Fusese împușcat de două ori. Un glonț îl nimerise în umăr, altul îi zgâriase tâmpla. Grăbiți să prade, soldații nu-l mai luaseră în seamă după ce picase la pământ. Luaseră borcanul cu puținii lor bani, instrumentele fine ale lui Serghei, bijuteriile ei și majoritatea hainelor lor groase.

— E sfârșitul, trebuie să plecăm în China, a decretat el după ce Rosa l-a bandajat. Ai luat notițele noastre?

Rosa a fugit înapoi la cocioabă și le-a adunat dintre oasele și smocurile de blană ale mamutului. Ciudat, foile miroseau a fum, deși niciun foc nu fusese făcut acolo. După ce și-au împachetat puținul rămas, cei doi au plecat spre cel mai apropiat oraș.

Călătoria către Beijing a fost una lungă și dificilă, dar până la urmă au ajuns cu bine. Acolo, drumurile lor s-au despărțit, Rosa plecând în America, în timp ce Serghei a rămas să studieze fosilele chinezești. El și cu Teilard de Chardin au fost cei care au descoperit Omul Peking și care i-au cărat rămășițele în siguranță atunci când acele ținuturi au fost cucerite de japonezi.

— Rosa nu l-a mai văzut niciodată, dar a luat cu ea o amintire, pe care a păstrat-o mereu alături. Poți să ghicești ce, Emma?

— Nu.

— Încearcă.

M-am zbătut să găsesc ceva tipic rusesc.

— Un samovar?

Bunica a început să râdă.

— Un copil, Emma! Știa că este însărcinată încă dinainte să ajungă în America, cu toate că încă nu se vedea când l-a întâlnit pe Hill din nou. Un fapt fericit, dat fiind că el era un moralist feroce. Știi cine era copilul?

Mi-am dat seama că era o întrebare serioasă și m-am chinuit să găsesc răspunsul corect:

— Mama ta?

— Exact. Tatăl ei a fost Serghei. Ai moștenit ochii verzi de la el și pomeții lui. Dacă ești norocoasă, îi vei moșteni și o parte din inteligență și plăcerea pentru muncă.

Bunica avea doar doi bunici, ceea ce o făcea un pic bizară. Majoritatea celor pe care i-am întâlnit aveau trei sau patru. Unul venea din rezervația Rosebud. Am văzut mai multe fotografii cu el: un bărbat tânăr, înalt, cu păr negru, tăiat scurt, arătând rigid și inconfortabil în hainele sale occidentale. În alte fotografii era împreună cu tânăra lui soție, cu origini mixte și cu ochi de o culoare atât de deschisă, încât te șocau chiar și prin fotografiile alb-negru. Bunica

îmi zicea că au avut doi copii care au trăit până la maturitate.

În schimb, aveam o singură fotografie cu celălalt bunic al bunicii mele. Un bătrân cu păr alb și barbă triunghiulară.

— E bătrân aici, am remarcat.

— Serghei? Da. E de când a câștigat Premiul Nobel pentru Medicină, după mulți ani. Rosa o decupase dintr-o revistă.

— Nu i-a scris niciodată? am întrebat.

— N-am aflat niciodată, mi-a răspuns bunica după o lungă pauză. Rosa avea secretele ei.

Odată întoarsă în Montana, Rosa s-a prezentat la Louis W. Hill. În acele zile, el era cu adevărat îngrijorat de soarta mamuților săi. O boală răpusese toți mamuții circului fraților Ringling. Nici medicii veterinarii, nici oamenii de știință consultați nu reușiseră să identifice virusul, deși suspectau că ar putea proveni de la elefanții din circ. Cam în același timp, câțiva elefanți indieni se îmbolnăviseră și unul chiar murise. Acum știm că virusul responsabil provenea de la elefanții africani, inofensiv pentru aceștia, dar letal în cazul celor din India. În zilele noastre totul se rezolvă cu un vaccin, dar pe atunci era sută la sută fatal pentru mamuți.

— Până acum, îi spunea Hill bunicii mele, nu e decât un incident izolat.

Oricum, luase deja măsuri de protecție. Trenurile circurilor nu erau acceptate pe

secțiunile căii ferate Northern Pacific ce traversau parcul Glaciar. Nimeni care lucrase înainte la circ nu avea voie să se angajeze acolo și poliția fusese rugată să alerteze administrația parcului, dacă apar carnavaluri în orașele din apropiere. Nimic din toate acestea nu l-a liniștit pe Hill. A plătit din banii proprii un grup special antrenat de paznici ai mamuților, a căror treabă era să îi păzească oriunde și oricând și să țină turiștii la distanță de ei. Bineînțeles, diferite povești despre acești paznici au apărut în ziare și reviste. S-a făcut chiar și un film, în care Tom Mix interpreta un bandit care încerca să ducă un trai onest ca paznic. Cred că se numește „Sagebrush și mamuții”.

Însă Hill era tot îngrijorat de pericol. Dacă vreun carnaval de trei lei reușea să se strecoare până în apropierea parcului său. Un elefant infectat ar fi putut să scape și să ajungă în parc sau invers, un mamut să-și găsească drumul spre circ. Dacă reușea un turist infectat să se apropie de mamuți? Nu prea avea cum să interzică accesul turiștilor în Glaciar și nu avea nicio posibilitate de a le verifica trecutul. Boala putea fi de exemplu turbarea, care să afecteze mai multe specii de mamifere. Ar putea trece de la mamuți la elani sau câini sălbatici. Cine putea ști?

Bunica se gândea, însă, că Hill se agită prea tare. Mult mai serioase i se păreau pericolele

posibile generate de rata scăzută a creșterii turmei și de încrucișarea repetată. La fel ca elefanții, mamuții au perioade lungi de gestație, nasc câte un singur pui și perioada de maturizare a acestora este foarte lungă. Pe scurt, turma din Parcul Glaciar se înmulțea foarte încet și frica de o posibilă infecție făcea imposibilă introducerea sângelui proaspăt prin alte animale. Deși gândea așa, a tăcut și l-a ascultat – liniștită și impasibilă – pe Hill cum își explica grijile în timp ce se plimba în sus și în jos prin trenul său privat. Becurile electrice luminau mobila din mahon, covoarele orientale și picturile înrămate artistic. Picturile în sine nu valorau prea mult. Spre deosebire de J.P. Morgan, Hill nu era un cunoscător în domeniu.

— Era un om lung și slab ca o prăjină, cu o barbă ascuțită și îngrijită. Bunica îmi spunea că fotografia cu Serghei ca laureat al Premiului Nobel îi aducea puțin aminte de Hill.

Purta mereu o vestă cu butoni, chiar și în parc, unde era îmbrăcat cu pantaloni din piele și cizme, în loc de costum. O pălărie tocită atârna de un scaun, alături de o geacă de văcar. Ochelarii îi avea cu rame aurite, tip pince-nez. Într-un final s-a oprit și i-a cerut să-i povestească despre călătoria ei. A făcut-o, deși a omis deliberat multe detalii.

— La ce concluzii ai ajuns? a întrebat. Ai reușit să afli ceva folositor sau mi-am irosit banii?

Rosa se gândise mult pe drumul de întoarcere:

— Cred că secretul salvării mamuților este să-i îngheți.

— Explică-mi, te rog, domnișoară Stevens, a mormăit nemulțumit și confuz Hill.

După ce a inspirat adânc o dată, Rosa a continuat:

— Cu un pic noroc, s-ar putea să poți păstra în viață turma din Glaciar, dar și așa tot puțini vor rămâne. Întreaga populație de mamuți de pe Terra este foarte redusă numeric și acum știm că există cel puțin o boală care le e fatală. Avem nevoie de un plan de rezervă, o siguranță pe care s-o activăm în caz că toate celelalte vor fi înfrânte.

— Așa?

— Aș dori să luați în considerare două lucruri, domnule. Primul este însăși istoria remarcabilă a ultimului secol. Gândiți-vă câte descoperiri s-au făcut, câte avantaje a câștigat umanitatea de pe urma lor! Pasteur și Edison sunt doar două dintre multele genii care au revoluționat lumea, dându-i un chip nou. În mod sigur, secolul care vine ne va aduce și mai multe descoperiri și avantaje.

— Continuă, a spus Hill, aprobând nerăbdător din cap.

— În al doilea rând, luați în considerare cât de bine sunt păstrați mamuții siberieni – și pentru

cât de mult timp –, cu toate că nu au avut parte de cele mai bune condiții. Sunt convinsă că efectele repetatului proces îngheț-dezgheț le-au afectat țesuturile în mod iremediabil, dar s-ar putea să găsim un mod mai eficient decât un ghețar ca să conservăm țesuturi prin înghețare. Dacă am găsi o metodă de a îngheța țesuturile fără a altera delicata structură celulară și dacă am putea apoi să le păstrăm la o temperatură constantă, fără a interveni dezghețul care a stricat atât de mult mamuții din Siberia, atunci într-o zi – nu acum, dar cândva, în cursul acestui minunat secol care ne așteaptă – vom putea să repornim motorul vieții și să înviem carnea înghețată.

— Aberații! aproape că a țipat Hill în acel moment.

S-a dus enervat spre capătul vagonului, a luat o biciușcă și s-a întors călcând la fel de apăsat și lovindu-și cizmele cu biciușca.

— Prostii! Abureli! Visuri! Te-am angajat să-mi oferi rezultate solide științifice și tu îmi aduci literatură științifico-fantastică. Un plan ca ăsta e din romanele lui H.G. Wells, nu e pentru mintea unui om de știință sau a unui om de afaceri.

— În acest caz, s-a încumetat Rosa, gândiți-vă cât de util ar fi un vagon refrigerat pentru afacerile dumneavoastră. Ați putea transporta fructe către vest – nealterate, în perfectă stare, în Chicago, direct în piețele estice.

Hill s-a oprit și a lăsat biciușca pe o masă din mahon. Apoi a continuat să se învârtă nervos. Într-un final a rămas în fața unui clopot de sticlă ce conținea o pereche de mocasini cu model și a bătut delicat în el.

— În ciuda tuturor eforturilor mele, în adâncul sufletului știu că Blackfoot sunt condamnați. Progresul nu poate fi oprit și cei care vor încerca se vor găsi spulberați precum un bizon lovit de un tren expres. Viitorul stă sub semnul civilizației anglo-americane. Blackfoot, bizonii, mamuții mei, toți aparțin unei ere ce apune sau a apus deja. Și totuși, ideea dumneavoastră despre vagonul frigorific este foarte bună și știința modernă ar trebui să ne poată oferi ceva mai mult decât un vagon plin de paie și gheață. Vă voi urma sfatul și voi investi în refrigerare. În ceea ce te privește, domnișoară Stevens, poți continua să lucrezi la țesuturile mamuților. Voi face tot ce pot pentru mamuți.

— Da, domnule, a spus Rosa, dându-și seama că rânjea de fericire.

De ce iubea atât de mult mamuții, asta se întreba bunica mea. Nu am putut niciodată să înțeleg. Să fi fost pentru puterea lor brută și încăpățânarea de a se agăța de viață? Oare era vorba de sentimentul că ei aparțin unei alte epoci, la fel cum el era fiul modern al unui tată conservator de secol al XIX-lea? Orice motiv ar fi avut, Hill a fondat un institut de cercetare în

domeniul criogenizării. Trebuie să-l fi văzut. Este în St Paul; un frumos exemplu de arhitectură Art Deco. Fațada placată cu mamuți este unică.

Pentru perioada în care clădirea era construită, Rosa a plecat în vizită la rudele ei din rezervația Standing Rock. Mama mea s-a născut acolo și când Rosa a trebuit să se întoarcă la lucru, a lăsat-o pe Clara cu cei din tribul Lakota. Un gest dureros, dar n-a avut încotro, căci știa că Hill nu ar fi tolerat un copil din flori sau un om de știință care era și mamă. A refuzat să-și abandoneze cercetările. Mamuții îi vorbiseră și nu avea de gând să-i ignore.

Nu era o persoană religioasă. Credința cu care a crescut dispăruse în timp și nu a mai găsit o alta. În schimb, credea în visele ei, chiar dacă nu știa de unde vin. Dacă Freud și adepții lui au avut dreptate, veneau din inconștientul ei. Dacă alți psihologi au avut dreptate, veneau dintr-un inconștient colectiv. Oricare ar fi fost varianta corectă, Rosa a știut mereu că visele îi pot oferi o perspectivă unică asupra problemelor științifice. Structura benzenei[13] i-a apărut descoperitorului ei – fir-ar, i-am uitat numele – într-un vis.

Bunica s-a ridicat ca să mai meargă la baie o

---

[13] Benzenul, cunoscut și sub denumirea mai puțin frecventă de benzol este o hidrocarbură cu un nucleu aromatic, care are formula chimică C_6H_6. Este întâlnit în cărbuni, petrol și se obține în mod natural prin arderea incompletă a compușilor bogați în carbon.

dată, apoi a umplut din nou paharele cu ceai rece. Soarele intra prin ferestre la un unghi mai mic acum și lumina căpătase culoarea aurie a înserării. Începeam să mă simt obosită, dar am fost crescută să ascult atunci când bătrânii vorbeau. Erau lucruri, aici în Fort Yates, pe care nu le-aș fi putut învăța niciodată la școala mea experimentală. Bunica s-a așezat din nou în balansoar:

— Rosa s-a stabilit în St Paul și a început să lucreze la Institutul Hill, dar era indiancă și se vedea cu ochiul liber. Cum era și de așteptat, din cauza asta au apărut diferite probleme atât în institut, cât și în oraș. Ura față de indieni e foarte veche în această parte a țării și la acea vreme, erau foarte mulți oameni în Minnesota care își aduceau aminte Marea Revoltă Sioux din 1862. Douăzeci și nouă de semeni de-ai noștri au fost spânzurați pentru rolul pe care l-au jucat atunci, chiar dacă unii dintre noi nu luaseră, de fapt, parte la violențe. Oricum, rămâne cea mai mare execuție în masă din istoria Statelor Unite.

Rosa se izbea de prejudecăți și dificultăți oriunde se ducea, dar cuvântul lui Louis W. Hill putea face minuni în St Paul în 1920. Cu el alături, ea a putut depăși orice greutate i-a scos în cale soarta.

Nu s-a căsătorit niciodată. Poate și pentru că era indiancă. Albii erau foarte reticenți când

venea vorba de căsătorii cu indience, iar între bărbații indieni erau foarte puțini cei care o puteau provoca la nivel intelectual. Fetița ei a rămas în Standing Rock. A vizitat-o cât de des a putut pe Clara – străbunica ta – însă n-au ajuns niciodată să fie apropiate. Pentru fetiță, una dintre verișoarele Rosei era ca o mamă adoptivă. Iată una dintre marile tristeți ale vieții sale, după cum mi-a povestit când era foarte bătrână. Mai vrei niște ceai?

I-am răspuns că nu.

— În 1929, a avut loc crahul de la bursă, după cum ar trebui să știi, Emma. Ai învățat un pic de istorie, nu?

— Știu despre ce e vorba.

— Ce te-au învățat?

— Niciodată să nu cumperi la limită.

— Destul de adevărat, a zis bunica, aprobând ușor din cap. Însă mai sunt multe de spus despre 1929, după cum vei afla mai încolo. La momentul prăbușirii bursei, Louis W. Hill investise foarte mult. Era în plin proces de cumpărare a multor căi de cale ferată de pe Coasta de Vest, pentru a putea extinde imperiul tatălui său până în California. Avea deja cele mai bune vagoane frigorifice din lume și visa să le umple cu produse din California.

A avut noroc și nu a intrat complet în faliment, dar s-a chinuit mult să se mențină la suprafața apei până la începutul celui de-Al Doilea Război

Mondial. A lăsat deoparte Parcul Glaciar și Institutul și s-a concentrat pe salvarea căii ferate Great Northern. Fondurile institutului au fost reduse până când cercetările au fost sistate cu totul. Rosa devenise un fel de administrator care avea grijă ca ușile să fie încuiate, luminile stinse și congelatoarele cu țesuturile mamuților pornite. Louis W. Hill nu a uitat niciodată de institut și s-au mai găsit bani pentru factura la electricitate.

Am întrebat-o la un moment dat pe Rosa dacă a ajuns în pragul disperării în acele vremuri. Mi-a spus:

— Aveam o slujbă, ceea ce e mai mult decât aveau majoritatea și puteam să-mi supraveghez în continuare țesuturile.

Era o femeie de un stoicism aparte, destul de închisă în sine. Poate pentru că era o ființă prinsă între două lumi. Cu cine ar fi putut vorbi cu adevărat, fiind indiancă la chip și albă prin cultură?

Am putut empatiza cu ea atunci, mai ales pentru că tatăl meu era creol, dar știam că lucrurile stăteau cu totul altfel în secolul XX.

— În 1938, când Marea Depresiune era la apogeu, turma din Glaciar a fost infectată cu același virus care a omorât mamuții de la Ringling și din Parcul Lincoln. Nici până azi nu se știe cum a ajuns virusul acolo. Milioane de oameni călătoreau în căutarea unui loc de

muncă. Mulți mergeau direct de-a lungul șinelor și unii mai campau în Glaciar. Paznicii încercau să-i gonească, dar vremurile erau grele, parcul întins și nu aveau cum să-i îndepărteze pe toți cei fără casă. Evident că niciunul nu călătorea cu un elefant și din câte a putut afla Rosa, nimeni n-a intrat în contact direct cu mamuții.

La mulți ani după aceea, m-am interesat și eu de chestiunea respectivă, într-un moment când eram prins între două proiecte de cercetare. Am rulat o căutare încrucișată pentru hobo și mamuți, folosindu-mă de unul din programele Centrului pentru Controlul Bolilor (CDC). Nu am găsit nicio conexiune epidemiologică între cele două, dar am descoperit altceva. Păcat că bunica nu avusese acces la o asemenea tehnologie.

Bunica s-a ridicat și s-a îndreptat spre computer, care se afla pe o masă din lemn, cu monitorul ca o pânză albastră și cu tastatura împinsă în lateral, acolo unde bunica o exilase pentru a putea lucra direct pe ecran. Când s-a apropiat, ecranul s-a luminat și l-a atins ușor cu degetul ei cel osos.

— Ar trebui să te intereseze asta, Emma, având în vedere că tatăl tău cântă blues. E o înregistrare WPA făcută în Kansas City în 1936. Singura înregistrare făcută vreodată de Charlie Frypan Harrison și singura înregistrare a acestei melodii.

A atins ecranul de două ori și o chitară a început să cânte un blues country vechi, din cel adevărat, dar instrumentul era foarte prost. Îmi puteam da seama după sunet. Tata n-ar fi atins niciodată o chitară care să sune în halul ăsta. Bunica s-a așezat și apoi s-a auzit o voce de bărbat slabă, pârâită și îndepărtată.

Vremuri grele trăim, cele mai grele care-au existat vreodată,
Vremuri grele trăim, cele mai grele care-au existat vreodată,
Mă simt strivit de un mamut uriaș,
Pe șine merg și iar merg, sperând să câștig un ban,
Pe șine merg și iar merg, sperând să câștig un ban,
Mamutul îmi tot aține calea,
Mierla zboară, zboară strălucind în soare,
Mierla zboară, zboară strălucind în soare.
Să mă odihnesc n-apuc decât în ultima mea zi.

Chitara s-a mai auzit o vreme, apoi monitorul s-a stins.

— Ar fi putut fi sintetizată pentru a suna ca o melodie din zilele noastre, a zis bunica. De fapt, cu tehnologia din zilele noastre, pe Charlie Frypan ai putea să-l faci un cântăreț de blues mult mai bun decât era, poate, Robert Johnson sau decât este Delhi John Patel. Melodia e din colecția Smithsonian și sună exact cum ar fi sunat dacă o ascultai în 1936. Marele mamut este probabil o metaforă pentru poliția privată angajată de căile ferate în secolele XIX-XX. E posibil să se refere și la sistemul economic care îi ruinase viața lui Charlie. Oricum ar fi, nu are

nicio legătură cu animalele Rosei, dar îmi place. Reprezintă tot ce știm despre Charlie. Nu-l vei mai găsi în nicio altă înregistrare.

O vreme, bunica a tăcut, cu mâinile lăsat în poală și cu privirile de un albastru deschis pierdute dincolo de peretele sufrageriei, atingând parcă West River. Nu am găsit pe nimeni, nici atunci, nici acum, care să fie ca ea.

— Îmi place mai ales versul cu mierla. Îmi aduce aminte ritualul de primăvară al mierlelor cu aripi roșii. Apar înainte ca mlaștinile să înverzească și se agață fiecare de cea mai înaltă ramură uscată pe care o găsesc și atârnă acolo, străduindu-se să fie cât mai vizibile. Iată-mă, îți cântă ele, sunt eu și cântecul meu unic. Ce ai ascultat este cântecul unic al lui Charlie. A fost un om norocos – și noi suntem norocoase – că cineva l-a ascultat.

În următorii trei ani ani, Rosa s-a chinuit să salveze mamuții. Era în zadar. În 1941, ultimul mamut din Glaciar – o femelă tânără, însărcinată, Minerva – a murit cu Rosa la căpătâi. Mai erau câteva specimene prin diferite grădini zoologice din lume, dar nicidecum suficient pentru a forma o populație cu scop reproductiv. Specia era condamnată la extincție.

Când mamutul era pe moarte, ea l-a chemat pe Hill. A ajuns la o zi după moartea Minervei, când Rosa deja extrăsese fetusul și-l pusese

într-un camion frigorific pentru a-l trimite la Institut. Când a intrat Hill, îmbrăcat într-un costum specific estului, cu o pălărie specifică estului, ea făcea o autopsie pe mamă. A înlemnit pentru o secundă, holbându-se la cadavru, mic pentru un mamut, dar impresionant.

— S-a terminat, a spus într-un final. Am terminat.

— Avem mostrele de țesut, a explicat Rosa, și am congelat fiecare pui care a murit.

Hill a râs cu amărăciune:

— N-am crezut niciodată în ideea ta de a salva mamuții prin refrigerare, dar sfatul pe care mi l-ai dat, de a înființa Institutul, a fost excelent, la fel ca munca pe care ai depus-o în domeniul congelării uscate.

— Am uitat să-ți zic, a adăugat bunica. După cum ți-am povestit mai devreme, cercetările Rosei în Siberia sugerau că apa e principalul factor de la baza distrugerii la nivel celular. În consecință, ea a căutat metode de a îngheța țesuturile în condiții cât mai lipsite de umiditate, pentru a reduce cantitatea de apă din celule. Nu a reușit să rezolve problema distrugerilor, dar alți cercetători de la institut au început să se preocupe de ideea ei pentru a o aplica în alimentație.

Hill n-a reușit să se mute în sud, în California. Crahul a fost primul obstacol, iar ulterior,

venirea acelui nenorocit de comunist la putere, Franklin Roosevelt, care și-a adus cu el hoarda aia de corporatiști. Au năvălit în Washington ca vizigoții. Hill a înțeles mersul lucrurilor și, în timp ce admira Mississippi și morile de grâu din Minneapolis, a realizat că se pot face mult mai mulți bani din procesarea alimentelor. Oricât de grele ar fi devenit timpurile, oamenii tot trebuie să mănânce.

Primul lui produs a fost gama Pemmican de alimente uscate, gândită pentru a fi ieftină și nealterabilă în timp. Lansarea pe piață a avut loc în 1940 și primul lui client important a fost chiar armata S.U.A. Alături de SPAM, un alt produs din Minnesota, Pemmican a ajutat la câștigarea războiului. Conform lui G.I. Lore, Pemmican putea fi folosit într-o mie de feluri. Putea fi mâncat, pus pe post de membrană anti-umezeală în bocanci, pentru izolarea podelei cortului, ca șrapnel în obuze sau ca flak pentru aviație.

După cel de-Al Doilea Război Mondial, Great Northern Food Products a introdus gama Glacier de legume congelate. Ambalajele prezentau imagini romantice cu parcul național: Blackfoot, elani, bizoni, urși și dispăruții mamuți.

Pe-atunci Institutul Hill era din nou prosper și Rosa era printre coordonatorii principali. Poate că nu a putut salva mamuții, dar munca ei a fost temelia pe care s-au gândit și creat

alimentele congelate. Louis Hill i-a rămas mereu recunoscător, deși a ținut numai pentru el toate patentele și ea nu a primit niciodată vreun dividend. Mă îndoiesc, însă, că o deranja. Banii erau ultima ei grijă. Avea cincizeci și de ani pe atunci. Ai văzut-o în fotografii, Emma. Întotdeauna am crezut că a fost o femeie de-o frumusețe extraordinară – o Lakota pur-sânge, cu pomeți mai ascuțiți decât o lamă și cu nasul indienilor din vechime. Avea ochi negri precum nemărginitul și mai aprinși decât stelele. În folclorul nostru ni se spune că odată, demult, eram oameni ai stelelor. Când o priveam în ochi, ajungeam să cred în adevărul acelui mit, chiar dacă se îmbrăca mereu după moda occidentală și rudele mele obișnuiau să spună că gândește la fel ca ei.

Îmi vine greu să mă pronunț: care au fost cele mai dificile timpuri pentru indieni? Oare atunci când ne-am pierdut pământurile – nu prin război, pentru că Lakota mereu și-au câștigat războaiele, ci prin tratate? Oare atunci când ne-au înghesuit în rezervații și dacă încercam să plecăm, ne împușcau ca pe animale? Hmm, sau poate atunci când ne luau copii, îi îmbrăcau după moda albilor și îi sechestrau în școli cu internat; îi pedepseau dacă vorbeau limba neamului lor.

Cred că momentul nostru de cumpănă a fost la mijlocul secolului XX, când bătrânii noștri au

murit. Ei erau cei care au crescut în zilele de demult și au învățat tradițiile de la părinți și bunici. Albii își făceau filmele lor cu albi împușcând indieni, dar istoria noastră trăia în mințile și pe buzele celor bătrâni. Când au murit și ultimii supraviețuitori de la Little Big Horn și Wounded Knee, cei care i-au cunoscut pe Sitting Bull și Crazy Horse și au admirat mamuții în timp ce se scăldau în Missouri, soarta noastră părea pecetluită; la fel ca a mamuților. Câțiva poate ar fi rămas, bețivi mizerabili sau albi cu piele roșie. Indienii însă ar fi dispărut.

A tăcut un moment, apoi a inspirat adânc și s-a ridicat ca să mai aducă niște ceai. Am băut în liniște o vreme. Ce rece era ceaiul pe limbă! Acru de la lămâie, dulce de la zahăr. Razele soarelui intrau aproape orizontal în cameră și mă uitam fascinată la particulele de praf ce dansau în aer.

— În anii ăia a început Clara să o urască atât de tare pe Rosa. Clara era fiica ei și mama mea... Venea de obicei la Standing Rock în Chrysler New Yorker-ul ei, o mașină mare, greoaie, roșie, cobora pe drumul neasfaltat și prăfuit și ne privea obosită și distantă. E adevărat că drumul din St Paul până aici e lung și obositor, ceea ce îi putea explica expresia, dar Clara mereu a simțit-o ca pe un reproș ascuns.

Rosa purta mereu rochii, cămăși și pantofi

comozi când făcea acest drum. Chiar șifonată după drum, îmbrăcămintea ei părea scumpă și pantofii îi străluceau, deși erau acoperiți de un strat închegat de praf din Dakota de Sud. Pentru Clara, Rosa era doar un alb cu piele roșie. Trăia în rezervație, privindu-i pe bătrâni cum mor și pe tineri ajungând în pragul disperării; nimic nu cred că i se putea părea mai atroce. Rosa îi părăsise pe Lakota, iar Clara a părăsit-o din acest motiv pe Rosa.

Totul s-a petrecut fără prea multe discuții. Rosa avea din ce să-și plătească întreținerea, iar familia adoptivă a Clarei era îngrozitor de săracă. A acceptat banii de la maică-sa, dar nu a vrut niciodată să o viziteze în St Paul, un loc pe care-l considera al pierzaniei!

Clara s-a căsătorit în 1945 cu un soldat de la Rosebud, de curând întors din război: Thomas Two Crows. Nu știu cum de s-au întâlnit, dar mi s-a spus că era foarte chipeș și știa mereu o poveste nouă. Toate le-am aflat mai târziu de la rudele mele din Standing Rock. Se pare că poveștile lui despre Rosebud și război au îmbiat-o pe Clara să viziteze St Paul, deși se temea. Poate că a acceptat pentru că el era erou de război, în aparență plin de încredere.

M-am născut în 1949 și am fost singurul lor copil care a supraviețuit, deși mai născuse doi înaintea mea. Pe atunci Thomas începuse să bea foarte mult și câțiva ani mai târziu a și

murit din cauza asta. Se întinsese la o băută cu un prieten, la respectivul acasă. După o vreme, ceilalți au observat că Thomas dispăruse, dar și-au închipuit că ieșise în curte să facă pipi. Era iarnă, ningea, bătea foarte tare vântul și el s-a rătăcit. L-au găsit abia după două zile, înghețat asemenea unuia dintre mamuții Rosei. Dacă îți par cumva nepăsătoare sau insensibilă, ține cont că totuși nu l-am cunoscut. Eram mult prea mică și poate că sunt încă furioasă pe el pentru că s-a lăsat omorât de frig și de băutură.

Ar trebui să-l fi iertat până acum. A trecut atât de mult timp, dar știu că mama avea nevoie de el.

Pe ea am apucat s-o cunosc, deși a murit când eram încă doar o copilă. Mi-o aduc aminte cum se odihnea în căsuța noastră, cumpărată din solda lui Thomas. Uneori tăcea cu orele și mânia strânsă în ea parcă îmi întuneca și mie orizonturile. Nu era întunericul nopții, cu stele licărind deasupra Standing Rock, ci pâcla de nepătruns al unei după-amiezi de iarnă, cu cerul încărcat și gri, cu vântul abătându-se vijelios asupra a tot și a toate. În astfel de momente, stăteam cât de mult puteam pe afară și așteptam următoarea vizită a Rosei. Ea venea într-un final, în mașina ei mare și roșie. Odată – trebuie să fi fost vara târziu – tot botul mașinii era acoperit cu lăcuste moarte. O enerva rău chestia asta și cred că a stat ore întregi s-o

curețe.

Alergam la ea și mă lăsam îmbrățișată. Avea un miros necunoscut mie, care nu semăna cu al niciunei alte persoane. Abia peste ani am aflat că era mirosul săpunului de calitate combinat cu parfum. Venea mereu cu tot felul de cadouri pentru mine: jucării minunate, cărți și poveștile ei proprii despre orașele gemene, St Paul și Minneapolis. Jucăriile le dăruiam mai departe; ar fi fost urât să le păstrez când ceilalți copii nu aveau de nici unele, dar păstram cărțile și-i ascultam din ce în ce mai entuziasmată poveștile. Orașele gemene erau un fel de Orașul de Smarald din Oz pentru mine. Voiam să o vizitez și, deși Rosa m-a invitat de fiecare dată, Clara nu mă lăsa. Îi era teamă că o să mă răpească, așa cum mai furaseră albii atâția copii Lakota.

— Stai un pic, a zis bunica și a făcut o mică pauză, parcă îți povesteam despre Rosa, nu despre mine. Deci… a continuat să studieze și mergea la Institutul Hill aproape zilnic. Munca ei din această perioadă nu a dus la niciun rezultat concret. Adevărata ei sarcină era să aibă grijă ca țesuturile de mamut să rămână congelate.

Mamuții au mai rezistat nouă ani; ultimul, un mascul bătrân de la grădina zoologică din Cleveland, a murit în 1957. Albii comentau că era sfârșitul unei epoci. Vestul Sălbatic dispăruse, împreună cu cei mai faimoși locuitori

ai săi. Am auzit de moartea lor în Dakota și au curs multe lacrimi atunci. Mamuții sacri, aliații noștri timp de generații, erau istorie. Rămâneam numai noi și câțiva bizoni să înfruntăm această lume dementă pe care albii ne-au construit-o. Mulți au murit atunci de inimă rea. Majoritatea erau bătrâni, dar tot în acel an s-a îmbolnăvit și Clara.

Tuberculoza, amărăciunea și durerea au omorât-o. Întotdeauna am crezut că ar fi trăit mai mult dacă ne-am fi mutat într-un loc mai cald. Casa noastră era pe cât de întunecată, pe atât de rece. Ce-i mai rămânea mamei? Tradițiile erau moarte, la fel ca soțul ei și ultimul mamut, Trojan. Eu mă îndepărtam de ea, din ce în ce mai atrasă de Rosa. Stătea în casă, în întuneric și tușea și, deși Rosa a încercat să o interneze, nu a vrut să părăsească rezervația.

Rosa a stat la căpătâiul ei înainte să moară. Cât a fost conștientă, Clara nu a vrut s-o primească acolo. Nu a fost o situație prea plăcută pentru ea și nici rudele n-o plăceau prea tare. Nu e cel mai liniștit mod de a te stinge din viață, dar așa a fost cu Clara...

După ce am înmormântat-o, bunica m-a luat cu ea în St Paul. În sfârșit făceam călătoria pe care mi-o doream de atâta timp. Ce călătorie a fost! Zăceam lângă Rosa, neputincioasă din cauza durerii, în vechiul ei Chrysler New Yorker. Câmpurile din Dakota de Sud rămâneau în

urmă, verzi și străine. Copacii, atât de rari pe colinele aurii ale copilăriei mele, deveneau din ce în ce mai deși și când am ajuns în Minnesota s-au transformat în adevărate păduri ce acopereau dealurile.

Toți oamenii pe care îi întâlneam acum erau albi. Aveau fețele arse de soare și ne aruncau priviri urâte.

— Nu te teme, mi-a spus Rosa, o să se holbeze, dar nu vor face niciodată ceva rău. În Minnesota, oamenii nu vorbesc despre sentimentele lor.

Cuvintele ei nu m-au liniștit foarte mult, dar am ajuns cu bine în St Paul. Am condus pe străzi străjuite de ulmi înalți și case mai mari decât orice văzusem eu înainte. Grădinile erau mai verzi decât cele din Orașul de Smarald și stropitorile străluceau în lumină mai ceva ca diamantele. Mă simțeam pierdută și atunci am început să plâng. Nu pentru Clara, ci pentru mine însămi.

— Va fi bine, m-a mângâiat Rosa.

Când am ajuns la ea acasă, încă plângeam. Odată intrată, m-am oprit din plâns, șocată cu adevărat de dimensiunile locuinței. Două etaje și trei dormitoare! Unul dintre ele mi l-a dat mie. Cu toate că era o casă veche, construită cu peste cincizeci de ani înainte, bunica echipase baia cu cea mai nouă tehnologie disponibilă și bucătăria era nou-nouță, toată pe bază de

electricitate. Nu știam cum să folosesc toate acele obiecte, atât de curate și strălucitoare. Clara avea o fântână și o terasă.

Am descoperit un televizor în sufragerie. Pe el era așezată o familie de mamuți, sculptată într-o bucată de fildeș de culoare. După ce îmi povestea bunica, erau din Siberia, vechi de mii de ani. Un colț uriaș de mamut atârna deasupra șemineului. Fusese al unui mamut care a murit în secolul XX.

— Au rezistat atât de mult timp, îmi povestea Rosa cu tristețe. Dacă am fi reușit să-i mai păstrăm doar câțiva ani, cred cu tărie că știința modernă ne-ar fi oferit un remediu pentru boala lor. I-am fi păstrat pe vecie. Măcar mai avem țesuturile lor și este slujba mea să mă asigur că rămân în siguranță la Institut. Sunt vremuri, Emma, când tot ce poți să faci e să conservi și să speri.

Deși am aflat mult mai târziu, Louis W. Hill a murit în 1948. A lăsat prin testament o sumă impresionantă Institutului, dar cu condiția ca și cercetătorii să fie de acord să păstreze țesuturile de mamut în stare congelată și pe Rosa drept custode. Evident, au apărut imediat oameni care au considerat această condiție o nebunie. Îi voiau banii, dar nici nu voiau să audă de Rosa ori de mamuți. Așa se face că restul carierei ei a fost o luptă continuă pentru a-și păstra slujba și lăzile frigorifice pline cu fetuși și

țesuturi de mamut. Era ca și cum ar încerca să apere un tratat, dar cum îți spuneam, abia mai târziu am aflat toate astea.

În sala de mese a casei bunicii erau două fotografii superbe cu mamuți de Ansei Adams. Louis Hill îl angajase să imortalizeze turma din Glaciar în ultimele ei zile. Adams nu era un fotograf de animale, dar mamuții erau o parte a acelui Vest sălbatic pe cale de dispariție pe care îl iubea atât de mult. A îmbrățișat oferta de îndată. Văzuți cu ochii lui Adams și capturați cu camera lui, mamuții păreau nemuritori, așa cum părea și decorul: iarbă bogată, pini înalți și munți acoperiți de zăpadă.

Am ajuns la Rosa pe la mijlocul verii lui 1958, la vârsta de nouă ani. Prin august îmi terminasem de aranjat camera. Ferestrele dădeau spre coroanele bogate ale copacilor, o priveliște neobișnuită pentru mine, care eram obișnuită cu toate câmpiile vestului Dakotei de Sud. Când soarele intra în camera mea, avea o lumină verzuie și pete verzi-aurii dansau pe podea și pereți. Zilele erau încinse și umede, nopțile erau pline de zgomote: vâjâitul frunzelor, insecte, radiouri, oameni vorbind pe verandele vecinilor. Cerul, mărginit de acoperișuri și copaci, avea prea puține stele.

Cu greu, dar am supraviețuit acelei prime veri. Copiii sunt mai rezistenți. Toamna a trebuit să plec la școală. Rosa reușise, cu destulă

dificultate din cauză că m-am înscris târziu, să mă introducă la școala elementară a Universității din Minnesota. Spunea că o să primesc o educație mai bună și că voi fi mai puțin discriminată.

— Prejudecățile despre indieni sunt un apanaj tradițional al acestor locuri, dar lumea se schimbă. Puterile înfrânte în ultimul război mondial ne-au arătat că lumea poate avea o față foarte urâtă. E timpul să învățăm de la ei și să devenim mai buni.

Spre deosebire de Clara, Rosa a fost o optimistă. Poate nu e un mod tocmai rațional de a privi lumea, dar cu siguranță te ajută să ai o viață mai frumoasă.

A avut dreptate în legătură cu educația pe care am primit-o la școala primară și la liceul universității. Era într-adevăr o instituție de învățământ de calitate. Nici până azi nu știu dacă am fost discriminată sau nu. Eram timidă și retrasă, singurul elev indian într-o școală în care erau numai albi, cu excepția unui elev afro-american și a unuia asiatic la origine. În mare parte din timp, colegii mei erau politicoși și mă lăsau în pace. O dată, cel mult de două ori, s-au luat serios de mine, dar așa cum o fac adolescenții. Nu-și dădeau nici ei seama ce fac. În general, grupul lor se abținea. Pentru ei, nu trebuia să fiu nicio țintă a atacurilor, dar nicio prietenă.

Ține minte că nu a fost niciodată evident că eram indiancă. Numele meu era Ivanov. Singura amintire a Clarei de la Serghei… Numele și, poate, tristețea profundă, tipic rusească. Rosa a crezut că e mai bine să folosim „Ivanov“ și nu „Two Crows”.

— Albii te vor lua mai în serios dacă ai un nume de alb, mi-a spus.

Puteam să folosesc Stevens, numele ei, dar cred că îi plăcea să-și aducă aminte de Serghei așa…

Aveam ochi albaștri, păr șaten și creț și aveam pielea mult mai deschisă la culoare pentru că stăteam mult să învăț în casă. Ori eram în casă și citeam, ori eram afară, sub un copac și citeam. Nu prea mă vedea soarele.

Nu cred că prejudecățile m-au izolat atât. Mai degrabă o combinație între caracterul meu studios și lipsa de abilități sociale. Nu puteam să-mi înțeleg colegii. Ce-i determina să meargă înainte? Viețile lor – formate și date și note – păreau mici și meschine, întocmai precum erau cartierele închistate de case și copaci. Planurile lor de viitor erau la fel de modeste: facultate, apoi o slujbă bună și căsătoria. Nu puteam să nu mă întreb dacă nu pot obține mai mult de la viață. Voiam ceva mai mare, precum cerul de deasupra Standing Rock. Nu am știut exact ce anume voiam multă vreme. Citeam Science fiction și visam.

Singurul meu prieten era băiatul asiatic, Hiram Fong. Sora lui era retardată – pe atunci puteam vorbi spune astfel de lucruri – și el era singura speranță a familiei.

— Și-au pus speranțele în cine trebuie, îmi spunea Rosa. Hiram este la fel de inteligent ca bunicul tău, Serghei.

Cum să ți-l descriu mai bine? Nu era timid ca mine, dar avea o îndrăzneală lipsită de tact care îi speria pe ceilalți. Plus că era mult prea inteligent pentru a fi popular. În jumătate din timp, nici nu înțelegeam ce zice. De obicei, adolescenții nu pricep ironia, și felul lui special de umor nu le prea plăcea, plus că doar puțini adolescenți înțeleg fizica de secol XX, pasiunea lui. Aveam și eu iubirile mele, care erau biologia și literatura, deși nu mă pasiona analiza literară a SF-ului mai mult decât analiza apei. Pur și simplu îmi doream să mă scufund și să trăiesc printre cuvinte, precum peștii trăiesc printre plantele subacvatice.

Amândurora ne plăcea SF-ul. Era legătura noastră cea mai puternică. Și fiecăruia dintre noi îi plăcea familia celuilalt. Tatăl lui Hiram era cercetător la universitate și mama lui avea un doctorat în psihologie, dar stătea acasă și o îngrijea pe sora lui, un copil tare dulce, dar blestemat cu sindromul down. Fetița s-a descurcat mult mai bine decât te-ai fi așteptat în anii șaizeci.

Casa lor era asemănătoare cu a Rosei: mare, plină de cărți și artefacte. În cazul familiei Fong, artefactele erau din China: covoare din mătase, vaze din porțelan, caligrafie înrămată, pipe pentru opiu. Doctorul Fong susținea că opiul este un medicament nemaipomenit, atâta timp cât este folosit cu grijă și cap. Așa cum era distribuit cu forța de Imperiul Britanic, era un blestem.

Ca și Rosa, familia Fong vedea lumea cu alți ochi decât majoritatea celorlalți și de aceea mă simțeam atât de bine cu ei. Chiar dacă nu apreciau mâncarea congelată – doamna Fong folosea numai ingrediente proaspete în mâncare –, respectau munca bunicii mele.

— În prezent nu prea avem nevoie de țesuturi păstrate la rece, argumenta domnul Fong, dar sunt sigur că această nevoie va crește în viitor și munca bunicii tale va deveni din ce în mai importantă.

— Poate vom reuși să construim oameni într-o zi, folosindu-ne de părți înghețate, ca în cazul lui Frankenstein, spunea Hiram, în timp ce-și înfuleca cina cu bețișoare. Poate vom reuși chiar să-i înghețăm pe oameni și să-i trezim după o mie de ani în viitor. Pare un pic mai interesant decât mazărea congelată, nu?

— Probabil că vor fi mai multe aplicații posibile pentru munca pe care Rosa Stevens a început-o, a conchis doctorul Fong.

— Monstrul lui Frankenstein nu era făcut din părți înghețate, ci din părți proaspăt prelevate, a intervenit doamna Fong, o cititoare înrăită. Dacă era și mai proaspăt, poate ieșea chiar mai bine. Cynthia, te rog să nu te joci cu mâncarea.

Eu și Hiram am absolvit liceul în 1967. Statele Unite purtau un război atât în Asia, cât și în țară, contra propriilor cetățeni. Cred că ai studiat la școală, nu, Emma?

— Arderea orașelor, i-am răspuns, Panterele Negre și MIA.

— Mișcarea Indienilor Americani a venit un pic mai târziu, dar în rest ai dreptate. Chiar și Minneapolis a ars un pic în perioada aceea, dar a fost doar o scânteie modestă în comparație cu Detroit.

Hiram a plecat la Harvard. Eu am urmat o facultate modestă în arte liberale de pe lângă Philadelphia. Ne-am jurat să păstrăm legătura și am și făcut-o în primul an. După aceea, viața ne-a îndepărtat. Interesul crescând al lui Hiram pentru fizică a crescut, în timp ce eu eram pasionată de politică. El credea în injustețea războiului și nu voia deloc să plece în Vietnam, dar știa că avea nevoie de un CV impresionant pentru a putea practica fizica pe care și-o dorea. Să protesteze contra războiului a fost un risc pe care n-a vrut să și-l asume.

Îmi părea rău pentru el și îl compătimeam un pic. Cum putea fi cineva atât de grijuliu, într-o

perioadă când totul era în schimbare?

Probabil că profesorii tăi nu ți-au spus cât de plini de speranță erau anii șaizeci. Da, era multă violență pe străzi. Poliția, FBI-ul și Garda Națională erau mai mult decât periculoși. Mulți oameni au murit în moduri dubioase, și mai mulți au intrat la închisoare pentru lucruri pe care sigur nu le-au comis. Cu toate astea, bătea un vânt nou, schimbarea se simțea în aer și noi credeam cu tărie că suntem arhitecții unei noi mentalități. S-a dovedit mai târziu că ne-am înșelat. Criza anilor șaizeci s-a târât și de-a lungul anilor șaptezeci, iar în 1980, Ronald Reagan a început o domnie a reacțiunii.

Încă mai cred că Hiram a procedat greșit cu prudența lui. Nu am mai corespondat încă dinainte să se încheie războiul pentru că nu mai aveam nimic important să ne spunem. Prietenia noastră s-a încheiat fără nicio ceartă, în tăcere. I-am urmărit ulterior cariera prin reviste. E impresionantă și încă mă mai mir că nu a luat un Premiu Nobel, precum Serghei.

După absolvire, am rămas în est și am început să lucrez la teza mea de doctorat în biologie. Nu m-am implicat niciodată în MIA, deși citeam despre ei în ziare. Ocuparea Alcatrazului! Luptele de la Pine Ridge! De ce nu m-am întors în St Paul sau Standing Rock? Poate pentru că sunt mai degrabă o teoreticiană a politicii decât o duelistă; pentru că nu mă simțeam atât de

indiancă; pentru că problema mea era pacea.

Când m-am întors în St Paul, am fost aproape bruscată de schimbarea bizară pe care am observat-o la bunica. Din ce în ce mai rece și mai indiferentă cu felul cum arăta, începuse să se îmbrace în cardigane și diferite pânze. Toate o făceau să arate ca o bătrână Lakota din secolul al XIX-lea. Părul ei, mereu tuns scurt și îngrijit cu gust, îi atârna acum mult prea lung. Îl purta în codițe sau lins pe spate. Fața, ridată de trecerea anilor și de repetata expunere la soare, semăna cu cea a mătușilor mele.

A continuat să meargă zilnic la Institutul Hill. Louis W. Hill nu menționase nicio dată a pensionării pentru ea în testamentul său, ceea ce a dus la izbucnirea mai multor tensiuni în rândul celorlalți cercetători. În acele zile, la conducere era un director care a decis că era cel mai bine să aștepte ca Rosa să nu mai fie aptă de muncă. O concluzie la care ajunsese în urma discuțiilor cu diferiți avocați. Louis Hill fusese un om obsedat de control și foarte atent la detalii. A coordonat în mod direct facilitățile parcului Glaciar până la cele mai mici chichițe, precum modelul în care erau decupați arbuștii și aspectului meniurilor. Poate că odată cu viața pierduse controlul asupra parcului – doar le aparținea tuturor americanilor, în teorie cel puțin –, însă Institutul era al lui și numai al lui. Viu sau mort, tot el îl controla și stipulările din

actul de donație erau foarte multe. Dacă nu erau respectate, banii ar fi ajuns la administrația parcului.

Directorul ar fi putut încerca să înfrângă juridic testamentul, dar i s-a părut prea riscant. Ministerul râvnea de mult la acei bani și, dacă nu îl respecta în totalitate, în mod sigur l-ar fi dat în judecată. Mai bine să îndure ciudățeniile lui Hill: faza cu mamuții dispăruți și indianca cea senilă, om de știință. Fie, n-avea decât să bântuie Rosa biroul și laboratorul ei, până la urmă, într-o zi, avea să moară de bătrânețe și atunci acele spații, echipamente și bani vor putea fi revendicate pentru scopuri mai bune.

A trăit până la 93 de ani și a continuat să meargă la serviciu până în ultimele sale săptămâni de viață. La moartea ei, în 1985, i-am moștenit casa.

Conform ultimelor ei dorințe, am incinerat-o. Și-a dorit ca rămășițele ei să ajungă pe Standing Rock. Nu știam cum vor reacționa rudele mele la această idee, așa că nu le-am spus nimic. După cum îți dai seama, trăisem deja mult timp în lumea albilor. Educația mea de Lakota se oprise la zece ani și avea mari lacune.

I-am dus urna Rosei în rezervație și am împrumutat un cal de la vărul meu de-al doilea, Billy Horn. Billy se schimbase mult: era acum un bărbat de vârstă mijlocie, cu burtă de om la casa lui. În tinerețe a fost un activist înfocat MIA

și a purtat și el părul lung și pana înfiptă în pălărie. Acum avea părul strâns în două cozi. Încă mai purta pălăria, dar fără pană și, deși încă avea pușca – era un țintaș foarte bun acum o lăsa în camionetă în cea mai mare parte a timpului.

— Numai ținte cu patru picioare mai nou, îmi spunea în glumă. M-am lăsat de vânătoarea de agenți FBI. Era o risipă prea mare de muniții.

Calul pe care mi l-a împrumutat Billy era un appaloosa cu pas ușor și foarte blând.

— E mai ușor să cazi dintr-un balansoar decât de pe el, m-a avertizat. Încearcă să nu pici. Nu vrem să-i rănim sentimentele lui Moonie, a adăugat în timp ce mângâia animalul.

Am călărit printre dealurile de culoarea ceaiului verde, cu vulturii însoțindu-mă de la depărtare, agățați parcă de cerul albastru. Aceștia era vulturi Swainson, nu Redtail, precum cei din Minnesota. Legănându-mă în șa, am realizat că sunt îndrăgostită de această țară. Missouri era o rază azurie în depărtare. Doar unul dintre nenorocitele de lacuri făcute de ticăloșii de la Corpul Inginerilor. De unde eram eu nu puteai să vezi artificiala întindere de apă, mărginită de metri întregi de noroi. În schimb, îmi puteam imagina cum trebuie să fi arătat râul odată. Ar fi fost lemne plutind în derivă și venind să se usuce la mal și mamuți îmbăindu-se în valurile puțin adânci, cu trompele ridicate,

stropindu-se unii pe ceilalți.

Am despachetat lopata și i-am săpat mormântul Rosei. După ce am înmormântat-o, am ars un pic de salvie. Moonie mânca iarbă în apropiere. În acea după-amiază m-am hotărât să mă întorc în Standing Rock, deși nu știam exact când. Voiam să-mi definitivez educația Lakota.

Am ajuns din nou acasă la Billy pe seară. A luat-o în primire pe Moonie.

— Văd că nu te-a rănit. A mers totul bine? Ai așezat-o cum se cuvine pe Rosa?

L-am privit surprinsă, dar el continua să zâmbească șugubăț.

— Poate ai mai multe diplome decât mine, dar nici eu nu sunt prostul proștilor, Liz. Era destul de ușor să-mi dau seama pentru ce mi-o ceri pe Moonie. Mă gândeam să mă iau după urma pașilor tăi mâine, să mă duc să vorbesc cu Rosa, doar să mă asigur că e bine.

— Nu sunt sigură că am făcut ce trebuia.

— Crazy Horse a spus că morții trebuie înmormântați pe pământurile sale. Iată cum judecăm noi.

A făcut cu mâna în întuneric, salutând parcă Standing Rock.

— Atât timp cât reușim să ținem antropologii la distanță. Dacă ar fi fost să mă supăr pe tine pentru ceva, e pentru incinerare. Încalcă tradiția, dar știu că Rosa oricum făcea numai

cum voia ea.

Îi plăcea să glumească pe seama antropologilor. I-am oprit mai demult și ne-am și recuperat mulți dintre strămoși din locuri precum Muzeul Smithsonian. Marea problemă erau hoții de artefacte și fosile. Un întreg Tyrannosaurus Rex scos din pământurile noastre și vândut Muzeului Field! Oamenii n-au pic de rușine! Ar fura și cămașa de pe indieni!

Bunica a făcut o pauză; ochii îi ardeau cu flăcări albăstrii. A inspirat adânc și a continuat povestea.

— M-am întors în St Paul să mai arunc o privire prin casa Rosei. O vizitam regulat în timpul vieții, dar acum locul ăsta nu mai era căminul meu. În plus, în pod său prin subsol nu mai intrasem de ani întregi.

Podul era unul obișnuit, plin de cutii și de praf. Mi-aduc aminte că bombăneam, conștientă fiind că va trebui să le iau pe fiecare la mână. Subsolul, în schimb, era plin de congelatoare, dar nu genul în care păstrezi legumele. Erau din cele mari, cum se găsesc în laboratoare. Numai Marele Spirit poate ști cum le cărase până acolo. Mai mulți bărbați puternici și un fel de scripete e tot ce-mi pot imagina. O scrisoare era prinsă de ușa unuia dintre aparate.

„Dragă Liza”, scria o mână nesigură, bătrână, „nu am încredere în directorul Institutului, așa că am mutat toate mostrele de țesut aici. Ți-am

lăsat două generatoare de rezervă. Te rog, ai grijă ca temperatura să rămână constantă. Cu dragoste, bunica”.

Am râs surprinsă, dar deloc bucuroasă. Bunica devenise chiar mai ciudată decât credeam. Să mute țesuturile de mamut în subsolul ei? Cum aș fi putut să vând casa în condițiile acestea? Am continuat să râd și apoi am verificat resemnată temperatura congelatoarelor. Fiecare lucru la vremea lui. În primul rând trebuia să fac ordine în casă.

Viețile unor oameni se schimbă în mod dramatic, printr-o singură decizie sau întâmplare. Nu e și cazul meu, Emma.

Schimbările din viața mea s-au petrecut mereu lent, printr-o serie de mici evenimente sau decizii.

Primul pas a fost să îmi dau seama la Standing Rock cât de mult iubesc aceste ținuturi. Al doilea pas a fost găsirea congelatoarelor și faptul că m-am asigurat că funcționează corect. Fără ca măcar să mă fi gândit vreodată la așa ceva, congelatoarele alea au devenit responsabilitatea mea. Dacă are vreo morală povestea asta, e să nu faci nimic fără să te gândești înainte. Nu mă plâng de viața mea, mi-a plăcut până acum, dar mi-ar fi fost mai bine dacă uneori gândeam mai mult.

Al treilea pas a fost să fac curățenie în casă. S-ar putea să ți-l imaginezi ca pe un proces

obositor și enervant, dar pentru mine era o expediție. Exploram viața bunicii mele, tot așa cum Lewis și Clark au explorat Missouri și Munții Stâncoși. Ca și ei, am dat peste mulți mamuți și a trebuit să fac multă muncă grea și murdară. Dacă acum ar trebui să aleg între ceea ce am avut eu de făcut și ceea ce au făcut ei, nu mi-ar fi deloc ușor să mă hotărăsc.

Cu dulapurile a mers repede. Rosa deja cam scăpase de hainele ei. Femeia pe care mi-o aminteam atât de elegantă și-a petrecut ultimii ani din viață în blugi, cămășuțe, cardigane și pantofi uzați. Nimic nu era într-o stare suficient de bună, încât să poate fi donat. Am aruncat tot.

Cutiile din pod erau pline cu acte, majoritatea vechi de ani întregi. E uimitor ce pot păstra oamenii pe care-i consideri atât de sănătoși. Poate că Rosa a devenit din ce în ce mai temătoare odată cu trecerea anilor sau poate că a obosit să tot sorteze hârtii. Aproape toate au ajuns în foc, într-o zi în care ploaia îmi bătea ritmic în geam. E ceva atât de reconfortant în a sta în fața șemineului într-o astfel de zi, privind cum vechi declarații de impozit ard și se înnegresc.

Mare parte din greutatea pe care o simțeam când mă gândeam la tot ce îi aparținuse Rosa mi s-a ridicat în acea zi. Eram conștientă că de abia acum urma ce era mai greu. Era rândul

cărților. Nu aveam nicio șansă să le înghesui pe toate în micul meu apartament din Massachusetts și nici nu le voiam pe toate. Însă o carte nu poate fi dăruită sau vândută cu ușurință. Cel mai bine e să le dai prietenilor, dar toți prietenii Rosei erau deja morți și eu nu aveam niciun prieten în orașele gemene.

M-am hotărât să păstrez cărțile despre indieni și le-am împachetat pentru a le trimite în est. Apoi am intrat în biroul Rosei și am văzut cărțile despre mamuți. Acopereau un perete, cu fața către ferestrele dinspre grădina, acum foarte neîngrijită. Și ce grădinar iscusit fusese în trecut! Pe cel de-al treilea perete se afla biroul ei și un fișier vechi făcut din stejar. Două dintre sertarele sale erau articole scrise de Rosa despre mamuți și refrigerarea uscată.

Aceste hârtii trebuiau să ajungă într-un loc mai special. Aici era adunată toată munca ei de-o viață și a fost unul dintre cercetătorii respectați ai vremii ei. Mi-am călcat pe inimă și l-am sunat pe directorul Institutului Hill. Nu-mi mai aduc aminte numele lui. Era ceva care suna a combinație între Coasta de Est și Anglia: două nume alăturate, cu un titlu în față. Doctorul Ramsey Sibley sau Crosby Washburn. Avea un accent din zona vest-centrală, cu o notă de rafinament estic. Îi părea foarte rău să audă de moartea bunicii. O femeie remarcabilă! O inspirație pentru toți! Însă nu era interesat de

lucrările ei.

— Am ales o nouă direcție pentru institut și nu ne mai ocupăm de mamuți, domnișoară Ivanov. Dar universitatea s-ar putea să fie interesată. Vă sugerez să vorbiți cu ei.

I-am vorbit despre țesuturile de mamut. Doctorul Sibley a început să chicotească:

— Mă tem că bunica dumneavoastră devenise un pic excentrică în ultima vreme. Era convinsă că țesuturile sunt mai în siguranță în subsolul ei și noi nu ne-am opus. După cum știți, domnul Hill a cerut ca mostrele să fie păstrate pentru eternitate, dar ele îi aparțineau doamnei Stevens. Era dreptul ei să le ia. Odată îndepărtate, ne-am consultat cu câțiva avocați și am aflat că nu suntem obligați să le luăm înapoi.

Mie îmi suna a manipulare a legii, dar nu aveam de gând să mă cert. I-am mulțumit doctorului Crosby Sibley pentru ajutor și am închis.

— Și așa m-am trezit, Emma, cu un birou plin de cărți despre mamuți și cu un subsol plin de mamuți înghețați. Biroul îl puteam strânge și pune într-un depozit, dar țesuturile erau o adevărată dilemă. Nu puteam vinde casa până ce nu le găseam un adăpost. Mi-am petrecut următoarele două săptămâni sunând pe la diferite instituții academice, dar, cum era vară, nu prea am reușit să dau de nimeni dintre

oamenii de decizie.

Încă mai strângeam și împachetam. Fețele de masă și prosoapele Rosei erau prea uzate și au ajuns la gunoi. În bucătăria erau foarte puține lucruri care mă atrăgeau: ceva veselă făcută manual. Pe restul le-am vândut în curte.

În cele din urmă, am ajuns la camera copilăriei mele. Ulmul din fața ferestrei dispăruse și fusese înlocuit cu un arțar argintiu. În rest, totul era la locul lui. O pătură brodată cu o stea acoperea patul. Fusese lucrată de una dintre verișoarele mele din Standing Rock. Jucăria mea preferată, Mamie, un mamut din pluș, se odihnea pe pernă. Unul dintre ochii de sticlă aurii fusese schimbat de mult cu unul albastru.

Eram la capătul puterilor. Nu e deloc ușor să faci ordine printre lucrurile ființei care te-a crescut. Dacă nu aș fi fost atât de prinsă de ce făceam, poate că mi-aș fi dat seama că, într-un final, durerea mă va copleși. În plus, eram foarte frustrată. Nu puteam lăsa congelatoarele nesupravegheate și nici nu aveam cum să le găsesc o nouă casă până în toamnă. Eram sigură că va trebui să-mi iau un concediu neplătit, iar în caz că nu mi se aproba, să demisionez.

În seara aceea am zăcut în sufrageria Rosei și am băut mult vin, studiind obiectele pe care nu le împachetasem încă: mamuții de pe vechiul televizor, colțul de deasupra șemineului,

fotografiile lui Ansei Adams și cărțile. Ce aș fi putut face în continuare? De ce mă părăsise bunica, lăsându-mi toate astea pe cap? De ce a trebuit să îmbătrânească și să moară? Nu și-a dat seama cât de dor îmi va fi de ea? Chiar dacă nu treceam prea des pe acasă, îmi făcea bine să o știu pe ea trebăluind prin grădină sau pe lângă congelatoare. Sunt bătrână acum, Emma, dar asta nu înseamnă că nu mi-e dor de bătrânii mei, mai ales de Rosa.

Niciodată nu m-am dat în vânt după băutură. Indienii nu prea beau. Dar în seara aia am băut mult prea mult. Mă simțeam cam amețită când m-am dus în dormitor. În loc să merg în dormitorul pentru oaspeți, unde stăteam în mod normal, am intrat în vechea mea cameră. După ce am strâns cuvertura cu stea, m-am întins pe cearșafurile curate. Miroseau a levănțică, floarea preferată a Rosei. Găsisem săculeți în fiecare cuvertură și în fiecare dulap.

M-am prăbușit lângă Mamie și am început să visez. Nu prea mi-aduc aminte visele și când mi se întâmplă să o fac, de obicei sunt fragmente din activitățile cotidiene, adunate alandala precum un puzzle sucit – o dovadă în plus că psihologii albi au dreptate când susțin că visele sunt doar procesul prin care creierul își pune în ordine experiențele cele mai recente, un fel de reconfigurare RAM.

Însă acel vis a fost altfel și se făcea că eu

eram într-o casă construită din oase. Era foarte puțină lumină. Venea de la un foc slab, pâlpâitor aproape. Oasele erau uriașe. Mă uitam la ele captivată.

O femeie mică, șubredă stătea de partea cealaltă a focului, în fața mea. Purta o rochie de piele, înnegrită de fum și plină de grăsime. Dacă odată fusese albă, acum nicio culoare certă nu mai putea fi distinsă. Părul îi cădea peste umeri, lung, rar și alb.

— Nu vreau să mă implic, i-am strigat. Rosa mi-a pus totul pe umeri când a murit. Nu mi-a dat nici măcar șansa să mă opun. Am și eu o viață! țipam în timp ce-i arătam casa de parcă ar fi fost casa bunicii.

— Nu-mi vorbi mie despre viață, mi-a răspuns bătrâna. Semenii mei sunt morți cu toții și ai tăi îi vor urma curând. Nu ăsta a fost târgul cu Lakota? Dacă i-ar fi respectat pe mamuți, bivolul și Lakota ar fi în siguranță acum.

— Bivolii au supraviețuit, m-am apărat eu.

— Atât de greu! Câți mai erau în viață la sfârșitul marelui masacru făcut de albi? Câteva sute. Toate cele câteva mii de exemplare de azi sunt descendenții acelor câteva sute. Sunt un spirit, nu un genetician, dar îmi pot da seama că cei de azi nu mai pot avea bogăția genetică pe care o aveau acum două sute de ani.

— La fel s-ar întâmpla și cu mamuții dacă i-am învia, i-am răspuns.

— Rosa a salvat foarte multe țesuturi, dar nu de la mulți indivizi. S-ar putea găsi o anumită variație între atâția cromozomi, a spus bătrâna. Noi, mamuții, am putea fi într-o situație mai bună decât bivolii dacă am fi în viață. Într-o stare mai precară decât cea de acum greu am putea ajunge.

Din întuneric s-a auzit o altă voce:

— Ai studiat biologia. Sigur ești la curent cu noile tehnologii. Toți acei albi care pornesc companii pentru a face profit din gene... Tehnologia necesară recreării poporului nostru e foarte aproape de a se naște.

Deja o puteam vedea pe cea care vorbea: o femeie solidă, între două vârste. Avea un păr negru, împletit, și rochia de culoarea norilor într-o după-amiază de vară, străbătuți de raze răzlețe deasupra Standing Rock.

— Biologia nu este atât de simplă pe cât pare, m-am adresat celei de-a doua femei. Nu tot ce spun acei antreprenori poate fi luat în serios. Bineînțeles că promit marea cu sarea în doi-trei ani. Au nevoie de investitori. Adevărul este că nu am niciun motiv să mă încred în promisiunile lor pentru viitorul apropiat.

— Fără țesut, va fi imposibil oricum, mi s-a adresat bătrâna.

— Nu se poate să nu mai găsim țesuturi în alte locuri, le-am răspuns.

O a treia voce, tânără și melodioasă, s-a auzit:

— Rosa era principalul expert în criogenizarea mamuților. Îi era cineva egal prin muncă ori cunoștințe? Cât de bune sunt alte mostre?

A treia femeie – zveltă și grațioasă, într-o rochie de piele albă ca neaua – a pășit în lumină. S-a oprit în dreptul femeii între două vârste, în timp ce bătrâna se odihnea la picioarele lor. Toate trei mă priveau avid, cu ochii strălucitori în lumina flăcărilor.

— Am promis că voi găsi o casă pentru acele țesuturilor. Îi datorez măcar atât Rosei, dar e tot ce voi face. Am o viață a mea și intenționez să mi-o trăiesc.

Ochii lor atât de negri continuau să mă fixeze.

— Sunteți sigure că sunteți spirite indiene? Cunoștințele voastre de biologie mă uimesc.

— În primul rând, a murmurat bătrâna, facem parte din visul tău. Evident, știm tot ce știi și tu. În al doilea rând, și noi, ca și tine, trăim în secolul XX. Zeul albilor se plasează în afara timpului și a spațiului și, după părerea mea, acordă prea puțină atenție obrăzniciilor copiilor săi.

Spiritele indiene trăiesc în lumea la a cărei formare am ajutat. De ce nu? Am făcut o treabă foarte bună. La fel ca oamenii tuturor timpurilor – cu două sau patru picioare, păsări, pești și insecte – ne adaptăm timpurilor în care trăim. Nu te aștepta să fim precum spiritele descrise în manualele de antropologie.

— De asemenea, încearcă să nu mai bei atât de mult, a adăugat femeia matură. Nu-ți face deloc bine.

A fost ultimul lucru pe care cele trei femei mi l-au spus. Cred că s-au transformat în mamuți și casa a dispărut, iar noi stăteam acum pe un plan negru, sub un cer plin de stele, dar e posibil ca partea asta s-o fi inventat-o eu. Poate am inventat tot. Niciodată n-am știut ce să cred despre vise, Emma, deși alți oameni sunt atât de siguri și le respect opinia.

M-am trezit în dormitor, lângă Mamie. O vreme am stat pe întuneric și am încercat să-mi amintesc fiecare detaliu al visului. Într-un final, m-am ridicat și, la lumina unei lămpi, l-am transcris pe tot. Credeam pe atunci că am vorbit într-adevăr cu spiritele? Nu. Visul meu se născuse din aburii alcoolului și de la șederea mea în casa bântuită de mamuți. Rosa era cea care vorbea cu mamuții, nu eu. Totuși, părea atât de real și de plin de înțelesuri.

M-am decis că venise vremea pentru împachetat cărțile. Nu colecția academică a Rosei, ci restul. Cărțile ei de știință erau depășite, nu mă interesa Rusia modernă și citeam doar rareori romane. Aproape totul putea merge la vânzare, împreună cu treizeci de ani de Scientific American și Național Geographic.

Vânzarea a avut loc trei săptămâni mai târziu.

Era o zi însorită, chiar toridă, cu cerul acoperit cu nori cumulus ce puteau deveni ușor nori de furtună spre după-amiază. Am dus obiectele Rosei pe gazonul din fața casei: cărți, lucruri de prin bucătărie și câteva piese de mobilier.

Prima persoană care a apărut a fost un bărbat înalt, cu păr lung, negru. Purta o cămașă cu imprimeu, blugi, bocanci de lucru și curea lată, cu o cataramă argintie-turcoaz. Poate te îndoiești că mi-l pot aminti atât de bine după atâția ani, dar pot. Nu e deloc greu să-ți amintești ce purta Delbert în oricare zi. Nu prea își schimba stilul. Iarna purta cămăși flanelate și uneori avea o cataramă cu mărgele. Avea o piele maro pictată din loc în loc din cauza acneei. Avea ochi căprui, deși n-am observat la început. Cum aș fi putut, de vreme ce era aplecat peste cărți? Era clar indian, dar nu Lakota. M-am gândit că Ojibwa când i-am văzut pieptul lat. Un universitar sau un activist MIA ori ambele.

Alți oameni veneau și cumpărau mobilă sau veselă. El s-a concentrat pe cărțile Rosei, parcurgându-le atent și într-un final a venit la mine cu un maldăr. Majoritatea erau cu povești și mare parte despre Minnesota și vestul central.

— Speram că vor fi mai multe despre indieni, a spus, și mamuți. Nu sunt nici pe departe atât de importanți pentru Ojibwa precum sunt

pentru Lakota și Dakota, dar avem și noi câteva cântece și povești despre ei.

— Pe alea le păstrez, i-am răspuns.

— Ghinionul meu… a continuat zâmbind.

I-am observat ochii. Sigur avea strămoși albi, probabil călători.

— Mă numesc Delbert Boisvert, a adăugat imediat. Tu trebuie să fii nepoata Rosei. Ți-am văzut numele în necrolog. Am pândit vânzarea încă de când am aflat că a murit. Nu cultiv orez sau trestie ca semenii mei, ci vânez și colecționez cărți.

Am sfârșit acea zi stând de vorbă și bând limonadă pe veranda mea. Delbert i-a ajutat pe cumpărători să încarce mobila și vesela pe care o cumpăraseră. Mi-a recitat și un cântec despre mamuți pe care marele antropolog Frances Densmore l-a cules:

Se apropie,
Se apropie precum tunetul,
Oh, voi, frații mei.

După aceea, mi-a mai recitat și o poezie Ojibwa de dragoste, culeasă tot de Densmore:

Credeam cd era un alt flăcău,
Dar era clipocitul vâslei iubitului meu.

— În funcție de direcția canoei – pleacă sau vine – poate fi un cântec de dragoste vesel sau

trist, îmi explica Delbert. Mie îmi plac cele vesele. Pentru mine, canoea sosește.

Așa l-am cunoscut pe bunicul tău. Înainte de el fusesem mereu atentă cu sentimentele mele, poate pentru că îmi pierdusem mama și casa încă de mică. Știam că oamenii nu sunt de încredere. Puteau muri precum Clara sau dispărea din viața mea, precum rudele de la Standing Rock.

Te gândești probabil că aș fi putut afla siguranța asta la Rosa. M-a iubit și s-a îngrijit de mine toată viața ei și, dacă aș fi fost un pic mai atentă, poate aș fi învățat câte ceva și despre integritate și loialitate. Ea nu s-a trădat pe sine niciodată, iar mie mi-a fost întotdeauna loială.

În orice caz, am stat de vorbă pană la miezul nopții, apoi el a plecat acasă și eu am urcat în dormitor. Nu am visat nimic în acea noapte, dar nu m-am putut gândi decât la ce bine arăta Delbert. Nu e nimic mai frumos decât un bărbat atrăgător. E precum un curcan cu penele desfăcute sau un mamut cu trompa în aer.

Del s-a întors în dimineața următoare și ne-am petrecut ziua discutând despre viața mea în St Paul și Massachusetts și despre cum trăia el în rezervația Red Lake și în Minneapolis.

Îl ghicisem destul de bine. Studiase arta de interior la Universitate, dar nu avea o diplomă.

— Eram nevoit să investesc prea mulți bani și prea mult timp. Nu aveam nici una,nici alta.

Mi-a mărturisit că e pictor.

— De fapt, nu sunt numai pictor. Zugrăvesc case ca să câștig un ban și pânze ca să nu-mi pierd mințile.

Îi cunoștea pe cei din MIA, dar nu era un membru activ.

— Am câteva diferende cu ei în privința strategiei adoptate și nici nu ne înțelegem bine în plan personal, dar nu vreau să-i vorbesc de rău.

Totuși, acolo era o poveste pe care el nu voia s-o spună... Într-un anume fel, el era un fel de hibrid: mai indian decât mine, dar nu la fel de indian precum rudele lui din Red Lake sau din maghernițele de pe Franklin Avenue în Minneapolis. În acele vremuri, indienii erau cei mai săraci oameni din America, cei mai ignoranți, cei mai bolnavi și cu speranța cea mai mică de viață. Chiar și negrii trăiau mai mult decât noi. Totuși, eu și Delbert stăteam pe veranda casei Rosei, bând ceai cu gheață în loc de whisky sau bere și având suficienți bani pentru un trai decent și o educație pe care doar albii și-o puteau permite. Însă pe mine mă bântuiau dealurile din Standing Rock și pe el, pădurile din Red Lake; împreună eram bântuiți de rudele și strămoșii noștri.

După cum spuneam mai devreme, viața mea este compusă din mici evenimente și decizii pe care adesea nici nu mi-am dat seama că le-am

luat. Când am ajuns în vest pentru a vinde casa Rosei eram sigură că mă voi întoarce în Massachusetts.

Bunica a făcut o mică pauză. Îmi puteam da seama că meditează, după cele două linii ce-i încrucișau acum sprâncenele.

— Nu sunt sigură că aș fi vândut casa nici dacă nu l-aș fi întâlnit pe Del. Era casa copilăriei mele, era mult mai aproape de Standing Rock decât apartamentul meu din est și țesuturile de mamut erau o mare problemă. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că nu le pot abandona în brațele primei instituții care ar fi prezentat un pic de interes. Acolo era munca de o viață a Rosei și eu eram ținută de un pact sacru al încrederii. Trebuia să mă asigur că vor fi folosite corect.

Iubirea pe care am început să o simt pentru Del mi-a ușurat foarte mult decizia. El era deja stabilit în Minneapolis și nu avea de gând să plece către est. Dacă m-aș fi întors în est, l-aș fi pierdut. Și nu aveam de gând… Era un bărbat atât de frumos! Nu știu dacă ar trebui să-ți spun toate astea. Nu știu dacă ar trebui să știe o nepoată că bunica ei a fost o romantică dornică să-și schimbe viața pentru că a întâlnit un bărbat chipeș…

Fii atentă la ce-ți zic: nu-i nimic rău în a căuta frumusețea, câtă vreme ai standardele potrivite. Frumusețea adevărată îți spune că

posibilul partener este puternic și sănătos, capabil să producă și să păstreze o coadă stufoasă și o pereche de colți enormi. Îți poate spune că este inteligent, de vreme ce inteligența depinde – măcar parțial – de o bună sănătate. Vorbesc despre adevărata inteligență, cea pe care o poți folosi, nu de cea a laboranților. Del era sănătos, educat și avea multă experiență. Era un bun artist și era sclipitor. N-am regretat niciodată că l-am ales.

Eram prea tânără pentru a înțelege cum trebuie ales un partener, deși eram foarte curioasă să știu cum alesese bunica. Bunicul locuia în New Mexico, într-o casă cu un atelier plin de picturi. Nu-mi puteam da seama dacă arătase bine vreodată. Pentru mine era ca toți moșnegii: un bărbat înalt, slab, cu blugi și cămașă decolorată, aproape întotdeauna albastre. Își purta părul alb împletit și avea de obicei o cârpă murdară de vopsea în buzunarul de la spate.

— Oricum, ne-am îndrăgostit și ne-am petrecut vara împreună. Toamna, eu am plecat spre est și mi-am strâns tot ce aveam prin apartament pentru a le aduce în St Paul.

Del s-a mutat în casă cât am lipsit și a finisat mansarda. Rosa o lăsase așa cum o cumpărase: lemn brut și praf. A îndreptat pereții, a pus ferestre în partea nordică a acoperișului și a acoperit podeaua cu gresie neagră. Mi-a spus că

se curăță mai ușor decât lemnul și că îi place cum arată.

Au trecut decenii de când am văzut ultima dată atelierul, dar, dacă închid ochii, îl pot revedea și acum: lumina intrând prin luminatoare, reflectându-se din pereții albi și conferind strălucire podelei negre. Picturile lui Del înșirate prin cameră. Pe atunci, arta lui era abstractă, dar eu puteam desluși peisajele din Minnesota de nord în ele: linii dure, întunecate și orizontale precum pinii ce străjuiesc un lac; linii verticale precum trunchiurile mestecenilor; tonuri de albastru precum cerul iarna și nuanțe de roșu proprii răsăriturilor și arțarilor toamna.

Am iubit acel atelier, acea casă și pe Del. Nu am făcut o alegere greșită.

Când m-am întors, mi-am trimis CV-ul și am primit o slujbă la o facultate de stat. Am început prin a preda „Introducere în biologie" și am descoperit că acum îmi plăcea să predau, deși în est aproape că uram să o fac. Studenții mei vedeau educația ca pe un mod de a se lansa într-o lume care nu devenea deloc mai ușoară odată cu trecerea timpului. Cred că au văzut criza venind mai repede decât am făcut-o eu. Mulțumită Rosei eu făceam parte din clasa de mijloc și nu am simțit șocul. Ai fi crezut că faptul că eram indiancă o să-mi fie de ajutor.

În orice caz, studenții mei luau școala în serios și predatul e o plăcere atunci când studenții vor

să învețe. Unii dintre ei – un număr pe care încă îl cred surprinzător – chiar iubeau învățatul pentru esența lui sau poate pentru că-l considerau un dar. Oh, minunată lume nouă, ce comoară de știință zace în tine!

Bunica a zâmbit.

— Facultatea nu mi-a oferit posibilitatea de a cerceta, dar aveam destule de făcut. Studiile puteau aștepta.

S-a lăsat pe spate și s-a relaxat, oftând.

— M-am trezit însărcinată cu mama ta. Nu a fost ceva plănuit, s-a întâmplat, dar am știut din primul moment că vreau să păstrez copilul. Aveam peste treizeci de ani și, dacă voiam să am vreodată copii, nu era momentul să amân. Îi cunoșteam deja pe Del și familia lui suficient de bine pentru a ști că mă pot baza pe materialul lui genetic. Prea mulți copii indieni au murit de-a lungul timpului din cauza sărăciei, a bolilor sau a crimelor. Prea mulți au fost luați de lângă familiile lor și crescuți ca albii, ca Rosa. Îmi doream ca acest copil să crească și să fie crescut de părinții lui.

Bunica a făcut o pauză și mi-am dat seama că se gândea la lucruri pe care nu avea de gând să mi le spună. Într-un târziu a continuat:

— Del nu a fost însă atât de sigur ca mine… Artiștii au probleme când vine vorba să se așeze la casa lor. Arta lor cere prea mult de la ei, dar am stat de vorbă îndelung și am avut sprijinul

familiei lui. Mama lui își dorea nepoți și el îi datora prea mult. Ea îi descoperise talentul când era mic și l-a trimis să locuiască la rudele de la oraș, în așa fel încât să poată vizita muzeele de artă și să-și poată cumpăra materiale pentru pictură. Fără ea – cine știe ce-ar fi ajuns? Un alt pescar șomer după falimentul pescăriei tribale din Red Lake?

Mama tatălui său era și ea de partea mea. Delores. Era una dintre bătrânele înțelepte și era foarte respectată. Mama ta avea să fie prima ei strănepoată și nu avea de gând să-l lase pe Del să dea bir cu fugiții.

Toți ar fi preferat ca mama copilului să fie o Ojibwa, dar până la urmă eu măcar eram indiancă. Erau îngrijorați cu toții pentru că până atunci prietenele lui Del fuseseră, majoritatea, albe.

— Ce a zis străbunicul Claud? am întrebat-o.

— A zis că o să ne ajute dacă Del va avea nevoie. „O să primiți atâta vânat și orez sălbatic cât o să puteți mânca și, apoi, știi că mama poate să coasă. Acest copil va avea cele mai frumoase haine din orașele gemene”, așa i-a zis. Și și-a ținut promisiunea. Mama ta a avut haine ce puteau merge direct la un muzeu, acoperite cu mărgele și brodate cu lână. Le-am pus mereu deoparte, în caz că vor veni vremuri grele să le vindem.

Am născut și fetiței i-am pus numele Delores,

după străbunica ei. Plănuisem să mă întorc la lucru, dar facultatea nu mi-a înnoit contractul încheiat inițial doar pentru un an. Am presupus că motivul era copila, dar nu aveam nicio dovadă. În orice caz, pierderea slujbei a fost aproape o ușurare. Nu m-am recuperat după sarcină la fel de ușor ca alte femei, iar mama ta era foarte micuță și sensibilă. Nici nu mă puteam imagina lăsând o ființă atât de fragilă pe mâinile unui străin. Nici pe Del nu mi-l puteam imagina în rolul de tată casnic. S-ar fi concentrat pe picturile lui și nici nu ar fi auzit-o plângând. Cum aveam niște bani în bancă, moștenirea rămasă de la Rosa, nu mult, dar destul pentru o vreme, m-am hotărât să mai aștept până să mă reangajez.

În tot acest timp, țesuturile de mamut erau încă în subsol. Cred că ar fi trebuit să mă preocup mai mult de ele, dar m-am lăsat distrasă de mutat, de cariera de profesor, de sarcină și în mod cert aveam nevoie de bani. Totuși, nu știam dacă era cinstit să scot la vânzare munca Rosei? Puteam folosi țesuturile pentru a-mi găsi ceva de lucru îndată ce eram gata. Aș fi putut merge la vreo școală interesată și să le spun: dacă le vreți, trebuie să mă angajați și pe mine.

Nu le-am neglijat cu totul. Scriam în continuare scrisori și dădeam foarte multe telefoane. În plus, am donat o parte dintre

țesuturi. Niciodată nu e bine să păstrezi toate ouăle – sau orice altceva organic – într-un singur coș. Școlile mă cunoșteau deja. Din ce în ce mai mulți erau interesați. Biotehnologia deschidea posibilitatea studierii ADN-ului mamuților și a comparării lui cu cel al elefanților. Cam acestea erau știrile care ajungeau în presă și îi ajutau să obțină fonduri. Deși nu eram eu singura care deținea mostre de țesut de mamut, Rosa s-a asigurat că mostrele ei – acum mostrele mele – erau cele mai bune. La rândul meu, verificam congelatoarele și generatoarele în mod regulat și plăteam factura la electricitate mereu prompt.

Bunica s-a întrerupt.

— Unde rămăsesem?

— În St Paul, cu mama mea, l-am răspuns.

— Am supraviețuit un an de zile. Aveam grijă de copil și vindeam țesuturi de mamut. Del părăsise arta abstractă și trecuse la peisaje cu indieni la vânătoare, la pescuit sau la cules de orez. Parțial trăia sub influența lui Patrick DesJarlait, artistul Ojibwa din Red Lake. Între timp murise, dar Del îi studiase picturile. Și la urma urmei era normal s-o facă, nu-i așa? câți pictori Ojibwa există în lume?

Era și sub influența călătoriilor pe care le făcuserăm împreună spre nord pentru a o prezenta pe mica Delores rudelor ei. Del s-a întors de acolo cu schițe pline cu Claud la

muncă. Străbunicul tău și-a pierdut slujba când pescăria tribală s-a închis. Acum își câștiga o pâine în mod tradițional: vâna, punea capcane, cultiva orez și mai lucra din când în când în construcții. Era destul de bun și la reparatul mașinilor. Într-o rezervație plină de hârburi, e unul dintre talentele cele mai prețioase. Cel mai adesea era plătit cu mâncare și mulțumiri. Sărăcia și-a găsit o nouă definiție în rezervațiile acelor ani.

Avea și schițe cu mama lui Del ținând copilul sau cu Delores croșetând. Uneori, în picturile lui apar indieni moderni, alteori apar în costume tradiționale. Era unul care îmi plăcea în mod deosebit – Claud îmbrăcat ca un războinic din vechime, aplecat asupra unui hârb pentru a-i repara motorul. Se puteau vedea influențele lui DesJarlait și WPA sau poate ale muraliștilor mexicani. Claud, în veșmântul lui, cu blana și penele, arăta ca un muncitor erou într-un oficiu poștal mural. Era măreț, plin de îndrăzneală și strălucitor.

Del a avut o expoziție la Centrul Amerindian din Minneapolis, în urma căreia a primit o slujbă la un cazinou care se construia la sud de orașele gemene. Era o rezervație mică acolo: Prairie Lake. Ne aflăm la sfârșitul anilor optzeci, după ce Curtea Supremă validase autoadministrarea cazinourilor din rezervații. Pentru majoritatea, aflate în mijlocul pustietății, jocurile de noroc n-

au ajutat la nimic, dar era un început... Să nu fim cinici acum. Eram atât de săraci, încât și câțiva bani însemnau o avere, iar pentru câteva triburi, precum cei de la Prairie Lake, profiturile erau serioase chiar și în lumea albilor.

Tribul a decis să-i dea cazinoului numele Mammoth Trea. Presupun că era un nume la fel de bun ca oricare altul. Emblema lor era un mamut auriu, având colții răsuciți. Își doreau o frescă pentru holul de la intrare, cu imagini din tradițiile indienilor și stilul lui Del se potrivea. Chiar dacă el era Ojibwa și ei nu, a primit contractul.

Mergeam uneori cu el la Prairie Lake. Holul era unul circular și fresca se desfășura de-a lungul peretelui. Dacă ai fi stat în mijloc, ai fi fost înconjurat de un peisaj de secol al XIX-lea, o prerie cu pâlcuri de copaci văzută într-o zi senină de toamnă. Iarba aurie, copaci brun-sângerii, vânători indieni călare. În planul secund era o turmă de bizoni păscând și în depărtare se zăreau grupuri de mamuți, câte unul de fiecare parte a intrării. Păsările zburau la o asemenea înălțime, că nu le puteai vedea semnele distinctive, dar ți-ai fi dat seama după lungimea aripilor că sunt vulturi. N-aș putea spune ce făceau acolo. Vulturii sunt pescari și se țin pe lângă ape. Răpitorii de pește din prerii sunt șoimii.

Dacă fresca aia era banală? Sigur că era! Del

avea însă o notă de sentimentalism și ironie ce trece direct prin el. În plus, tribul iubea fresca și noi aveam nevoie de bani. Normal că în cea mai mare parte a timpului mă duceam jos. Acolo nu putea vedea decât plastic și schele. Aveam grijă de mica Dolores sau mă conversam cu trezorierul tribului, o femei masivă, matură, cu păr cărunt. Primele câștiguri din pariuri i-au adus dinți noi, dar trăsăturile feței nu și le-a putut schimba. Marion Forte. Un nume care i se potrivea. Era solidă și puternică precum un fort. Mi-a arătat-o îndată ce a descoperit că sunt o Lakota.

— N-am nimic cu Ojibwa, mi-a spus, cu toate că am fost inamici, dar Lakota sunt verișorii noștri. Cum de ai reușit să te măriți cu un Ojibwa?

I-am spus că nu sunt sigură. Se întâmplase pur și simplu.

— Nu mă mir, a aprobat ea. E un pictor bun, deși acei vulturi n-ar trebui să fie acolo. Nu suntem destul de aproape de Mississippi. Vânătorii sunt și ei prea îmbrăcați, dacă nu cumva merg la război. Prea multă vopsea și prea multe pene! Nimeni n-a vânat vreodată bizoni așa.

Când i-am spus că și eu mă mirasem de aceleași lucruri, a început să râdă.

— Majoritatea celor din consiliu sunt bărbați. Voiau să vadă războinici, dar nu voiau să le

arate oamenilor chiar un război. E un loc destinat distracției. Nu ne puteam întâmpina oaspeții cu sânge.

Era o bună parteneră de stat la taifas și avea vârsta pe care ar fi avut-o mama dacă ar fi trăit, plus că era amabilă și inteligentă. Am ajuns să-i povestesc despre Rosa și Clara, despre copilăria mea și despre viața mea din prezent. Într-un final i-am spus și despre mamuții de la subsol. Moștenirea și sursa problemelor mele.

Marion a rămas pe gânduri.

— Mamuții, a spus. NU e de mirare că Del i-a pictat... Doar trăiește cu ceea ce a mai rămas din ei.

Acolo s-a încheiat conversația noastră.

Bunica m-a privit atent:

— Ar trebui să știi ce a urmat.

Am încuviințat:

— S-a dus în fața consiliului și le-a propus să investească în cercetare.

— Așa-i, mi-a răspuns bunica, dar au refuzat. Nu erau obișnuiți să aibă bani. Iar atunci când i-au avut au vrut să-i folosească numai pentru ei, pentru trib și pentru cazinou, ca să-i înmulțească.

— Bărbații nu gândesc deloc în perspectivă, protesta Marion. De-asta și sunt soldați atât de buni. Președintele consiliului s-a întors din Corea cu pieptul plin de medalii. Înainte de asta, nu a privit niciodată mai departe de dealul din fața

lui. Ei bine, acest deal este cazinoul. Hai să vedem ce e dincolo.

Când am ajuns acasă, am făcut balanța cheltuielilor și am început să-mi trimit CV-ul. Del câștigase destul de bine de pe urma frescei, dar acei bani nu aveau să reziste prea mult. Aveam facturi mari la întreținere.

Bunica a ridicat din umeri.

— De ce să mai lungim povestea? Consiliul Prairie Lake a votat să fie înființară o fundație. Le-a mai luat patru ani, cu Marion forțând nota la fiecare întâlnire, dar au reușit într-un final. Între timp Del s-a angajat ca profesor la Minneapolis College of Art și a avut și o expoziție la un muzeu al albilor. Nu ce picta atunci, ci lucrări mai vechi, dintre cele abstracte. Delores era deja destul de mare ca să meargă la grădiniță, chiar dacă nu-i plăcea. În ce hal a mai țipat mama ta prima dată când am lăsat-o acolo!

Universitatea a primit primele fonduri pentru cercetarea mamuților și eu m-am dus să lucrez în laborator. Nu prea voiau, dar veneam la pachet cu banii și cu țesuturile. Dacă m-am simțit vinovată că mă foloseam de țesuturi și de influența celor din Prairie Lake? Nici măcar un pic. Era în 1990, ultimul mare salt al capitalismului înainte de anii cei grei de la începutul secolului XXI. Albii încercau să prindă tot ce puteau și m-am gândit că aș putea face și

eu la fel, doar atât cât să pot plăti facturile și să mă implic din nou în cercetare.

Bineînțeles că oamenii de la laborator nu mă plăceau. O femeie, indiancă pe deasupra, care își obținuse postul prin noroc și banii cazinoului. Eram oare bună de ceva? Nu te mai plictisesc cu povestea strădaniilor mele. Subiectul nostru sunt mamuții, nu eu, dar ține minte că cei de la putere nu cedează niciodată nimic fără să ceri. N-au făcut-o și nici nu o vor face vreodată. „Fără luptă nu există progres. Cei ce cuvântează despre libertate, dar resping violențele... vor să culeagă fără să are înainte; vor să plouă fără fulgere și tunete; vor oceanul, dar fără mugetul vijelios al apelor sale...”.

Atunci nu am recunoscut citatul. E al lui Frederick Douglass. Mi se părea doar ciudat s-o aud bunica vorbind de ocean în mijlocul aridei prerii a Dakotei.

— Primele fonduri au venit de la Prairie Lake. După primul succes, au început să vină bani și din alte părți. Reușisem să decodăm ADN-ul mamuților și aflaserăm că sunt asemănători cu elefanții asiatici. Următorul pas era evident, însă nu și ușor: construirea unui ovul fecundat de mamut și implantarea lui într-un elefant asiatic.

Bunica a zâmbit:

— Închipuiește-ți ce forță a avut declarația noastră. Nu ne-am fi putut imagina decât în scrierile SF că putem readuce la viață animale

dispărute. Acum avem quagga – pe cei reali, nu jucăriile; avem și gigantul sloth, deși nu știu cui poate folosi, în afară de a fi afișat în grădini zoologice. Am produs și două specii diferite de mamuți. Ei, poate că mamuții siberieni sunt cam cârpiți din punct de vedere genetic, dar sunt în continuare îndeajuns de diferiți.

Recunosc că munca mea nu a fost cu adevărat primordială pentru cercetări și abia mai târziu am putut să mă implic și eu cu succes, dar încă îmi aduc aminte – cum aș putea uita – nașterea primului pui de mamut. Medicul veterinar și mama surogat l-au ajutat să se ridice în picioare. Noi, restul echipei, ne uitam pe un monitor. Puiul era neliniștit, umed și foarte blănos. Mama îl mângâia cu trompa, aparent fără să fie surprinsă de blana lui – cel puțin așa ni se părea nouă.

Primele specii întoarse pe lume după dispariția lor! Și nu de pe marginea prăpastiei, ci chiar de dincolo de abisul necuprins pentru noi! Cercetătorii au deschis șampania și tribul Prairie Lake a comandat noi reclame pentru cazinoul lor, împreună cu puiul. Totul a dus la un proces, dar tribul avea avocați buni și contractele pentru fonduri erau foarte bine scrise. Prairie Lake aveau dreptul să folosească în scopuri publicitare orice rezultate ale cercetărilor finanțate de ei. Colegii mei de la universitate făceau glume furioase pe seama

donatorilor indieni, dar tribul nu și-a cerut niciodată banii înapoi. Tot ce-și doreau era partea lor câștigată cinstit, care includea, într-un final, destui mamuți pentru a-și forma propria lor turmă. Familia mea a ajutat la salvarea mamuților Missouri, deși majoritatea trăiesc la nord și la vest de noi. Marele râu și-a pierdut din debit din cauza topirii ghețurilor din Munții Stâncoși și pământurile fertile de care au ei nevoie au dispărut de mult.

— Există și o parte bună în toate astea, mi-a explicat bunica. Au aruncat în aer barajul Oahe. Blestematul de lac s-a dus. După ce că era atât de artificial, ne mai lua și o mare parte din pământuri, deși noi n-am suferit nici pe departe atât cât au suferit Mandan, Hidatsa și Aki-kawa. Ei și-au pierdut întreaga rezervație sub apele lui. Știu, știu că toate s-au întâmplat demult și că oamenii n-ar trebui să păstreze ura în suflete. Viața s-a îmbogățit pentru mulți dintre noi, dar uram acel lac. Aș putea dansa pe locul unde se afla. De fapt, chiar o fac. Acolo ne ținem anualul powwow de la Standing Rock.

Ea n-a zis „powwow”, ci „wacipi”, care este cuvântul Lakota, dar eu știam la ce se referă.

— S-ar fi întâmplat oricum, a spus bunica. Ar fi construit mamuți din alt ADN. Rosa nu a fost singura care l-a păstrat cu sfințenie, deși al ei era cel mai bun. Așa că nu te împăuna prea tare, tânără domnișoară Emma. Istoria este un

proces al colaborărilor. Cel mai important este să faci parte din istorie și să te afli de partea corectă a baricadei. Nu e atât de ușor pe cât pare și nu e suficient să te agăți de valorile trecutului, deși indienii au demonstrat că uitarea tradițiilor este periculoasă. Am încercat atât de tare să fim ca albii, încât aproape că ne-am sinucis ca popor. Albii nu sunt nici ei mai breji. Aproape că au distrus planeta prin lăcomie și neglijență.

Ce reținem din trecut? Ce lăsăm deoparte? Ce schimbăm? Toate sunt întrebări importante, personale. Mamuții s-au întors printre noi, chiar dacă nu mai pasc pe malurile Missouri ca altădată. Bizonii sunt din ce în ce mai mulți: peste un milion și în creștere. Îi poți vedea și aici, la Standing Rock. Mai avem multe de făcut pentru a ne repara planeta, dar am început deja. Un pas înainte, doi pași înapoi, apoi iar doi-trei pași înainte... Dansăm către viitor precum cuplurile în fața Marii Intrări.

După fiecare astfel de vizită mă întorceam acasă, gonind prin Standing Rock până dincolo de bizoni. Verișoara de-a doua a mamei mele, Thelma, îmi dădea un pat și o masă în Minot. Dimineața luam trenul expres către est. Morile îmi întorceau spatele acum și apoi trenul intra în pădure. Părinții mă așteptau întotdeauna pe peron în Minneapolis. Dacă voiam să văd mamuții, puteam să merg oricând în parcul

Mammoth Treasure, lângă cazinou. Erau mereu acolo, îmbăindu-se într-un râu artificial și stropindu-se unii pe ceilalți. Ochii lor milenari străluceau de plăcere. Deasupra, numai vulturii. Sunt atât de mulți în zilele noastre, că au ajuns să zboare pe orice cer.

Joe Haldeman - Câini adormiți

Născut în Oklahoma City, Oklahoma, **Joe Haldeman** a studiat fizica și astronomia la universitatea din Maryland, pe care a absolvit-o, după care a urmat studii postuniversitare în matematică și știința calculatoarelor. Dar planul său de a-și construi o carieră de om de știință a fost zădărnicit de Armata americană, care în 1968 l-a trimis în Vietnam ca inginer de luptă. Rănit grav în timpul unei operațiuni, Haldeman s-a întors acasă în 1969 și a început să scrie literatură. În anul acela i-a vândut prima povestire revistei *Galaxy,* iar în 1976 câștigase deja și Premiul Nebula, și Premiul Hugo pentru celebrul său roman *The Forever War,* una dintre cărțile definitorii din anii *'70.* A obținut Premiul Hugo și în 1977, pentru povestirea *Tricentennial,* primind și Rhysling Award în 1984, pentru cel mai bun poem SF al anului (deși este considerat în primul rând scriitor hard Science fiction, Haldeman este și un poet talentat, poeziile lui fiind achiziționate de majoritatea editurilor de gen), în 1990 a fost recompensat din nou cu Premiul Nebula, iar un an mai târziu cu Premiul Hugo pentru povestirea inspirată de romanul *The Hemingway Hoax.* Povestirea *None So Blind* i-a adus iar Premiul Hugo în 1995. Printre cele mai importante cărți ale sale se numără romanul *War Year,* precum

și romanele SF *Mindbridge, All My Sins Remembered, There Is No Darkness* (lucrare elaborată împreună cu fratele său, scriitorul SF Jack C. Haldeman II), *Worlds, Worlds Apart, Worlds Enough and Time, Buying Time, The Hemingway Hoax, Tool of the Trade, The Corning.* Acestora li se alătură romanul din 1968, *Camouflage,* câștigător al prestigioasei distincții James Tiptree Jr. Award, *Old Twentieth* și *The Accidental Time Machine.* Prozele sale scurte sunt publicate în volume ca *Infinite Dreams*, *Dealing în Futures, Vietnam and Other Alien Worlds, None So Blind, A Separate War and Other Stories* și într-o antologie a scrierilor sale de ficțiune și nonficțiune, intitulată *War Stories.* În calitate de editor a realizat antologiile *Study War No More, Cosmic Laughter, Nebula Award Stories Seventeen.* Împreună cu Martin H. Greenberg a editat antologia *Future Weapons of War.* Cele mai recente cărți pe care le-a publicat sunt romanul SF *Marsbound* și continuarea acestuia, *Starbound.* Haldeman își petrece o parte din an la Boston, unde predă scrierea creatoare la Massachusetts Institute of Technology, iar cealaltă parte din an și-o petrece în Florida, la locuința personală, împreună cu Gay, soția sa.

În povestirea din prezentul volum ne oferă o analiză profund cinică a felurilor în care guvernele viitorului ar putea manipula fluxul de

informații care ajung la cetățeni *mai* eficient decât îl manipulează astăzi.

Taxiul mi-a luat amprenta retinală și ușa s-a deschis larg. Eram bucuros să ies de acolo. Nu exista șofer, așa că n-avea cui să-i pese cât de prost se mergea, pe o șosea care pe Pământ nici măcar nu s-ar fi numit așa. Locul se dusese de râpă în cei treizeci de ani cât fusesem plecat.

Gravitația redusă și oxigenul rarefiat. Inima îmi bătea prea repede. M-am oprit pentru un moment, concentrându-mă să reduc bătăile la o sută, apoi la nouăzeci. Aerul mirosea mai puternic a sulf decât țineam eu minte. Părea și mult mai cald în vara aceea decât îmi aminteam, dar, la urma urmei, dacă aș fi putut să-mi amintesc totul, n-ar mai fi fost necesar să mă aflu aici. Degetul lipsă îmi pulsa.

Șase clădiri identice în complex, jumătăți de cilindru de plastic stropite cu verde pal. Am mers pe cărarea nepavată până la numărul 3: Afaceri Extraplanetare și Relații Confederale. Aproape că m-am izbit de ușă, care nu s-a deschis la apropierea mea. Am împins și am tras, și cu mare greutate am reușit să intru.

Era un pic mai răcoare în incintă, și aerul mai puțin înțepător. M-am îndreptat către a doua ușa pe dreapta, Documente și Permise de Călătorie, și am intrat înăuntru.

— La voi, pe Pământ, nu se bate la ușă? m-a

apostrofat un personaj înalt, cadaveric, cu pielea prea albă și părul prea negru.

— Adevărul e că nu, am spus eu, nu în clădiri publice. Dar îmi cer iertare pentru ignoranță.

Se uita la monitorul atașat de birou.

— Tu trebuie să fii Flann Spivey, din Japonia, planeta Pământ. Nu prea arăți a japonez.

— Sunt irlandez, am zis eu. Lucrez pentru o companie japoneză, Ichiban Imaging.

A atins un cuvânt de pe ecran.

— Asta înseamnă în japoneză „numărul unu”. Sunteți cei mai buni sau cei dintâi?

— Amândouă, presupun.

— Actele.

Am scos două pașapoarte și un dosar cu documentele de călătorie. I-a luat câteva minute să le studieze cu atenție. Apoi le-a trecut printr-o mașinărie primitivă de scanat, care le-a întors una câte una, pagină cu pagină.

Într-un final mi le-a dat înapoi.

— Când erai aici, acum douăzeci și nouă de ani pământeni, pe Seca existau doar opt țări, ce reprezentau două puteri rivale. Acum sunt șaptezeci și nouă de țări, dintre care două în afara planetei, într-o situație politică… pur și simplu imposibil de descris în cuvinte simple. În majoritatea celorlalte șaptezeci și opt de țări viața e mai confortabilă decât pe Cosmodrom. Mai plăcută.

— Așa se zvonește. Însă eu n-am venit aici

pentru confort.

Nu erau prea multe planete care să-și amplaseze porturile spațiale în locuri drăguțe.

A dat ușor din cap în timp ce alegea două formulare dintr-un sertar.

— Și cu ce se ocupă un „consilier thanatopic”?

— Îi pregătesc pe oameni pentru moarte. De fapt, îi învăț cum să-și trăiască viața din plin, înainte să o părăsească.

— Curios, a zâmbit el. Și… se plătește bine?

— Adecvat.

Mi-a înmânat formularele.

— Nu am văzut niciodată o persoană săracă intrând pe ușa aia. Du-te cu hârtiile astea la Imunizare, mai încolo pe culoar.

— Dar am făcut toate vaccinurile.

— Pe toate cele cerute de Confederație. Pe Seca însă li se fac câteva examene speciale veteranilor reveniți pe planetă. Celor care au participat la Războiul de Consolidare.

— Desigur. Testele nanobiotice. Dar am fost testat ca să mi se dea voie să mă întorc pe Pământ.

A dat din umeri.

— Astea-s regulile. Și ce le spui?

— Ce le spun?

— Oamenilor care urmează să moară. Noi pur și simplu o lăsăm să ne ajungă din urmă. O evităm pe cât posibil, dar…

— E și asta e o cale, am zis luând formularele.

Dar nu e singura.

Deschisesem ușa să ies când l-am auzit dregându-și vocea.

— Doctore Spivey? Dacă nu aveți alt program, mi-ar face plăcere să luăm prânzul împreună.

Interesant.

— Desigur. Numai că nu știu cât o să dureze treaba asta…

— Zece-cincisprezece secunde. O să chem un flotor, ca să nu fie nevoie să suportăm tortura șoselei.

Recoltarea probelor de sânge și de salivă a durat mai puțin decât completarea formularelor. Când am ieșit iarăși afară, flotorul zumzăia în aer, iar Braz Nitian, aflat pe pasarelă, îl urmărea pe când ateriza.

A fost un zbor scurt, de două minute, până în centrul orașului, ultimele treizeci de secunde fiind mai mult o cădere liberă deconcertantă. Locul pe care îl alesese se numea Kaffee Rembrandt, un local cam cioplit, cu un tavan jos și niște lămpi de gaz care pâlpâiau, căutând să redea ambianța specifică secolului al șaisprezecelea, ambianță oarecum compromisă de mulțimea reproducerilor după Rembrandt, luminate de o sursă invizibilă.

O chelneriță planturoasă, în volane de epocă, ne-a condus la o masă micuță, micșorată și mai mult de prezența unui autoportret al artistului

ce poza ca „Fiul rispitor cu o prostituată”.

Nu mai văzusem niciodată o carafă de vin adevărată; era un recipient de metal, având un capac cu balamale. Părea să conțină suficient vin cât să ajungă pentru conversație și prânz.

Am comandat o porție de legume la tigaie, urmând recomandările dietei de conservare – proteinele stranii din carnea anumitor animale și pești de pe Seca mi-ar putea provoca o xeno-alergie. Unul dintre lucrurile pe care nu reușesc să mi le amintesc din perioada petrecută aici este dacă rațiile noastre conțineau sau nu carne autohtonă. Dar, chiar dacă le-aș fi mâncat acum vreo treizeci de ani fără să mă îmbolnăvesc, doctorul de la Hartford mi-a spus ca aș putea să fac alergie la proteine de data asta, având în vedere că un sistem digestiv mai bătrân s-ar putea să nu descompună proteinele extraterestre în aminoacizi inofensivi.

Braz făcuse facultatea pe Pământ; studiase la UCLA (Universitatea din California), o ocazie care l-a costat destul de scump, întrucât a fost obligat să muncească pentru guvern vreo zece ani (asta ar însemna vreo paisprezece ani pământești). Era licențiat în matematică și macroeconomie, niciuna din specializări nefiindu-i de folos în munca lui de birou. Preda cursuri serale de trei ori pe săptămână și scria lucrări citite doar de vreo nouă sau zece persoane, nici acelea de acord cu ideile lui.

— Și cum ai devenit consilier thanatopic? E ceva ce ți-ai dorit să devii de când erai mic?

— Da, după cowboy și pirat.

A zâmbit.

— Nu am văzut niciun cowboy pe Pământ.

— Fiindcă i-au prins pirații și i-au pus să meargă pe scândură. De fapt, eu eram contabil când m-am înrolat în armată; după ce m-am lăsat la vatră m-am apucat să fac niște cursuri pregătitoare pentru medicină, dar m-am sucit spre psihologie și am ajuns să mă ocup cu studiul psihologiei veteranilor.

— Mi se pare firesc. Cunoaște-te pe tine însuți!

— La propriu. „Găsește-te pe tine însuți”, mă gândeam eu. Vin mulți de-ăștia ca mine încoace?

— Păi, nu prea, nu de pe Pământ sau alte planete străine. A fi veteran nu prea se potrivește cu a fi înstărit.

— Cu siguranță.

Și, într-adevăr, o excursie de pe Pământ până pe Seca și înapoi costa la fel de mult cât o vilă.

— Îmi imaginez că nici tratarea veteranilor nu aduce prea mulți bani.

Sprâncene ridicate.

— Însă o viață plină de ilegalități, da. Am zâmbit și el a râs politicos. Dar majoritatea veteranilor pe care-i consiliez o duc bine. Aproape nimeni din cei cu o durată de viață normală nu are nevoie de serviciile mele. Sunt,

în mare parte, persoane care au trăit câteva secole și nu ai cum să faci asta fără să ai bani.

— Se satură de viață?

— Nu în sensul în care tu sau eu ne-am sătura de un joc sau de o relație. E ceva mult mai profund decât să nu mai găsești lucruri noi de făcut. Astfel de oameni, lipsiți de imaginație, nu au nevoie de mine. Ei pot înceta să mai existe cu prețul unui glonț sau al unei funii – sau al unor prescripții medicale asigurând o moarte fără durere, cum se practică acolo de unde vin eu.

— Aici nu e legal, a spus cu un ton neutru.

— Știu. Nici eu nu sunt prea entuziasmat de varianta asta.

— Ai avea mai mulți clienți?

Am ridicat din umeri.

— Mai știi?

Chelnerița ne-a adus primele porții, ciuperci la grătar pentru mine; Braz și-a luat un castron de animăluțe cu coadă, prăjite în ulei. Mâncare de înfulecat cu mâna; le ții de coadă și le înmoi într-un sos galben, picant.

Mâncarea era mult mai bună decât mă așteptam; ciupercile erau înfipte într-un bețișor din lemn aromat, ca dafinul; chelnerița le-a adus însoțite de un pahar mic, cu o băutură de o culoare violacee, cu gust de dry sherry.

— Deci nu e vorba de plictiseală, nu? a întrebat el. Asta e percepția pe care ne-am

format-o, din cărți, de la televizor…

— Poate că realitatea nu este îndeajuns de dramatică. Sau poate e mult prea complicată, încât să o explici ca pe o simplă dramă.

— Trăiești câteva sute de ani, cel puțin pe Pământ, și încet-încet lași în urmă cultura în care te-ai născut. Ești nemuritor – cel puțin sub aspect cultural, dacă nu și în sens literal – iar prietenii, familia și asociații tăi muritori se prăpădesc pe rând. Cu cât trăiești mai mult, cu atât te adâncești mai mult în comunitatea nemuritorilor.

— Trebuie să existe și non-comformiști.

— Viței rătăciți, cum ziceau cowboy-i.

— Asta, înainte să le facă pirații de petrecanie.

— Corect. Viței rătăciți de obicei nu depășesc primul secol de prelungire a vieții. Persoanele cu care ai crescut sunt ori nemuritori ca tine, ori morți. Împreună, supraviețuitorii alcătuiesc o societate care este, în mod straniu, neobișnuit de unită. Așa că, atunci când cineva hotărăște să iasă, să nu mai trăiască, aranjamentele sunt complexe și pot implica sute de persoane.

Acolo intervin eu, latura practică a slujbei mele: sunt un fel de administrator de patrimoniu. Toți au averi semnificative; și puțini au încă rude în viață de grad mai apropiat decât cel de stră-stră-strănepot.

— Îi ajuți să-și împartă averile?

— E mai interesant de atât. Obiceiul care se

respectă de secole este să lași în urmă o moștenire, cum s-ar zice, ceva care să reprezinte o expresie estetică personală și complexă. Să mori pur și simplu și să lași avocații să se ocupe de ea ți-ar trivializa nu numai viața trăită, dar și moartea. Este de datoria mea să mă asigur că moștenirea respectivă este o continuare permanentă și valoroasă a vieții persoanei în cauză. Câteodată e vorba și de un monument fizic; cel mai adesea însă e unul financiar, reprezentat de dote și fundații. Și tocmai asta mă aduce aici.

A apărut și felul principal; Braz comandase un fel de țipar, verde aprins cu antene negre, aparent crud, însă legumele mele la tigaie arătau normal, ceea ce mă liniștea.

— Deci unul dintre clienții tăi finanțează ceva aici, pe Seca?

— Mă finanțează pe mine, de fapt. Este în mare parte un dar; ne înțelegem bine. Dar face parte dintr-o categorie de daruri oferite prin testament muritorilor, aceea de a ne reda amintirile pierdute.

— Cât de pierdute?

— A fost un fel de program militar, care era menit să elimine stresul de luptă. Au denumit drogul aqualethe. Ai auzit de el?

A clătinat din cap.

— Apă de care?

— E un fel de denaturare sau mai degrabă o

amestecătură lingvistică. Latină și greacă. Lethe era un râu din infern; un spirit a băut din el ca să-și uite viața trecută și să se poată reîncarna. Un nume destul de potrivit. În principiu îți deconectează memoria de lungă durată, ca modalitate de a elimina stresul de luptă, așa-numitul sindrom de stres post-traumatic.

— Și a funcționat?

— Prea bine chiar. Am petrecut opt luni aici ca soldat, când aveam vreo douăzeci și ceva de ani. Nu îmi mai amintesc nimic anume între momentul sosirii aici și cel al întoarcerii pe Pământ.

— A fost un război cumplit. Scurt, dar dur. Poate că nu dorești să-ți amintești ce s-a întâmplat. „Nu stârni câinii adormiți”, așa se spune pe-aici.

— Avem și noi aceeași expresie. Dar pentru mine… s-ar putea spune că e un handicap profesional. Deși treaba e mult mai adâncă. O parte din ce fac eu cu clienții este o combinație de meditație și dialog. Încerc să-i ajut să alcătuiască un tablou coerent al propriei vieți, cu bune și cu rele, ca principal fundament al moștenirii pe care o vor lăsa. Faptul că nu voi putea niciodată să fac așa ceva pentru mine mă deranjează în calitatea mea de consilier. Mai ales când clientul, cum e cel în cauză, a avut propria lui experiență de luptă cu care s-a confruntat.

— Este… este mort acum?

— Aaa, nu. Ca și mulți alții, nu se grăbește. Vrea doar să fie pregătit.

— Câți ani are?

— Trei sute nouăzeci de ani pământești. Merge pe patru secole, sau cel puțin așa crede.

Braz tăia de zor din țipar, cu un aer gânditor.

— Nu-mi pot imagina. Adică, într-un fel, înțeleg când un om normal ajunge la o vârstă atât de înaintată încât renunță. Se agață tot mai puțin de viață, până când dau drumul funiei. Dar omul tău presupun că e bine, sănătos.

— Mai sănătos decât mine, cred.

— Păi, și atunci, de ce patru sute de ani și nu cinci? Sau trei? De ce să nu mergi până la o mie? Asta aș face eu, dacă aș fi atât de bogat.

— Și eu la fel. Cel puțin așa văd eu lucrurile acum. Protectorul meu îmi spune că așa le vedea și el când era muritor. Dar nu poate să se pronunțe exact cu privire la evenimentul care l-a determinat să-și schimbe atitudinea. El spune că ar fi ca și cum ai încerca să-i explici dragostea conjugală unui copilaș care abia învață să vorbească. Copilul crede că știe ce e dragostea și poate să folosească cuvântul în propriile circumstanțe. Dar nu are vocabularul necesar sau experiența de viață ca să se apropie de înțelesul mai larg al termenului.

— O comparație ciudată, asta cu căsătoria, a spus el, separând delicat antenele negre de

cap. Poți deveni necăsătorit. Dar nu poți deveni nemort.

— Copilul nu ar avea de unde să știe ce e divorțul. Poate că e, totuși, o analogie corectă.

— Noi nu știm ce e moartea?

— Probabil că nu așa de bine ca ei.

Îmi plăcea de Braz și, oricum, aveam nevoie de un ghid; urma să intre în concediu și cred că îi pica bine un venit suplimentar. Stăpânea spaniola destul de bine și asta era un lucru destul de rar pe Seca, unde se vorbea un fel de portugheză cârpită cu engleză. Dacă aș fi studiat-o cu treizeci de ani în urmă, n-aș fi reținut nimic.

Terapia pentru contracararea efectelor drogului aqualethe era o îmbinare între impactul mediului și procesele chimice cerebrale. Mai simplu spus, aqualethe nu distrugea amintirile de lungă durată, ci mai degrabă slăbea conexiunea către ele. Mi s-a stabilit un tratament constând din douăzeci de pastile pe care trebuia să le iau de două ori pe zi, și trebuia să le iau în locuri care să-mi stimuleze memoria.

Asta însemna să mă întorc într-un teritoriu destul de urât.

Nu era niciun zbor direct către Serraro, deșertul muntos unde plutonul meu fusese trimis să rezolve o situație ținută acum ascunsă, din rațiuni de securitate sau poate din rușine.

Puteam să ajungem la o sută de kilometri de locul respectiv, într-un oraș din oază, numit Console Verde. Am aranjat să închiriez acolo un fel de camionetă de armată, un jépe.

După ce eu și Braz am făcut toate aranjamentele necesare, am primit o notificare de la un oarecare Șef al Siguranței Interne, în care se spunea că activitățile mele sunt de o legalitate discutabilă și că ar trebui să mă prezint a doua zi în biroul său la orele 09.00, ca să îmi susțin acțiunile. Din fericire, eram pe aeroport când am primit mesajul, așa că am sărit într-un avion care decola în douăzeci de minute, plătind cu bani gheață, desigur. Lucru imposibil pe Pământ.

I-am spus lui Braz că o să cumpăr niște haine de schimb și alte chestii când ajungem la oază, așa că ne-am urcat în avion doar cu actele, cu medicamentele mele și hainele pe care le aveam pe noi – și geanta mea, umplută providențial cu bancnotele de hârtie pe care le folosesc ei în loc de carduri. (Auzisem că rata de schimb e mult mai bună pe Pământ, de aceea aveam asupra mea salariul pe jumătate de an în moneda locală.)

Zborul nu era nici măcar suborbital și a fost nevoie de patru ore ca să parcurgă aproximativ o zecime din circumferința planetei. Am dormit aproape tot drumul; îmi ajunseseră douăzeci de minute ca să îi spun tot ce reușisem să aflu

despre cele opt luni de viață care îmi fuseseră răpite.

Serraro nu este tocmai un bastion al libertății informației nici în condiții normale, iar aceea fusese într-adevăr o perioadă din istoria lor pe care mulți dintre ei ar fi vrut să o uite cât mai repede.

Nu era o țară săracă. Deșertul era bogat în minerale rare, necesare pentru salturile interstelare. Fuseseră multe exploatări miniere mici în zona rurală (ferme nu erau) și mai era și câte un oraș, mai mare sau mai mic. Cel de aici era Novo B, prescurtarea pentru Novo Brasil, care era încă departe de a fi cel mai sigur loc din Confederație. Oricum nu era în itinerarul nostru.

Plutonul meu începuse munca în Console Verde făcând parte dintr-o unitate de o mie de oameni. Când ne-am întors la oază, mai rămăseserăm șase sute. Dar țara fusese „unificată”. Unde erau înainte șaptezeci și opt de mine acum mai rămăsese doar una singură, Preciosa, și nimeni nu voia să vorbească despre cum se întâmplase asta.

Consolidarea acelor șaptezeci și opt de mine este prezentată în istoria oficială ca un model de autodeterminare, minerii independenți unindu-și forțele ca să negocieze puterea. A existat o oarecare mișcare de rezistență, chiar și niște acțiuni ilegale ale luptătorilor de gherilă.

Dar autoritățile – și eu pe lângă ei, evident – au repus situația sub control în mai puțin de un an.

Registrele de călătorie și de domiciliu fuseseră toate distruse de o explozie puternică, pusă pe seama luptătorilor de gherilă, oricum, la următorul recensământ a reieșit că Serarro ar fi pierdut 35% din populație. Probabil că plecaseră.

Îmbrăcați în costume, ieșeam în evidență ca străini; majoritatea bărbaților care nu erau în uniformă purtau un halat simplu, larg, de culoare albă. Am intrat imediat într-un magazin de lângă aeroport, unde am cumpărat două halate și două pistoale. Braz nu mai trăsese cu pistolul de ani de zile, dar fusese de acord că aici ar fi arătat suspect fără armă.

Oricum eram ușor de remarcat, așa palizi și înalți. Oamenii de aici erau toți bronzați și cei mai mulți își împleteau părul lung și negru. Prezența noastră nu putea fi ținută în secret; mă întrebam cam cât ar dura până ce Șeful Securității Interne m-ar ajunge din urmă. Speram să fie doar hărțuirea obișnuită și să nu ne urmărească până aici.

Micul han la care trăsesem avea o singură cameră, dar pe Braz nu-l deranja să o împărțim. De fapt, a sugerat chiar că am putea face sex, lucru care m-a descumpănit. I-am explicat că bărbații nu fac asta de regulă pe Pământ, cel puțin nu cei din timpul și locul din care

proveneam eu. A acceptat cu o mișcare aprobatoare din cap.

Am întrebat cârciumarul dacă orașul respectiv avea bibliotecă și mi-a răspuns că nu, dar că aș putea să încerc la școală, la celălalt capăt al orașului. Braz trăgea un pui de somn, așa că i-am lăsat un bilet și am plecat singur, încrezător în abilitatea mea de a o lua la dreapta și de a merge până la capătul străzii.

Deși călătorisem în multe locuri pe Pământ, singura vizită în spațiu fusese în timpul celor opt luni petrecute aici. Așa că eram atent la toate detaliile „extraterestre”.

Seca avea un indice Drake de 0,95, ceea ce presupunea, în linii mari, că doar cinci la sută din planetă prezenta condiții mai dure decât ce avea mai rău de oferit Pământul. Deșertul ecuatorial, am presupus eu. Noi ne aflam acum în ceea ce s-ar putea numi o latitudine temperată pe Pământ, însă eu transpiram la greu în aerul torid și uscat.

Oamenii de aici erau doar la cinci generații distanță de Pământ, dar se observa o deviație genetică. Nu așa de profundă ca cele întâlnite la populațiile insulare sau la alte comunități izolate de pe Pământ. Însă nu am văzut nici un singur blond sau roșcat printre oamenii destul de scunzi, dar bine clădiți din părțile astea.

Bărbații se purtau înarmați și încruntați. Femeile aveau straie mai viu colorate și o

expresie neutră, oarecum distantă.

Unii dintre bărbați, în special cei tineri, purtau pumnal, dar și pistol. Mă întrebam dacă exista un cod de reguli pentru lupta corp la corp la care ar trebui să fiu atent. Probabil faptul de a *nu* purta pumnal m-ar putea proteja.

În afară de un amanet, afișând simbolul celor trei bile, și o tavernă cu reclame luminoase la „berbesa and bino”, majoritatea magazinelor nu aveau firme. Presupun că într-un oraș mic și izolat ca acesta toată lumea știa unde se află fiecare prăvălie.

Doi bărbați s-au oprit unul lângă altul, blocând trotuarul. Unul dintre ei și-a atins pistolul și a zbierat ceva neinteligibil.

— De pe Pământ, am răspuns eu, în spaniola neafectată a Confederației. *Soy de la Tierra.*

S-au uitat unul la celălalt și au trecut mai departe. Am încercat să ignor fiorul care mi se cățăra pe șira spinării.

Am reflectat un pic la lipsa instinctelor mele de soldat. Ar fi trebuit să îmi ating și eu pistolul? Probabil că nu. Dacă ar fi început să tragă, ce aș fi făcut? Ar fi trebuit să-mi trântesc la pământ trupul ăsta de șaizeci de ani, să mă rostogolesc cu pistolul în mână și apoi să țintesc la piept?

„Două în piept și al treilea în cap”, îmi aminteam din filmele polițiste. Dar nimic similar nu-mi venea în minte din perioada în care fusesem soldat. Antrenamentul meu de pe

Pământ constase mai mult în exerciții fizice și chin. Ore nesfârșite de bătut pas de defilare. Instructajul cu armament avea să vină mai târziu, spuneau ei. Pentru mine, „mai târziu” însemna doar luni de zile mai târziu, când mi-am regăsit încet identitatea în timpul zborului de întoarcere pe Pământ.

Până în momentul debarcării, se pare că îmi recăpătasem majoritatea amintirilor, inclusiv perioada instrucției de bază și momentul când am urcat cu liftul în nava de transport. Aveam o accelerație gravitațională de 1.5 și ne îndreptam spre portalul Oort, dar undeva pe drum mi-am pierdut memoria și nu am mai recăpătat-o până la întoarcere. Apoi m-au lăsat pe Pământ – pe mine și pe ceilalți supraviețuitori – cu un cec gras și o casetă de piele plină cu medalii. Plus încă un cec mai mic, în fiecare lună, pentru degetul meu pierdut.

Mi-am dat seama că mă apropiam de școală după micul val de copii care alergau în direcția mea, cam cincizeci la număr, cu vârste cuprinse între șapte sau opt și doisprezece ani pământești.

Școala era destul de mică, având doar trei sau patru încăperi. Un om cu barbă căruntă, neînarmat, a ieșit din clădire și l-am chemat. Am stabilit că putem comunica în engleză și l-am întrebat dacă școala avea cumva bibliotecă. Mi-a spus că da și că o să mai fie deschisă încă

vreo două ore. „Sunt mai mult cărți pentru copii, desigur. Ce anume te interesează?”

— Istoria, i-am răspuns. Cea recentă. Războiul de Consolidare.

— Aha. Urmează-mă!

Am traversat un teren de joacă plin de praf, ajungând în spatele școlii.

— Ai fost soldat al Confederației?

— Bănuiesc că se vede.

S-a oprit cu mâna pe clanță.

— Știi că trebuie să fii atent, nu?

I-am spus că da.

— Nu ieși noaptea singur. Statura ta e ca o rachetă de semnalizare.

A deschis ușa și a strigat:

— Suela? Un călător caută o carte de istorie.

Încăperea răcoroasă avea tavanul înalt și pereți groși din piatră, iar strălucirea uniformă a plafonului arunca lumină din belșug. O femeie în vârstă, cu părul alb, lua cărți dintr-un cărucior și le reașeza pe rafturi.

— Scuză-mă, vorbesc prost englezește, a început ea, cu un accent mai bun ca al meu. Dar la ce îți folosește o carte de hârtie, când poți la fel de ușor să o descarci de pe internet?

— Eram curios să aflu ce învață copiii despre Războiul de Consolidare.

— Același adevăr ca toată lumea, a replicat ea cu o expresie crispată, trecând la următorul raft. Uite, a adăugat în timp ce citea titlurile, asta e

singura în engleză. Nu pot să te las să o iei, dar poți să o citești aici.

I-am mulțumit și m-am dus cu cartea în capătul celălalt al camerei, unde se aflau o masă și scaune croite pe măsura adulților. Cam toată sala de lectură avea mobilier pentru copii. O fetiță de șapte sau opt ani se tot uita la mine.

Chiar nu știu ce speram să găsesc în carte. Avea patru pagini despre Consolidare și Preciosa și, în mare, nu era nimic surprinzător. Mai multe mine coalizaseră, susținând că nu plătea suficient Confederația pentru disprosiu; o bună parte din celelalte mine au reușit să-i convingă să se alăture planului de a ascunde metalul și de a aștepta să li se ofere un preț mai bun – ceea ce cartea descria ca speculă și restricționarea comerțului. Preciosa era cea mai mare mină și a încheiat un acord separat cu Confederația, garantând un preț mic și scoțând din cursă toți competitorii. Lucru care a dus la război.

Seca – mai bine zis Preciosa – a cerut sprijinul Confederației și războiul a devenit unul interstelar.

Cartea spunea că luptele cele mai grele s-au dat departe de centrele populate, în deșertul rece unde se aflau minele. Adică aici.

M-a izbit faptul că nu văzusem clădiri vechi, mai vechi de treizeci de ani, să zicem. Mi-a venit în minte un citat dintr-un război dus de

americani în secolul al douăzecilea: „Am fost nevoiți să distrugem satul pentru a-l salva.”

Bătrâna bibliotecară s-a așezat la masă în fața mea. Avea o voce domoală.

— Ai fost aici ca soldat. Dar nu-ți mai amintești nimic din ce s-a întâmplat.

— E adevărat. Chiar așa e.

— Mai suntem câțiva care nu am uitat.

Am împins cartea câțiva centimetri înspre ea.

— E ceva adevărat aici?

A întors cartea cu fața înspre ea și și-a plimbat privirile peste paginile la care era deschisă. A clătinat din cap cu un zâmbet amar.

— Până și copiii mici știu mai bine. Tu ce crezi că e, de fapt, Confederația?

Am stat un moment pe gânduri.

— La un anumit nivel, este o federație liberă, formată din patruzeci și opt sau patruzeci și nouă de planete, cu o cartă care protejează ființele umane și non-umane și cu reguli de comerț care încurajează corectitudinea și transparența. La un alt nivel, este Corporația Hartford, cea mai bogată întreprindere din istoria umanității. Care poate face absolut orice vrea, se presupune.

— Și la nivel personal? Ce reprezintă pentru tine?

— O organizație care mi-a oferit o slujbă în momentul în care locurile de muncă se găseau greu. Specialist în securitate.

Deși nu eram „specialist” în nicio accepție a cuvântului. Eram un așa-numit „generalist”.

— Un mercenar.

— Fără să mă numesc astfel. Nimic imoral sau ilegal.

— Dar ți-au răpit amintirile. Deci ar fi putut să fie oricare din ele sau amândouă.

— Posibil, am recunoscut. Asta urmează să aflu. Ai auzit de terapia care contracarează efectul aqualethe?

— Nu… îți recuperezi memoria?

— Așa am auzit. Mă duc în Serarro mâine, o să văd ce se întâmplă. Iei pastilele în locul în care vrei să îți amintești.

— Fă-mi un serviciu, a spus ea, împingând cartea înapoi, și poate îți faci și ție. Ia pastilele și aici.

— Așa o să fac. Am fost încartiruiți aici. Mai mult ca sigur că am trecut prin zonă.

— Să te uiți după mine prin mulțime, urându-ți bun venit. Erați toți atât de exotici și arătoși. Eram o fetiță, aveam doar zece ani.

Zece ani aici însemnau paisprezece pe Pământ. Această bătrână era mai tânără decât mine. Nu făcuse niciun tratament de reîntinerire.

— Nu cred că vor fi atât de amănunțite amintirile. Am să mă uit, totuși, după tine.

M-a bătut ușor pe mână și a zâmbit.

— Așa să faci.

Braz încă dormea când m-am întors la han. Traversaserăm șase fusuri orare; mai bine să-l las să doarmă. Corpul meu funcționa încă după ora fără însemnătate a navetei spațiale, dar nu aveam niciodată probleme de ajustare. Profesia mea de consilier este ca un vârtej de fusuri orare.

M-am strecurat ușurel în celălalt pat și am ascultat muzică de Händel la căști pentru a nu-i mai auzi sforăiturile.

La han nu serveau legume la mic dejun, așa că am mâncat câteva ouă, care speram că proveneau de la o pasăre și un biscuit mare, uscat, fără pic de gust. Jépe-ul nostru a sosit la 8.30 și am ieșit să plătesc avansul substanțial și să inspectez mașina. Protecție antiglonț garantată, mai puțin geamurile, bine de știut.

Am condus eu pe prima porțiune de drum, având în vedere că urma să iau mai târziu pastilele, iar prospectul recomanda cu bun-simț: *Nu manipulați utilaje în timpul halucinațiilor.* Cuvinte care te puteau călăuzi în viață.

Orașul, așa cum era acum, nu se continua cu suburbii. Era o oază acolo și unde se termina verdeața, se terminau și casele.

Am condus foarte prudent la început. Mașina mea din Los Angeles merge doar pe pilot automat și trecuseră ceva ani de când nu mă mai aflasem la volan. A fost palpitant.

După aproximativ treizeci de kilometri, drumul

a devenit foarte prost. Braz a sugerat că ieșiserăm din statul Console Verde și intraserăm în Pretorocha, a cărei valoare de impozitare făcea nici cât o lopată. L-am lăsat la volan după încă o oră plictisitoare, când am ajuns la primul morman de steril. Era timpul să înghit primele douăzeci de pastile.

Nu știam la ce să mă aștept. Știam că nu era încurajată administrarea fără supraveghere medicală a remediului, întrucât unele persoane avuseseră reacții extreme. Îi încredințasem lui Braz o pungă de sedative din care să-mi dea în cazul în care aș fi pierdut rău de tot controlul.

Moloz și cratere. Cenușă neagră așternută peste tot. Ruinele unor clădiri care nu înfruntaseră intemperii; în locul ăsta vremea nu prea suferea modificări. Era fierbinte și uscată pe timp de vară, caldă și aridă iarna. Ne-am tot învârtit pe-acolo cu mașina, dar nu s-a întâmplat absolut nimic. Două ore mai târziu, timpul minim de așteptare, am mai înghițit încă douăzeci de pastile.

Pretorocha era locul unde ziceau că mi-am pierdut degetul și locul în care se înregistraseră cele mai multe victime de partea Confederației. Oare era posibil ca medicamentul să nu aibă niciun efect asupra mea?

Existau două probabilități, dacă înțelesesem eu bine din ce citisem: prima, locul se schimbase atât de mult, încât memoria mea pe

cale de recuperare nu percepea nicio particularitate; a doua, nu mai fusesem niciodată aici.

Cea de-a doua variantă nu părea posibilă. Îmi pierdusem un deget aici, iar cei din Confederație verificaseră asta; doar plăteau pentru el de treizeci de ani încoace.

Prima explicație? Fotografiile din timpul luptei păreau la fel de inexpresive ca acest peisaj nenorocit. Poate că pierdusem din vedere ceva fundamental, cum ar fi un miros sau arșița verii. Dar literatura medicală spune că medicamentul necesită stimuli vizuali.

— Poate că funcționează mai greu la unii, a spus Braz. Sau poate sunt vechi pastilele. Cât timp o să ne mai învârtim pe aici?

Mai aveam șase tuburi pline cu pastile. Medicamentul îmi pătrunsese sigur în sistemul nervos: transpirații reci, respirație dificilă, presiune oculară.

— La naiba, cred că am văzut destul. Facem o pauză de pipi și ne întoarcem.

Stând acolo, la marginea drumului, sub lumina piezișă și arzătoare a soarelui, urinând în cenușa neagră, am avut cumva certitudinea că nu mai fusesem acolo niciodată. O lume infernală ca asta mi s-ar fi impregnat în subconștient ca o arsură.

Dar aqualethe era un drog puternic. Poate prea puternic ca să îl contracareze acest

remediu.

Am trecut la volan pe drumul de întoarcere la Console Verde. Aerul condiționat avea doar două setări, arctic sau închis. Am căzut de acord să îl închidem și să deschidem geamurile ne-antiglonț să lăsăm să intre căldura care începea să se potolească.

Locul avea o frumusețe aproape selenară, ceea ce m-ar fi impresionat pe vremea aia. Când eram încă poet. Ce ciudat că îmi aminteam de asta. Ceva sigur se întâmplase în anul acela ca să-i pună capăt. Poate s-a pierdut odată cu muzica, odată cu degetul.

L-am lăsat pe Braz la volan după ce am ieșit din porțiunea mai rea. Mă dezobișnuisem de trafic și aici oricum se conducea pe cealaltă parte a drumului.

Senzația m-a izbit când s-a ivit prima clădire de după stâncă. Gâtul. Nu ca atunci când te sufoci; o presiune mai blândă, ca atunci când strângi o cravată.

Totul licărea și strălucea. În locul *ăsta* sigur mai fusesem.

În această parte a orașului.

— Braz… începe. Mergi încet.

A tras mașina pe stânga și am auzit luminile de avertizare făcând clic-clic-clic.

— Nu ai fost… deloc în partea cealaltă? Ai fost aici?

— Nu știu! Poate. Nu știu.

Senzația mă cuprindea din ce în ce mai puternic. Era ca și cum ai vedea dublu, dar cu întreaga ființă.

— Treci pe banda din dreapta. Devenise greu să deslușesc forme, totul era o ceață strălucitoare. Ce e clădirea aia mare?

— Nu are niciun nume, a zis el. Peste parcare văd un sigiliu al Confederației.

— Hai acolo… hai acolo… mă pierd, Braz.

— Poate că abia acum te regăsești.

Mașina se descompunea în jurul meu, iar eu parcă pluteam înainte și în sus. Prin zidul clădirii. De-a lungul unui coridor. Printr-o ușă închisă. Într-un birou.

Stăteam acolo, eu tânăr. Barbă neagră ca tăciunele, tunsă îngrijit. În uniformă. Cu toate degetele.

Zidul din spatele meu era acoperit aproape în întregime de o foaie de calcul luminoasă. Știam ce reprezintă.

Două mese lungi flancau stația mea de lucru. Erau acoperite cu registre vechi și dosare pline ochi cu hârtii de corespondență și date.

Fusesem însărcinat să fur planeta de la proprietarii ei de drept – dar nu întreaga planetă. Doar drepturile asupra pământurilor rare.

Nu mai era mare lucru pe planetă care să reprezinte interes comercial pentru Confederație. Când au descoperit un nucleu de

tahioni, au pornit în căutarea disprosiului în împrejurimi; acesta asigura întoarcerea la bază dintr-o călătorie în spațiu sau continuarea ei până la o altă bază. Sonde automate găsiseră o sursă convenabilă pe o planetă mercuriană apropiată de steaua Poucoyellow. Dar, după ce câteva mii de pionieri și-au reclamat drepturile de proprietate asupra terenurilor deținute pe Seca, cineva a dat peste un zăcământ de disprosiu și de alte pământuri rare în iadul de steril din Serarro.

Era cea mai concentrată sursă de disprosiu găsită vreodată pe o planetă, de cel puțin o mie de ori mai mare decât producția totală a minelor de pe Pământ.

Localnicii știau pe ce puseseră mâna și erau foarte precauți. Au aprobat în secret o lege care cerea ca toate drepturile de exploatare a mineralelor să fie consfințite prin titluri tipărite pe hârtie, nu înregistrate electronic. Ani la rând, șaptezeci și opt din cele șaptezeci și nouă de mine vindeau doi la sută din disprosiul pe care îl extrăgeau și depozitau restul – aceeași cantitate pe care Confederația o strângea de pe vreo douăzeci de alte planete. Odată ce acumulau îndeajuns, puteau să facă legea în piață.

Dar, din păcate, aveau un singur client.

Cartografierile de rutină efectuate prin satelit i-au dat de gol; amprenta de raze gamma a unor minerale ca monacitul și alunitul ieșea în

evidență ca un steag de semnalizare. Confederația a dedus ce se întâmpla și a pregătit o mână de oameni, asemenea mie, să intervină și să remedieze situația, însoțiți de suficient de mulți soldați, încât să creeze iluzia unui război.

În timp ce economia o luase razna din pricina războiului, eu cumpăram tihnit acțiuni la minele de pământuri rare prin sute de mandatari fictivi.

În momentul în care am ajuns să controlăm 51% din rezervele de disprosiu ale planetei și astfel prețul său, soldații au făcut stânga-împrejur și au plecat acasă, nu înainte să se oprească la infirmerie pentru o injecție cu aqualethe.

Eu reprezentam o problemă, evident. Aqualethe ștergea amintirea traumelor, dar eu nu trăisem niciuna. Tot ce făcusem era să învârt niște cifre și în unele ocazii să falsific semnături.

Așa că într-o zi trei bărbați solizi, purtând cagule negre, au deschis ușa biroului cu picioarele și m-au cărat într-un beci undeva. M-au lovit repetat timp de ore întregi, purtând mănuși groase, fără să fractureze oase sau să afecteze organe vitale. Am fost legat la ochi și încătușat, închis într-o lume a durerii neîntrerupte.

Apoi mi-au desfăcut cătușele și legăturile de la ochi; cei trei mi-au imobilizat brațul și mâna stângă, în timp ce un al patrulea, folosindu-se

de un cleşte, mi-a retezat inelarul, forţându-mă să privesc. Apoi au bandajat ciotul şi mi-au administrat drogul.

M-am trezit în drum spre Pământ, cu medalii şi bani mulţi şi fără memorie. Şi cu un deget în minus.

Când am deschis din nou ochii, eram iar în patul meu de la han. Braz stătea lângă mine cu o carafă de *melán,* băutura pe care o serveau în loc de cafea.

— Ţi-ai revenit? m-a întrebat în şoaptă. Te-am ajutat să urci scările.

Lumina zorilor bătea în geam.

— A fost nasol?

— A fost… altfel decât mă aşteptam, am recunoscut.

M-am rezemat şi am luat în mână cana.

— Nu eram soldat. Purtam uniformă, dar eram, de fapt, un simplu funcţionar. Sau un escroc.

I-am spus pe scurt toată povestea.

— Deci chiar ei ţi-au retezat degetul? Adică te-au stâlcit din bătaie şi apoi ţi l-au tăiat?

Mi-am pipăit falanga rămasă.

— Da, pentru ca aqualethe să-şi poată face efectul… Cântam la chitară înainte. Aşa că, timp de aproximativ un an am încercat diferite digitaţii şi acorduri noi, pe care să le pot executa fără degetul inelar. N-a mers.

Am luat o înghițitură. Avea gust asemănător cu kava, un alcaloid amar.

— Așa că mi-am schimbat cariera, am continuat.

— Până atunci doreai să devii cântăreț?

— Nu. Chitara clasică mă pasiona. În schimb, m-am întors la universitate, am urmat un colegiu de medicină, apoi psihologia și filosofia. Mi-am luat cu ușurință doctoratul în Studii Generaliste. Și m-am transformat în această versiune modernă a acelui barcagiu, luntraș… Charon – cel care transporta oamenii în lumea cealaltă.

— Și ce ai de gând să faci? Cu acest adevăr.

— Să-l împărtășesc, presupun. Să înfurii lumea.

S-a lăsat pe spate în scaun.

— Pe cine, mai exact?

— Cum adică pe cine? Pe toată lumea.

— Pe toată lumea? a repetat, clătinând din cap. Povestea ta e interesantă, iar rolul care ți-a revenit este dramatic și trist, dar nu ar surprinde pe nimeni din cei trecuți de douăzeci de ani. Toți știu pentru ce s-a purtat războiul ăsta. A fost o manipulare chiar mai cinică decât am crezut, dar știi ceva? Asta nu va înfuria lumea. Când vine vorba despre guvern, în special despre Confederație, oamenii doar dau din cap și spun „iar vechea poveste”.

— Aceeași, spunem noi. Aceeași poveste de

rahat.

— Au plătit cu generozitate despăgubiri pentru pierderile de bunuri și de vieți omenești; au reclădit orașul. Și asta a fost acum jumătate de viață, o viață de-a noastră. Doar cei în vârstă își mai amintesc, iar celor mai mulți dintre ei nu le mai pasă.

Lucrul ăsta n-ar fi trebuit să mă surprindă; fusesem eu prea implicat. Prea aproape de propria-mi dramă, atât de neînsemnată în comparație cu ale altora.

Am mai gustat din chestia aia oribilă și am lăsat-o din nou jos.

— Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau cu brațele încrucișate.

— Ba poți. Poate chiar ar fi mai bine.

Am făcut un gest de lehamite, el s-a aplecat spre mine și a continuat apăsat:

— Uite ce e, Spivey. Eu nu sunt doar un țăran înapoiat – sau poate sunt, dar sunt un țăran cu un doctorat ruginit în macroeconomie –, iar tu nu vezi și nu gândești clar. Nici în privința războiului, nici a Confederației. Așteaptă să îți iasă drogul din sistem înainte să faci ceva ce ai putea regreta.

— Ce să fac dramatic?

— Păi, situația în care te afli tu este *melodramatică! V*rei să te întorci pe Pământ și să declari că poți dovedi cum s-a folosit Confederația de tine pentru a înfrânge voința

unei întregi planete, și vorbim aici de peste o mie de morți și miliarde de proprietăți? Și cum apoi te-au torturat și mutilat ca să-ți șteargă orice amintire a acestor evenimente?

— Păi, chiar așa s-a și întâmplat.

S-a ridicat în picioare.

— Gândește-te un pic la ce ți-am spus. Gândește-te la ce se va întâmpla imediat după aceea.

A ieșit din cameră închizând încetișor ușa după el.

N-a trebuit să stau prea mult pe gânduri. Avea dreptate.

Înainte să vin pe Seca studiasem, firește, toate sursele, căutând informații verificabile despre război. Faptul că erau atât de puține ar fi trebuit să-mi trezească suspiciuni.

E minunat să poți călători de pe o stea pe alta, adunând amintiri exotice. Însă compania de transport e una singură. Pentru a-ți lua amintirile înapoi cu tine pe Pământ trebuie să te bazezi pe Confederație.

Și, dacă acele amintiri sunt neplăcute sau doar neconvenabile… pot să-ți rezolve ei problema.

Încă o dată și încă o dată.

Steven Popkes - Fiul lui Jackie

Steven Popkes a debutat în 1985 și a publicat în anii imediat următori o serie de scrieri foarte apreciate, pe care le-a lansat în reviste precum *Asimov's Science Fiction, Sci Fiction, The Magazine of Fantasy and Science Fiction, Realms of Fantasy, Science Fiction Age, Full Spectrum, Tomorrow, The Twilight Zone Magazine, Night Cry* și altele. Primul lui roman, *Caliban Landing,* a apărut în 1987 și a fost urmat în 1991 de romanul *Slow Lightning,* inspirat de povestirea sa *The Egg.* De asemenea, a făcut parte din Cambridge Writers Workshop, un proiect ce și-a propus să facă scenarii asupra viitorului orașului Boston din Massachusetts; scrierile au fost adunate în volumul *Future Boston,* în 1994. Locuiește în Hopkinton, Massachusetts, împreună cu familia și lucrează la o companie care produce echipamente aviatice.

Deși aproape că a dispărut din peisaj în anii '90 și în prima parte a anilor 2000, de curând Popkes s-a reapucat de scris. Una dintre aceste opere „târzii" este povestirea următoare, o ficțiune postapocaliptică reușită, care ne introduce într-un viitor să-i zicem optimist, unde încă există șansa unei vieți mai bune.

Partea I-a

Michael s-a îndrăgostit de ea la prima vedere.

Băieții din Long Bottom au învins banda lui Phil cel Sălbatic și au capturat poarta Grădinii Zoologice din Saint Louis. Bob Londonezul l-a omorât pe șeful adversarilor într-o bătaie unu-la-unu și apoi l-a devorat. Era suficient pentru a stabili cine pe cine controlează. Paznicii nu s-au alarmat prea tare; totul era bine atât timp cât păstrau distanța. Așa că Băieții s-au așezat la pândă pentru a vâna pe oricine intra sau ieșea. Tot ce trebuia să facă era să aștepte. Întotdeauna era cineva care ceda tentației și se apropia de maldărul ăla de carne în mișcare pe care n-o ocroteau decât cei cincizeci de metri de aer și niște arme automate, invizibile și letale. Oamenii intrau doar să arunce o privire și să stea la palavre.

Michael le știa planurile. Îi urmărise mai bine de o săptămână pe furiș, pitulat prin locuri în care un adult n-ar fi putut să încapă și nelăsând nicio urmă a prezenței lui acolo. Băieții au capturat o femeie acum câteva zile și un bărbat noaptea trecută. Încă își mai pasau femeia, în timp ce bărbatul sau ce mai rămăsese din el era scuipat pe Grand. A inspirat adânc. Un miros de mulțime amestecat cu nuanțe de sirop de arțar. Mucegai de cadavru în faza înmulțirii. Undeva pe aproape se dezvolta o plantație de ciuperci

ce ieri erau un corp omenesc. Michael se întreba dacă era o victimă mai veche sau dacă acele rămășițe grotești îi aparțineau bărbatului de mai devreme. De dimineață nu va mai fi decât o grămadă de noroi pe locul acelui trup.

În această dimineață întunecată de primăvară, atunci când porțile s-au deschis, unul dintre paznici nu s-a trezit. Michael și-a strâns rucsacul cu putere de piept, încercând să nu facă niciun zgomot. Bărbatul s-a mișcat un pic și pentru un moment, Michael a fost gata să ia o cărămidă și să-l ucidă înainte de a deschide ochii. Dar paznicul doar s-a întors pe partea cealaltă și Michael s-a furișat pe lângă el. Îi era totuna. Singurul lucru care-i întărâta pe Băieți mai tare decât carnea era răzbunarea.

A făcut tot posibilul să rămână departe de privirile indiscrete și când a ajuns dincolo de poartă. Dacă băieții ar fi știut că el este acolo, l-ar fi pândit seara, când Paznicii dădeau toată lumea afară. Michael era pentru prima oară în Grădina Zoologică, dar spera că un copil va găsi ascunzișuri în care un adult nu ar avea cum să încapă. În Grădină era în siguranță; afară, nu. Ăsta era adevărul.

Acum se ascundea în tufișurile din afara țarcului, în zona rezervată privitorilor, la adăpost de toți Paznicii; cerceta terenul în căutarea unei ascunzători mai sigure.

Atunci și-a făcut apariția, legănându-și

maiestuos trompa și urechile mari, rotunde, călcând cu picioare uriașe, tubulare și privind cu ochi înțelepți. Pe când se îndrepta către apă, Michael și-a ținut respirația și s-a făcut mai mic decât orice alt băiat de unsprezece ani; poate nu-l va observa. Din câte-și putea da seama, în afară de elefant, nu mai era nimeni acolo. Grajdul și țarcul unuia dintre ultimele animale în viață erau două dintre cele mai proaste locuri în care cineva se putea ascunde. Probabil că *toată lumea* încerca și ar fi fost găsit imediat. Cu toate astea, când elefantul s-a îndepărtat în josul dealului, Michael a sărit gardul și s-a îndreptat în fugă spre grajd. Rucsacul se zdruncina și îl dezechilibra, iar la fiecare pas parcă auzea gloanțele care aveau să-l transforme în terci.

Înăuntru s-a orientat foarte repede: deasupra podelei din beton erau un pod umplut cu baloți de fân. A urcat grăbit scara și s-a strecurat sub fânul care-l înțepa prin cămașă, prin pantaloni și chiar și prin gaura din pantofi. Cu grijă, a pipăit interiorul rucsacului, să vadă dacă mai are carnețelul. Era în siguranță.

— Te văd, s-a auzit o voce de dedesubt.

Michael a înghețat și a strâns cu putere rucsacul. Ceva a pocnit balotul din spatele lui și l-a tras la pământ. Lumina din tavan îi aureola conturul. Era elefantul.

— Nu se poate să te ascunzi acolo, a

continuat.

Michael s-a întins și s-a uitat de sus:

— Tu poți să vorbești?

— Ieși din grajdul meu!

Și-a agitat trompa și l-a apucat de picior, trăgându-l din locul unde era cocoțat.

— Stai o clipă, Jackie, s-a auzit o voce din zid.

Jackie încă îl ținea spânzurat deasupra pământului.

— Te-ai moleșit, Ralph. Ar fi trebuit să-i văd cadavrul prins de gardul exterior până acum.

L-a dus pe băiat mai aproape de Jackie și Michael a știut imediat că ea elabora un întreg scenariu ca să-l zdrobească de podea.

— Te rog, nu face asta, i-a șoptit el!

— Cu toții greșim, a continuat peretele.

— Să-l arunc sau să-l strivesc? Asta e meseria *ta,* nu a mea!

— Pune-l jos! S-ar putea să ne fie de folos.

Clipele se scurgeau și nu se întâmpla nimic. Michael se holba la ea. Era atât de speriat, că nu mai putea respira. Și, în același timp, atât de entuziasmat că elefantul era chiar acolo, lângă el, că nu putea să se uite altundeva decât în ochii ei.

Încetișor, călcându-și pe inimă, l-a lăsat pe jos.

— Mă rog, a exclamat și i-a dat drumul.

Un android de trei metri și jumătate – un Paznic al Grădinii – a intrat în încăpere. Trei arme automate, toate trei gata de atac, erau

ațintite asupra lui Jackie și a lui Michael.

— Urmează-mă!

De data asta vocea era a robotului. Michael s-a mai holbat o clipă la femela elefant care a sforăit plină de importanță și le-a întors spatele.

Michael l-a urmat pe Paznic, privind-o pe Jackie cum se îndepărtează.

— Elefanții pot vorbi?

— Ăla, da, i-a răspuns robotul.

— Super! a exclamat el.

— Arată-mi ce ai în rucsac, i-a ordonat Paznicul.

Michael s-a holbat la mitraliera lui cu cameră de luat vederi.

S-a gândit că era oricum prea târziu să mai încerce să fugă. A desfăcut rucsacul și a vărsat pe podea tot ce-avea în el. Paznicul a cercetat atent fiecare obiect în parte.

— O felie de pâine, două conserve de ton, un caiet, câteva pixuri.

Obiectivul camerei robotului s-a focusat brusc asupra lui.

— Sunt ale tale? Știi să scrii și să citești?

— Da.

— Ia-ți lucrurile înapoi. O să-mi spui Ralph, așa cum îmi zice și ea, i-a explicat Paznicul în timp ce l-a condus într-un birou.

— De ce nu m-ai omorât până acum?

— Când nu e neapărat necesar, încerc să nu

omor copii. Am o anumită libertate în interpretarea autorității mele.

Vocea s-a oprit un moment:

— În absența unui director, eu am grijă de Grădina Zoologică. Michael a încuviințat mecanic în timp ce se holba la cameră. Încă era în stare de șoc după întâlnirea cu un elefant adevărat. Nici nu-și dădea seama cum de reușește să mai vorbească. Paznicul a rămas la ușă și vocea a încetat să se mai audă în difuzor.

— Te rog, ia loc!

Michael s-a așezat.

— Cum se face că încă ai lumină? Singurele locuri care au rămas luminate sunt Grădina Zoologică și Catedrala.

— Încă sunt suficient de puternic pentru a negocia cu Compania de Electricitate. În ziua de azi cu greu mai găsești locuri ignifuge.

Michael nu înțelegea nimic din vorbele rostite de voce.

— E cald, a adăugat el precaut.

— Lumina produce căldură. Acum, spune-mi, cum te numești?

— Michael. Michael Ripley.

— Și câți ani ai?

Michael a cântărit camera din priviri.

— Unsprezece ani sau așa cred.

— Nu ești sigur?

Băiatul și-a lăsat privirile în podea.

— Cred că aveam vreo șase ani când părinții

mei au fost uciși. Apoi m-a luat unchiul Ned în grijă, dar Băieții din Long Bottom l-au omorât și pe el acum câteva luni.

— Nu mai ai nicio rudă în viață?

Michael ridică din umeri, evitând un răspuns.

— Unde locuiești?

Atenția copilului s-a îndreptat spre Paznic și apoi s-a uitat îngrijorat la tavan.

— Îmi găsesc câte un loc prin parc.

— Nu ai unde să stai?

— Nu.

— Și nu ți-ar plăcea să vii aici?

Michael a mai cercetat o dată camera. Era cald și mai mult ca sigur se găsea destulă mâncare pe undeva, prin apropiere. Găștile nu aveau voie sub nicio formă să între, dar de unde făceau rost de mâncare pentru animale? Cum de oamenii nu au voie înăuntru după lăsatul întunericului? Poate că și el era în meniul de mâine.

— N-am nimic împotrivă, a răspuns cu jumătate de gură.

— Perfect, ești angajat.

— Poftim?

— Îmi vei spune Ralph, așa cum ți-am zis deja. Eu o să te strig Michael mai tot timpul. Și din când în când, foarte rar, o să te numesc „Asistentul Directorului”. Ai înțeles?

Băiatul s-a uitat din nou în tavan:

— Ce trebuie să fac?

Dragă mamă,

Mi-am găsit o slujbă. Ajut la îngrijirea unui elefant. E femelă și o cheamă Jackie. Nu e prea de treabă, dar mie îmi place de ea oricum. Poate că o să-i placă și ei de mine, când o să mă cunoască mai bine. Îți dai seama că e *un elefant adevărat!!! Nu* cred că am mai avut ocazia să văd un elefant până acum. Poate doar în cărțile pe care mi le citeai tu. Acum lucrez la Grădina Zoologică. Pun pariu că nu ți-ai imaginat niciodată că voi lucra într-o Grădină Zoologică. Păcat că majoritatea animalelor au dispărut, dar mai există un elefant și un rinocer. Animale mici nu sunt.

E mult mai bine ca atunci când dormi într-un tomberon, unde nici nu ești sigur că nu vei fi împușcat din greșeală. Mi-e dor de tine și de tata, dar nu pot spune că-mi lipsește prea tare unchiul Ned. Deși apartamentul lui, da.

Cu drag,

Mike

Tocmai îi curăța grajdul, când a intrat Jackie. S-a oprit și l-a privit de sus:

— Ce faci aici?

Michael s-a ridicat și a încercat să-i zâmbească:

— Muncesc. Ralph m-a angajat.

— Pentru asta?

Băiatul a aruncat o privire în jur.

— Nu știu. Asta mi s-a părut util să fac acum.

Jackie a tăcut o secundă:

— Lasă-i pe Paznici să se ocupe de astfel de lucruri și vino cu mine.

A urmat-o până la poarta grajdului.

— Vom începe cu primul birou pe stânga. Intră acolo și uită-te după hârtii. Cărți, note, caiete. Orice are un pic de scris pe el. Știi ce-i e ăla scris, da?

— Știu ce e scrisul.

— Perfect.

Michael s-a uitat în ochii ei.

— Cum ai învățat să vorbești?

— Nu e treaba ta. Treci la muncă.

Nu era un serviciu ușor. Părea că o Grădină Zoologică funcționează cu hârtie. Numai scoaterea dosarelor din primul birou a durat trei zile și sarcinile lui Michael nu s-au încheiat acolo. Uneori, scrisul era atât de mic, încât trebuia să ridice foaia până aproape de primul dintre cei doi ochi ai lui Jackie; aceeași operațiune pentru al doilea ochi. Și nici pentru Jackie nu era prea ușor. Se oprea adesea din cauza durerilor de cap. A încercat de câteva ori să le citească el înainte, ca să-și dea seama ce caută. Jackie îl pocnea cu trompa, dacă-l prindea, așa că prefera să piardă mai mult vremea prin birouri.

O ploaie rece s-a abătut asupra Grădinii

Zoologice și Ralph a închis ușile și a dat drumul la căldură. Jackie era nervoasă mai tot timpul. Era mai bine s-o lași în pace.

La o lună de la sosirea lui Michael lui Grădina Zoologică, o zăpadă fleoșcăită de primăvară acoperea pământul. Jackie și-a ridicat ochii obosiți din carte și a rămas privind în gol pe geam. Michael se lăfăia lângă un calorifer, bucurându-se de aerul cald.

Jackie îl muncise toată dimineața, dar acum o chinuia o durere de cap teribilă și-l lăsase în pace.

— Nu mi-ai spus niciodată de unde vii, copile.

Michael s-a deșteptat brusc din toropeală:

— Adică?

— Ralph mi-a zis că nu mai ai pe nimeni dincolo de zidurile astea. E tot ce știu.

Jackie și-a mai mai întors o dată capul spre el, dar durerea era prea puternică și s-a fixat din nou asupra ferestrei.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi, cu unchiul, cu mătușa ta...?

— Mama și tata au murit, la fel și restul, a spus resemnat Michael, știind că nu avea sens să adauge mai multe. Unchiul Ned m-a lăsat o vreme să stau cu el lângă Catedrală, dar l-au prins Băieții din Long Bottom. Eu am scăpat și de atunci am bântuit pe ici, pe colo.

— E o viață crudă, nu-i așa?

— Cam așa ceva. Cu Ned nu era chiar așa de

greu. El avea grijă de mine, iar eu aveam grijă de el.

Jackie l-a privit contrariată.

— Cum adică?

— Atâta timp cât aveam grijă să fie fericit, îmi oferea un acoperiș și mâncare. În plus, mă proteja de oricine.

Michael s-a uitat la Jackie gânditor:

— Nu sunt prea sigur că știu cum să mă port ca să fac un elefant fericit.

— Doar să ai grijă să-ți îndeplinești sarcinile, l-a repezit ea. E mai mult decât suficient.

Un moment a tăcut.

— Știi cum să ajungi la râu?

— Bineînțeles, dar nu m-aș încumeta. Băieții au avut grijă să împânzească zona din jurul parcului. M-am convins pe propria mea piele.

A atins caloriferul și a închis ochii.

— Ai un loc așa de frumos aici. Ralph are grijă să nu intre nimeni, ai mâncare și căldură. Dacă aș fi în locul tău, eu n-aș pleca niciodată.

— Nu mă îndoiesc, a răspuns ea mohorâtă. Bine, hai să ne reapucăm de cărțile din laborator.

În săptămânile care au urmat, Ralph și Jackie au purtat mai multe discuții serioase. De obicei, când se întâmpla asta, îl trimiteau pe Michael să se plimbe. Când n-avea treabă, se ducea să viziteze celelalte animale. Nu mai erau așa de multe și majoritatea țarcurilor erau goale,

sigilate deja. Casa reptilelor și cușca maimuțelor erau de mult abandonate, dar încă mai erau câteva păsări în colivii și Michael și-a petrecut o oră întreagă, holbându-se la un rinocer singuratic. Cușca rinocerului a devenit încetul cu încetul refugiul lui preferat. Animalul nu-l repezea, nu-i punea întrebări ciudate și nici nu-l ironiza când încerca să răspundă. Rinocerul nu-i spunea că este un idiot; pur și simplu, nu vorbea.

— Michael? s-a auzit vocea lui Ralph din tavan.

— Da, Ralph.

— Jackie și cu mine am terminat de vorbit momentan. Poți să te întorci.

— Mda…

Băiatul a tăcut un moment.

— Știi că fac tot ce-mi cere, nu?

— Știu.

— Nu-i răspund la provocări. Curăț mereu după ea, chiar dacă elefanții produc o cantitate enormă de excremente. De ce mă tratează așa?

— Ești om. Oamenii nu-i sunt prea simpatici și, cum știe că are nevoie de tine, se îndârjește și mai tare.

— Dar ce i-au făcut oamenii?

— E ultima din neamul ei. Oamenii sunt cei care i-au luat strămoșii din India și i-au adus aici, pentru ca niște cercetători să o poată crește în aceste țarcuri de beton și să-i dea

darul vorbirii. Apoi, tot ei i-au lăsat întreaga turmă să moară.

— Cum așa?

— Intențiile cercetătorilor au fost inițial altele. Și când s-a întâmplat ei erau de mult morți.

— Din cauza unei epidemii precum cea care i-a omorât pe ai mei?

— Aproape… Din ce mi-ai spus nu pot deduce decât că în cazul părinților tăi a fost vorba de o formă de neogripă. Cercetătorii în cauză au murit din cauza botulismului contagios.

— Cum au apărut toate aceste boli? Câte există în prezent?

— Șase sute șaptezeci și două era ultimul număr vehiculat, dar asta în urmă cu mulți ani și deja nu prea mai puteam avea încredere în surse. De apărut, au apărut din diverse motive. Unele naturale, altele nu. Unele au fost create cu scopuri meschine: fanatici religioși, răzbunări politice, platforme economice diferite, iubiri destrămate. Altele s-au dezvoltat natural în primă fază și au fost modificate ulterior pentru scopuri asemănătoare.

Michael trăgea de timp, încercând să înțeleagă. O astfel de ocazie, să-l aibă pe Ralph numai pentru el, nu se întâmpla prea des. Și era foarte probabil ca șansa să-i scape printre degete.

— Dacă urăște cu adevărat oamenii, de ce petrece atât de mult timp cu cărțile din

laboratoare în brațe? De ce nu pleacă unde-o vedea cu ochii?

— Sincer, nu am de unde să știu.

Draga mea mamă,

Am crezut mereu că elefanții sunt drăguți. Dar Jackie nu suportă pe nimeni. Nici măcar pe Ralph. El se poartă mereu frumos cu mine, dar Jackie spune că nici n-ar avea cum să fie altfel. E doar o mașină, așa cum sunt toți ceilalți Paznici. Tot ea spune că Ralph nu ar putea face niciodată ceea ce fac eu. Că are nevoie de o ființă umană. Însă mie tot îmi place de ea, chiar dacă sentimentul nu e reciproc. E foarte palpitant să o vezi cum mănâncă, folosindu-se de trompa care seamănă în același timp și cu un șarpe, și cu o mână. În vârful ei sunt două cioturi pe care le folosește pe post de degete. Două degete extrem de puternice! M-a ciupit ieri și astăzi încă e învinețit locul.

Mi-am mutat patul în pod. Acum e chiar deasupra caloriferului și aerul cald se adună sub mine. Mă simt de parcă aș dormi în apă caldă.

Mi-e dor de tine și de tata. Dacă ne puteți vedea de acolo de sus, din Rai, vă rog, încercați să o faceți pe Jackie să nu mai fie atât de nervoasă tot timpul.

Cu dragoste,
Mike

— Unde-ai găsit-o?

Jackie îl încolțise la perete, aproape izbindu-l cu o carte verde dintr-un laborator, strânsă amenințător în trompa ei. Michael a încercat să o împingă un pic mai într-o parte, dar și cu un munte s-ar fi înțeles mai bine.

— Nu mai țin minte exact.

— Unde?

Dintr-odată, Michael nu s-a mai agitat:

— Dacă nu-ți place cum lucrez, de ce nu-ți rezolvi treburile de una singură?

— Pentru că ăsta e *jobul tău,* de-asta ești angajat aici.

— Atunci, *dă-te la o parte!*

A trecut o secundă. Apoi, Jackie s-a dat un pas înapoi și i-a întins jurnalul de laborator:

— Aici sunt însemnate datele, i-a spus, indicându-i cu trompa numerele de pe o pagină. Vezi? Luna, spațiu, ziua, spațiu, anul. Aici e numărul volumului și ce am eu în mână e volumul cu numărul șase. Am nevoie de volumul șapte din aceeași dată.

— De ce te interesează atât de tare?

Jackie și-a ridicat trompa și un moment a părut că vrea să-l lovească. Michael o fixa cu privirea. Încet și-a coborât trompa și a răspuns:

— Nu sunt sigură încă.

— Spune „mulțumesc”!

Jackie a înlemnit.

— Ce-ai zis?

— Ți-am spus să zici „mulțumesc”.

Michael avea pumnii încleștați.

Jackie a scos un fel de chicotit și s-a relaxat:

— Adu-mi jurnalul de laborator și o să-ți mulțumesc.

— Bine, mi se pare corect, a repezit-o el.

Ajuns înapoi în birouri, Michael s-a oprit pe hol și a expirat ușor. Nu-și putea stăpâni tremurul mâinilor.

— Bravo, Michael, l-a auzit pe Ralph din tavan.

— Da, acum trebuie doar să găsesc cartea aia pe care și-o dorește ea.

— În colțul fiecărei încăperi vei descoperi o cameră de filmat, a început Ralph. Dacă ridici puțin hârtiile, s-ar putea să te pot ajuta.

Peste o oră a intrat cu pași solemni în țarcul lui Jackie și i-a înmânat jurnalul.

— Mulțumesc, i-a spus Jackie pe un ton neutru. Ridică-l, ca să pot citi.

— OK.

Michael era încântat.

Nu i-a luat mult să parcurgă toată cartea.

— Suficient, a zis Jackie la un moment dat.

— Ce să fac cu el?

— Fă ce vrei. Eu ies la o plimbare.

Elefantul s-a întors și a ieșit din țarc. Lui Michael nu-i venea să creadă. Afară era frig și zăpada care căzuse în noaptea dinainte încă acoperea pământul. A deschis jurnalul și l-a frunzărit. Nu erau prea multe cuvine, doar o

serie de date și numere se înșirau de-a lungul paginilor. Nu-i spuneau absolut nimic.

— Ce se întâmplă, Ralph?

Michael se uita tremurând la cerul întunecat. Mai era ceva vreme până avea să vină primăvara. Ralph îi spusese că erau în luna lui aprilie.

— Nu sunt sigur, a răspuns vocea. Poate că a găsit ce căuta.

Băiatul s-a trezit în toiul nopții. Somnoros, a tras cu ochiul la ce se întâmpla sub pod. Un Paznic o ajuta pe Jackie să-și monteze ceva pe spate.

— Nu cred că pot să o fac, i-a zis Ralph.

— Taci din gură! O să-l trezești. Încearcă să o arunci peste gât și să legi curelele sub burtă.

Michael a mai stat o vreme pe marginea podului, urmărindu-i.

— Așadar, pleci, a zis el după un timp.

— Tu n-ar trebui să dormi? și-a agitat Jackie nervoasă trompa.

Michael n-a mai spus nimic. A coborât de la locul lui și s-a apropiat. Paznicul încerca să-i monteze un harnașament ciudat pe gât și pe spate.

— Ridică-mă, a zis băiatul. Pot să vă ajut.

— Nu mă las eu călărită de un om! l-a repezit Jackie.

— Atunci, descurcă-te, i-a răspuns Michael.

Dar trebuia să-ți fi dat seama până acum că dacă vrei să-ți legi harnașamentul ăla e musai să-l centrezi pe spate întâi. Ralph n-are nicio șansă să reușească prea curând. Eu pot să te ajut, dar n-am cum decât dacă mă urc în spatele tău.

Paznicul și-a extins brațul.

— Hai, l-a invitat Ralph.

Michael s-a urcat pe cameră și, după ce Paznicul l-a ridicat la înălțimea dorită, a sărit pe gâtul lui Jackie. Pe urmă s-a apucat de una dintre urechile elefantului.

— Știi că doare, nu? aproape că a țipat ea.

— Scuze.

În câteva minute, harnașamentul era legat la locul lui. Michael s-a lăsat să alunece la podea și apoi l-a strâns și mai bine.

— Bravo, l-a felicitat Ralph.

Jackie s-a scuturat bine, mișcându-și umerii și spatele.

— E strâns. Sunt gata.

Michael n-a știut la cine să se holbeze întâi: la Paznic sau la elefant.

— Închizi Grădina Zoologică?

— Nu chiar acum, s-a dezvinovățit Ralph. Camioanele cu mâncare au început să vină în mod neregulat. Încă mai am contactele mele la fermă și la depozit și am vorbit și cu cei de la energie și de la bazin. Cu toate că mă asigură toți că sunt bine apărați, am îndoielile mele. E

suficient ca cineva să dezgroape un cablu sau să arunce în aer țevile...

Ralph s-a oprit, încurcat:

— În cel mai bun caz, mai avem cam cinci ani. În cel mai rău, să zicem un an.

Toate speranțele lui Michael s-au năruit în clipa aia. S-a uitat la Jackie:

— Ia-mă cu tine.

— Poftim? a pufnit ea. Nici nu se pune problema.

— Te rog, a început Michael. Chiar crezi că o să te descurci printre nebunii de afară? Pentru ei ești doar un cotlet ieșit la plimbare. Cu mine, ai o șansă reală să ieși din oraș. Doar spune-mi unde vrei să ajungi.

— Eu...

— Merge spre sud, a întrerupt-o Ralph. Trebuie să urmeze râul spre sud, până la podul I-255 și apoi s-o ia spre Tennessee.

— Unde e I-255?

— În Oakville.

Michael a rămas pe gânduri câteva clipe.

— N-o să meargă. Ruta ocolește parcul și putem scăpa de Băieții din Long Bottom, pe acolo ieșim direct pe teritoriul Ticăloșilor din Rank. Până și Băieții sunt atenți când vine vorba de ei, mai ales din cauza vechiului depozit de armament pe care-l dețin.

— Ai vreo alternativă? l-a întrebat Ralph.

— De ce-l întrebi pe *el?* a interveni Jackie. Mă

descurc și singură.

Michael s-a așezat chiar în dreptul ei, cu privirea pierdută la podea.

— Sunt doar un copil. N-am nicio armă și nici nu sunt prea mare. N-am cum să-ți fac niciun rău.

Jackie și-a întors privirea, dar băiatul a dat din cap și a continuat:

— Ei bine, odată ce-ai ieșit din parc, nu trebuie să o iei spre sud. Acolo sunt pistolarii celor din Centura Verde și ei n-or să stea prea mult pe gânduri. Nu faci nici trei kilometri și te împușcă. Nici spre nord, prin ținutul fermelor, nu e bine să mergi. Nu prea sunt pistolari pe acolo, dar s-au asigurat că au ars totul pe o rază de vreo zece kilometri în jur. Nu există niciun loc unde te-ai putea ascunde la nevoie. Rămân doar estul și vestul ca variante. Dar în ambele direcții te poți întâlni cu găști, unele chiar mai crude decât Băieții din Long Bottom. Eu aș alege vechea autostradă, cea care te duce direct în oraș, la pod, și l-aș traversa. Nimeni nu revendică acel teritoriu pentru că nu e nimic de interes în zonă. Șoseaua e mult deasupra pământului, așa că e ușor să treci neobservat. Totul e să fii silențioasă și rapidă. Apoi, aș merge mai departe, pe autostradă. Oamenii au tendința de a rămâne lângă ferme ca să le protejeze. Pe autostrăzi nu prea are ce să-i atragă. După Cahokia, nu prea mai vezi nici măcar câte-un

om, răzleț, darămite găști. Au căzut victime Ciumelor de Prerie. Dar, ce-i drept, nu pot să fiu sigur.

— De unde știi tu toate astea? l-a repezit Jackie.

Michael a privit-o fix:

— Dacă nu știi cum stau lucrurile, riști cel mai probabil să devii felul principal la cina cuiva. Chestia asta am învățat-o de la unchiul Ned și mi-a prins bine.

Elefantul și-a scuturat capul și n-a mai spus nimic.

— Jackie? a încercat Ralph s-o convingă. Nu e o idee rea.

Destul de multă vreme, ea n-a mai spus niciun cuvânt. Se uita fix la ușa țarcului. Abia într-un târziu și-a rotit privirile către el:

— Fie ce-o fi, a încuviințat ea, cam forțat.

— Când plecăm? a întrebat Michael direct, privindu-l pe Paznic.

Jackie l-a pocnit peste ceafă:

— Chiar acum. Urcă!

— Știi că doare, nu? a bombăni el în timp ce se urca.

Au ieșit aproape cu furie din lumina țarcului.

— Mult noroc! le-a urat Ralph din spate.

— Stai, a strigat băiatul și s-a întoarse. Ce se va întâmpla cu rinocerul?

Dar n-a mai auzit răspunsul. Nu și-au vorbit deloc cât timp au depășit casa reptilelor în

tăcere. Pândea orice mișcare, cu urechile încordate la maxim. Poarta s-a deschis la o simplă atingere cu trompa. Michael era absolut impresionat. O intrare secretă.

— Aruncă o privire și vezi dacă-i liber!

Puștiul s-a lăsat să alunece la pământ și s-a strecurat printre tufișuri. Nu era nici urmă de Băieți. A dat semnalul convenit și ea l-a urmat, dând la o parte crengile. Au mai stat la pândă puțin, după ce s-a lăsat în genunchi pentru ca el să poată încăleca. Nimic. Au început să urce dealul.

Jackie era chiar mai tăcută decât și-ar fi imaginat el. Singurele sunete pe care le scotea erau produse de contactul dintre picioarele ei masive și solul din Massachusetts. S-a oprit pentru prima dată chiar la marginea șoselei:

— Încotro? l-a întrebat ea cu un ton ușor hârșâit.

Michael s-a aplecat și i-a șoptit în ureche:

— Nu mai vorbi. De aici încolo te ghidez eu. Ia-o la dreapta, în josul șoselei și oprește-te la primul pod. Acolo e autostrada.

Jackie a dat din cap nervoasă și el și-a dat seama imediat ce a supărat-o, dar n-a spus nimic. Cum putea ea să accepte să primească ordine de la el? Știa că va primi o mustrare severă când vor ajunge la pod.

Michael nu avea altceva de făcut decât să privească și să asculte. Era miezul nopții, dar nu

simțea miros de jăratic. Știa că Băieții mai făceau câteodată câte un foc mare cu lucrurile pe care le găseau prin câte-o casă. Obișnuiau să bea orice găseau, chiar dacă trebuia să intre în război cu altă gașcă pentru a face rost de alcool. În plus, își descărcau armele și urlau până în zori. Cam asta însemna pentru ei distracție. Dacă Jackie și Michael ar fi picat în mijlocul petrecerii, s-ar fi confruntat numai cu bețivi.

Faptul că nu exista niciun foc putea însemna doar două lucruri. Ori nu era nimeni prin preajmă, ori erau plecați cu toții la vânătoare; unul dintre cele mai urâte coșmaruri ale lui Michael era să se afle față în față cu o duzină de Băieți din Long Bottom, toți disperați și toți *foarte treji.* În jur nu se simțea niciun miros dulceag, care ar fi putut veni de la cine știe ce corpuri putrezite, indicând locul unui câmp de bătălie. Ăsta era un lucru bun! Băieții din Long Bottom aveau un întreg ritual al înmormântărilor și ar fi ucis pe oricine se apropia. Nu mai rămăsese prea multă lume în Saint Louis, dar tot găseau ei câte o victimă pentru ritualuri. Michael a rămas cu atenția trează cât timp au străbătut autostrada, dar nu i-a deranjat nimeni. Șoseaua începea la nivel cu pământul, dar după vreo trei kilometri, se ridica și forma o zonă de promenadă funebră de unde puteau fi văzute ruinele orașului. Michael s-a

aplecat și i-a șoptit că e momentul să o ia la fugă – pe cât posibil *fără zgomot.*

Jackie n-a catadicsit să-i răspundă. În schimb, și-a întins gâtul, în așa fel încât el să se poată ține de urechile ei. Jos, în întuneric, îi putea zări cadența întunecată a pașilor.

În spatele lor, o împușcătură a spart liniștea nopții. Dinspre parc, un fulger și apoi un halou din ce în ce mai mare de lumină a aprins orizontul. Apoi, flăcările s-au ridicat strălucitoare, precum lumina răsăritului.

În timp ce privea cum lumina focului cuprinde copacii, Michael s-a gândit că un destin asemănător îl aștepta și pe rinocer.

— Hai mai repede, a grăbit-o el pe Jackie. Nu mai e mult până încep să se trezească oamenii. Trebuie să ajungem la râu înainte să-și piardă interesul pentru ce se întâmplă în parc.

Șoseaua se unduia înspre sud, pe la periferie, și apoi spre nord, către podurile de peste râu.

Nu aveau cum să vadă apa în timp ce o traversau, dar susurul ei, zgomotul diferitelor obiecte prinse între stâlpii de susținere și chiar scrâșnetele podului i-au însoțit cât timp a durat drumul. Apoi, după o vreme, au luat-o spre sud, cu fermele pe stânga și malurile râului pe dreapta. Șoseaua avea să ajungă la un moment dat în Cahokia.

Dragă mamă,

Am ajuns în Cahokia cu puțin timp înainte de răsărit. Ne-am dat seama că eram acolo după semnul de pe autostradă.

Eu nu mă simțeam deloc obosit, dar Jackie era epuizată. Încerc să o înțeleg, mai ales că știu cât am mers până aici. Vrei să știi ceva interesant? Elefanții nu pot alerga. Jackie mi-a mărturisit.

Pot merge foarte repede, dar sunt prea mari ca să poată alerga.

Jackie încă nu mă place. Vorbim doar strictul necesar și doar atunci când are nevoie de mine, ca să afle unde suntem.

În mare parte, se descurcă și singură, dar mai depinde și de mâinile mele. Mă gândesc că într-o zi, când mă voi trezi, n-am s-o mai găsesc. Așa că încerc să o îmbunez cât mai pot.

Din câte mi-a spus până acum, ne îndreptăm spre Tennessee. Howald, Tennessee. Știu că pe-acolo erau elefanți. Ea crede că încă mai sunt. Dacă n-o să-i găsim, o să încercăm să ajungem în Florida. Acolo e mereu cald, mâncare din belșug și iarna nu vine niciodată. Mie-mi sună foarte bine.

Mi-ar plăcea să pot rămâne lângă ea. E solidă, drăguță și foarte puternică, dar nu-mi vorbește prea frumos. Nu cred că ar avea grijă de mine așa cum a avut Ned.

Mâine îți scriu din nou.

Cu dragoste,

Michael a fost surprins când și-a dat seama că în Cahokia nu mai era nici țipenie de om. Fermele pe care le visase de atâtea ori erau pline de buruieni, dar culturile continuau să crească, cultivate parcă de mâini nevăzute. Oriunde și-ar fi întors ochii, nu era nimeni. Nu se auzeau decât păsările primăverii, râul și vântul. La câțiva pași, le ieșea în cale câte o moviliță de pământ. Ciupercile care crescuseră acolo se uscaseră de mult, dar grămezile marcau locul în care murise cineva.

În prima zi, când și-au stabilit tabăra într-un luminiș bine ascuns, Michael a descoperit că de fapt Ralph plănuise dintotdeauna ca el și Jackie să plece împreună. A găsit în harnașament un cort, un sac de dormit și multe alte unelte: o lopată foarte mică, un cuțit, un arc cu săgeți, cel mai mic și migălos set de pescuit făcut vreodată. Într-un buzunar, croit în așa fel încât să poată fi ușor ascuns, a găsit un pistol parcă turnat pentru dimensiunile palmei sale. Alături, separată prin croială, era o pușcă de vânătoare cu sistem de ochire prin laser. Un al doilea buzunar conținea muniție pentru ambele; gloanțe explozive și de impact grupate în cutii foarte bine marcate. Michael se holba la ele. Și-a dat seama brusc că, înarmat cu așa, ceva ar fi putut să o omoare și pe Jackie. Ralph nu avea

cum să nu fi prevăzut așa ceva. Câtă încredere avusese în el!

— Ce-ai găsit acolo?

Michael și-a dat seama că ea nu observase armele. Cum pistolul nu reprezenta o amenințare, l-a scos și i l-a arătat.

— Știi cum se folosește chestia aia?

— Da.

A pus pistolul la loc. Lângă arme erau suplimentele cu vitamine ale lui Jackie, alături de medicamente și aparate pentru administrarea lor; totul putea fi folosit numai de o ființă umană.

Jackie a pufnit cu dispreț când i le-a arătat.

Michael a contemplat fiecare lucru în parte, admirându-le așa ordonate cum erau. S-a întrebă cât timp vor reuși să le păstreze. Dintr-odată, pușca părea mult mai necesară.

Din când în când, printre copaci și arbuști, putea zări terenuri agricole atât de drept aliniate, încât se opreau un moment ca să le cerceteze de la distanță. Din ce spunea Jackie, numai mașinile ar fi putut să le cosmetizeze astfel. Niciun om sau animal n-ar putea să fie atât de atent la detalii. Cu toate astea, niciun om și nicio mașină nu se vedeau nicăieri, iar pe la margini, chiar și acele culturi erau năpădite de buruieni.

Chiar și așa, cu toate că un câmp cu porumb verde era apetisant pentru Jackie, nu voia să

riște. Zicea că mașinile pot fi extrem de labile, condiționate fiind în permanență de senzori și idiosincrasii. Mai bine să rabde un pic, până când vor da peste o cultură care ajunge până la șosea.

Pentru Jackie, mâncarea nu era o problemă. Era o primăvară umedă și, cum soarele ieșise dintre nori, vechile terenuri agricole necultivate s-au transformat peste noapte într-o mare verde.

Încetul cu încetul viața lor a intrat în rutină. Seara, după ce conveneau asupra unui loc bun pentru dormit, Michael îi lua harnașamentul și pregătea tabăra. Cum se temea să nu cumva să-l calce în somn, Jackie dormea un pic mai departe de cortul lui.

La prima oră, ea pleca să-și caute de mâncare și el își pregătea micul dejun din proviziile pregătite de Ralph. Încetul cu încetul a învățat să-și procure o masă copioasă pescuind în afluenții lui Mississippi. Încerca să mănânce cât mai bine dimineața, pentru că nu se știa când avea să poată mânca din nou. Era posibil să nu mai facă niciun popas până noaptea.

Întotdeauna după masă și înainte ca Jackie să se întoarcă, stătea și o aștepta întrebându-se dacă va mai veni. Întotdeauna se întorcea. După ce se apleca, afundându-se până la genunchi în râu, să bea apă, devenea din ce în ce mai nerăbdătoare să plece. Se agita cât timp

împacheta el totul în harnașament, apoi îngenunchea pentru ca el să poată urca. Înaintau mereu spre sud, Jackie încercând să meargă cât de repede putea. Prima oprire era la Hohenwald pentru că acolo existase un sanctuar al elefanților. Dar dacă n-aveau să-l găsească, planul era să meargă mai departe, spre sud. În sud, îi spunea ea, era cald iarna și mâncare exista tot timpul anului.

Michael a fost foarte docil în această perioadă. Se simțea în siguranță, avea ce mânca și învățase cum s-o călărească mai comod pe Jackie. Îi plăcea la nebunie această călătorie cu malurile râului pe stânga, cu fermele pe dreapta și balansul constant provocat de traversarea dealurilor.

Primăvara era foarte blândă și călduță, iar el era mai fericit ca niciodată. Șocul s-a produs când au ajuns la confluența dintre Ohio și Mississippi și au descoperit că podul se prăbușise.

Au stat pe marginea Autostrăzii 57 și s-au uitat la ruine. Partea cea mai apropiată de locul unde fusese podul era complet distrusă. Stâlpii de susținere, care prezentau toate urmele unei îndelungi existențe subacvatice, erau acum confortabil înfipți într-o pășune mănoasă. Pe partea cealaltă, rămășițele podului fisuraseră malul și au produs o mică alunecare de teren.

Râul se îngusta aici, accelerând un pic curgerea, pentru ca apoi să se verse în apele mult mai lente ale lui Mississippi. Valuri uriașe sărbătoreau permanent lupta celor două forțe și chiar dacă erau la peste doi kilometri de întâlnire, tot se auzea vuietul surd al apelor.

— Să fi fost cutremurul? a murmurat Jackie.

— Ce cutremur?

— Acum aproape opt ani de zile, eroarea de la New Madrid a provocat un cutremur gigantic prin aceste zone. Ralph mi-a povestit de el. Cercetătorii se așteptau să lovească și Saint Louis, dar efectele s-au îndreptat către est, așa că noi am scăpat.

Jackie a dat din capul ei uriaș:

— Cum facem să trecem dincolo?

Michael s-a uitat prin atlasul vechi.

— Ar trebui să fie un baraj în susul râului, lângă Grand Chain Landing.

— Uită-te la podul ăsta! a strigat Jackie, arătându-i cu trompa. Tot asta o să găsim și acolo. Nu vezi cum arată râul? Mai mult ca sigur că a dispărut și barajul.

Michael a cercetat râul, în sus.

— Găsim noi ceva. Deocamdată nu putem merge spre sud. Jackie a scos un sunet tipic. După o clipă, s-a întors mohorâtă spre est.

Dragă mamă,

Încă nu am reușit să traversăm râul Ohio.

Deocamdată îmi pare chiar mai mare decât Mississippi. Chiar și noaptea îi poți auzi vuietul. Din când în când, mai văd unele rămășițe plutind la suprafața lui. Azi am văzut șase copaci, o rulotă și o casă veche. Jackie mi-a explicat că e din cauza debitului foarte mare.

Cred că Jackie e foarte necăjită de ceva. Nu mai e la fel de arțăgoasă în ultima vreme. Nu are cum să fie doar faptul că nu putem avansa spre sud. E ceva mai important.

Cu drag,
Mike

După cum a prezis Jackie, barajul dispăruse. Probabil că râul, întărit datorită afluenților de primăvară, a sfâșiat betonul și turbinele. Pământul tremura de la apa care se prăvălea fără oprire asupra ruinelor.

— Și acum? a întrebat ușor răgușită Jackie.

— Ai putea să înoți până dincolo? a întrebat Michael timid. Elefanții pot înota?

— Tu nu te-ai uitat deloc la apă? l-a repezit Jackie. Nimeni nu poate înota pe acolo.

— Atunci *nu pe aici,* dar ce zici de un loc unde apa nu e așa de tulburată?

Jackie n-a răspuns, dar Michael se uita la hartă concentrat.

— Văd că în Metropolis a existat la un moment dat un feribot. Poate găsim acolo o barcă, ceva.

— Un *feribot?*

Elefantul s-a întors și l-a privit cu coada ochiului.

— Știi că am șase tone, nu?

— Un feribot mai mare, încuviință Michael. Nu strică să aruncăm o privire. Mai sunt doar câțiva kilometri până acolo.

— Un feribot, a continuat să bombăne Jackie, un *feribot.*

Centrul Metropolisului era concentrat în jurul unui cot al Autostrăzii 45. Jackie și Michael au urmărit semnele și, într-un final, au ajuns în port. Umbra ruinelor podului format de Autostrada 24 îi acoperea în totalitate și în depărtare puteau zări capetele frânte ale podului format de A45.

O barjă imensă pentru transportul cărbunelui era scufundată pe jumătate în dreapta. La suprafața apei, tot ce se mai putea vedea erau capete ruginite de antenă, probabil ale altor epave aflate în imediata apropiere. Între ele se odihnea feribotul *Encantante,* ușor într-o rână, dar fără stricăciuni vizibile. La bordul lui, pe punte, un bărbat sculpta în lemn. I-a observat abia atunci când au început să coboare dealul.

— Măi să fie! Nu cred că am mai văzut vreun elefant pe aici, a exclamat el în timp ce se ridica. Cu ce vă pot ajuta?

Era un bărbat slab, înalt. Michael nu-și putea da seama exact ce vârstă avea. Părul îi era cărunt, dar fața nu prezenta niciun rid. Poate în

jur de treizeci, a hotărât Michael. Nu încep oamenii să încărunțească atunci când împlinesc treizeci de ani? Bărbatul era îmbrăcat cu un sacou roșu și negru din stofă, chiar dacă afară era destul de frig.

Michael i-a răspuns înainte ca Jackie să apuce să deschidă gura. Spera să tacă. N-avea niciun dubiu că un elefant vorbitor ar fi trezit suspiciuni.

— Trebuie să trecem râul.

— Acum?

Și-a curățat pipa pe marginea balustradei și apoi a umplut-o la loc cu mare grijă.

— Eu sunt Gerry. Gerry Myers. Pe tine cum te cheamă?

— Michael Ripley. Iar ea e Jackie.

— Bine, a încuviințat Gerry, privind elefantul. N-am mai luat niciun elefant la bord, dar cred că n-are cum să cântărească mai mult decât patru sau cinci mașini micuțe, așa că ar trebui să fim în siguranță. E cuminte băiatul, da?

— Jackie e fată, i-a răspuns Michael uitându-se la apele agitate.

— Bine, dacă zici tu... Deci e cuminte fata? N-o să se agite prea tare, da? Ar fi păcat să ne răstoarne și să murim toți trei, a zis Gerry urmărindu-i privirea.

— O să fie cuminte.

— Bine. De vreme ce ești singurul om pe care l-am văzut de multe luni încoace și de când i-am

îngropat pe toți ceilalți, cred că o să-ți fac hatârul, a continuat Gerry cu amărăciune.

Bărbatul l-a privit cu atenție:

— Nu ești bolnav, nu?

— Mă simt destul de bine, s-a apărat Michael. Dar asta nu prea mai contează în ziua de azi, nu?

Gerry a oftat și a rămas cu privirea ațintită spre valuri.

— Cam așa ceva. Ultimul cetățean sănătos al Metropolisului cu care am luat masa la prânz mi-a spus că nu s-a mai simțit așa bine de ani întregi. Seara trebuia să luăm cina împreună și, cum n-a venit, m-am dus să-l caut. Zăcea în propria bucătărie, mort, cu un zâmbet tâmp și mare pe față. Hmm, cred că pur și simplu n-a mai apucat să se întristeze din cauza propriei morți.

Bărbatul și-a aprins pipa și a pufăit puțin.

— Dacă tot a venit vorba, mie mi-e foame. Vrei să luăm masa?

Michael a ezitat, dar Gerry a arătat spre dealul din față.

— De partea cealaltă e un câmp cu soia. Crește destulă iarbă pentru Jackie. Poate îi dai drumul pe acolo și tu iei masa cu mine.

— Nu prea știu ce să zic.

Gerry nu arăta ca unul care ar fi fost în stare să-l omoare și pe urmă s-o pună pe Jackie în frigare. Unchiul Ned a știut mereu în cine să

aibă încredere – până când a zbârcit-o rău, și-a adus aminte Michael. Simțea că într-un fel sau altul va trebui să plătească acea traversare.

— Ei bine, câmpul e acolo. Fă cum vrei. Eu o să termin de mâncat cam în jumătate de oră. Mă găsești în casa care arată ca un depozit. Dacă vrei, vino și tu.

Băiatul a dat din cap. Jackie s-a întors și a luat-o spre deal. Câmpul era scos la vânzare, dar nu era nimeni acolo care să-l cumpere.

— Eu o să mănânc aici. Tu stai de pauză, i-a cerut Jackie.

— Mai bine m-aș duce să mănânc cu bătrânul, i-a răspuns el în timp ce-i dădea jos harnașamentul.

— N-am încredere în el.

— Tu n-ai încredere în nimeni, a apostrofat-o Michael în timp ce căuta prin bagaje pistolul. O să-l iau cu mine.

— Ai grijă, totuși, l-a sfătuit Jackie. Dacă văd că e vreo problemă, încerc să te salvez.

— Și eu țin la tine, să știi.

Michael a cântărit pistolul în palmă; era mai greu decât părea. S-a asigurat că e încărcat și i-a verificat piedica. Jackie îl urmărea curioasă.

— Unde ai învățat să folosești o armă?

— M-a învățat unchiul Ned, i-a răspuns sec Michael. Eu îi țineam de șase atunci când mergeam să facem rost de alimente.

— Atunci, a început Jackie cu o mică ezitare,

dacă aveai o armă, de ce nu ai fugit cu prima ocazie, de ce nu l-ai lăsat baltă?

— Pentru că trebuia să rămânem în viață amândoi.

Michael a deblocat încărcătorul și a pus piedica, apoi a băgat pistolul în buzunar.

— Și, în plus, el era mult mai experimentat decât mine. Mă proteja, iar eu îl ajutam cu ce puteam. Mi s-a părut mult mai logic să rămân pe lângă el.

— Dar el… a îndrăznit Jackie.

— Când ne-au atacat Băieții, m-a trimis la adăpost și a încercat să-i gonească de unul singur.

Jackie a tăcut o clipă.

— Să înțeleg că ai vrut să vii cu mine pentru că sunt mult mai mare decât tine? Pentru că te pot proteja și e logic să îmi rămâi alături?

Michael a privit-o perplex:

— Glumești? Călătoresc la braț cu șase tone de carne calitatea întâi. Ce ți se pare logic în asta?

— Atunci? De ce ai venit cu mine?

Michael s-a ridicat fără să-i răspundă nimic. Apoi a luat-o în jos pe deal, spre debarcader, în timp ce Jackie îl urmărea cu privirea.

Gerry gătea într-un mic apartament, deasupra depozitului. În aer plutea un miros de mare și fiecare obiect era așezat cu multă atenție și în

perfectă ordine. Perdelele erau în carouri alb cu roșu. Masa, de un gri sobru, avea picioare din metal și tăblie dintr-un fel de plastic. Rafturile păreau să facă parte din același set.

Două farfurii erau deja așezate. Furculița în stânga, cuțitul și lingura în dreapta; șervețelul era frumos împăturit pe farfurie. Paharele din plastic erau așezate la aceeași distanță față de farfurii.

Michael s-a oprit în prag, neștiind ce ar trebui să facă mai departe. Avea sentimentul că dacă intră în cameră o să strice ceva.

— Intră, l-a invitat Gerry.

Amesteca într-o oală în care fierbea ceva vesel și lăsa în aer o aromă plăcută de carne.

— Pisică-de-mare de apă dulce bouillabaisse.

A umplut două castroane mari și pe unul dintre ele i l-a întins băiatului.

— E pe foc de azi de dimineață. Ia loc!

S-au așezat la masă și în câteva momente, Michael a uitat complet de prezența lui Gerry. Și-a adus aminte unde se afla de-abia când mâncase jumătate din porția uriașă. Și-a ridicat privirile.

Gerry se uita la el zâmbind.

— Mă bucur să văd că mai sunt și alții care îmi apreciază talentul culinar. Vrei niște pâine? Ieri am pregătit-o.

Michael a rupt o bucățică. Lângă ea era și o farfurioară cu unt. Vreun minut s-a uitat

nedumerit, nereușind să-și aducă aminte ce era chestia aia albă. Brusc, iluminat, a înfipt bucata de pâine în unt.

— Ușor, ușor! Ia un cuțit!

Băiatul a ridicat din umeri, și-a scos briceagul și a întins untul pe pâine. Gerry l-a privit pe sub sprâncene și a chicotit:

— E bine și așa, dar data viitoare folosește cuțitul de lângă unt.

Michael a terminat restul de supă cu pâine și la final s-a lăsat pe spătarul scaunului, sătul și fericit. Gerry a strâns castroanele și le-a pus în chiuvetă.

— Vino pe verandă.

Michael l-a urmat afară și în jos pe scări până acolo unde docul se oprea deasupra apei. Sub un umbrar, s-au așezat pe câte un șezlong. Gerry a scos din apă o cutie și a luat din ea două sticle. I-a dat băiatului berea din ghimbir și a păstrat-o el pe cea obișnuită.

Puștiul s-a relaxat în timp ce savura aroma ascuțită, cremoasă. Gerry n-a spus nimic și amândoi au rămas urmărind valurile.

— Așadar, a zis el într-un final, ce te așteaptă de cealaltă parte a râului?

— Hohenwald, Tennessee, i-a răspuns Michael, luând încă o înghițitură și gândindu-se că s-ar fi putut obișnui cu așa ceva. Apoi, poate Florida.

— Ce e în Hohenwald?

— Un sanctuar al elefanților. Știi că lor nu le place să fie singuri.

— Am auzit că Florida a fost înghițită de ape, a clătinat Gerry din cap.

— Mare parte s-a scufundat, dar Jackie spune că partea de nord a rămas.

— Așa deci, i-a zis Gerry. Ești un băiat prea simpatic ca să fii nebun.

Michael nu i-a răspuns. Dacă Gerry prefera să-l creadă nebun, n-avea decât.

— Doar nu te aștepți să găsești pe cineva acolo, nu? l-a întrebat bărbatul.

— De unde să știu? a ridicat din umeri puștiul.

Gerry a dat iarăși din cap:

— S-a cam dus totul de râpă. Cred că mai sunt doar cinci oameni în viață aici, în Metropolis. Ar fi normal să încercăm să rămânem unul lângă altul, dar nu e așa. Mi-am petrecut ultimii cinci ani îngropându-mi toți cunoscuții. Nu mă aștept să fie o situație mai roz în sud.

Michael și-a terminat berea și a pus sticla pe ponton.

— Acolo trebuie să ajungă Jackie. Vine iarna și are nevoie de mâncare.

Băiatul și-a îndreptat privirile către rămășițele podului. Cunoștea de mult Saint Louis. Totul era cu susul în jos în zilele alea. Pentru prima dată a realizat adevărata dimensiune a schimbărilor.

— Oare cum era înainte? a murmurat el.

Vorbise mai degrabă pentru sine, dar Gerry a

reacționat imediat. Brusc, fața bărbatului parcă a devenit de cauciuc.

— Totul a luat-o razna la un moment dat. La început, vremea... Apoi au început epidemiile și n-au murit doar oamenii. A murit tot – păsări, vite, oi, grâu, fasole, tot... A urmat o perioadă de vreo șase ani în care să găsești o roșie era ceva imposibil, doar dacă n-o creșteai tu. Și chiar și atunci șansele erau de 50%. Stejarii, sequoia, crevetții. Când în sfârșit se prindea guvernul cum să refacă producția de roșii, arțarii se îmbolnăveau și mureau. Când o rezolvau și pe asta, altcineva tocmai inventase un virus care trăia în lapte. De ce ar vrea cineva să facă așa ceva? a întrebat el clătinând din cap. Și-au dat seama cum să-l distrugă abia după ce au mai murit două milioane de copii. Și ce urmează după toate astea? Grâul începe să moară. Reușim într-un final să facem rost de un soi care să reziste bolii și un uragan lovește coasta de est: Boston, Providence și New York, toate ajung sub ape.

S-a oprit și s-a ridicat, și-a desfăcut bandana și și-a șters lacrimile.

— Dacă aș crede în Dumnezeu, m-aș duce să-I aduc jertfă vreun vițel. N-am niciun dubiu că L-aș enerva la culme.

Gerry a oftat:

— Dar nu trebuie să ne plângem!

A sorbit iarăși din bere.

Michael l-a privit cu mai multă atenție. Și dacă Gerry are dreptate?

— Așadar, a spus el după o lungă și stranie tăcere, crezi că ar trebui să traversăm pe aici?

— Cam așa ceva. Sunt singurul care vă poate ajuta în tot orașul, dar nu asta era ideea.

A arătat către malul celălalt al râului.

— Acolo e Kentucky sau ce a mai rămas din el. Lucrurile au început să se strice cu multă vreme în urmă. Eram în bărcuța mea acum douăzeci de ani, când a venit marele val și a măturat cele două poduri. Încă îl mai văd năpustindu-se: opt metri de gunoaie și urgie care s-au prăbușit peste noi. De-abia am avut timp să o trag pe *Encantante* într-un golf din aval, adăpostit de o pădurice de stejari. Metropolisul nu a fost la fel de norocos și tot ce era între noi și Cairo a dispărut. Pe atunci încă mai erau destui oameni destoinici prin părțile astea și am reușit să reclădim totul în doi ani.

Gerry a chicotit.

— Mica mea afacere cu feribotul a înflorit tocmai pentru că nu era nimeni dispus să reconstruiască podurile. Pe atunci eram încă în criză. Abia mai târziu a început *dezastrul.* NU muriseră destul de mulți oameni.

— De unde a venit toată apa aia?

Bărbatul a dat din cap.

— Niciodată n-am aflat cu siguranță. Se poate să fi fost barajul Smithland, care a cedat. Sau

poate că o mare inundație a început mult mai sus, în amonte, și apoi a dărâmat baraj după baraj. Ce știu sigur e că apele au distrus cele două baraje din aval și că atunci când am fost ultima dată la Smithland nu prea mai era nimic de văzut acolo. M-am întors. Șase ani mai târziu am încărcat în barcă tot combustibilul pe care l-am putut găsi și am navigat în susul râului aproape opt sute de kilometri. Trebuia să aflu ce se petrece și nu puteai avea încredere în informațiile de la radio. Știu doar ce s-a întâmplat atunci. Nu am făcut cale întoarsă decât în momentul în care am ajuns în Cincinnati. Tot drumul n-am găsit un singur pod întreg. Iar asta se întâmpla înainte de marele cutremur. Poate că cineva le aruncase în aer. A fost un mare mister pentru mine, dar evenimentele care au urmat l-au făcut să pară insignifiant. Iar tu mă lași să bat câmpii la greu, nu-i așa?

— Hei, nu e vina mea.

— De fapt, voiam să spun că singurul care împiedică tot ce se află în Kentucky să ajungă pe malul ăsta e râul…

Michael a ridicat capul brusc:

— Dar ce e pe partea cealaltă?

Gerry a dat din umeri.

— Tot felul de chestii. Șopârle uriașe, uneori. Poate vreo doi crocodili. Sunt animale mari – dar n-am văzut niciun elefant. Cred că am văzut

doar un tigru la un moment dat.

— Da, și vrei să te și cred, a pufni băiatul cu dispreț. Mai încearcă o dată. Nu cumva era și vreun leu?

Bărbatul a ridică din nou din umeri:

— Când am făcut baraje și poduri peste râu, n-au trecut doar mașinile și autobuzele. Acum, barajele și podurile au dispărut, dar ce trăiește pe partea cealaltă e forțat să rămână acolo. Nu mai e la fel de ușor ca altădată să ajungi aici.

— Am traversat podul în Saint Louis și n-am avut nicio problemă.

Gerry și-a scos pipa din buzunar și a început s-o curețe cu un briceag micuț.

— Mda… Creaturile astea e posibil să nu fi reușit să ajungă atât de departe spre nord. Poate că Mississippi previne accesul spre vest tot așa cum Ohio îl previne spre nord. Poată că sunt eu de vină și am halucinații de bătrânețe, dar știu că e ceva sau cineva acolo. Ideea e că *dincolo* există lucruri pe care pe partea *asta* nu le-am văzut niciodată. Dacă treci râul, mai mult ca sigur *te vor repera.*

Michael nu s-a uitat la el.

— Trebuie să ajungem acolo. Ea n-are ce să mănânce aici toată iarna.

— Cum v-ați descurcat în Saint Louis?

— Am supraviețuit în Grădina Zoologică, dar acum s-a dus și ea.

— E un animal frumos, a oftat Gerry. Nu cred

că există pe pământ un animal mai nobil, mai frumos și mai *mare* decât elefantul. Dar nu are ce căuta aici. Jackie ar trebui să fie în India.

— Nu am cum s-o duc în India!

— Știu, a zis Gerry și s-a oprit nehotărât. Poate că e timpul să-i dai drumul.

Michael se holba la podea, neștiind ce să spună. Gerry a arătat spre râu:

— Hai să-ți propun ceva: ne urcăm toți trei în feribot, ajungem dincolo și îi dăm drumul pe partea cealaltă, iar tu te întorci cu mine. Poate va reuși să-și croiască singură drumul spre sud.

Michael l-a privit cu atenție, încercând să-și dea seama dacă intuiește în el o cât de mică asemănare cu unchiul Ned. Nu-și dorea s-o ia de la capăt în stilul ăla.

— Nu știu ce să zic.

Gerry a terminat de umplut pipa și a aprins-o:

— Ai văzut plantația aia de soia unde te-am trimis? Arată bine, nu? Soia e o cultură destul de populară și încă de acum cincisprezece ani. Când eram mic, acolo era o groapă de gunoi plină de deșeuri toxice: mercur, cadmiu și solvenți de toate tipurile. Nu te uita așa la mine! Au trecut ani de zile de atunci. Acum e perfect sigur pentru ea, nu e nicio problemă. Oricum, ai idee cum au salvat terenul?

— Nu.

— A fost o manevră foarte inteligentă. Au plantat un soi de porumb special modificat

genetic. Porumbul are rădăcini foarte adânci; unele ajung până la cinci metri. Plantele aveau rolul de a extrage metalele din pământ și de a le concentra în știuleți. Foarte ciudat: unii erau argintii, alții albaștri.

— Nu înțeleg.

— Oricum, oamenii de știință erau siguri că porumbul astfel rezultat nu va avea niciun fel de proprietăți reproductive. În mare parte, au avut dreptate, dar n-au prevăzut alte probleme mai grave. Ratonii care au dat iama în lanul de porumb s-au îmbolnăvit. Ciorile la fel. Boabe de porumb au fost cărate de diferite animale la zeci de kilometri distanță. Într-un final au descoperit că totuși sunt fertile. Planta nu făcea nicio diferență între metalele dintr-o groapă de gunoi și orice alt metal din orice alt sol sau mediu.

— Unde vrei să ajungi? a întrebat Michael în timp ce se ridica în picioare.

Gerry l-a privit sever un moment:

— Nu știu ce e de partea cealaltă, dar poate fi orice.

— Cum ar fi o specie de porumb ucigaș?

— Bineînțeles că nu, a pufnit bărbatul. Dar dacă oamenii pot inventa o specie de porumb și apoi să le scape de sub control, ce altceva crezi că au mai putut face? Crocodili care să controleze peștele asiatic? Viespi care să controleze paraziții de pe stejari? *Știu* ce

trăiește prin părțile astea, pentru că le văd în fiecare zi. Și *știu* că dincolo de râu, situația nu e la fel de fericită.

Gerry a încercat să se calmeze:

— Du-ți elefantul dincolo de râu dacă așa vrei, dar, dacă ai măcar un dram de minte, o să te întorci aici cu mine.

Jackie l-a așteptat între umbrele serii. O mare parte a plantației de soia dispăruse și ea arăta bine hrănită pentru prima dată după multe zile. Michael era impresionat.

— Cât de cât gustos?

Elefantul s-a uitat la câmp:

— Cât de cât…

Burta ei părea chiar un pic umflată.

— Cât mai avem până la Hohenwald?

— Două săptămâni, sper, i-a răspuns Jackie.

— Și până în Florida?

— *În cazul în care* va fi să mergem în Florida, mă aștept să ajungem acolo pe la mijlocul verii.

Michael a rămas pe gânduri o clipă.

— Știi în ce zi suntem azi?

— 1 mai, i-a răspuns ea.

— Exact. Înseamnă că mai avem șase săptămâni.

— Și? l-a privit ea întrebător cu un singur ochi.

— Ai putea merge mai repede dacă nu m-ai căra pe mine?

— Nu ar fi nicio diferență. Aș putea merge mai

repede doar dacă aș pierde mai puțin timp cu mâncarea, dar nu-mi permit acum să mă înfometez.

— Cum adică?

— Las-o baltă.

— Ascunzi ceva.

— Și ce? Nu e treaba ta.

— Cine naiba te crezi? a țipat Michael, luându-se chiar și pe el prin surprindere.

Jackie s-a dat un pas înapoi. Pentru un moment a încremenit în poziție de apărare, cu un picior în aer și cu trei bine înfipte în pământ.

— Vrei să mă zdrobești fiindcă am țipat la tine?

Michael clătină din cap cu dezgust:

— Mi-era mai bine cu Ned.

Încetișor, Jackie și-a lăsat piciorul în jos. S-a întors și s-a dus cu pași rari către iazul din mijlocul plantației de soia. Michael a urmărit-o cum își lua apă în trompă pentru ca apoi să o toarne pe ea.

Dragă mamă,

Nu cred că Jackie mă va plăcea vreodată. Bănuiesc că doar m-am păcălit singur până acum. E un elefant și mă urăște pentru că fac parte din aceeași rasă care le-a făcut atât de mult rău ei și celor din neamul ei.

Gerry vrea să rămân aici, cu el. Și-a încropit un trai bunicel prin părțile astea. Metropolisul

are o sursă de energie independentă, așa că are destulă căldură pentru a rezista mult și bine. În plus, cum oameni nu prea mai sunt, rezervele de mâncare ar trebui să ne țină ani întregi. Sunt și niște cereale sălbatice pe aici. Cu Ned n-am dus-o niciodată atât de bine.

Jackie nu are nevoie de mine. Majoritatea lucrurilor adunate de Ralph sunt pentru mine. Aș putea să-i încropesc o geantă pe care să o care la gât cu tot ce-i trebuie. Ar trebui să fie suficient. Nu mai are nevoie să-i țin pagini să le citească. Se pare că ce a găsit atunci în Grădina Zoologică e tot ce și-a dorit vreodată. De atunci nu o mai preocupă nimic altceva decât să ajungă în sud.

Când i-am spus toate acestea lui Jackie, multă vreme a tăcut. Apoi, când mi-a răspuns a zis doar „treaba ta”.

Așadar, cred că voi rămâne în Metropolis.

Cu dragoste,

Mike

Gerry a așteptat pe feribot în timp ce Michael a mai urcat o dată cu Jackie spre câmpul cu soia. Băiatul hotărâse să nu-i spună lui Gerry nimic despre Jackie. I se părea mai sigur așa.

Iar ea n-a avut nimic împotrivă. Băiatul o tot privea, încercând să-și dea seama dacă regretă măcar un pic că el va rămâne aici. Fața ei de elefant nu spunea nimic, dar mișcările îi erau

scurte și grăbite. Oare era supărată că el n-avea să o mai însoțească? Sau era doar grăbită să pornească din nou la drum.

Când a terminat, i-a atârnat geanta de gât în așa fel încât să o poată deschide și ca să ia din ea ce avea nevoie. Apoi au coborât împreună către docuri. Ea a pășit cu foarte multă grijă pe podeaua metalică a feribotului. Era loc suficient și, chiar supusă unui curent puternic, nava nu se balansa decât foarte puțin.

Gerry a pornit fără să mai facă vreun comentariu și a îndreptat barca spre amonte. Michael a simțit cum motorul se lupta contra curentului și vibrațiile întregii structuri. Și totuși, ceva îl mira. Auzea doar elicea, nu și motorul în sine. Gerry i-a satisfăcut cu plăcere curiozitatea.

— Silențioasă frumusețe, nu-i așa? E de la motorul electric.

A ridicat o trapă și Michael a putut vedea un cub din care pornea o întreagă cablatură către un cilindru.

— Acela e motorul, i-a arătat bărbatul spre cub. Acolo e dispozitivul de stocare a energiei, i-a indicat apoi și cilindrul.

— O baterie?

— I-au spus „bobină de alimentare” când am cumpărat barca. Să fiu sincer, nu prea știu cum funcționează, dar poate stoca până la patruzeci de ore de energie. Mai nou, o încarc dintr-o turbină ceva mai mică pe care am plantat-o pe

docuri. Nu mai am nevoie așa de mult de ambarcațiune. Iar când e vorba de călătorii mai lungi, am o baterie mai zdravănă din care o pot încărca.

A lăsat trapa să cadă și s-a întors la cârmă. *Encantante* tocmai depășise linia de mijloc a râului. Gerry a angrenat și mai tare motorul și a forțat nava să avanseze și mai mult în contra apelor. Forțele degajate de mișcare au zguduit puțin feribotul. Nu într-atât încât să dărâme ceva, dar destul ca Michael să observe. Rânjea încântat, în timp ce Jackie privea cu teamă în jur.

Apoi, au depășit partea cea mai grea și au început să se apropie de malul celălalt. Gerry a slăbit forța motorului și a cârmit-o pe *Encantante* în așa fel încât să ocolească parapetul ce ieșea din apă. Au trecut din nou printr-un curent puternic și feribotul s-a clătinat puțin. Apele s-au liniștit și Gerry a tras nava la mal.

Băiatul a condus-o pe Jackie pe docuri și a stat un moment cu ea în mijlocul șoselei. A cercetat vegetația care se întindea spre est: era destulă, o pădurice și apoi un câmp care se întrezărea printre copaci. Jackie nu va duce grija mâncării. Pe urmă s-a întors, în așa fel încât Gerry să nu poată vedea, și a scos atlasul din geacă.

— Uite. O iei pe aici spre Autostrada Interstate 24 și mergi spre sud. Apoi urmezi Autostrada 45

până în Benton. Odată ajunsă în Benton, caută intrarea pe Autostrada 641. Mergi către est până dai de Autostrada Interstate 40. Apoi…

— Mi-ai mai arătat traseul. De mai multe ori…

— Oricum, ți l-am notat. E o copertă de piele pe care am confecționat-o pentru tine. E legată de curea și direcțiile sunt lângă hartă. Am desenat tot drumul pe hartă, așa că nu vei avea cum să te pierzi.

— Mulțumesc, i-a replicat scurt Jackie.

Michael a dat din cap și a îndesat atlasul la loc în bagaj.

— Ai grijă de tine.

Elefantul l-a urmărit în timp ce el se îndrepta spre feribot și puștiul îi putea simți privirile în ceafă. S-a uitat înapoi. Ea era doar la câțiva metri de el. Ceva a mișcat într-un tufiș de pe marginea șoselei și înainte să-și dea seama despre ce e vorba, s-a trezit alergând într-acolo și strigându-i lui Jackie să se dea înapoi. Gerry a încercat să-l prindă, dar băiatul i-a scăpat printre degete.

Un corp masiv se ridicase pe picioare și alerga către Jackie cu gura deschisă și îngustă ca a unui șarpe. *Șopârlă? Crocodil?* El a depășit-o și s-a oprit urlând între ei.

Arătarea a stat pe loc, a închis gura și a făcut un salt înapoi, scoțând limba ca șerpii. Apoi s-a întins și l-a prins pe Michael. Băiatul a încercat să se ferească, dar îl prinsese de picior și îl

ataca acum cu ghearele.

Michael a auzit un sunet ca de trompetă, în timp ce piciorul lui Jackie s-a prăvălit peste creatura ciudată și a rupt-o în două, iar carnea și sângele au umplut șoseaua. Maxilarul i s-a deschis din reflex și băiatul a reușit să se elibereze din strânsoare. Jackie nu s-a oprit, a zdrobit-o cu picioarele până n-a mai rămas nimic din ea. Abia apoi și-a îndreptat atenția spre băiat.

Puștiul i-a zâmbit în timp ce ea și-a încolăcit trompa în jurul piciorului său. Când s-a uitat în jos și a văzut sângele s-a simțit brusc amețit.

— O să te doară, l-a avertizat ea.

A strâns și mai tare trompa și pentru o clipă, Michael n-a mai văzut și n-a mai auzit nimic.

— *Gerry*, a strigat Jackie. *Vino și ia-l!*

Bărbatul a alergat către ei și în timp ce el îl ridica pe Michael de umeri, Jackie îi susținea picioarele. Pulsația din picior părea să-l sece de orice putere.

Ajunși înapoi pe feribot, băiatul a deschis ochii și s-a uitat în jur. Probabil că leșinase un moment, pentru că acum era chiar în mijlocul fluviului. Îi era somn, teribil de somn…

— Să nu îndrăznești să mă părăsești, îi striga Jackie, îngenuncheată lângă el. Rămâi lângă mine. *Michael…*

Ar fi vrut să-i spună cât de rău îi pare, dar se simțea mai ușor ca aerul și nu după mult și-a

pierdut cunoștința din nou.

Partea a II-a

Mult timp totul a fost doar lumină și întuneric. Când se făcea lumină, el părea că se scufundă într-o mâzgă maronie, de parcă ar fi înotat prin miere. Îi era cald și bine. Din când în când avea convulsii din cauza durerii, dar n-ar fi putut să spună exact unde simțea junghiurile. Uneori parcă îi porneau din gât și alteori părea că vin de la picior. Mai rar, o durere cumplită care părea să vină de nicăieri îi cotropea fiecare celulă cât de cât fericită. Avea sentimentul că această stare va dura la nesfârșit până într-o zi, când totul s-a luminat și a putut deschide în sfârșit ochii.

Era într-un pat aflat într-o încăpere care-i amintea foarte mult de perioada când părinții lui trăiau. Camera avea o fereastră și patul era poziționat în așa fel încât el să poată privi afară. A observat cearșaful și pătura și le-a pipăit, întrebându-se dacă nu cumva visează. Afară, soarele strălucea. Înăuntru putea simți doar o durere acută în picior.

A auzit un mormăit și capul lui Jackie a apărut la ferestrei. A împins-o și s-a deschis de tot:

— Cum te simți?

— Somnoros, a spus Michael. Mă doare

piciorul.

— Poți să te culci la loc. Eu voi fi aici.

Michael a dat din cap și a zâmbit. Trompa s-a întins prin aer, către el. A tras-o aproape: o pernă caldă și aspră. O clipă i-a simțit mușchii tensionați, apoi s-a relaxat. Greutatea ei, mirosul de iarbă al respirației, sunetul pulsului... Băiatul și-a închis ochii. Se simțea de parcă ar fi plutit.

Gerry stătea la capul patului, citind o carte. Soarele dispăruse și afară părea că se pregătește de ploaie.

— O furtună de după-amiază, tipică pentru luna iunie, a spus el, ridicându-și ochii dintre pagini.

— Iunie? a întrebat Michael, clătinând din cap. Era luna mai când am ajuns în Metropolis.

Bărbatul a încuviințat fără să scoată un sunet.

— Și ce s-a întâmplat?

— Așteaptă să se întoarcă Jackie. Vrea tare mult să fie aici când te trezești. Am reușit să o conving să meargă pe deal să mănânce numai după ce i-am promis că o chem când te trezești.

Gerry s-a întors la citit.

— Păi, și n-o chemi?

— Și așa nu se îndură să plece de lângă tine, i-a spus el. Trebuie să mănânce bine măcar o dată. Știi ce trebuie să faci?

— Ce?

Te prefaci că dormi, că altfel dau de belea.

Michael a închis ochii ascultător, dar nu a trecut și n-a mai fost nevoie să se prefacă…

S-a trezit când a tunat. A tresărit și piciorul a început să-i zvâcnească. Putea să vadă umbra imensă a lui Jackie și capul ei prin fereastră. Gerry întinsese un fel de pânză deasupra, în așa fel încât măcar capul ei să-i fie protejat de ploaie. Lui Michael nu i-a plăcut deloc. Asta era o treabă pe care ar fi trebuit s-o facă el…

Bărbatul a intrat în cameră cu o lanternă țiuitoare. A așezat-o pe noptieră și a dat perdelele la o parte.

— Perfect. Și acum să fie lumină!

Puștiul a încercat să-și atingă piciorul, dar era prea slăbit.

— Poți, te rog, să-mi masezi piciorul? Mă doare foarte tare.

Gerry și-a coborât privirile în pământ.

— Michael, a început Jackie cu blândețe, trebuie să ai curaj.

Băiatului nu i-a plăcut deloc tonul.

— O să mor?

— Nu, i-a răspuns Jackie cu voce sumbră. Dragonul te-a mușcat de picior. N-am reușit să ți-l salvăm.

— Ce vrei să zici?

— S-a infectat, a intervenit și Gerry. Atât de rău, încât la un moment dat am crezut c-o să te

pierdem. Așa că a trebuit să facem asta…
— Să faceți ce? a întrebat Michael confuz. Ce tot spui?
— Gerry a fost nevoit să-ți taie piciorul, i-a răspuns Jackie.
— Poftim? a îngăimat Michael.
Bărbatul a tras pătura și băiatul și-a văzut coapsa și genunchiul învinețite. Mai jos de ele începea un bandaj gros care se sfârșea cu mult înainte de locul unde ar fi trebuit să se afle glezna.
— Mi-ați tăiat piciorul?
Nu-i venea să creadă că ciotul era acum parte din corpul lui.
— E o farsă. Eu încă îl simt…
Gerry a aranjat pătura la loc.
— Când va mai trece puțin timp, mintea ta se va obișnui cu ideea că nu mai e nimic acolo și n-o să-l mai simți.
După forma pe care o lua pătură, era clar că ceva lipsea.
— Cel puțin așa am auzit…
Băiatul a rămas multă vreme holbându-se la pătură. Afară, tunetul trecuse și în așteptarea unui nou fulger care să străpungă norii, numai vântul și ploaia se mai auzeau.
— Ai spus „dragonul”? a întrebat Michael într-un târziu, ridicând ochii de pe pătură.
Nu mai suporta să se uite.
— Șopârla-dragon Komodo, i-a răspuns Gerry.

Jackie și-a dat seama ce era de cum l-a văzut.

Elefantul s-a uitat spre cer, apoi și-a întors privirile către fereastră.

— Bănuiesc că au fost mai multe grădini zoologice și alte instituții asemănătoare care s-au prăbușit precum Grădina Zoologică din Saint Louis. S-ar putea ca rinocerii să fie încă în viață, cel puțin cât încă mai e vară. După spusele lui Gerry, aceste șopârle supraviețuiesc de ceva vreme. Nu sunt prea sigură de cum reușește o specie tropicală să trăiască într-un climat temperat. Poate că migrează spre sud când vine frigul sau poate că au un loc unde pot dormi pe timpul iernii. S-ar putea chiar să fi fost încă de la început suficient de multe pentru ca unele dintre ele să supraviețuiască la temperaturi joase. Cele mai puțin rezistente au murit și celelalte s-au înmulțit. Evoluția în acțiune. Sau poate că erau modificate.

Michael s-a holbat la ea. Jackie vorbea într-adevăr cu el. Nu mai făcuse niciodată asta. Gerry i-a întrerupt cu blândețe.

— Cum te simți, Michael?

Băiatul a tresărit. Uitase că era și el acolo.

— Mă doare piciorul.

S-a uitat spre pătură, la forma ciudată pe care o lua pe ciotul lui și a simțit cum îi dau lacrimile.

— Ce-o să mă fac acum?

— Deocamdată trebuie să te odihnești, i-a răspuns Jackie. Pe urmă o să găsim noi ceva.

Michael s-a vindecat cu puterea și cu rapiditatea de care numai un băiat tânăr și bine hrănit se poate face bine. La începutul lui iulie copcile fuseseră îndepărtate și pielea crescută pe ciot era moale și puternică. Se mișca încet, cu ajutorul unei cârje făcute de Gerry sau îl căra Jackie de colo-colo.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, a început să o tot găsească pe capătul prăbușit al podului autostrăzii Interstate 24, cercetând cu atenție cealaltă parte.

— Ce-i acolo? a întrebat-o Michael, în timp ce își bălăngănea piciorul peste marginea podului.

— N-ar trebui să stai atât de aproape de margine, i-a răspuns încet elefantul.

— Dacă te poate ține pe tine, cum să nu mă țină pe mine?

Jackie s-a întins și l-a apucat cu trompa.

— Marginile se prăbușesc.

L-a lăsat la pământ și el s-a sprijinit de un perete.

— OK, ce-i acolo?

— Am urmărit ce fac dragonii și am început să le cunosc obiceiurile, i-a arătat ea cu trompa. Vin pe șosea o dată la răsărit și o dată la apus. Dimineața, când sunt suficient de încălziți, ies de pe șosea și se duc în pădurea de la marginea luminișului. Noaptea se bagă sub cine știe care copaci să doarmă. Probabil într-o peșteră sau

într-un fel de cuib. Dacă le este foame, stau la marginea luminișului până omoară ceva. Animalele evită șoseaua, așa că nu este profitabil pentru ei să stea pe acolo. Iată de ce stau la marginea luminișului. Uite acolo.

I-a indicat din nou un loc de peste fluviu.

— Și acolo. Vezi cadavrul? Era o căprioară pe care au prins-o ieri-dimineață.

Michael a văzut un picior care se înălța deasupra ierbii în luminiș. Două umbre nemișcate erau chiar lângă el.

— Așadar, șoseaua e sigură în mijlocul zilei.

— Oricum, ceva mai sigură. Partea aceasta din drum are doar două benzi. Șoselele mai late ar putea fi mai bune sau mai periculoase. N-am cum să-mi dau seama de aici. Gerry avea dreptate într-o privință: nu trec râul.

Michael a observat ceva mișcându-se. O pisică mare cu pete pe care i-a arătat-o lui Jackie.

— Probabil un leopard, i-a răspuns ea. Vezi cum ocolește locul unde sunt dragonii?

— Uită-te în direcția aia. Să fie căprioare?

— Nu știu. Nu prea arată a căprioare. Gazele? Antilope? Presupun că ceva ce Komodo și leoparzii nu pot mânca.

— De unde au venit?

— Grădinile zoologice din Florida? Laboratoarele din Atlanta? Nu știu.

A făcut o pauză lungă.

— Acolo lucrurile vor fi cu totul altfel.

Michael s-a întins pe spatele ei. Și-a frecat ciotul care era încă nevindecat și îi provoca o mâncărime constantă. Uneori, dacă nu se concentra, încerca să-și scarpine degetele de la picioare.

— Vara e pe sfârșite, a rupt el tăcerea. Ar trebui să pornim la drum.

— Da, sigur, a pufnit Jackie. Vrei să-ți pierzi și celălalt picior? Tu rămâi aici cu Gerry și eu plec singură.

— Ai nevoie de mine.

— Mă descurc și singură. Aveai dreptate la început. Tu aparții acestui loc.

— Asta era înainte...

— Înainte de ce?

Michael a ezitat:

— Pe vremea aia credeam că nu mă placi...

Jackie a întors capul și l-a privit atent.

— Și ce te face să crezi că acum te plac?

— Ai stat cu mine. Mi-a spus Gerry.

— M-am simțit vinovată pentru că te-am târât în povestea asta. Michael era perplex. Ned nu-l tratase niciodată așa.

— De ce? De ce mă urăști? De ce ești rea cu mine?

Michael simțea că ea ascunde ceva. Cum să o facă să-i destăinuie taina pe care i-o ascundea?

— De ce ai plecat de la grădina zoologică? a întrebat-o el pe neașteptate.

— Nu-mi plăceau oamenii. Trebuia să plec.

Michael a simțit imediat cum a sunat acel „nu-mi plăceau”, dar n-a zis nimic.

— Ralph spunea că ar mai fi rezistat câțiva ani. De ce a trebuit să pleci fix atunci?

— Pentru că trebuia.

— De ce? De ce ai vrut să pleci, când am fi putut să fim încă acolo, bucurându-ne de mâncare bună, și nu să flămânzim pe-aici peste râu, printre dragoni.

Jackie a clătinat din cap nehotărâtă și Michael a simțit cum îl cuprinde o furie cumplită:

— La naiba! Ți-am salvat viața. Îmi datorezi măcar o explicație!

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, a oftat Jackie. Știai că la început am fost patru? Tantor, Jill, bătrânul Bill și eu. Cu toții am învățat să vorbim destul de repede, dar am ascuns-o de paznici cât de mult am putut. Nu-i iubeam prea tare și, la urma urmei de ce am fi făcut-o? Chiar dacă nu am fi învățat să vorbim, tot știam că locul nostru nu era acolo.

Ai văzut grădina zoologică. Erau camere peste tot și unde sunt camere nu pot exista secrete. Ne-au descoperit destul de repede. Ne-au învățat să citim. Ne-au învățat tot ce puteau atinge cu mâinile alea de maimuță ale lor. Vorbeam între noi. La urma urmei de ce n-am fi luat ce ni se oferea? N-avea cum să ne strice? Cunoaște-ți dușmanul, spunea bătrânul Bill, dar ține-l la distanță.

Jackie a păstrat tăcerea.

— Fiecare animal e construit după un anumit model. Cele care trăiesc în turmă și cele care trăiesc în haită se aseamănă măcar într-un punct. Se definesc prin apartenența la grup. Odată ce ai acceptat un membru în grup, ești legat pe vecie de el. Lupii, vitele și elefanții sunt la fel. Iată ce n-am vrut noi: să acceptăm oamenii în mica noastră comunitate. Așa că ne-am ținut la distanță. Ne purtam cât de aiurea puteam. Am făcut tot ce ne-a stat în putință ca să părem proști. Probabil că ne-au crezut destul de inteligenți ca să merite efortul să stea să ne învețe, dar nu le-am arătat niciodată exact cât de inteligenți eram.

Apoi, oamenii au început să moară. Unul câte unul, în grupuri tot mai mari și fără motiv. De la un punct încolo am rămas doar noi și Ralph. Îți dai seama că eram în culmea fericirii. Făceam tot timpul planuri cum să scăpăm de acolo. Știam că trebuie să mergem spre sud: Georgia, Florida, Alabama. Oriunde nu era zăpadă iarna și aveam ce să mâncăm.

Pe urmă, Jill a murit. O bucățică de cablu sau de sticlă în fân, probabil. Nu mai exista niciun medic veterinar… N-am știut niciodată de ce, dar a murit umflată și urlând de durere. Așa că au rămas numai bătrânul Bill și Tantor. Nu știu cum s-a întâmplat, dar, când m-am trezit, câteva săptămâni mai târziu, se luptau. E

groaznic să vezi două animale a câte cinci tone fiecare izbindu-se unul de altul. Intraseră în *musth* în același timp. Nu știu de ce, dar m-am înfierbântat uitându-mă la ei. Tot biologia a triumfat…

Dacă ar fi fost doar niște animale proaste, unul dintre ei și-ar fi dat seama că va pierde și s-ar fi îndepărtat, a zis ea amărâtă. Pe când așa, bătrânul Bill l-a omorât pe Tantor și apoi m-a încălecat.

Numai că se rănise în luptă. Cumva, pe interior. O contuzie? O hemoragie internă? N-o să știu niciodată. S-a stins pur și simplu. După ce a murit, eu am rămas singură și însărcinată. Tu ai apărut în scenă la o săptămână după asta.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o Michael, cu ochii mari.

— Îți explic de ce a trebuit să plec. Nu am avut la dispoziție câțiva ani. Perioada de gestație a unui elefant e de douăzeci și două de luni. Nici mai mult, nici mai puțin. Eu sunt în luna a cincea. Trebuie să găsesc un loc cald și sigur în care să-mi cresc puiul.

— Ah, a exclamat Michael, dar de ce atâta grabă? Sunt aproape doi ani.

— Nu chiar. Nu știu ce-o să găsesc la Hohenwald. Ce se întâmplă în cazul în care nu mai sunt elefanți acolo? Voi fi iarăși singură. Am nevoie de câteva luni să găsesc un loc bun și să petrec iarna acolo – și cum să știu dacă e bun,

dacă nu am fost acolo o iarnă? apoi îmi mai trebuie câteva luni să găsesc alt loc în cazul în care ăla nu e bun. Și apoi am nevoie de un an întreg în care să mă hrănesc bine. Așa că nu e destul timp, se poate chiar să nu-mi ajungă…

Michael a privit dincolo, peste râu:

— Presupun că dragonii sunt o problemă pentru un puști.

— Crezi? a chicotit ea.

— Nu mă refeream la mine, i-a răspuns el serios. O să ai nevoie de mine.

S-a uitat la ea, dar Jackie și-a ferit privirile.

— Știi și tu asta. E chiar așa de groaznic să ai nevoie de un om când ești atât de singură?

Michael s-a aplecat peste marginea podului și a scuipat. A urmărit ghemotocul de salivă până aproape de momentul impactului cu solul.

— Încearcă să-ți pui problema altfel. Noi te-am folosit când lumea era încă întreagă și vie. Acum e șansa ta să te folosești de noi – de mine, cel puțin.

— Nu vreau să mă folosesc de nimeni.

— Atunci ia-mă cu tine pentru că mă placi. Ia-mă pentru că ai nevoie de mâinile mele de maimuță. Ia-mă pentru că nu cântăresc mult și nu e atât de greu să mă cari. Doar ia-mă cu tine!

Un moment, Jackie nu i-a răspuns nimic.

— Ești invalid…

— În comparație cu tine, toți părem niște

invalizi.

— Michael, tocmai *ți-ai pierdut un picior.*

— Așa, și?

— Nu vei ține pasul, a pufnit Jackie.

— Nu l-am putut ține nici înainte.

— Ești foarte dificil.

— De unde ți-o fi venit și ideea că o să te las să mă părăsești așa ușor?

— Ai rămas fără un picior! i-a trâmbițat ea frustrată. Nu te pot lua cu mine.

— De ce nu?

— Cum de ce nu? a clătinat ea din cap. Pentru că n-ai un picior.

— Ai mai spus-o o dată.

Michael s-a uitat direct în ochii ei:

— Te mai întreb o dată. Și care e problema dacă n-am un picior?

— Michael, a îngăimat ea neputincioasă.

— Îmi datorezi un răspuns. Și nu-mi mai servi gogoașa cu „nu poți ține pasul”. Îmi datorezi mai mult de atât.

Jackie l-a privit hotărâtă.

— Bine! Adevărul este că nu vreau să trebuiască să am grijă de tine.

— Și mai multe gogoși.

— Deloc. Nu am de unde să știu ce se va întâmpla când mă voi întâlni cu alți elefanți. Nu pot să am mai mulți companioni decât puiul meu.

— Hai să adăugăm niște adevăruri la discursul

tău.

Michael a simțit că nu mai are mult și începe să plângă. Și-a șters ochii cu furie.

— Nu pot merge fără cârjă. Oricum o să mă duci tu în spate. Pe lângă asta, când mi se vindecă definitiv ciotul, putem face un picior artificial. Ai citit chiar tu procedeul. Gerry a spus că o poate face. Poate găsim unul care să mi se potrivească. Doar pentru că nu era nimic în spitalul Metropolis nu înseamnă că nu mai sunt spitale. Așadar, nu e vorba de piciorul meu. Nu e vorba că nu ți-aș fi util. N-ai fi ieșit niciodată din Saint Louis dacă nu eram eu. Eu, cu mâinile mele omenești, am fost capabil să am grijă de bagaje. Eu sunt cel care știe să folosească arma. Ți-am salvat viața. Adevărul e că ai nevoie de mine. Puiul tău are nevoie de mine. Deci lasă-mă să vin cu tine.

— Va trebui să am mereu grijă de tine.

— Va trebui să ne păzim spatele reciproc. *Nu tu* ai văzut dragonul, ci eu.

— Nu! Nu vreau!

— De ce nu?

— Nu mai vreau să moară nimeni în preajma mea.

A văzut-o cum tremura. Pentru o clipă, Michael a putut să o citească la fel de ușor ca pe un om: fața ei neagră și sumbră, cu ochii bântuiți de amintiri. S-a întins, i-a luat trompa cu blândețe și i-a pus-o pe umeri, apucând-o cu

blândețe.
— Vei avea nevoie de tot ajutorul din lume. O să ai un copil. Nici măcar nu știi dacă elefanții sunt acolo sau dacă ai cum să-i găsești. O să ai nevoie de mâinile și de ochii mei. Mai bine le-ai lua cu tine...
— De ce vrei așa de mult să mergi cu mine?
— Glumești? i-a răspuns el râzând. Să trăiesc în spatele unui elefant? Ce copil n-ar da orice ca să fie în locul meu?
— Nu se poate să fie ăsta singurul motiv.
— Oh, dar am un milion de motive pentru care noi trebuie să fim împreună. Nu pot să le înșir acum pe toate.
Michael i-a îmbrățișat trompa și s-a uitat în sus, în ochii ei:
— Voi fi unchi!

De data asta, Gerry a ținut-o pe *Encantante* la peste cincizeci de metri de mal, în timp ce Michael și Jackie căutau atent orice semn care ar fi putut trăda prezența unui dragon. Michael a scanat cu grijă pădurea cu ajutorul unui binoclu pe care i-l dăruise Gerry.
— Nu văd nimic.
— A fost o vânătoare reușită în luminiș de dimineață, a spus Jackie. Ar trebui să fie toți acolo.
— Poate s-au hotărât să stea la umbră azi, a comentat Gerry sec.

— De ce ar rata șansa de a se face un munte de carne?

— Liniște, i-a potolit Michael. Hai să nu mai trecem încă o dată prin asta.

Gerry a deschis gura să spună ceva, dar a închis-o la loc.

— Treaba voastră. Vă zic pentru ultima dată: e o greșeală uriașă și o să vă aduceți aminte de vorbele mele.

— Dacă, totuși, ne iese, poate ne întoarcem într-un an sau doi. O să poți să-l cunoști pe puiul lui Jackie.

Gerry n-a mai răspuns nimic, dar și-a golit ostentativ pipa peste bord.

— E acum ori niciodată, a spus Michael în timp ce o bătea pe Jackie pe picior. Ajută-mă să mă ridic.

— Cred că Gerry are dreptate.

— Nu vreau să mai trec o dată prin discuția asta. Nu acum. Lasă-te un pic!

Jackie s-a așezat pe un genunchi și Michael s-a cățărat până sus.

— Suntem gata.

A scos carabina. Jackie s-a uitat îngrijorată:

— Nu știam că ai așa ceva.

— Toți avem secrete. Să-i dăm drumul.

Gerry a adus-o pe *Encantante* cu grijă până la mal. Propria lui carabină stătea într-un colț, lângă el, dar nu se uita la ea, preferând să manevreze cu grijă vasul. Jackie a pășit cu grijă

pe ponton și s-a uitat în jur.

— Bun, să mergem!

Au intrat cu grijă pe șosea. Michael l-a auzit pe Gerry cum le urează mult noroc și apoi îndepărtează vasul de ponton. Acum erau pe cont propriu. Băiatul continua să supravegheze cu grijă împrejurimile. Dragonul din pricina căruia își pierduse un picior era mort, dar nu i-ar fi părut rău dacă ar fi apucat să mai omoare câțiva.

Partea a III-a

Când s-au încălzit suficient pe asfalt, dragonii s-au mutat la umbră, pândind să prindă orice ar fi trecut prin apropiere. Michael nu-și dădea seama dacă era datorită staturii uriașe a lui Jackie sau datorită faptului că mergeau fix pe mijlocul drumului, fără să se apropie de margini, dar cei câțiva dragoni pe care i-au întâlnit s-au mulțumit să-i privească de la distanță. *Encantante* și încărcătura ei ciudată, doi oameni și un elefant, probabil că-i băgase în ceață. Poate că, de fapt, Michael a fost de la bun început ținta sau poate că dragonul nu observase decât piciorul lui Jackie și se repezise la el ca și cum l-ar fi crezut un animal. Cu siguranță nu vor afla niciodată.

Infecția care aproape îl ucisese pe Michael a

dovedit că dragonii erau o amenințare mult mai mare decât orice om înarmat cu o carabină, oricât de înfometat. Faptul că stăteau pe mijlocul drumului însemna că erau descoperiți și-n văzul tuturor. Jackie putea fi observată de la mare distanță și când și-au dat seama de asta au devenit amândoi agitați. Michael a trăit o bună bucată de drum cu spaima că în orice moment Jackie se poate prăbuși sub el, victimă a vreunui lunetist înfometat. Abia într-un târziu, își închipuia el, avea să audă detunătura.

Dar n-au văzut pe nimeni.

— Unde sunt toți? a întrebat Michael. Până și în Saint Louis erau câțiva oameni. Care trebuia evitați, e-adevărat, dar tot erau câțiva.

— Nu știu, i-a răspuns Jackie în timp ce scruta micuțele ferme. Nu seamănă cu nimic din ce mi-am imaginat eu.

Relieful a devenit mai unduios, pădurea, tot mai deasă, mai sălbatică și plină de stejari și arțari. Pe măsură ce pădurea se adâncea, șoseaua a început să se transforme în drum cu pietriș. Ruinele autostrăzii păreau o dâră de lumină în întunecimea pădurii.

— Fii foarte atent, a zis Jackie după o vreme. Între copaci e frig și dragonii caută locurile cât de cât luminate de soare.

Dar pădurea devenea din ce în ce mai deasă și mai tăcută. Nici picior de dragon. Michael s-a

aplecat către Jackie:

— Niciun om, niciun dragon. Ai idee de ce?

Jackie și-a scuturat capul uriaș:

— E prea frig pentru ei aici, sub copaci. Poate că dragonii migrează spre nord primăvara, când coroanele copacilor nu s-au format încă. Apoi, se întorc în sud.

— Șopârle migratoare?

— Cine știe? E o lume nouă. Eu am fost modificată. De ce să nu fi fost și ei? Poate că nici măcar nu e teritoriul lor aici.

— Tu ai fost modificată pentru un motiv, cred. Poate că și ei au avut un rol cândva.

Jackie a tăcut un moment.

— De ce crezi că am fost modificată cu un motiv?

— Nimeni nu vrea un experiment de cinci tone fără un motiv anume.

Băiatul a mângâiat-o pe cap.

— Mai ales unul atât de nervos și țâfnos ca tine.

— Vai, mulțumesc!

Jackie n-a mai spus nimic timp de vreo… doisprezece pași.

— Am descoperit motivul în ultimele caiete pe care mi le-ai dat.

— Mi-am imaginat eu.

— Cum așa?

— Păi, îți aduc fiecare caiet pe care-l găsesc și niciunul nu te mulțumește. Apoi, brusc, găsești

ce ai nevoie și, a doua zi, pleci. La început am crezut că trebuie să fie ceva legat de Hohenwald. Ceva important de care aveai nevoie înainte de a pleca. Și totuși, nu aveai cum să-l găsești pe hartă și nu mi-am putut imagina ce-ar putea fi în caiete legat de tine și care să nu aibă legătură cu Hohenwald. Orice ai fi căutat trebuia să fie despre tine. După un timp, mi-am dat seama că vrei o informație pe care numai oamenii care te-au creat o puteau deține. De aceea căutai caietele. În plus, trebuia să fie ceva, o informație pe care Ralph ori n-o cunoștea, ori n-avea voie să ți-o spună. El știa tot ce se putea despre *cum* ai fost creată, dar nu găsesc niciun motiv pentru care cei care te-au creat să-i fi dat lui informații în legătură cu motivul pentru care au făcut-o.

— Poate căutam hărți genetice ale masculilor de la Hohenwald.

— Ce e o hartă genetică?

— Ceva ce n-ai cum să înțelegi.

Jackie a apucat o creangă de arțar și a tras-o, în așa fel încât să-l pocnească pe Michael în cap.

— Au! De ce ai făcut asta?

— Pentru că ai presupus că știi totul despre mine.

— *Știu* că nu știu totul despre tine. Spre exemplu, nu știu ce era în acele caiete.

— Scopul proiectului: motivul pentru care am

fost creată.

— Am avut dreptate, a țipat Michael plin de încântare.

— Da, ai avut.

— Deci, care a fost scopul?

— Voiau să repopuleze Africa și Asia cu elefanți, dar de data aceasta, elefanții urmau să fie la fel de inteligenți ca oamenii. În felul ăsta aveau să fie mai mult decât niște fripturi pe copite.

— Ce ciudat! a spus Michael. De ce n-au trimis pur și simplu pe cineva să aibă grijă de ei?

O secundă mai târziu însă a înțeles:

— Oh!

— Ăsta e răspunsul corect, i-a zis ea Jackie cu blândețe...

— Știau că erau pe cale să moară cu toții. Trebuie să fi știut că *toți* urmau să moară... Nu ar mai fi rămas nimeni să aibă grijă de tine.

Michael a clătinat din cap:

— Totuși, parcă nu prea are sens. De ce să te chinui atât și să mori cu mult înainte de a putea scoate ceva bun din toate astea?

— Nu știu. Nu am găsit niciun jurnal personal, nici măcar vreo notiță. Tot ce am găsit a fost descrierea originală a misiunii și planul general.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

— Cred că au făcut o greșeală și au murit prea repede. De vreme ce noi nu am avut încredere în ei și nu le-am arătat clar cât de inteligenți

eram, nu au știut exact în ce măsură le-a reușit experimentul. Au continuat să se adapteze la noile condiții, încercând să-și dea seama cât de inteligenți eram și cum să-și adapteze planurile la realitatea din teren. Și s-au îmbolnăvit încercând să facă asta.

Michael nu a mai spus nimic multă vreme.

— Crezi că și-au dat seama înainte să moară?

Jackie a oftat adânc:

— Doamne, sper că nu!

Dragă mamă,

Scriu mult mai corect de când Jackie a început să se uite peste scrisorile mele. O mai făcuse de câteva ori, dar nu mi-a zis nimic.

Nu am apucat să-ți zic nimic de Gerry, deși el și Jackie au avut grijă de mine cât timp am fost bolnav. E un tip foarte de treabă, așa că te rog să ai mare grijă de el, dacă se ivește ocazia.

Treaba lui Jackie e să se uite după elefanți. Așa că acum, în timp ce ne apropiem de Hohenwald, ea își poate începe misiunea. Nu sunt prea sigur ce-ar trebui să fac eu atunci. Până acum am fost mâinile ei, dar cam toate sarcinile mele au legătură cu drumul și călătoria. Când vom ajunge, cele mai multe vor dispărea.

Ea spune că în Hohenwad toți elefanții sunt femele, dar informațiile pe care le are sunt vechi de peste zece ani. Ralph nu mai reușea de

mult să ia legătura cu ei. Probabil că nu au putut să se protejeze de foc.

Zona în care ne aflăm acum e diferită: e mai sălbatică. Jackie spune că arată precum pădurile ce umpleau pământul acum sute de ani. Ce ne sperie e că e prea recentă și credem că e creată de cineva. Avem mare grijă.

Mi-e dor de voi, de amândoi, în fiecare zi, deși pe tata nu mi-l mai aduc aminte așa de bine. Jackie crede că e foarte ciudat că vă scriu, având în vedere că sunteți morți, dar eu nu sunt de acord. (Uite așa, Jackie!)

Dacă aș fi vorbit cu voi cu voce tare, lumea m-ar fi crezut nebun. Așa e mult mai intim și pot să-mi adun gândurile. În plus, cred mă ajută să-mi amintesc mai multe despre voi. Trebuie să recunosc că Ned a avut și câteva idei bune...

Jackie are grijă să mă spăl pe dinți în fiecare seară. M-a pus să caut o periuță în bagajele de la Ralph. Bineînțeles că am găsit.

Vom intra curând în Hohenwald, așa că o să-ți povestesc ce și cum după ce ajungem acolo.

Cu dragoste,
Michael

Petrecuseră deja mai multe zile pe vechea autostradă 641 când Michael a zărit autostrada Interstate 40 printre copaci. Starea drumului pe care mergeau acum nu era prea bună. Drumurile din Tennessee erau mult mai bune

decât cele din Illinois sau Kentucky. Ăsta era cel mai clar semn că intrau într-un alt stat: starea drumurilor sau a fermelor. În Kentucky, drumurile erau stricate în unele locuri și erodate în altele. În plus, trebuia să aibă mereu grijă la dragoni.

Odată ce au trecut în Tennessee drumurile arătau de parcă erau îngrijite de o persoană cu mania curățeniei și a bordurilor drepte. Îi aminteau lui Michael de misterioasele ferme din Illinois. Pădurile întunecate păreau un simbol al orașului Kentucky. Pe aici, pădurile păreau ceva mai obișnuite: un amestec de copaci tineri și tufișuri. O dată sau de două ori au văzut rămășițele unei grădini. Cu siguranță pe acolo trecuseră recent oameni, asta dacă nu cumva erau chiar prin preajmă încă. Și totuși, nici țipenie de om nicăieri... Doar ocazionalele grămăjoare de ciuperci.

Jackie s-a oprit brusc în mijlocul șoselei.

Luat pe nepregătite, Michael era să cadă. S-a cățărat înapoi pe gâtul ei ținându-se de una dintre urechi. Iritat, a început să scruteze împrejurimile să vadă ce-o făcuse pe Jackie să stea în loc.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit el.

— Am auzit ceva.

— Dragoni?

— Nu.

Jackie și-a depărtat picioarele și s-a lăsat la

pământ, culcându-și ușor trompa.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Michael.

— Taci din gură!

Băiatul s-a lăsat pe spate și a scos harta. Se părea că mergeau spre est, iar Hohenwald ar fi trebuit să fie la numai o sută, o sută și ceva de kilometri de ei. Jackie s-a ridicat:

— Deci?

— Nimic.

— Da, sigur, vrei să te și cred…

Jackie a dat din cap iritată.

La câțiva kilometri mai încolo, autostrada Interstate 40 era mult mai vizibilă. Au urcat rampa estică cu mare grijă. Michael se simțea mult mai bine. Acum puteau să vadă la o distanță normală în fața lui, nu ca pe micile drumuri pierdute între păduri. Deși nu mai văzuseră un dragon de ceva vreme, Michael nu voia să-și asume niciun risc.

Jackie s-a oprit brusc din nou și s-a așezat iarăși în poziția aia ciudată, încercând să prindă cine știe ce sunet.

— Ce s-a întâmplat?

Ea n-a răspuns, preferând să dea din cap fără să scoată niciun sunet. Michael s-a dat jos ca să cerceteze împrejurimile. S-a cățărat pe parapetul autostrăzii. Spre sud putea să vadă până departe. La un moment dat i s-a părut că vede o broască țestoasă foarte mare, cântărind probabil vreo cincisprezece kilograme,

plimbându-se pe la marginea pădurii. După toate semnele se aflau încă pe un teritoriu al dragonilor.

— Am luat-o într-o direcție greșită, a rupt brusc tăcerea Jackie.

Michael a scos din nou harta și a cercetat-o atent.

— Nu, pe aici e drumul spre Hohenwald.

— Unde suntem?

Băiatul s-a mai uitat puțin pe hartă.

— McIllwain e cel mai apropiat punct de pe hartă și pare a fi un oraș. Într-acolo – a arătat el spre est – e râul Tennessee. Îl trecem, dacă mai există vreun pod și după aproximativ cincisprezece kilometri o luăm spre sud; din nou spre Hohenwald.

Jackie s-a agitat nervoasă:

— Nu sunt acolo.

— Elefanții din Hohenwald?

Ea s-a întors spre vest. S-a culcat din nou la pământ și și-a întins trompa.

— Oricum, nu în direcția aia.

— Nimic spre nord, nu?

Jackie s-a răsucit din nou spre est și a repetat mișcarea cu trompa. Multă vreme a rămas nemișcată. Într-un final s-a ridicat, scuturându-se:

— Nu am cum să-mi dau seama din cauza râului. Cred că sunt spre sud.

Michael stătea pe parapet.

— S-ar putea să întâlnim dragoni în direcția aia. Și e posibil să fie și oameni.

— Se poate. Nu cred că sunt departe.

Michael a oftat. S-a ridicat sprijinindu-se de parapet și, după ce Jackie s-a aplecat, s-a cățărat în spatele ei.

— Râul înaintează dinspre nord spre sud. Poate că vom putea continua spre sud pe 69 și vei prinde vreun semn.

— Cât de departe e râul? E vreo șosea pe care s-o urmăm apoi?

Michael a urmărit cu degetul linia albastră.

— Râul se întoarce spre noi și ajunge destul de aproape începând cu Akins Chapel. La momentul ăla vom fi la doar câțiva kilometri de el. Poate cincisprezece...

— Să mergem.

La Jeannette au găsit intrarea pe drumul Brodie’s Landing, care i-a dus direct la râu. Nu avea același vuiet puternic precum Mississippi sau Ohio. Era lat și plat, animat de un curent sudic molcom. Pe partea cealaltă, spălându-se în apele liniștite, era o turmă de elefanți. Jackie a încremenit uitându-se la ei. Aerul era liniștit. Elefanții de dincolo de râu au încremenit și ei. Michael nu se mișca. Se întreba dacă elefanții îl puteau vedea și pe el. Cât de bine văd elefanții, de fapt?

Momentul dura deja de prea mult timp și Michael voia să-și schimbe poziția. Începuseră

mâncărimile. Brusc, unul dintre elefanții din apă a pufnit și a urcat pe mal. A scos un sunet din trompă o dată și apoi a pornit de-a lungul malului. Ceilalți elefanți l-au urmat. Jackie nu s-a mișcat decât după ce nu i-a mai putut zări. A intrat în apă, dar curentul aparent lent a zgâlțâit-o un pic. S-a oprit și s-a retras.

— Pe unde pot trece?

— Putem să ne întoarcem spre nord și să traversăm autostrada Insterstate 40 sau putem merge spre sud și să traversăm autostrada 412.

— Care e mai aproape?

— Ambele sunt cam la aceeași distanță.

Jackie s-a gândit multă vreme.

— Sudul! O luăm către sud.

Au traversat râul la Perryville. Podul părea intact, dar bineînțeles că nu puteau fi siguri... A trosnit cu un sunet de împușcătură când erau pe la mijloc și un moment Michael a simțit că i se taie respirația de frică. Dar pe urmă n-au mai avut nicio problemă și au ajuns pe malul estic al râului Tennessee.

— Suntem destul de departe de Hohenwald, a spus Michael în timp ce mergeau pe șosea.

— Ai crezut că vor rămâne acolo? Paznicii lor trebuie să fie morți demult.

Jackie părea să fie aproape fericită.

— Crezi că Ralph a murit?

A dat din cap iritată:

— Altă treabă n-am decât să mă îngrijorez de

soarta unui robot.
„Nu ai fost creată pentru așa ceva”, s-a gândit el și asta i-a stârnit neliniștea.

Pe malul estic al râului au descoperit o urmă bine conturată cu bălegar de elefant. Jackie a distrus una dintre movile și a început să o miroasă.
— Chiar trebuie să faci asta?
— Vreau să știu de la cine provine, a spus ea arătând spre movilă. Un elefant african! O femelă. După miros, ea este cea care conduce.
A arătat în spate.
— Acolo sunt trei femele indiene. Una nu e încă matură. Și nu se înrudește în niciun fel cu celelalte două. Niciuna dintre ele nu este însărcinată.
— Tu ce fel de femelă ești?
— Indiană. Cum? Nu știai?
— Nu mi-ai spus niciodată, de unde să știu?
Jackie a scos un sunet.
— E și vreun mascul printre ele?
— Nu exista niciun mascul la Hohenwald.
— De ce?
— Masculii au nevoie de mai mult spațiu. Ei nu se grupează în turme, precum femelele.
Băiatul a rămas pe gânduri un moment:
— Sper că puiul tău va fi un mascul.
Jackie nu i-a răspuns.
Au ajuns la locul unde văzuseră pentru prima

dată turma de elefanți: un petic lung de nisip cu iarbă și plantații de bumbac. Aici era foarte mult bălegar. Se pare că elefanții iubeau acest loc și veneau des. Michael s-a aplecat peste capul ei.

— Încotro?

— Nu sunt prea sigură.

Puștiul s-a lăsat să alunece pe pământ și Jackie i-a dat cârja. S-a dus să cerceteze o parte a luminișului, în timp ce ea o cerceta pe cealaltă. Erau atât de mult urme de elefanți, încât era foarte dificil să-ți dai seama încotro au apucat-o.

— Aici, a strigat ea ușor.

Michael a țopăit până acolo. Jackie i-a indicat o grămadă mare de bălegar.

— Un mascul indian! Și n-a trecut mai mult de o săptămână de atunci.

— Asta e bine, nu?

— Poate că da, poate că nu.

Brusc, a urlat:

— La pământ!

L-a trântit chiar în momentul în care o săgeată mică, neagră, i s-a înfipt în trompă. Michael s-a ridicat repede ca să i-o scoată.

— Samsa! a strigat o voce de fetiță dintr-un tufiș, în timp ce alerga spre elefant.

Băiatul a încercat să se așeze în calea ei, dar a fost din nou dărâmat la pământ. De data asta de un bărbat mai în vârstă, care îi pusese un cuțit la gât.

Jackie s-a așezat în genunchi și apoi s-a întins pe jos.

— Jackie! a urlat Michael.

Dar ea nu părea să reacționeze la cuvintele lui și ochii îi erau pierduți undeva departe. I-a închis încetișor.

— Ați omorât-o, a spus băiatul, fără a-și crede ochilor.

— A fost un accident, handicapatule, i-a aruncat-o femeia cu o voce stricată. Tu erai ținta.

Partea a IV-a

Fata a scos săgeata din trompa lui Jackie.

— Crezi că va muri, Samsa? l-a întrebat ea pe bărbatul care ținea cuțitul la gâtul lui Michael.

— Nu știu, i-a răspuns el.

A scos un fir dintr-un buzunar și i-a legat mâinile băiatului.

— Doar nu crezi că o să fug.

Băiatul i-a arătat ciotul.

— Sunt handicapat. Sau n-ai observat?

Samsa nu l-a băgat în seamă. S-a așezat în genunchi lângă Jackie:

— Respiră. Asta e un semn bun. Poate că doza a fost prea mică.

— Doză de ce? i-a țintuit băiatul cu privirea. Ce i-ați dat?

— Nu i-am dat ei, *te-am ratat pe tine,* i-a răspuns Samsa cu nepăsare. Dă-mi să văd săgeata, Pinto.

Pinto a mângâiat cu grijă ochii lui Jackie, a luat săgeata și i-a dat-o bărbatului. El a examinat-o cu grijă, ca să nu se înțepe în vârf.

— A fost o doză întreagă. Adu-mi, te rog, trusa medicală din cortul meu din tabără.

— Am înțeles.

Apoi, fata a dispărut, fugind pe drumul ce se îndepărta de râu. Samsa a continuat să o examineze minuțios pe Jackie. I-a pus o mână pe piept ca să-i măsoare respirația și după aceea și-a pus mâna sub trompă și a rămas nemișcat.

— Ce faci acolo? l-a întrebat Michael în șoaptă.

— Taci!

După un moment, bărbatul și-a retras mâna.

— Pulsul e bun, dar respirația e puțin cam slabă.

— Era o săgeată otrăvită.

— Hmm, deci ești și inteligent, nu?

— De ce ai tras în mine?

— Să vedem: ești călare pe cea mai mare bucată de carne de pe o rază de treizeci de kilometri. Mai există încă vreo doisprezece asemenea bucăți. Nu ești atât de important, băiete. Ea este. Prea importantă ca să-ți lăsăm ție provizia de fripturi pe un an...

— Crezi că aveam de gând să o mănânc?

— Nu tocmai! Ar fi un pic cam ambițios din partea ta. Cred că urma să o vinzi. Poate îngerilor din Memphis sau Fetelor de Cauciuc din Chattanooga. Ar fi luat-o și te-ar fi servit pe tine drept garnitură – ceea ce nu m-ar fi deranjat dacă nu am fi pierdut un elefant.

— Jackie nu e elefantul tău.

— Știu asta și, dacă întâmplarea face că ai rămas în viață, n-ai vrea să-mi spui de unde ai furat-o?

— Nu am furat-o! Nu cred că ar putea s-o fure cineva. Dacă ar vorbi, ți-ar spune chiar ea.

— Sunt sigur că mi-ar spune foarte multe!

Michael a tăcut brusc.

— De unde ai luat-o?

— Jackie și cu mine venim din Saint Louis. Încercam să găsim elefanții din Hohenwald. Voia să se alăture unei turme.

— Ei bine, i-ai găsit. O vom prelua noi de aici.

— Ea e…

Samsa l-a amenințat cu săgeata:

— Mai e destulă otravă aici cât să dea gata un boț de om ca tine. Chiar dacă nu te omoară, te paralizează până dimineață. Iar până atunci o ceată de Komodos te va fi găsit de mult.

Michael se holba la vârful de săgeată pe care se zărea o picătură de ulei. Era prea fascinat ca să-și poată lua ochii de la ea.

— Oprește-te, a șoptit Jackie expirând cu greu.

Samsa s-a întors spre elefant, după care s-a

uitat din nou la Michael, nedumerit.

— N-am auzit eu bine sau a vorbit?

— O să-și revină?

Bărbatul s-a uitat din nou la ea.

— Cred că da. Dacă otrava n-a ucis-o până acum, efectul va trece în timp. Pinto se întoarce cu antidotul.

— Atunci, vei afla totul curând.

Fata s-a întors cu o geantă care arăta ca o trusă medicală de profesionist. I-a dat-o lui Samsa, apoi s-a așezat lângă Jackie. S-a cuibărit chiar lângă capul ei. Michael spera doar să aibă destulă minte, încât să se dea la o parte când Jackie se va ridica.

Băiatul încerca să-și dea seama ce era cu cei doi. Samsa era un om în vârstă. Puținul păr pe care încă îl mai avea pe cap era alb, la fel ca barba. Era înalt și slab. În schimb, Pinto părea să fie de-o seamă cu el. Prin cămașa largă putea vedea o pereche de sâni tineri, dar picioarele și brațele îi erau încă de copil. Michael se întreba dacă fata obținuse protecția în același mod în care negociase el cu unchiul Ned. Nu păreau să fie rude.

Samsa a scos două fiole de sticlă, una cu un praf și cealaltă cu un lichid, o seringă și un ac. A umplut seringa cu lichid și apoi a injectat-o în fiola cu praf, amestecându-le. La un moment dat a surprins privirea lui Michael.

— Nu prea le folosim, așa că încă sunt în pachetul original.

Samsa a rânjit spre el:

— Ne producem singuri otrava.

— Din ce?

— Din broaștele-săgeată veninoase din mlaștină. Mergem acolo o dată sau de două ori pe an și prindem ce ne trebuie.

— Nu știam că există asemenea animale.

— Sunt foarte frumoase. Roșii, albastre, toate culorile. În piele au o otravă care te poate lăsa lat pe loc dacă nu ai grijă cum umbli în preajma lor. Nu e habitatul lor natural, dar menajeria cuiva a fost eliberată, intenționat sau neintenționat, și câteva au supraviețuit iernii. E o armă minunată împotriva oamenilor. Rapidă și silențioasă. Dacă ai curaj, poți doborî doisprezece indivizi cu ea înainte ca măcar să-și dea seama ce se întâmplă.

Între timp a terminat de preparat amestecul din fiolă și a umplut seringa.

— Dă-te de acolo, Pinto, i-a spus Samsa.

A tamponat pielea lui Jackie și a introdus acul acolo. Apoi l-a scos, l-a rupt și a pus atât seringa, cât și bucățile de ac într-un borcan din geantă.

— O să mai zacă vreo două ore, dar o să înceapă să respire normal.

Și-a întors privirile spre soarele puternic și apoi s-a uitat din nou la Michael:

— Va trebui să-i facem răcoare, e prea cald. Scoate-ți tricoul și udă-l în râu și pe urmă așază-ți-l pe cap.

— O cheamă Jackie.

— Foarte bine. Jackie…

— Mai bine mă dezlegi.

— O să te descurci și legat. La treabă! Pinto, ajută-l, dar nu te apropia prea mult. Folosește și cămașa ta. Eu mă duc să vă aduc câteva găleți de apă.

Fata trăgea îngrijorată cu ochiul spre Michael, dar el o ignora. Dacă soarele îl ardea pe el atât de tare, nici nu voia să știe cum se simte Jackie.

— Să-i pui ceva ud și pe urechi, i-a spus Pinto. Elefanții se răcoresc prin urechi.

Michael a mormăit ceva, dar a ascultat-o.

— Ea te-a dărâmat? l-a întrebat Pinto când s-au intersectat în drum spre râu.

— Mi-a salvat viața, a spus Michael simplu.

— Corect.

Michael a ridicat din umeri. Samsa se întorsese cu două găleți și o carabină.

— Credeam că preferi otrava, i-a zis băiatul.

— Așa e, dar nu prea poți străpunge pielea unui crocodil cu săgeata.

— Sunt *crocodili* aici în râu?

— În mod normal nu ajung atât de departe în nord, dar se mai întâmplă. Și Komodos se țin la distanță, dar mai poți avea surprize. O să stau

de pază, pentru orice eventualitate.

Puștiul s-a oprit și s-a uitat la Samsa.

— Ai fost Paznic la Hohenwald, nu-i așa?

— Directorul, l-a corectat bărbatul.

— Așadar tu le-ai dat drumul elefanților când toți ceilalți au murit?

Samsa și-a ridicat privirile:

— Acum unsprezece ani.

— Toți ceilalți elefanți din Saint Louis sunt morți. Jackie și Paznicul au hotărât că ar trebui ca ea să plece în direcția asta.

— Serios?

— Jackie e însărcinată. Otrava va afecta puiul?

Bărbatul a oftat și i-a privit o secundă corpul nemișcat.

— Ar fi trebuit să o scot imediat.

S-a întors spre Michael:

— Sper că nu, dar nu am de unde să știu. Dacă nu îi va provoca un avort, atunci sunt șanse bune ca puiul să fie bine.

Samsa i-a făcut semn băiatului, iar când s-a apropiat destul, i-a dezlegat mâinile.

— Încep să cred că nu ești un hoț.

I-a arătat iute arma:

— Dar ține minte că încă am arma lângă mine.

Michael a încuviințat și s-a întors să umple gălețile.

După amiază, Jackie a început să miște câte un pic. O oră mai târziu, încerca din răsputeri să

se ridice. Samsa s-a așezat lângă ea, vorbindu-i liniștitor.

— Nu te ridica încă, fetițo!

Le-a făcut semn lui Michael și lui Pinto să se întoarcă. Jackie părea că s-a liniștit și că va rămâne întinsă, dar nu după mult timp era în picioare, agitându-se și privind confuză în jur.

— E în regulă, fetițo, a liniștit-o Samsa pe un ton cât mai calm.

În acel moment, Jackie și-a azvârlit trompa, i-a zburat carabina din mâini, l-a prins de un picior și înainte să poată interveni cineva, i-a pus un picior pe piept.

— Ai încercat să-mi omori băiatul, a scrâșnit ea.

Samsa a dat să vorbească, dar n-a putut. Pinto a alergat spre Jackie, încercând să-i ridice piciorul, dar elefantul a ignorat-o.

— Ești bine, Michael?

— Mda.

— Ce vrei să fac cu el?

— Dă-i drumul, a răspuns băiatul. E directorul de la Hohenwald.

Jackie și-a ridicat încetișor piciorul. A înaintat cu grijă către micuța plajă și s-a scufundat în apă. Pinto îl ținea pe Samsa de mână, plângând în hohote. Michael s-a așezat lângă el.

— Poate vorbi! a tușit bătrânul.

— Știu, i-a zis Michael.

Dragă mamă,

Am găsit ceilalți elefanți, dar oamenii care au grijă de ei ne-au descoperit și era cât pe ce să ne omoare. Pe mine cel puțin... Samsa și Pinto urmăreau turma. E o turmă mare formată din șase femele și niciun pui. Mai sunt două: una formată din trei femele și un pui și cealaltă formată din patru femele și doi pui. Elefanții masculi nu stau pe aproape decât atunci când sunt în *muss, muth* sau așa ceva. Sunt patru masculi în zonă. Toți elefanții sunt indieni, cu excepția lui Tika. Tika e un elefant african. E uriașă și e chiar elefantul pe care l-am văzut prima dată în râu. Samsa spune că e perfect posibil ca elefanții africani și cei indieni să se împerecheze, dar ea nu-l vrea pe niciunul. E foarte strictă cu grupul ei. Poate de aceea nu are niciuna pui.

Samsa le-a dat drumul elefanților când părea că vor muri cu toții, inclusiv el. A scăpat. Acum sunt cincisprezece oameni care-l ajută pe Samsa să aibă grijă de ei. Niciunul nu e mâncător de carne și îi protejează pe elefanți de oameni. Cred că unii și-ar dori să fie și ei elefanți.

Au propriul lor sătuc undeva prin apropiere. Samsa pare să fie conducătorul lor și vrea ca Jackie să vină cu el în sat. Dar ea își dorește să intre în turmă. Cred că n-are încredere în ei. Nu vor să mă lase să stau în sat. Poate că încă mă

cred un tâlhar.

Cu dragoste,
Michael

— Ai nevoie de ambele picioare ca să poți avea grijă de elefanți, a spus Samsa sever.

— Mă mișc destul de bine cu cârja. Lasă-mă să fac și eu ceva!

— Nu poți alerga. Uneori elefanții mai atacă și dacă nu-ți poți găsi rapid un copac în care să te urci, n-o să mai găsim mare lucru din tine ca să îngropăm. Am mai pierdut oameni așa.

Samsa și Pinto au plecat înainte ca el să mai poată spune ceva.

Jackie se odihnea lângă tabără. Îi urmărea de la distanță și băiatul era sigur că auzise tot. A țopăit spre ea și s-a așezat alături. Ea s-a întins după o creangă și a început să mănânce metodic frunzele.

— Nu vor să mă lase să vin cu ei, a zis băiatul.

— Am auzit.

Ceața se lăsase peste râu și totul era învăluit în mister. Lui Michael îi era frig și i se părea că a orbit.

— Cum te simți?

— Obosită. Să zaci în soare jumătate de zi te seacă de energie.

— Crezi că sunt cu adevărat crocodili în apă?

— Crezi că mint?

Michael s-a uitat adânc, prin ceață.

— N-aș crede. Te-ai hotărât după care turmă vrei să te duci?

— Cred că după Tika și femelele ei.

— Dar n-o să fie ea cea mai dură?

— Probabil.

— Atunci, de ce ea?

Jackie a păstrat un moment de tăcere.

— Din motive prostești. E surprinzător și că acceptă să aibă o turmă formată din indieni în primul rând. Când ești disperat să ai companie bănuiesc că accepți orice.

Michael n-a zis nimic. Pieptul îl durea și își simțea gâtul închistat. S-a uitat lung spre urma pe care plecaseră Samsa și Pinto. Oare asta simțea pentru ei? Disperare? Oare asta simțea și Jackie pentru el?

S-a îndreptat spre locul unde aveau echipamentul lor și a deschis buzunarul secret. A asamblat carabina și a luat cu el gloanțele explozive.

— Ce ai de gând?

Jackie l-a privit lung.

— Îi urmăresc.

Era destul de ciudat și incomod să care carabina și să se folosească și de cârjă. S-a gândit că poate va merge într-unul dintre orașele mai vechi să caute un picior sau își va construi unul. Își amintea destul de vag o poveste despre cineva cu un picior de lemn. Ar

fi mai mult decât suficient pentru el.

Traseul era clar, iar Samsa și Pinto lăsaseră urme foarte vizibile, așa că nu erau prea greu de urmărit. Oare va reuși să-i ajungă din urmă sau nu? Oricum, măcar făcea *ceva...*

Și-a dat seama că urma ducea tot mai aproape de râu, după felul cum copacii începeau să se subțieze. Michael a stat să asculte și a auzit elefanții îmbăindu-se. A găsit un copac mai înalt, a sprijinit cârja de el, și-a atârnat carabina de spate și a început să se cațere. Din vârf avea o perspectivă olimpiană asupra elefanților și păziți de Samsa și Pinto. A putut vedea, de asemenea, niște bușteni scufundați înaintând încet spre elefanți. Și-a dat jos carabina, a țintit unul dintre bușteni și, prin lunetă, a putut să vadă clar crocodilul. A aprins laserul și punctul roșu a apărut clar pe spinarea crocodilului. Apoi a stat la pândă.

Samsa și Pinto urmăreau elefanții. Bărbatul avea o pușcă, dar o ține atârnată la spate. Vorbea sau poate se certa cu Pinto. Unul dintre crocodili s-a oprit, s-a uitat cercetător spre mal și apoi s-a scufundat.

Ia să vedem, s-a gândit Michael. Să încercăm să gândim ca un crocodil – sau ca un dragon. Te duci la ținta mai mică, nu la cea mai mare. Unde aș ataca eu dacă aș fi un crocodil?

Apa a țâșnit fix lângă Pinto. Chiar acolo. Pentru un moment, crocodilul a înghețat în

săritură, cu punctul roșu clar conturat pe gât. Michael a tras trei focuri. A văzut apa și sângele sărind acolo unde lovise.

Apoi timpul s-a făcut simțit din nou și crocodilul a prins-o pe fată în fălci și a început să strângă, când gloanțele au explodat.

Nu a fost nicio lumină sau niciun sunet, dar crocodilul a căzut la pământ cu tot cu Pinto. Samsa a scos-o dintre dinții animalului și a început să urce malul cu ea; sângele șiroia pe picioarele fetei. Crocodilul nu se mai mișca. Elefanții s-au năpustit afară din apă și au fugit în pădure. Michael a mai stat o vreme acolo, dar nimic nu mai tulbura râul. Cei câțiva crocodili rămași stăteau liniștiți departe de mal. Într-un târziu s-a dat jos și a pornit înapoi spre tabără. Samsa îi trata rănile lui Pinto. Michael s-a așezat lângă el, cu pușca alături.

— Vezi că sunt de folos? i-a spus el.

Samsa stătea lângă el când Michael s-a trezit.

— Dă-mi arma, a spus el ridicându-se într-o rână. Mi-aș dori să trăiesc în sat și să vă fiu de folos. E-adevărat, cel mai mult mi-aș dori să nu-mi fi pierdut piciorul. Dar asta e…

Samsa a clătinat din cap.

— Nu te cunoaștem. Nu pot să permit nicio armă letală pentru elefanți în mâinile cuiva pe care nu-l cunosc.

— Așa sunt și săgețile?

— Cu săgețile e altceva.

Samsa l-a privit în tăcere un moment.

— Îți dai seama că am putea să-ți tragem o săgeată și să ți-o luăm.

Michael a scos pistolul și l-a ținut relaxat relaxat. Nu l-a îndreptat spre Samsa, dar nici în altă direcție.

— Poți să o iei peste cadavrul meu…

— Eu știu ce presupune expresia asta. Tu ai măcar cea mai mică idee?

— Are vreo importanță?

Băiatul n-a zis nimic o vreme.

— Nu e suficient faptul că Jackie are încredere în mine.

— Nu tocmai. Ea n-a văzut destui oameni ca să știe în cine să se încreadă.

— Nu mai spune! a zis Jackie din spatele lui Samsa.

Michael s-a uitat spre ea.

— Spune-mi tu, ce vrei să facem cu arma aia?

— Păstreaz-o, a replicat Jackie scurt. După toate aparențele tragi mai bine decât el. În mod sigur ești mai de încredere decât el.

— Eu sunt cel care are grijă de elefanți, a explicat Samsa încă destul de calm.

— Asta nu e treaba ta, i-a răspuns Jackie. E a mea!

Nu le-au spus nici lui Samsa, nici lui Pinto și nimănui altcuiva că vor pleca. Satul era mai sus pe deal și ascuns vederii de un cot al drumului.

Michael nu-și dorea să-i mai vadă vreodată. Și-a dat seama că erau urmăriți când au schimbat sensul de mers pentru urma de bălegar care-i conducea spre șesuri.

— Zi-mi, l-a întrebat Jackie cu chef de vorbă în seara aia, crezi că Samsaville e pe hartă?

Michael a râs cu poftă.

Călătoria decurgea mult mai bine decât înainte. Cât traversaseră pădurea, Michael se simțise foarte singur. Alți elefanți erau doar o noțiune abstractă și oameni nu erau nicăieri. Până și ideea de sătuc era absurdă. Dar acum Samsaville – numele le-a rămas amândurora întipărit – îi bântuia gândurile. Credea că e posibil ca și Jackie să se gândească la fel la ceilalți elefanți.

Dragă mamă,

Jackie și cu mine i-am părăsit pe oamenii pe care i-am întâlnit în drum și am plecat să căutăm elefanții de capul nostru. N-am nici cea mai vagă idee ce se va întâmpla de aici încolo. Poate că Jackie s-ar descurca mai bine fără grija unui copil invalid.

Mi-e dor de tine și de tata. Mi-e dor de Gerry. Mi-e dor până și de unchiul Ned. Mi-e dor de piciorul meu. Mă doare noaptea.

Jackie își face griji pentru momentul când se va alătura celorlalți elefanți. Nu vrea să se vadă, dar mi-am dat seama. Dacă Samsa ne

urmărește? Dacă mă va omorî cu o săgeată? Dacă Tika nu ne va lăsa să ne alăturăm lor? E posibil să se întâmple ceva rău.

Orice ar fi, vă iubesc.

Michael

Au găsit-o pe Tika două zile mai târziu. Era dimineață și turma păștea la marginea unui luminiș. O serie de clădiri părăsite îi indicau trecătorului că acolo a fost odată o fermă. Michael cerceta cu atenție vechile mașini de cules și curățat porumbul. Acea fermă nu a apucat niciodată să vadă un robot. Fusese abandonată cu mult înainte.

Tika era deja pregătită să-i înfrunte când au ieșit din pădure. Probabil că-i auzise venind, s-a gândit Michael. Poate că i-a mirosit. Jackie s-a oprit cu puțin înainte de a ajunge la ele și a început să pască de partea cealaltă a luminișului. După o oră și mai bine, Tika s-a întors și ea la păscut, alături de celelalte, dar a continuat să fie atentă la Jackie.

După-amiază, turma a dispărut în pădure. Michael s-a lăsat să alunece la pământ și și-a făcut un sendviș din fructe uscate și carne de crocodil.

— Ne supraveghează Samsa, a murmurat Jackie și s-a așezat lângă el. Urcă-te pe mine. Îl simt deja.

— Crezi c-o să mă împuște? a întrebat-o

Michael.

— Nu simt nicio armă, dar asta nu înseamnă mare lucru.

— Mai e cineva prin preajmă?

— Nu, din câte îmi pot da eu seama.

— Atunci nu e nimic de făcut.

Michael a continuat să mestece din sendvișul din carne de crocodil. Nu era prea rău. Aducea un pic cu puiul.

— Mă întreb de ce nu vin dragonii peste poduri. Crezi că e ceva aici care nu le place?

— S-ar putea ca elefanții să-i omoare. Știu că eu aș face-o.

— Tu ai și făcut-o!

— Adevărat, a spus Jackie gânditoare. Dar nu știu dacă e cazul să ne închipuim că avem de a face un lanț trofic bine pus la punct. Oamenii l-au părăsit mult prea recent și s-ar putea ca acei Komodo să nu fi ajuns până aici încă. Gândește-te că ei trebuie să migreze spre nord dinspre coastă în fiecare primăvară și să se întoarcă toamna. Le va lua mult timp să ajungă și în alte zone. Nu pot ajunge mai departe decât le permite timpul să se întoarcă și să se pună la adăpost de sosirea iernii.

— S-ar putea adapta la frig aici.

— Nu e foarte probabil.

— *Ei sunt improbabili,* nu-i așa? Cine știe ce pot face?

Jackie a rămas pe gânduri o vreme.

— Nu vreau să mă gândesc la așa ceva acum.
Michael se înfioră.
— Nici eu!

În săptămâna care a urmat au văzut același ritual. Elefanții au venit la ferma abandonată și au început să pască, mutându-și baza pe măsură ce curățau hrana. Până la sfârșitul săptămânii, Jackie și Tika înconjuraseră deja întreg luminișul. Stând în continuare pe poziții diametral opuse, Jackie păștea acum acolo unde păscuse Tika la început și viceversa.
— Astăzi va trebui să le urmăm, a spus Michael.
A scuipat ultima bucățică de carne. Se săturase de carne de crocodil.
— E prea devreme.
— Uită-te în jur, i-a arătat băiatul copacii. Nu a rămas nimic. Doar nu crezi că se mai întorc aici ca să spună bună-ziua…
Tika și-a luat turma și a dus-o înapoi, spre intrarea în luminiș. Jackie a urmat-o la o distanță respectuoasă. Tika a continuat să o verifice la intervale regulate.
— Să știi că s-ar putea să ne iasă, a șoptit Jackie.

Au urmat turma ore întregi. Mirosurile lui Samsa și ale celorlalți oameni începeau să se estompeze, iar poteca devenea din ce în ce mai

sălbatică și anevoioasă. Erau momente când nu mai vedeau turma minute întregi. Până la un punct când, ocolind o stâncă, s-au trezit trompă în trompă cu Tika.

Jackie a înlemnit, iar Michael s-a întins și și-a așezat capul pe gâtul ei. A înghețat și el, încercând din răsputeri să nu atragă atenția asupra sa.

Tika s-a apropiat prudentă, cu trompa pe jumătate ridicată și adulmecând la fiecare pas. Și-a ridicat și Jackie trompa un pic. Când au fost suficient de aproape, s-au adulmecat reciproc. Tika părea mai relaxată acum.

Michael urmărea totul. I-a trecut prin minte că Tika o voia pe Jackie în turma ei – poate pentru că era însărcinată. Sau poate pentru că într-o lume atât de periculoasă, și-a dat seama că numai uniți au o șansă.

Dintr-odată, Tika și-azvârlit trompa pe deasupra capului lui Jackie și l-a izbit pe Michael într-o rână, propulsându-l chiar la picioarele ei.

Băiatul a picat toți cei patru metri într-o fracțiune de secundă, uluit total, și a căzut pe spate, pierzând orice urmă de aer din plămâni. A încercat să tușească, să respire, dar plămânii refuzau să funcționeze.

Tika și-a ridicat un picior deasupra lui.

A avut timp să vadă fiecare detaliu: copita ruptă, cicatricea infectată. Jackie a urlat un „Nu!” disperat și s-a aruncat asupra lui,

împingând-o pe Tika înapoi.

Elefantul african s-a dat un pas în spate și apoi s-a repezit înainte.

Jackie îl proteja, cu capul și trompa în jos.

Când și-a revenit, Michael s-a ridicat, privind cum douăzeci de tone se înfruntau deasupra lui.

— Mișcă-te, a țipat Jackie.

Michael s-a târât cât mai departe. *Un copac! Avea nevoie de un copac?* A văzut un stejar și s-a repezit spre el, cățărându-se destul de sus, încât Tika să nu-l poată prinde.

Jackie s-a retras în fața copacului, cu fața către celălalt elefant. Tika a scos un sunet din trompă, iar mesajul a fost atât de clar, de parcă i-ar fi strigat în engleză:

— Pe tine te vrem. Dar pe el nu!

— Fără el nu se poate, i-a răspuns în același mod Jackie.

— Jackie, a țipat el, du-te cu ele. Eu o să mă descurc.

Tika s-a retras, holbându-se la cei doi.

— Nu, a răspuns Jackie. Amândoi sau niciunul.

Michael a început să plângă.

Partea a V-a

Dragă mamă,

A trecut ceva vreme de când ți-am scris ultima dată, dar te asigur că am fost foarte

ocupat. Micul Bill e la fel de încăpățânat ca mama lui. Jackie spune că a depășit faza drăguță de la doi ani și că acum e doar nesuferit. Mie îmi place de el. Mi-aduce aminte de mama mea.

Cred că Tika m-a acceptat. În sfârșit. I-a luat destul. M-a lăsat să rămân în tot acest timp și m-a ignorat. Acum câteva luni, înainte să plecăm din Panacea, una dintre unghii i s-a infectat și avea nevoie să fie curățată și pansată. Mi-era foarte clar că problema trebuie rezolvată înainte de a pleca înspre nord. Jackie a stat lângă mine, ca să fie sigură că nu pățesc nimic, însă Tika și-a ridicat piciorul și nici măcar n-a crâcnit când i-am curățat rana. Cred că durea foarte tare, dar arată mult mai bine acum. Asta se întâmpla imediat după ce am împușcat doi Komodo care voiau să facă un prânz din piciorul Tikăi. Șopârlele nu sunt un pericol real în timpul iernii. Dorm cu toate într-un loc întunecat și cald. Pericolul adevărat apare primăvara, până pleacă spre nord și sunt foarte înfometate și agresive. Nu sunt sigur ce a făcut-o pe Tika să-și schimbe părerea, dar cred că a fost destul de fericită să ne aibă alături în marșul hibernal spre nord.

Schimbările sunt chiar mai multe. Komodo par a fi în război deschis cu leii. Unde găsim lei, nu e nici țipenie de Komodo și viceversa. Nu reușim să ne dumirim ce se întâmplă.

În plus, furnicile roșii se întind tot mai mult spre nord.

Vești bune în această primăvară. Atât Tanya, cât și Wilma sunt însărcinate. Masculul care ne-a vizitat de Crăciun se pare că și-a făcut bine treaba. Acum Micuțul Bill o să aibă tovarăși de joacă.

Nu suntem prea departe de Samsaville. Poate ar fi drăguț să-i vizitez pe Samsa și Pinto. Tot încerc să o conving pe Jackie să mergem în nord, dar suficient cât să-l putem vizita pe Gerry. Însă nu-i place să treacă prin țara dragonilor.

Atât pentru acum.

Cu dragoste,
Michael

Michael și-a semnat ultimul text și a închis caietul. Era aproape plin. Al șaptelea caiet umplut cu mâna lui. L-a cântărit în mână, întrebându-se dacă nu cumva e un pic deplasat că i-a scris în toți acești ani mamei sale moarte. Acum avea șaisprezece ani. A ridicat din umeri. Încă îi făcea plăcere s-o facă. Cine știe ce părere avea Jackie despre asta…

A așezat pachetul pe jos și a început să se uite atent la curenții râului. În mare parte admira reflexele luminii în micuțele valuri. Dar nu numai… De fapt, număra crocodilii din apă. În ultima vreme se înmulțiseră foarte mult, dar

până acum, datorită lui, niciunul nu gustase carne de elefant.

Micuțul Bill a coborât spre malul apei. Micuț? Tânărul și-a zâmbit singur. Capul lui era cu un metru mai sus decât al lui Michael.

— Băiatul-lui-Jackie! Băiatul-lui-Jackie! a strigat el. O voce foarte subțire pentru un corp atât de masiv.

Michael s-a întrebat când și dacă se va maturiza vreodată vocea tânărului elefant. A lui trecuse deja prin procesul acela, deși mai dădea rateuri din când în când.

— Michael! i-a zis el. Ți-am tot repetat: spune-mi Michael.

— Băiatul-lui-Jackie e numele pe care ți l-a dat Tika.

Tânărul a chicotit, întrebându-se cum poate vorbi un elefant care, de fapt, nu poate vorbi. Lumea e plină de mistere.

— Serios?

— Ești gata să mergem? a trâmbițat Bill. Tika m-a trimis să te aduc. Vrea ca tu și Jackie să mergeți primii.

Michael s-a aplecat, și-a luat piciorul artificial și l-a legat cât de strâns a putut de ciot.

— Ești sigur? Vrea *Tika* să conducem noi?

— Sigur. Tocmai până la Cobraville.

— Aha. Vrea să trecem noi primii printre furnicile roșii, nu-i așa?

— Mda.

— Miracol după miracol, nu-i așa?

Micuțul Bill n-a răspuns. În schimb, s-a plecat un pic în față. Michael și-a agățat arma în spinare și i s-a urcat pe gât. S-a uitat admirativ în jur. Bolta azurie a cerului deasupra sa, soarele mângâietor, familia un pic cam gri așteptându-l răbdătoare la un kilometru distanță. Ar fi vrut să cânte. În schimb, i-a dat două castane drăgăstoase Micuțului Bill.

— În cazul ăsta, nu-i frumos să întârziem, nu? a spus el zâmbind. Să mergem!

Nina Allan - Sa zbori spre Dumnezeu

Iată un studiu excelent construit despre personalitatea unei femei a cărei cea mai bună prietenă se transformă într-o bizară creatură postumanoidă pentru a supraviețui unei călătorii către stele…

Scriitoarea debutantă **Nina Allan** locuiește și lucrează la Londra. Este unul dintre colaboratorii obișnuiți ai *Interzone* și *Black Static,* lucrările sale apărând și în *The Third Alternative, Strange Tales from Tartarus* și altele. Povestirile ei au fost publicate într-o primă carte, *A Thread of Truth.* Povestirea *My Brother's Keeper* a fost printre finalistele din cursa pentru British Fantasy Award în 2010. În prezent Nina Allan lucrează la un roman.

ANITA SCHLEIF: Te-ai gândit ce vei face în continuare dacă nu vei fi considerată aptă să participi la misiune? Am citit o serie de reportaje despre cât de greu le este zburătorilor să se reintegreze în societate, mai ales femeilor, care sunt tratate ca paria. Ca femeie, ce simțiți știind că drenajul Kushnev vă va provoca infertilitate ireversibilă?

RACHEL ALVIN: Refuz să mă gândesc la un posibil eșec. Nu-i văd rostul, de vreme ce mă concentrez numai și numai pe reușită. În ceea ce privește infertilitatea, mi se pare o decizie ca

oricare alta. E la fel ca atunci când alegi să păstrezi sau nu un copil. Viața este un șir continuu de decizii și orice decizie luată și dusă la îndeplinire face imposibilă o altă alegere. Zburătorii se adaptează mai greu pentru că a fi zburător înseamnă a te dedica unui stil unic de viață. Oricine alege să-și urmeze vocația descoperă într-un final că o viață obișnuită este dificilă și falsă, indiferent dacă sunt misionari, artiști sau matematicieni. Drenajul Kushnev e doar o parte a tabloului.

În general, e doar o chestiune de atenție, de concentrare asupra unui singur lucru.

(Din transcrierea
Shooting of the Albatross: The women of the Aurora Space Program,
un film de Anita Schleif)

Efectele secundare ale drenajului Kushnev erau extrem de multe și variate; în cazul lui Rachel, i s-au înmulțit și mărit pistruii. Păreau mai întunecați ca înainte și erau un pic inflamați, punctându-i fața ca niște pete de rugină. Era destul de cald în cabină și foarte pregnant se simțea mirosul ei grețos, acru, de transpirație. Anita îl observa pe bărbatul de vizavi cum și-a șters buza de sus de transpirație și cum apoi, așezându-și servieta pe genunchi, a scos ziarul *The Times* și a început să-l citească. L-a văzut cum se holba la Rachel peste ziar, în

felul în care civilii se holbează mereu la zburători, mai ales la femei. Două stații mai încolo s-a dat jos din metrou, așa că Rachel și Anita au rămas cu toată cabina la dispoziție.

Rachel s-a ridicat și a încercat să coboare geamul, dar sistemul ruginit de prindere nu a vrut să cedeze și a trebuit să renunțe. Avea un design vechi, unul pe care Anita și-l amintea din zilele petrecute pe băncile școlii. A fost surprinsă să-l revadă. Credea că vechile trenuri compartimentate fuseseră scoase din uz cu mulți ani urmă.

S-a ridicat în picioare și a deschis imediat geamul, presând mânerul înțepenit cu podul palmei. Aerul cald a năvălit în cabină, răcorind-o cu un miros de iarbă uscată.

— N-ar trebui să-ți forțezi mușchii, a zis Anita. Adu-ți aminte ce ți-au spus doctorii.

— Dar mă simt atât de inutilă. Abia dacă mai pot ridica un pai acum.

— Poți face alte lucruri în schimb. Asta-i tot și știi mai bine ca oricine. Nu-ți mai bate atât capul cu toate prostiile.

Rachel se întoarse cu fața către fereastră. Părul ei din ce în ce mai subțire începea un pic mai sus de față decât era normal. Anita s-a întrebat dacă îi vor permite să păstreze puținul rămas din podoaba capilară, dacă i-l vor rade sau dacă îi va cădea oricum. S-a gândit să o întrebe de dragul filmului, dar și-a dat seama

imediat că, de fapt, nu vrea să știe. Dacă îl comparai cu alte aspecte ale procesului, părea o nimica toată, dar îi plăcea atât de mult părul roșcat al lui Rachel.

— Am fost noaptea trecută la supermarket cu Serge, a rupt brusc tăcerea Rachel. La puțin timp după ce ai plecat tu. Am vrut să-l ajut să-și facă aprovizionarea, dar n-a mers. A fost pur și simplu prea mult. A trebuit să-l aștept în mașină. E greu de explicat, dar e ca și cum m-aș îneca acoperită de culori și sunete. Numai imaginea acelor tone de mâncare la un loc mă făcea să vomit.

Făcu o pauză.

— Am vrut să facem dragoste, dar nici asta n-a mers. Când a încercat să mă pătrundă m-a durut atât de tare, că l-am rugat să se oprească. Știi, ne-au dat un lubrifiant special, dar nu ajută la nimic. Mă rog, pe mine nu m-ajută mai deloc. Serge zicea că nu are nimic și că e fericit oricum, dar mi-am dat seama că era foarte necăjit. A adormit foarte greu.

Se întoarse cu fața către Anita. Ochii ei, altădată de un albastru închis, erau acum turcoaz pal, opaci ca o cretă.

— Te rog, promite-mi că vei continua să-l vizitezi după ce plec eu. Știu că-i place la nebunie să stea de vorbă cu tine.

— Sigur că da, a încuviințat Anita.

Se întrebă dacă asta însemna că Rachel îi dă

voie să se culce cu Serge, poate să-l preia... Știa că exista atracție între ei, dar nu voia sub nicio formă să se ajungă la asta. L-a iubit mereu pe Serge, dar ca pe un frate. Dezvoltarea relației în orice altă direcție putea fi dezastruoasă. Cel mai bine ar fi să continue să se poarte ca înainte: să meargă la film, să gătească curry și să vorbească despre Rachel. Într-un final, Serge va întâlni pe cineva, și, oricât de dureros se va dovedi, prietenia lor va rămâne intactă.

În ultimele șase luni, atât în timpul concediului lui Rachel, cât și imediat după, Anita a încercat să se concentreze exclusiv pe turnarea filmului despre femeile zburători. Ideea filmului era rodul primelor ei discuții cu Rachel și începuse să lucreze la el aproape fără să-și dea seama. Erau momente când încă nu era prea sigură că vrea să-l termine. Nu îi plăcea ideea că spectatorii s-ar putea să-i vadă opera ca o urmare directă a morții mamei ei. Asemenea idei preconcepute îi păreau intruzive și lipsite de tact. Însă a început să lucreze la el, așa că renunțarea, fuga de scenariile negative, nu mai era posibilă. S-a convins singură că unii oameni ar fi îndreptățiți să creadă că filmul are în spate o motivație personală, dar că nu are legătură cu mama ei, ci cu Rachel.

Rachel ajunsese în stadiul în care urina un pic sub zece mililitri pe zi. Pielea ei era mai groasă

și nu mai era aproape deloc elastică. Mânca mai nimic și dormea puțin, iar când dormea, avea parte numai de un somn agitat și plin de vise.

Anita cercetase destul cât să poată fi considerată un expert în procesul Kushnev. Rachel a tras câteva sfori și i-a obținut o întâlnire cu șeful echipei medicale, Clement Anderson. A refuzat să se lase filmat, dar i-a oferit un interviu înregistrat audio.

În plus, a lăsat-o să filmeze câteva materiale scurte prin bază. Avea câteva imagini cu zburătorii în cantină despre care știa că sunt perfecte.

— Drenajul declanșează o schimbare ireversibilă în reproducerea celulară, i-a explicat Anderson. În termeni foarte generali, e o formă de cancer.

I-a oferit un dosar cu materiale printate și un DVD cu Valery Kushnev explicându-și teoriile. Accentul doctorului era atât de puternic, încât editorii au fost nevoiți să introducă subtitrări. Procesul Kushnev era inspirat de gândacii de bucătărie. După cum explica el, gândacii sunt cea mai rezistentă specie. Pot înfrunta cele mai dificile condiții și pot subzista cu foarte, foarte puțină hrană. În cazuri de extremă urgență, își pot chiar reduce metabolismul până intră într-o comă autoindusă, din care nu vor ieși decât atunci când condițiile externe le permit să-și continue viața.

— *În timpul călătoriei, zburătorii noștri ființează numai pe jumătate,* spunea Valery Kushnev în video. *Un fel de paraexistență în care funcțiile intelectuale sunt perfect funcționale, dar funcțiile și nevoile biologice se opresc aproape complet. Astfel, noi putem traversa neantul spațiului. Zburătorii noștri sunt pionierii erei noastre. Într-un mod aproape propriu, ei calcă pe urmele lui Cristofor Columb.*

În acest punct el chicoti, arătându-și dinții stricați și pătați de nicotină. Anita urmărise acel film de peste douăsprezece ori.

— Ce mai face Meredith? a întrebat din nou Rachel. Ai sunat-o noaptea trecută?

Anita se îndreptă în scaun. O clipă uitase unde se afla.

— E bine, spuse ea, m-a întrebat cum o mai duci.

Era din ce în ce mai greu să vorbească la telefon cu bunica ei. Aveau minute nelimitate la azilul Southwater, dar cum Anita refuza să pornească webcam-ul, vocile singure păreau s-o neliniștească și mai mult.

— Ce mai face prietena aia a ta? a întrebat ea. Când o mai aduci pe la mine?

— Rachel vrei să spui, bunico, i-a răspuns Anita. O cheamă Rachel și am trecut împreună pe la tine acum o săptămână.

Pierderile temporare de memorie ale bunicii ei deveniseră în ultima vreme din ce în ce mai

neregulate, dar erau momente în care Meredith Sheener era la fel de ageră ca întotdeauna, dornică să citească ziarele la micul dejun, după bunul ei obicei și chiar capabilă să rezolve mici secțiuni de rebusuri. Încă era o cartoforă pricepută. Anita a încercat să-l provoace pe terapeutul bunicii ei, întrebându-l dacă jocul de cărți n-ar putea să-i stimuleze bătrânei zonele afectate ale creierului, dar el a ales să-i ignore cuvintele, dând din cap de parcă tocmai l-ar fi întrebat când va putea Meredith să facă scufundări sau să învețe o a doua limbă străină.

— Oh, să știți că fiecare are câte un punct forte, i-a răspuns el. Unora le plac cărțile sau tablele, alții au o memorie fotografică excelentă când vine vorba de Shakespeare. Sunt precum vapoarele cu aburi răsturnate: mai găsește pungi de aer din când în când, dar se vor scufunda oricum. Nu e nimic care să o poată ajuta, mi-e teamă.

Anita își amintea și acum expresia doctorului: avea un chip taciturn și obosit, de om cu prea multe de făcut într-un timp prea scurt. Era înalt, cărunt și foarte slab, cu degete un pic răsucite din cauza artritei.

— E un bărbat foarte chipeș doctorul nostru. Nu ți se pare? o întreba bunica ei de fiecare dată când Anita trecea pe la ea.

Anita era conștientă că bătrâna era foarte îngrijorată din cauză că ea nu se așezase încă la

casa ei. Și-ar fi dorit să o poată liniști cumva, să-i explice cum prietenia caldă care o lega de Rachel era tot ce avea nevoie deocamdată, chiar dacă era și principala ei sursă de durere. A luat între degete medalionul de la gât, încercând să-i simtă conturul neregulat prin bluza subțire și verde. Un tic pe care-l datora multelor perioade de stres și incertitudine. Medalionul părea să acționeze ca un reper emoțional, un semnal că trebuie să se întoarcă la propriul eu. Atârna de un lanț de argint și forma figurina mică și migălos lucrată a unui dront. Bunica ei a dus-o când era mică să vadă scheletul unui dront la Muzeul de Istorie Naturală și Anita l-a privit cu o curiozitate vie și cu o notă de respect:

— De ce nu mai există dronți în viață? a întrebat fetița de opt ani.

— Dronții s-au dezobișnuit să zboare, i-a explicat bunica. Au trăit pe insula Mauritius, în mijlocul Oceanul Indian. Cum nu erau nici prădători și nici oameni, aripile nu le erau necesare așa că au încetat să se mai ridice în înaltul cerului. Când au ajuns vânătorii albi acolo, bietele animale au fost ținte sigure și, în mai puțin de o sută de ani, cele câteva mii de exemplare au fost exterminate.

Anita tot mai credea că e o poveste foarte tristă. Toată viața simțise o furie vie la adresa vânătorilor, cu pălăriile lor ridicole cu pene și

armele lor bine gresate. Mai târziu, când au ajuns acasă, bunica îi indicase Mauritius pe hartă.

— Era un paradis când au pus piciorul acolo primii marinari, i-a explicat ea. Știau prea puține despre lume pe atunci. Imaginează-ți ce sentimente poți încerca știind că faci primii pași într-o lume virgină.

Pe când era doar o copilă, i s-a dat voie să poarte pandantivul doar de câteva ori, însă când a împlinit șaisprezece ani, bunica i l-a dăruit pentru totdeauna și i-a spus să aibă grijă de el.

— A fost al mamei tale, i-a mărturisit ea. L-a purtat în fiecare clipă a vieții ei, până la moarte.

Când au ajuns la Charing Cross, a reînceput una dintre certurile lor obișnuite. Anita ar fi vrut să o însoțească pe Rachel până la Northolt, dar fata a insistat că-și dorește un pic de singurătate.

— Cum o să te descurci? o implora Anita. Ce faci cu tot bagajul?

Rachel nu avea voie să care nimic pentru că oasele ei erau încă în stadiul fragil al procesului. Mai era și problema siguranței. În ultimele luni mai mulți zburători fuseseră atacați, posibil de găști; ce-i drept, în majoritatea cazurilor, altercațiile se petrecuseră noaptea.

— Am doar o valiză, a răspuns Rachel. Știi și tu că nu am ce să pățesc.

A apucat-o de braț pe Anita cu degetele ei maronii ca niște bețigașe răsucite.

— Am nevoie de un pic de timp să mă obișnuiesc cu ideea. Dacă o să mă conduci până la poartă, mai mult ca sigur o să încep să mă smiorcăi ca o fetiță.

Anita a încercat să râdă. Își aducea aminte de o altă discuție de-a lor și de cearta care începuse. Fusese chiar în dimineața în care Rachel își primise brevetul.

— Tu chiar nu înțelegi că e prea târziu? a țipat atunci Rachel la ea. Din momentul în care am făcut primele injecții a fost prea târziu. Am nevoie de un pic de sprijin, de suportul tău. Te-ai gândit măcar un moment că și eu aș putea fi foarte speriată?

În cele din urmă, Anita a condus-o până la metrou. Au stat într-o cafenea în Leicester Square. De afară părea să aibă aer condiționat, dar de-abia când au intrat și-au dat seama că nu funcționa. Nu a durat prea mult și Anita a început să transpire. Rachel, în schimb, nu mai reacționa la schimbarea temperaturilor. Și-a umezit buzele cu un pahar cu apă, în timp ce prietena ei se bucura de un pahar cu suc de portocale rece.

După douăzeci de minute, Rachel a cerut nota și s-a ridicat hotărâtă în picioare.

— E timpul, a spus. Cu cât o lungim mai mult, cu atât ne va fi mai greu.

A scos o batistă și s-a șters la ochi. Anita și-a dat seama că era din reflex. Glandele îi erau secate de ceva vreme. Când au ajuns pe trotuar a îmbrățișat-o.

— Te iubesc, i-a spus. Te iubesc atât de mult!

— Știu, a răspuns Rachel. Știu prea bine.

Au coborât cu scările rulante până pe peronul liniei Piccadilly. Un tânăr cu mamba negre tatuate pe ambele brațe a ajutat-o să urce bagajul în tren.

— Pleci în curând, deci? a întrebat-o el. Faceți o treabă super bună!

A condus-o cu multă blândețe, aproape tandru, la un scaun, în timp ce ușile vagonului se închideau în urma lor. Anita a ridicat o mână să-și ia la revedere, dar Rachel continua să se uite la băiatul cu tatuaje. Fata îl vedea cum râde, cu ochii închiși și capul dat pe spate.

Cum s-a întors în Charing Cross, Anita l-a sunat pe Serge. Părea distant și preocupat și, pentru prima dată, Anita și-a imaginat că el își găsise deja pe altcineva. Ea nu îi spusese niciodată nimic pe tema asta lui Rachel. Credea că prezența lui fermă era o dovadă a loialității. Era ceva ce admira la el, o chestie care o făcea să-și mai tocească într-un fel colții ascuțiți ai geloziei. Acum se întreba dacă nu cumva a fost oarbă în tot acest timp.

— Nu voi fi acasă o vreme, i-a spus ea. Mă duc

în vizită pe la bunica. S-ar putea să stau câteva zile.

De ce-i spunea asta? Ideea de a trece pe la bunica ei a fost spontană. I-a venit în timp ce vorbea cu el. Și-a apăsat mai tare receptorul de ureche, încercând să-i surprindă fiecare nuanță suspectă a vocii.

— Ne vedem în câteva zile, atunci, a răspuns el. Ești bine, Anita? Sigur nu vrei să treci un pic pe aici înainte?

— Sunt bine, l-a repezit ea.

Brusc, simțea că el e ultima persoană pe care și-o dorește alături în acele momente.

— O să trec pe la tine îndată ce mă întorc, s-a mai îmblânzit un pic pe final.

A schimbat metroul la Podul Londrei și apoi la East Croydon. Pământul de pe ambele părți ale șinelor era galben și crăpat. Nu mai plouase deloc din aprilie. Verile secetoase deveniseră obișnuite prin acele părți și prognozele arătau că situația nu avea cum să se îmbunătățească. Anita putea încă să-și amintească țevile de pe străzi, „orele uscate” dintre 11.00 și 16.00. Unul dintre prietenii ei de la școală, Rowland Parker, a reușit să stea șase luni fără să se spele.

— E datoria mea de patriot, o spunea el cu emfază.

Amicii lui îl luau în râs și pariau pe momentul în care va ceda. Puțea ca un sconcs, dar sub haine, pielea îi era catifelată și curată. Până și

mirosul lui o atrăgea: animalic, viril și încă ceva nedefinit. Anita și-a reamintit reacția pe care i-a provocat-o când i-a atins penisul. A fost primul străin cu care a discutat despre mama ei.

— Mama ta a murit în incendiul de pe rachetă, nu? a întrebat-o el. În explozie. Sunt articole întregi pe Internet despre ea. Mi le-a arătat fratele meu.

Stăteau pe malul Iazului Bătrân, pe aceeași platformă de beton de unde săreau înotătorii în apă înainte. Acum secase, bineînțeles. Doar iarna ce se mai adunau unul-doi metri de apă. Vara, lacul era o mlaștină încurcată, plină de stufăriș, mur și urzici moarte. Mai întâlneai și maci sau degețele, plante aproape dispărute în rest. Bunica i-a explicat că fenomenul se datorează faptului că solul lacului rămânea în permanență umed. Betonul ardea sub tălpile picioarelor lor, iar ea se bucura de soarele de trei după-amiază printre gene.

— Mama mea a murit într-un accident de avion, i-a răspuns foarte sigură.

Era varianta pe care o auzise încă din primele zile în care fusese conștientă de sine.

— Oh, a exclamat Rowland Parker. Îmi cer mii de scuze. O fi înțeles fratele meu greșit.

S-a uitat la ea cruciș și apoi în jos, către mâinile sale. Își bălăngănea picioarele peste marginea lacului secat. Ei îi plăceau picioarele lui: lungi și înguste, ca ale unui pui de țigan.

Avea trei mușcături de țânțari, trei puncte roșii așezate într-o linie aproape perfectă deasupra gleznei.

— Nu face nimic, l-a liniștit Anita. Nu am apucat să o cunosc. A murit când eram încă în scutece. Nici măcar nu-mi pot aduce aminte chipul ei.

Pe moment n-a știut ce să creadă. Atunci, la doar nouă ani, simțise pentru prima dată incertitudinea… Dacă Rowland avea dreptate, înseamnă că tot ce știa ea era fals sau măcar incomplet. Lumea ei, plină de linii drepte și spații perfect luminate, devenise dintr-odată întunecată și plină de umbre cocoșate. În noaptea aceea, după ce a ajuns acasă, și-a studiat atentă bunica, întrebându-se cine era ea de fapt.

Meredith Sheener era o femeie încă tânără, la cam cincizeci de ani, cu părul des strâns într-un coc înalt. Era Meredith bunica ei adevărată sau vreun impostor trimis să o mintă încontinuu? Perspectiva a înfricoșat-o pe mica Anita, dar nu a reușit să-și reprime o ușoară senzație de entuziasm. Și-a luat cina în liniște, continuând să se gândească. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă uita să vorbească, exact așa cum dronții au uitat să zboare. Se întreba cum ar fi fost să-și petreacă restul vieții în rolul unui mut. Aveau un copil mut la școală, Leonie Coffin; ce-i drept, copiii o necăjeau mai mult din cauza numelui.

Bunica ei a fost prima care a rupt tăcerea:

— Ești bine, draga mea? S-a întâmplat ceva rău azi?

O clipă s-a simțit tentată să nu-i răspundă, să sporească atmosfera aia încărcată de mister și sobrietate, dar sinceritatea bunicii a fost de neîndurat:

— Rowland mi-a zis că mama mea a murit într-o rachetă. Așa e?

Meredith Sheener i-a răspuns îndată și fără niciun fel de ocolișuri. Tehnica a dat roade pentru că Anita nu s-a mai îndoit niciodată de spusele ei. I-a mărturisit că mama ei, Melanie, a murit la bordul unei rachete numite Aurora Unu. Racheta a fost sabotată și a explodat la decolare, toți cei de la bord și câțiva membri din echipa de la sol au murit în focul ce a distrus tot, inclusiv rampa de lansare. Tatăl Anitei a fost unul dintre cei care au murit la sol.

— Jurnaliștii ne urmăreau peste tot, a continuat Meredith. Era o tragedie comună, bineînțeles, dar Melanie era un subiect mai bun pentru că era singura femeie de la bord.

Deși încerca să rămână detașată și să se poarte ca un om matur, Anita simțea cum cineva parcă încerca să-i smulgă inima din piept.

— Dar cine ar vrea să arunce o rachetă în aer, știind că sunt și oameni la bord?

— Oameni care nu au pic de bine în suflet, i-a

răspuns bunica ei.

A înghițit în sec și și-a lăsat capul în pământ, în timp ce-și ștergea lacrimile cu mâinile goale.

— Erau niște oameni pe atunci care credeau că a trimite ființe umane în spațiu este un lucru rău. Se plângeau că ne costă prea mult și că banii aceia ar trebui dați pentru hrănirea săracilor și construirea de școli, spitale și biserici aici, pe Pământ. Dar nu ăsta era motivul adevărat. Credeau cu tărie că oamenii n-ar trebui să-și depășească condiția; susțineau că dacă oamenilor le era destinat să zboare, atunci s-ar fi născut cu aripi. O blasfemie, strigau ei peste tot. Denunțau zborul către zâmbetul lui Dumnezeu ca fiind o blasfemie. S-au autointitulat îngerii Păzitori, însă nu făceau decât să omoare oameni.

Anita a tăcut din nou, dar sentimentele ei strigau după un pic de atenție. Era atât de emoționant că mama ei fusese cosmonaută. Deși nu ar fi recunoscut în fața nimănui altcuiva – cu excepția lui Rowland Parker poate, i se părea emoționant și că mama ei fusese o persoană suficient de importantă pentru ca cineva să vrea s-o omoare. Emoționant și terifiant în același timp. Se simțea brusc expusă, de parcă și viața ei era în pericol. S-a întrebat dacă ar putea să regrete o persoană pe care nu și-o amintea și de care era legată printr-o întâmplare, nu prin experiențe. A întrebat-o

pe bunica ei dacă ar putea primi o fotografie cu mama ei să o țină la ea în cameră. Mai văzuse destule poze și înainte, imagini care i-au devenit atât de cunoscute, că acum i se păreau proprietate publică, precum fețele actorilor și ale politicienilor. S-a gândit că dacă va avea o fotografie, poate că atunci mama ei va deveni o prezență mai reală.

Meredith Sheener s-a dus în dormitorul ei și s-a întors un pic mai târziu cu un portofel roșu. În el erau două fotografii, un duplicat al portretului mamei ei când a absolvit facultatea la Oxford (fotografie pe care bunica o păstra pe masa de toaletă) și încă una, pe care Anita n-o știa, cu Melanie într-o cămașă largă și cu un copil în brațe.

— Ești chiar tu, la opt luni, i-a spus bunica ei. Este singura fotografie pe care o am cu voi amândouă.

Anita își simțea gâtul era din ce în ce mai uscat, de parcă o greutate imposibil de măsurat ar fi apăsat-o direct pe trahee. Când a întrebat-o dacă are și unele fotografii cu tatăl ei, bunica a negat din cap.

— Îmi pare rău, draga mea, dar nici măcar nu pot spune că l-am cunoscut pe Malcolm. Erau căsătoriți de doar șase săptămâni.

AS: îmi poți povesti cum ai ajuns să te înscrii în programul spațial? Aveai deja o carieră strălucită ca

inginer chimist, erai respectată de colegi și existau multe perspective frumoase. Unii ar putea insinua că ți-ai sacrificat umanitatea de dragul proiectului Aurora. Ce te-a făcut să-ți dorești asta în primul rând?

RA: Iată un răspuns care îmi vine foarte ușor în minte. Când aveam unsprezece ani, am văzut un film care se numea „Călătorie către Soare”; nu avea nicio legătură cu drumurile interspațiale, dar descria foarte frumos primele expediții către Americi și către Indiile de Vest. Învățasem deja la istorie despre ele, dar filmul m-a entuziasmat foarte tare. Era prima dată când tremuram de emoție. Ce mă fascina cel mai tare era că planeta noastră a fost la un moment dat un loc periculos cu vaste întinderi necunoscute oamenilor. Oamenii care se îmbarcau pentru acele expediții nu știau nici măcar unde vor ajunge, în niciun caz dacă se vor întoarce vreodată. Și-au riscat viețile de dragul unei aventuri și ideea mi-a dat fiori. Mult mai târziu am început să citesc despre pionierii spațiului și mi-am amintit toate acele gânduri și sentimente din copilărie. Presupun că n-au dispărut niciodată.

Rachel Alvin i-a trimis un e-mail Anitei în care îi spunea cât de mult îi plăcuse scurtmetrajul ei, „Câinii Lunii”, bazat pe aventurile unui velier în Hackney. Au corespondat o vreme și la un moment dat s-au hotărât să se întâlnească în Soho. Anita era înnebunită după Rachel. O femeie micuță, cu glas diafan, cu trăsături prea ascuțite pentru a putea fi considerată o frumusețe, dar cu un aer neînfricat și cu o mentalitate îndrăzneață care o dădea pe spate. Prietenia lor s-a definit într-o clipă. Abia mai

târziu, când Rachel a întrebat-o dacă e rudă cu Melanie Schleif, a realizat Anita că nu filmul a fost motivul întâlnirii lor, ci numele ei de familie.

— E mama mea, a recunoscut Anita. Aveam opt luni când a murit.

— Nu pot să cred! s-a entuziasmat Rachel. E eroina copilăriei mele.

Se albise toată și ochii ei albaștri erau plini de lacrimi. Anita s-a simțit cuprinsă aproape imediat de gelozie, dar și-a reprimat-o. Cel mai important era că ea și Rachel au ajuns să se cunoască, nu felul cum s-a întâmplat.

— Am câteva lucruri rămase de la ea, a făcut ea primul pas. Dacă vrei, ți le pot arăta.

Duminica următoare, Rachel a vizitat apartamentul Anitei din Woolwich. I-a arătat fără reținere fotografiile, o pușculiță pictată, în formă de porcușor, un glob pământesc din lemn și o biografie a lui Tereshkova cu scrisul lui *Melanie Muriel Sheener* pe pagini.

— Bunica a aruncat majoritatea lucrurilor ei, i-a mărturisit Anita. Mi-a spus că o întristau prea mult; că era ca și cum ar ține o fantomă în casă. Aceste câteva obiecte sunt tot ce mai am de la ea.

Mai târziu, în aceeași zi, Anita și Rachel au luat autobuzul până la Shooter’s Hill pentru a vedea casa bunicii, unde atât Anita, cât și Melanie și-au petrecut copilăria. Era o vilă uriașă în stil victorian, fostă școală împărțită în

apartamente, cu ferestre spre stradă. Anita nu mai trecuse pe acolo de optsprezece luni, de când ea și bunica ei se mutaseră. A observat imediat fațada proaspăt văruită și și-a dat seama că locul părea atât de diferit acum, de parcă toate amintirile ei fuseseră acoperite.

— Casa e enormă în interior, continua ea să povestească. E o alee în spate care duce până la pădurea Oxleas. Erau atât de multe flori acolo. Îmi plăcea la nebunie să mă joc pe alee când eram mică.

I-ar fi plăcut să-i prezinte lui Rachel grădina, dar poarta din spate era închisă cu lacăt. S-a întristat cumplit și aproape că s-a înfuriat; simțea că e tratată ca un intrus într-un loc unde ea își petrecuse atât de mulți ani din viața ei, deși știa că e purtarea ei e ilogică. Brusc, a simțit că ar fi trebuit să se chinuie mai mult să cumpere apartamentul.

— Mi-a plăcut aici, a spus. Era locul unde mă simțeam mereu în siguranță.

Apartamentul a fost vândut și banii obținuți folosiți pentru a plăti taxele de la azilul bunicii. Era atât de mare, că nu și l-a permis la vremea respectivă, cu toate că starea deplorabilă în care ajunsese îl încadra numai în categoria imobilelor vânate de dezvoltatori. Anita se gândea acum că dacă s-ar fi zbătut mai mult poate ar fi reușit să-l cumpere. A privit-o pe Rachel cum făcea fotografii cu telefonul și se

holba la casă ca un turist în fața unui monument de interes mondial. Și-a pipăit pandantivul în formă de dront și s-a întrebat cum de prezența lui Rachel era de-ajuns cât să o facă să se întoarcă aici, dar și să-i provoace nostalgie. Părea că sentimentele ei din ce în ce mai călduroase pentru Rachel îi amintiseră de anumite părticele ascunse ale sufletului ei. Atunci, cum se făcea că o mințise în apartamentul ei din Woolwich; că omisese să-i arate cele câteva cutii pline de scrisori, jurnale și fotografii cu mama ei, pe care le recuperase dintre lucrurile bunicii sale. Niciodată nu a trecut cum se cuvine printre ele. Când era doar un copil, presupunea că o divinizase pe mama ei, cam ca Rachel acum, dar când a plecat la facultate a început să simtă nevoia să nu mai fie asociată cu ea. Boala bunicii ei schimbase o vreme balanța sentimentelor, dar acum Anita voia din nou să se îndepărteze de mama ei. O voia pe Rachel numai pentru ea.

Când a ajuns în Shoreham, trenul era aproape gol. Anita a coborât pe peron și a trântit ușa vagonului cu putere. Un strat superficial de iarbă creștea printre dalele pavimentului. Soarele o bătea direct în creștet. Se simțea un miros înțepător de alge și apă sărată. Rachel a îndrăgit imediat acel loc. Prima dată când Anita a adus-o pe Rachel la Meredith. Rachel tocmai trecea prin cel de-al doilea tratament cu injecții

și coordonarea mușchi-ochi era complet dată peste cap. A reușit să verse o cană de ceai în poală și s-a opărit destul de tare. Meredith a intervenit și a uns-o cu Savlon pe răni. I-a găsit și o cămașă curată, o chestie largă cu un guler înalt și butoni în formă de diamante.

— Nu înțeleg, se frământa Anita în tren, pe drumul de întoarcere spre Londra. Acasă purta mereu haine atât de plictisitoare.

— Poate că acum se simte liberă, a zis Rachel. Liberă să fie cum își dorește, nu cum se așteaptă oamenii să fie.

Anitei i-a plăcut ideea. Se simțea umilită de generozitatea lui Rachel, de capacitatea ei de a accepta oamenii așa cum sunt. S-a întors cu spatele la mare. Refluxul era la apogeu și nu vedea decât niște câmpii pline de noroi.

Azilul Southwater era la doar jumătate de milă de stație, dar era un urcuș abrupt. A presupus mereu că panorama pe care o puteai admira de sus era unul dintre punctele forte ale locului. Azilul adăpostea mereu aproximativ treizeci și cinci de pacienți și datorită holurilor pietruite și pajiștilor semisălbatice aducea cu unul din acele hoteluri din anii douăzeci din romanele polițiste atât de iubite de bunica ei, scrise de Agatha Christie și Dorothy L. Sayers. Personalul sigur trăia cu această iluzie. Anita se gândea adesea că unii dintre angajați erau mult mai excentrici decât chiriașii lor. Era ceva haotic în structura

locului și acest aspect era chiar punctul definitoriu care o făcuse să creadă că bunica ei avea să fie mulțumită aici. Holul cel mare mirosea a detergent cu aromă de pin și a iarbă, miros care-i amintea mereu de prima zi în care venise aici cu Meredith. Curățenia apartamentului din Shooter’s Hill fusese o operațiune destul de dificilă, iar atunci când ajunsese la azil, o găsise înlăcrimată și dezorientată. Când Anita a încercat să o sărute de la revedere, ea s-a agățat de gâtul ei și i-a spus „Melanie”. Când Anita a venit a doua oară, Meredith era schimbată, dar mult mai bine. Nu a putut să nu se întrebe dacă Rachel nu avea dreptate și dacă nu cumva bunica ei se simțea în sfârșit liberă să fie ea însăși.

Nu era nimeni la recepție. Anita a ezitat, întrebându-se dacă ar trebui să sune din clopoțel sau dacă să urce pe scări pur și simplu. Într-un final, apăru cineva: o femeie tânără cu păr peroxid și ochelari. Împingea un cărucior cu lenjerie cu o mână și ținea un ziar cu cealaltă. Anita a crezut că o recunoaște dintr-una dintre vizitele ei anterioare, însă nu-și putea aduce aminte numele ei.

— Domnișoară Sheener, a zis ea, bunica dumneavoastră este în camera ei. Mi-e teamă că nu se simte prea bine azi.

Anita s-a simțit și de această dată ciudat când a auzit numele bunicii ei. Cumva, părea că se

contopea cu bunica ei. Nu și-a dat seama dacă personalul nu-i știa numele adevărat sau dacă pur și simplu uitase.

— Ce vreți să spuneți? a întrebat ea. De ce nu m-ați sunat imediat?

Asistenta cu părul peroxid s-a dat un pas în spate.

— Nu aveți de ce să vă îngrijorați, a răspuns repede. Nu e bolnavă sau altceva. Doar puțin indispusă.

Anita i-a luat vorbele ca pe un eufemism pentru perioadele confuze ale lui Meredith. Nu trecuse o săptămână de la ultima ei vizită, dar ea știa că în lumea lui Meredith Sheener, timpul poate căpăta noțiuni foarte relative. Cinci zile puteau trece neobservate sau se puteau târî ca cinci ani lungi și secetoși. I-a zâmbit vag asistentei și și-a continuat drumul pe scări. Camera lui Meredith era la primul etaj și avea vedere spre mare. Era mare, luminoasă și plină cu diferite obiecte. Pe unele dintre ele, Anita și le amintea de la Shooter's Hill, dar erau și multe foarte noi: decorațiuni din porțelan și pături brodate, obiecte străine puternic colorate care cotropeau și stăpâneau fiecare suprafață liberă. La fel ca hainele ostentative, păreau mai degrabă o parte din noua Meredith decât din cea veche. Anita observă și stratul de praf adunat în diferite colțuri, dar presupunea că trebuie să-i fie imposibil personalului să țină

pasul cu dezordinea pe care o făcea bunica ei.

Bătrâna era așezată în balansoarul de lângă pat. Avea ochii deschiși, dar privirea îi era atât de goală și fixă, încât părea imposibil ca înăuntru să fie aceeași persoană. Anita a încetat să mai respire un moment.

— Ești bine, bunico? a întrebat-o.

A îngenuncheat lângă scaun și i-a luat ambele mâini în palme. Degetele lui Meredith au strâns-o cu putere și neliniște, precum cele ale unui copil.

— Vreau să vorbesc cu Rachel, a recunoscut ea. Trebuie să-i spun ceva.

Părea brusc cuprinsă de o forță vitală supraomenească, de parcă undeva, cineva rotise o manetă magică.

— Rachel nu e aici, bunico, i-a răspuns Anita. I s-a terminat concediul și va zbura înapoi spre America peste o săptămână. Ți-am spus toate astea aseară, la telefon.

A simțit cum este cuprinsă de o milă rece și disperată. Se întrebă dacă așa se simțea și bunica ei atunci când a trebuit să-i explice că mama ei e moartă. O mică parte din ea o invidia pe Meredith pentru că poate trăi în lumea ei, acolo unde Rachel se mai putea întoarce și însănătoși. A simțit cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji. Și-a aplecat privirea, sperând că femeia din fața ei nu mai poate observa asemenea trăiri.

Anita știa că o mare parte din boală se manifestă sub forma absorbției, a incapacității de a mai recepționa și procesa evenimentele din lumea exterioară, dar Meredith și-a eliberat o mână și a mângâiat-o, aplecându-se spre ea așa cum făcea când era doar un copil.

— Pari tristă, i-a spus. A pățit ceva Rachel?

Privind-o de aproape, Anita înțelese încă o dată cât de puțin semănau. Melanie fusese o femeie robustă și blondă, semănând leit cu tatăl ei, căpitanul de navă olandez, Claes Sheener. Din câte își putea da seama din fotografii, Anita semăna foarte mult cu ea. Meredith Sheener era o femeie mică, de conformație celtică, având oase fine și ochi întunecați și adânciți în orbite. Părul ei altădată brunet a început să albească la puțin timp după moartea lui Melanie. Anita și-a simțit inima cuprinsă de tandrețe pentru bunica ei: fusese mereu o persoană inimoasă. Chiar și atunci, în neajutorarea ei, tot la alții se gândea.

— Nu, bunico. Rachel e bine. Dacă vrei să-i transmiți ceva, spune-mi și o să-i dau mesajul tău data viitoare când mă sună.

Strânsoarea lui Meredith a slăbit și îndârjirea din ochi i-a dispărut.

— Nu te impacienta, draga mea. Am vrut să-i spun că e leită Melanie, dar acum, că a plecat, nu mai are nicio importanță.

A sărutat părul Anitei, arătând brusc atât de

obosită. Anita o fixa nelămurită cu privirea. Se gândea la picioarele greoaie ale lui Rachel, la pieptul ei plat, la părul arămiu și la fața pistruiată.

Înainte să înceapă drenajul Kushnev, Rachel glumea mereu că oricum e mai mult decât pe jumătate gândac. Nu semăna deloc cu Anita, care avea pielea albă și pomeții rotunzi ca două geamuri înrămate. Însă, dacă se gândea mai bine, era adevărat. Rachel și Melanie erau amândouă femei curajoase, de acțiune, pregătite să moară pentru credințele lor. Anita a preferat mereu doar să aștepte și să privească. Mama ei n-a iubit-o suficient de mult pentru a rămâne pe Terra și nici Rachel. Anita a început să plângă.

— E vina mea, bunico! a bălmăjit ea. Ar fi trebuit să găsesc o cale de a o opri, dar n-am știut cum. O iubesc atât de mult. E chiar mai rău decât dacă ar fi murit.

Dacă Rachel ar fi murit, într-un fel ar fi fost în siguranță; iubită și mereu amintită. Așa cum era acum, continua să trăiască în pielea unui monstru, loială unei vieți în care sentimentele sunt călcate în picioare în numele vocației, acea voce interioară care-i spunea că locul ei nu era aici, ci în altă parte. Undeva atât de departe, încât era imposibil de conceput pentru mintea umană obișnuită. Și totuși, oare peste o sută de ani, când Anita va fi moartă și îngropată, își va

aduce aminte Rachel de ea și de după-amiaza petrecută la Shooter’s Hill, cu degețelele înflorite în iarba netunsă?

A îmbrățișat genunchii bunicii și a început să plângă. Și-a adus aminte de cât de furioasă ar fi asistenta cu păr peroxid dacă ar intra în clipa aia și ar găsi-o în starea aceea, așa că a încercat să-și controleze lacrimile.

— Iartă-mă, bunico, abia a îngăimat ea. N-am vrut să te întristez. Sunt doar foarte obosită.

Femeia tăcea cu ochii fixați pe un orizont invizibil și mâinile lăsate să-i atârne libere. Pulsul Anitei s-a accelerat. Pentru o secundă de groază s-a întrebat dacă nu cumva bunica a murit, dacă n-a murit din cauza bocetelor ei, caz în care ea era de vină. Apoi, mâinile ei s-au mișcat, șifonând cămașa mov de mătase pe care o purta. Anita s-a ridicat în picioare și s-a aplecat neliniștită asupra ei. Pandantivul cu dront a scăpat strânsorii bluzei ei și se legăna în aer.

— Pot să-ți aduc ceva? a întrebat-o Anita. Vrei să bei un pic de ceai?

Meredith Sheener a privit-o și a zâmbit, încrețindu-și pielea din colțurile ochilor. Apoi, s-a întins după pandantiv, apucându-l așa cum prinde un copil un fluture. L-a rotit cu degetele, făcându-l să danseze și să sară; atât cât va ajunge vreodată să zboare.

— Ani în șir m-am învinovățit pentru moartea

lui Melanie, a început ea să povestească. Ne-am certat îngrozitor în ziua dinaintea plecării ei. Erai încă așa de mică și de fragilă. I-am spus că este o proastă și o egoistă, că te neglijează de dragul carierei. Mi-a zis că sunt doar geloasă și că vreau s-o transform într-o gospodină; așa cum am fost eu toată viața mea. Nimic din toate cele spuse nu era adevărat, dar te foloseam pe post de scuză. A făcut un lucru foarte ciudat, cum nu mai făcuse niciodată. Mi-a cerut să am grijă de pandantiv. Cea mai bună prietenă a ei din liceu i-l dăruise și ea îl purta mereu. Chiar și la duș. De aici îmi intrase în cap că ceva îngrozitor urma să se întâmple. Nu am putut suporta gândul că aș putea să o pierd.

A luat mâna Anitei și i-a strâns degetele cu o forță surprinzătoare.

— Îmi plăcea să fotografiez, dar acum mult timp. Era o vreme când credeam că îmi voi face o carieră din asta, dar când Melanie s-a născut și Claes era în continuare mai mult plecat decât acasă, lucrurile au devenit foarte grele, foarte complicate. Presupun că mi-am lăsat visurile să treacă pe lângă mine. Tocmai începeam să cred că o voi putea lua de la capăt, dar când Melanie a murit, viața mea a devenit o epavă uitată de reflux în noroi. Mă simțeam ca atunci când te plimbi pe plajă la amurg, când apa s-a retras și nisipul strălucește ca o oglindă.

Știi și tu cum e: de o frumusețe și de o

singurătate fără seamăn. M-am simțit atât de pierdută în acele zile, atât de rătăcită, încât nu credeam că-mi voi regăsi calea către casă. La un moment dat am reușit chiar să-i înțeleg pe acei criminali ai lui Dumnezeu. Ideea călătoriei în spațiu părea atât de terifiantă, de periculoasă; ca locuitul într-o casă cu duhuri rele. Mi se părea totul atât de greșit aranjat, cu toate că eram așa de mândră de ea, încât abia mai puteam să respir.

S-a întins încă o dată după pandantiv, ținându-l între arătător și degetul mare.

— Prietena ta, Rachel, era atât de frumoasă. Cred că e foarte curajoasă dacă a putut să renunțe la tot.

— Încă e frumoasă, bunico, o completă Anita. Cel puțin pentru mine încă e.

S-a așezat pe marginea patului. Își simțea ochii umflați de la plâns.

— Vino, a continuat ea. Să mergem să vedem cine mai e prin sala de mese.

S-a ridicat și i-a întins mâna. Bunica se holba uimită la ea, de parcă ar fi fost o apariție miraculoasă. Anita se întreba cam cât din conversația lor își va aduce aminte. Noile medicamente erau nemaipomenite, dar doctorul a avertizat-o să nu se entuziasmeze prea tare pe termen lung.

— E ca și cum ai sufla într-un tăciune pe moarte. Mai vezi o flăcăruie și încă mai dă ceva

căldură, dar nu va dura prea mult.

A uimit-o cât de neobișnuit era felul lui de a vorbi, mereu în metafore, ca un poet. S-a gândit la ochii lui obosiți, la degetele întoarse și la cât de drăguț era în realitate, mai ales atunci când avea de dat vești proaste. Părea întotdeauna afectat personal de fiecare eșec, ca și cum el ar fi fost responsabil de neputința medicinei în fața morții. *Oare ar fi putut să-l filmeze?* S-a întrebat *dacă ar fi de acord.*

Cutiile erau în debaraua de sub scări, împinse chiar la perete, în spatele aspiratorului și al mesei de călcat a bunicii. Acolo erau trei dintre ele, două mari, inscripționate cu sigla unui faimos producător de mâncare și o a treia, de două ori mai mică și neinscripționată. A deschis întâi cutia mai mică. Uitase scena când le împachetase și ce anume pusese în fiecare, dar și-a adus aproape imediat aminte că în acea cutie erau actele mamei ei – certificatul de naștere, pașaportul, carnetul medical – și nimic cu adevărat important. Celelalte două erau mult mai interesante. Acestea conțineau fotografiile, cărțile poștale, scrisorile de la foștii iubiți, o cutie plină cu insigne și o ascuțitoare de creioane în forma lui Apollo 13. Pe fundul celei de-a doua cutii erau trei caiete înfășurate în pânză: jurnalele lui Melanie din ultimul an petrecut la Oxford și din lunile care se scurseseră după aceea, până la înrolarea ei în

programul spațial. Anita a fost foarte surprinsă când a aflat că a fost angajată inițial ca inginer la sol. A presupus că așa l-a cunoscut pe Malcolm Schleif, deși nu era menționat nicăieri în acele pagini.

Ascunsă într-una dintre copertele unui caiet, a găsit o carte poștală, cu o reproducere a drontului lui Roland Savery într-un peisaj. O singură propoziție, „nu-ți pierde niciodată aripile”, era înscrisă cu litere negre de tipar pe spate. Cartea fusese trimisă de la Oxford și îi era adresată lui Melanie pe adresa apartamentului de la Shooter’s Hill. Era semnată „Cu dragoste, Susanne”. După dată, Anita și-a dat seama că fusese trimisă cu nicio lună înainte ca mama ei să moară. A scotocit avidă printre scrisori, căutând orice indiciu care ar fi putut să-i dezvăluie identitatea lui Susanne. După vreo cinci minute a găsit ceea ce căuta: un săculeț jerpelit maro, cu o duzină de scrisori și e-mailuri de la o anume Susanne Behrens. Uneori erau expediate de la Hamburg, alteori de la Oxford, dar întotdeauna tonul era unul foarte cald și intim. Din nu știu ce motiv, scrisorile lui Susanne, cu toate diminutivele și glumele lor, i-au conturat un portret al mamei ei mult mai exact decât toate amintirile bunicii puse laolaltă. Avea mâinile pline de praf. Le-a șters de blugi și s-a ridicat să pună ceainicul pe foc. Chiar când apa a dat în clocot, telefonul a

început să sune. A ridicat receptorul, iar de partea cealaltă a auzit glasul lui Serge.

— Voiam doar să văd dacă te-ai întors, a spus el. Nu am reușit să dau de tine prin mobil. M-am îngrijorat un pic.

— Mi-a murit bateria, s-a scuzat Anita. Am uitat încărcătorul acasă. M-am întors de dimineață.

Toate cele trei afirmații erau simple minciuni. Se întorsese în Londra de trei zile și, după cel de-al patrulea telefon de la Serge, își închisese pur și simplu mobilul. Dintr-un motiv pe care nu știa cum să-l definească, plecarea lui Rachel schimbase totul. În plus, nu putea uita felul în care sunase vocea lui ultima dată când vorbiseră, de parcă ar fi avut ceva de ascuns. Ar fi vrut să nu mai vorbească un timp, dar știa că asta era imposibil. Mai devreme sau mai târziu oricum ar fi ajuns să se confrunte cu trecutul recent.

L-a întrebat cum se mai simte și el i-a spus că e bine. A întrebat-o de bunica ei și ea i-a îndrugat un răspuns grăbit. A fost o pauză scurtă, incomfortabilă, după care el i-a mărturisit de ce sunase:

— Uite, Anita, a început el, m-am gândit că ar trebui să afli de la mine, nu de prin străini. Am început o nouă relație.

Numele ei era Bella Altman și era o compozitoare de muzică electronică.

— De fapt, probabil că ai ascultat deja unele dintre creațiile ei, i-a spus el. A făcut sute de reclame. Produsele ei sunt peste tot.

A început să râdă: un sunet ciudat cum nu mai auzise vreodată la el. Și-a dat seama că el aștepta să-i zică asta încă de la ultima lor conversație. Poate că a vrut să-i dezvăluie chiar atunci.

— De ce-mi spui mie toate astea? l-a întrebat ea. Nu crezi că Rachel e cea cu care ar trebui să vorbești?

A urmat o altă tăcere inconfortabilă.

— Crezi că ar trebui să știe? a zis el în cele din urmă. Nu prea are cum să afle singură.

El îi cerea permisiunea de a o trata pe Rachel ca și cum ar fi murit. Nu, a realizat ea brusc. *El încerca să afle dacă ea îi va spune.* A cuprins-o o asemenea furie, încât a știut chiar în acel moment că nicio legătură afectivă nu va mai exista vreodată între ei doi.

— Nu o să te părăsc, dacă de asta te temi! i-a răspuns. Ce faci cu viața ta e treaba ta, nu a mea. Rachel este cea la care am ținut atât de mult, nu tu.

A mai așteptat un moment să vadă dacă mai spune ceva, apoi a pus telefonul în furcă. Și-a umplut cana de cafea cu apă fierbinte și a continuat să citească scrisorile. Se întreba care ar fi cea mai bună cale de a o găsi pe Susanne Behrens.

Zborurile civile către America erau din ce în ce mai scumpe, dar Clement Anderson i-a acoperit cheltuielile pentru obținerea vizei. Astfel a putut cere înapoi o parte din bani sub forma unei finanțări științifice. Un subofițer a așteptat-o la aeroport și a escortat-o la un motel aflat la câteva stații de autobuz de bază. Apoi au urmat inevitabilele proceduri protocolare; două zile de interviuri și completare de formulare. I-a întrebat dacă poate filma procesul, dar au refuzat-o foarte politicos.

Echipajul Aurora 6 era acum ținut într-o izolare aproape deplină. Fiecare membru mai avea voie la o ultimă vizită înainte de lansare; ultimele treizeci de minute cu un prieten sau cu o rudă din afară. Anita reușise să vorbească de câteva ori cu Rachel la telefon, dar a crezut mereu că vizita îi va reveni lui Serge. Invitația a surprins-o și emoționat-o până la lacrimi.

Într-un final, au dus-o într-o cameră unde erau doar o masă, două scaune și, într-un colț, o canapea învelită într-o imitație maro de piele. Într-unul dintre pereți era încastrat un geam fumuriu despre care ea credea că este o oglindă transparentă. După zece minute, ușa s-a deschis și Rachel a intrat.

Era îmbrăcată într-o salopetă gri din mătase sau înlocuitor sintetic. Puținul păr rămas era ascuns aproape în totalitate de o cascheta

asemănătoare cu cele purtate de medici în sălile de operație. Câteva fire de păr care se vedeau erau scurte și uscate, aproape ca niște paie. Buzele îi erau de culoarea sfeclei și păreau mai degrabă lipite pe fața ei; erau crăpate și păreau infestate cu râie.

A închis ușa și a intrat în cameră. Încheieturile ei, vizibile așa cum ieșeau din mânecile salopetei, erau scheletice; unghiile, groase și negre. Ochii îi erau întăriți și smălțuiți; nu, nu mai păreau umani. Numai linia delicată a maxilarului și linia arcuită a sprâncenelor îi mai dezvăluiau frumusețea de odinioară.

Anita s-a ridicat de la masă și s-a îndreptat spre ea. Simțea o durere ascuțită în piept, de parcă ar fi încercat să-și țină respirația sub apă.

— Pot să te ating? a întrebat-o.

— Bineînțeles că poți, a răspuns Rachel. Vino-ncoace!

S-au îmbrățișat. Corpul lui Rachel se simțea ca o legătură de tuburi de sticlă unite prin bucățele de hârtie și de sfoară. Mirosea ca materialele furajere de la ferme sau ca iarba de la azilul Southwater. S-au așezat de cele două părți ale mesei din aldehidă formică. Anita a atins mâna lui Rachel, gândindu-se că, privite din cealaltă parte a oglinzii, pot părea două prizoniere într-o dramă. *Chiar se duce acolo sus*, s-a gândit Anita. Pentru prima dată, vederea prietenei ei nu-i provoca nici durere, nici furie; doar

venerație.

Au vorbit în șoaptă. Rachel a întrebat-o de Meredith, iar Anita i-a povestit că vrea s-o caute pe Susanne Behrens.

— Vreau să-i iau un interviu despre mama mea pentru film, a spus ea. Din scrisori pare că o cunoștea mai bine ca oricine.

— Filmul va fi minunat, a zis Rachel. Mama ta ar fi fost atât de mândră de tine!

Anita i-a atins palmele. Cum jumătatea de oră se încheia, și-a desfăcut pandantivul de la gât și i l-a dat lui Rachel. Lănțișorul încă mai purta căldura corpului ei.

— Ia-o cu tine, oriunde te-ai duce, a îndemnat-o ea. E tot ce și-a dorit mai mult pe lume.

Ochii de diamant ai lui Rachel au strălucit pentru o clipă. Și-a strâns degetele în jurul argintului încet, de parcă atingerea a ceva atât de solid îi provoca durere.

— Vă voi lua pe amândouă, a anunțat.

Vocea ei era ca o șoaptă uscată, ca iarba care se îndoaie în bătaia vântului.

— N-aș fi reușit niciodată fără tine.

I-a luat mult Anitei să găsească un exemplar din „Călătorie către Soare”. Din câte își putea da seama, nu fusese niciodată lansat pe DVD și, când în sfârșit a găsit o casetă pe un site obscur, a rămas șocată de prețul transcrierii ei.

Rezultatul nu a fost nicidecum senzațional,

dar pentru un transfer VHS, era mai mult decât acceptabil. Pentru Anita, „Călătorie către Soare” părea să ilustreze stilul epic în care se făceau filmele către sfârșitul secolului XX. Era un film lung, aproape trei ore pline de efecte speciale și decoruri ample; spectaculos în final.

Actorii principali erau Rowan Amherst, în rolul căpitanului navei, Hillary Benson, în rolul ofițerului secund, și Aurelie Pelling, în rolul lui Lilian Furness, logodnica căpitanului (a fost nominalizată la Oscar pentru acel rol). Anitei i s-au părut toți trei magnifici, deși vedeta care i-a plăcut cel mai mult a fost tânărul Joshua Samuelson, în rolul lui Linden Brooks, matelotul. A fost primul lui rol și l-a jucat perfect. Personajul lui Brooks era ambiguu. Era inteligent, dar deviant, curajos, dar duplicitar și Samuelson a adus la viață toate acestea cu finețe și talent. Anita a crezut că e foarte important că filmul nu se centrează pe căpitanul pe jumătate mort de foame sau pe ofițerul secund rebel, ci pe trăirile matelotului machiavelic. Spre deosebire de ceilalți de la bord, el părea să se bucure de condițiile severe de trai. Pielea lui era arsă complet de soare și nu avea pic de grăsime pe el. Totuși, ochii deschiși la culoare îi ardeau extatic într-o lumină pură. A urcat hotărât până în vârful catargului, agil ca o maimuță.

— *Pământ,* a țipat el. *Pământul!*

Bandana roșie se împletea cu cerul azuriu. Imaginile erau tipice pentru filmele americane, dar în felul lor erau frumoase și demne de inspirație. Anita și-a dat seama că înțelege perfect cum a ajuns copila Rachel, cu sufletul ei arzând de visuri romantice, să se identifice cu acei pionieri ficționali. Linden Brooks, cu coama lui roșcată și entuziasmul înnebunitor, putea fi foarte bine fratele ei geamăn.

A scos discul din calculator și l-a pus cu grijă în carcasa lui de plastic, știind că imaginile erau o parte din Rachel pe care o va putea păstra mereu aproape. S-a gândit la prietena ei, pierdută în imensitatea cosmică. Gândurile ei sunt la fel de miraculoase și misterioase pe cat este cristalizarea. În acel moment, a simțit cu toată ființa ei că un mesaj le transcende pe amândouă.

Cory Doctorow - Puișorul

Cory Doctorow este coeditor la cunoscutul site Boing Boing Web (boingboing.net), precum și unul dintre cei care au înființat compania dedicată motoarelor de căutare pe internet Open-Cola și a fost până recent coordonator al Electronic Frontier Foundation (www.eff.org). În anul 2000 i s-a decernat John W. Campbell Award pentru cel mai bun scriitor debutant al anului. Povestirile sale au apărut, printre altele, în *Asimov's Science Fiction, Gateways, Science Fiction Age, The Infinite Matrix, On Spec, Salon* și au fost publicate în volume ca *A Place So Foreign and Eight More* ori *Someone Leaves Town.* Este autorul apreciatului roman pentru adolescenți *Little Brother* și a semnat, de asemenea, volumul *Makers.* Printre celelalte cărți ale sale se numără *The Complete Idiot's Guide to Puhlishing Science Fiction,* scrisă împreună cu Karl Schroeder, *Essential Blogging,* volum la care a contribuit și Shelley Powers, sau *Content: Selected Essays on Tehnology, Creativity, Copyright and the Future of the Future.* Cele mai recent volume pe care le-a publicat sunt *Ebooks,* lucrare de nonficțiune, și romanul *For the Win.* Website-ul său este craphound.com.

În tulburătoarea poveste pe care o veți citi aici, aleasă dintr-o antologie de proză scurtă

scrisă în memoria lui Frederik Pohl, veți descoperi un excelent comentariu la zi despre una dintre temele din *The Space Merchants,* romanul clasic semnat de Frederik Pohl și C.M. Kornbluth. Cory Doctorow ne arată un viitor în care bogații se îmbogățesc și mai mult și au de gând *să rămână* așa cu orice preț.

Prima lecție pe care Leon a învățat-o în agenția de publicitate a fost următoarea: nimeni nu-ți este prieten în agenția de publicitate.

Azi, de exemplu: Brautigan se ducea să vadă o capsulă adevărată, la o clinică adevărată, unde se afla un consumator-țintă adevărat, și nu avea nici cea mai mică intenție să îl ia și pe Leon.

— Nu te îmbufna, nu te prinde, i-a aruncat Brautigan cu un zâmbet așa de subțire, încât buzele abia îi acopereau dinții mari, comici, ca de cal. Erau dezarmanți colții ăia alb-sidefați. Iese din discuție. Ca să primești autorizație să vizitezi în persoană o capsulă durează o lună, două. Îți verifică trecutul. Îți fac teste biometrice. Te intervievează toți psihiatrii lor. Apoi examene clinice – sunt nevoiți să-ți facă un adevărat recensământ al populației microbiene. Durează foarte mult, Leon. Oi fi tu o efemeridă grăbită, dar omul din capsulă are tot timpul din lume. Îl doare în cur dacă ești ținut în loc o lună sau două.

— Rahat! a replicat Leon. Toate astea sunt de ochii lumii. Au un zid de o sută de kilometri înălțime la intrare și ușă glisantă în spate. Există mereu o portiță în cazurile astea. Trebuie să fie.

— Când ai 180 de ani și ești închis într-o capsulă nu faci excepții. Nu și dacă vrei să ajungi la 181.

— Vrei să-mi spui că, dacă monstrul ăla bătrân ar face o formă rară și galopantă de cancer la ficat, și ar exista un singur oncolog în toată nenorocita asta de lume care l-ar putea salva, vrei să-mi spui că tipul ăla ar fi trimis înapoi acasă, în Franța sau oriunde – nu, mulțumim, suntem OK, nu ai autorizație să vezi pacientul?

— Ceea ce vreau să zic e că monstrul nu are ficat. Ce are el în schimb sunt mașinării și nutrienți și sisteme.

— Și dacă se strică vreo mașinărie din aia?

— Ăla care a inventat mașinăria lucrează pentru monstru. Locuiește pe proprietatea privată a monstrului, cu familie cu tot.

Populațiile lor microbiene sunt identice. El nu este doar împărat peste viețile lor, ci și împăratul florei lor intestinale. În caz că mașinăria pe care a inventat-o s-ar opri din funcționare, omul ăla ar fi lângă capsulă în mai puțin de două minute, alături de echipa sa, toți îmbrăcați în costume de unică folosință, sterile, murmurând vorbe liniștitoare, în timp ce el fixează, calm și profesionist, una din cele zece

piese de schimb pe care le are la îndemână și pe care le verifică personal în fiecare zi pentru a se asigura că funcționează perfect.

Leon a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Nu și-a putut stăpâni un râs sforăitor:

— Pe bune?

— Brautigan a dat din cap că da.

— Și dacă nu ar funcționa niciuna dintre ele?

— Dacă nu ar putea să o repare, atunci rivalul său, care locuiește și el pe proprietatea monstrului, și a proiectat a doua cea mai inovatoare tehnologie de înlocuire a ficatului din istoria lumii, care vrea cu disperare să o încerce pe omul din capsulă, acel om ar fi acolo în zece minute, iar ăla dinainte și familia lui…

— Executați?

Brautigan a scos o exclamație de dezamăgire.

— Hai, măi, vorbim de un miliardar, nu de un personaj negativ din filmele cu Bond. Nu, omul ăla ar fi retrogradat până la cel mai insignifiant post, dar i s-ar da o șansă minusculă de a se salva: să inventeze o tehnologie mai bună decât cea care îi înlocuiește acum ficatul omului-conservă, și, dacă reușește, va fi repus în funcția sa înaltă, cu hainele frumoase, cu bogăția și toate privilegiile care vin odată cu asta.

— Și dacă eșuează?

Brautigan a ridicat din umeri.

— În acest caz, Conservă pierde o parte infimă

din averea sa. Își asumă pierderea, face o cerere de rambursare de TVA pentru activități de cercetare și deduce suma pierdută din venitul modest pe care îl declară în fiecare an la fisc.

— Ei, pe dracu'!

Brautigan a plesnit din palme.

— Tare, nu? Toți banii ăia și puterea și bani și iar bani?

Leon încerca să nu scape din vedere că Brautigan nu îi era prieten. Dinții ăia erau de vină, erau așa dezarmanți. Cine ar putea fi bănuitor față de un om cu așa o înfățișare de cal, că îți venea să-l hrănești cu cuburi de zahăr?

— E de necrezut.

— Tu știi în acest moment de zece mii de ori mai multe lucruri despre oamenii din capsule decât cetățeanul de rând. Dar imaginea de ansamblu nici nu ai ajuns să o întrezărești încă, prietene. A fost nevoie de zeci de ani de relaționare înainte ca agenția Ate să-și vândă primul produs unei Conserve.

„Și nu am mai vândut nimic altceva de atunci", a completat Leon, dar numai pentru sine. Nu ar vorbi nimeni despre asta la Ate. Agenția își crease o imagine de lider, o poveste de succes într-un domeniu încununat de succese. Era prima alegere când venea vorba de servicii adresate celor foarte bogați, și

totuși… O singură vânzare.

— Și nu am mai vândut nimic altceva de atunci, a adăugat Brautigan fără nicio urmă de rușine. Totuși, toată această clădire, toată această agenție, toate salariile, designerii și consultanții: totul e plătit ciugulind din averea aia. Asta înseamnă că încă o vânzare la fel…

A arătat în jur cu un gest larg. Birourile erau somptuoase, concepute în așa fel încât să-i impresioneze pe reprezentanții averilor din capsule. De cum intrai pe ușă, o șmecherie creată din lumină, miresme și adieri de vânt te făceau să te simți ca în poiana unui codru secular, deși nu se zărea nicio pădure. Blatul biroului de la recepție era o lespede ciobită de granit, provenind de la o veche piatră funerară, al cărei epitaf, acum greu de descifrat, se arăta de sub marginile vechii mașini de scris, recondiționată cu iscusință pentru a servi ca tastatură, una ceva mai puțin demodată. Femeia de la recepție, care în acel moment se prefăcea, cu profesionalism, că nu-i bagă în seamă, emana inteligență, frumusețe și grijă maternă, toate acestea cu ajutorul ținutei, al atitudinii și al machiajului. Ate angajase o echipă restrânsă de stiliști, care se ocupa de toți angajații care lucrau cu publicul. Leon fusese supus chiar în acea dimineață intervenției lor: îi ciufuliseră cochet părul nisipiu și îi aplicaseră cu grijă pe manșetele și pe coatele hainei niște

urme de uzură.

— Așa că, Leon, prietene, nu te iau cu mine să îmi cunoști Conserva. Dar o să te îndrum pe calea care te poate duce acolo într-o zi, dacă ești foarte bun și demonstrezi de ce ești capabil aici. De îndată ce îți plătești datoriile.

Leon plătise destule datorii – mult mai multe decât plătise vreodată rahatul ăsta uscat cu foehnul. Dar a zâmbit și a înghițit pastila ca un vierme mic și ascultător, urându-se pentru asta.

— Hai, luminează-mă.

— Uite, de șase ani încoace am promovat produse destinate Conservelor fără să facem o singură vânzare. Destui oameni au intrat pe ușa aia și au avut postul pe care îl ai tu acum și au aruncat cu milioane de idei în aer, și toate au picat și s-au făcut țăndări. Nu am catalogat sistematic toate ideile alea, nu le-am pus în vreun tabel care să ne permită să vedem ce tip de teritorii am explorat deja, să aflăm unde sunt lipsurile… S-a uitat cu subînțeles la Leon.

— Vrei să cataloghez toate prezentările eșuate de până acum din istoria agenției.

Leon nu-și putea ascunde dezamăgirea. Ăsta era genul de sarcină pe care o dădeai unui practicant sau unui junior *account executive.*

Brautigan a clănțănit iar din dinții ăia de cal, a scos un râset ca un nechezat și a ieșit din birourile Ate, lăsând să pătrundă o gură din aerul plictisitor care circula afară, în lumea

reală. Femeia de la recepție și-a îndreptat către el unda de grijă maternă. S-a aplecat spre ea, în timp ce degetele ei băteau pe clapele mecanice ale mașinii de scris Underwood, cu zgomot de mitralieră. A așteptat să termine de scris. Femeia și-a îndreptat din nou zâmbetul drăgăstos spre el.

— E totul pregătit pe biroul tău, Leon – multă baftă.

Leon era de părere că problemele de care se loveau miliardarii nemuritori din capsule nu ar avea cum să fie așa de diferite de acelea ale muritorilor de rând. Odată ce orice lucru se putea produce la un preț, practic, de nimic, totul era, practic, lipsit de valoare. Nimeni nu mai avea nevoie să descopere – doar să combine, să inventeze. Atunci fie apăsai un simplu buton și ți-l imprimai singur acasă, sau, în cazul unor proiecte mari, la depozitul local, fie, dacă aveai nevoie de un produs ce nu putea fi scos la o imprimantă, erau destui distribuitori care știau ei vreun meșter dintr-o țară îndepărtată, în stare să-l confecționeze peste noapte și a doua zi dimineață ar fi fost pe biroul tău într-un colet FedEx închis ermetic.

Uitându-se printre dosarele Ate a observat că nu era ultimul care făcuse acest raționament. Toți responsabilii de cont veniseră cu prezentări de obiecte ce *nu puteau* fi fabricate – zorzoane de preț pe care le putea confecționa doar un

meșter specializat – sau lucruri care *nu fuseseră* fabricate – antichități, unicate, obiecte-fetiș din trecut. Și toate astea se loviseră de indiferența Conservelor, care puteau angaja orice meșter voiau sau puteau cumpăra depozite întregi de antichități.

În mod normal, megabogaților li se ofereau experiențe: un bilet pentru o călătorie în spațiu, șansa de a vâna ultimul exemplar al unei specii pe cale de dispariție, ocazia de a ucide un om și de a scăpa basma curată, o călătorie cu submarinul până pe fundul Gropii Marianelor. Conservele încercaseră deja multe din toate astea înainte să ajungă în capsule. Acum erau metastatici, acești superbogați, noduli de carne coagulată în soluția de murat a sutelor de mașinării care munceau să-i mențină în viață printre florile de cancer și eșecurile lor fără număr. Undeva, în încâlcirea aia de cabluri și furtunașe, era ceva ce tehnic se numea o persoană, sau chiar o corporație, sau, în multe cazuri, un stat suveran.

Fiecare concentrare de bogăție era un mecanism eficient, conectat într-un milion de moduri cu economia muritorilor. Interacționai cu Conservele când cumpărai hamburgeri, abonamente la Internet, filme, muzică, electronice, cărți, jocuri, bilete de transport în comun – banii plecau din mâinile tale și erau cernuți prin tuburile și furtunurile lor și pompați

înapoi în lume, unde alți muritori urmau să-i atingă. Dar nu era ușor să atingi banii în starea lor cea mai concentrată, în forma lor cea mai pură. Erau asemenea unui element teoretic superdens, născut odată cu universul, bani atât de denși, încât nici nu mai funcționau ca banii; atât de denși, încât își schimbau starea de agregare în momentul în care rupeai un colțișor din masa lor.

Predecesorii lui Leon fuseseră iscusiți și ageri. Ei examinaseră în lungime și-n lățime spațiul problemei de a furniza servicii și produse noi unei persoane care era bani care erau o stare care era o capsulă.

Multe dintre cele mai drăguțe elemente ambientale din sediu apăruseră în urma acelor campanii eșuate – treaba cu luminile și cu aerul, de exemplu.

Leon avea o pregătire solidă, care includea matematica spațiului multidimensional. Se tot folosea de axe de coordonate pentru tabelul său cu invenții eșuate de la Ate Inc, cartografiind multitudinea de moduri în care se asemănau și se deosebeau. Rezultatul a fost ușor de interpretat.

Încercaseră totul.

Nechezatul lui Brautigan era cel mai umilitor sunet pe care Leon îl auzise vreodată, în toată cariera sa.

— Nu, normal că nu poți afla ce anume i s-a

vândut Conservei! Asta era parte din înțelegere – de asta recompensa a fost atât de mare. *Nimeni* nu știe ce i-am vândut. Nici eu, nici baba de la recepție. Cel care a făcut vânzarea? A încasat banii și a plecat acum mulți ani și nimeni nu l-a mai văzut și n-a mai auzit nimic despre el. Asociat anonim, acțiuni preferențiale, pachet de control – dar e omul invizibil. Vorbim cu el prin intermediul avocaților care la rândul lor vorbesc cu avocați, care, se zvonește, țin legătura cu el prin bilete lăsate sub o piatră mortuară dintr-un cimitir micuț de pe insula Pitcairn, și sunt nevoiți să vâslească până acolo și înapoi pentru a primi instrucțiunile lui.

Hiperbola l-a enervat pe Leon. După doar trei zile în agenție, atmosfera ozonată, de pseudopădure, cu raze de soare cernute prin crengi, îi părea la fel de stătută ca o geantă plină cu haine transpirate (de fapt sub biroul lui chiar se afla o geantă cu echipament, așteptând ziua în care s-ar fi înduplecat să plece de la birou în timp util pentru a ajunge la sala unde angajații aveau acces gratuit). Brautigan îl enerva mai mult decât hiperbola.

— Nu mă trata ca pe un idiot, Brautigan, că nu e cazul. M-ai angajat cu un scop anume, dar n-am parte decât de sarcini stupide, sarcasm și secrete.

Aliterația îi ieșise spontan, deși se pricepea la așa ceva.

— Deci uite ce vreau să știu, a continuat. Există cel mai mic motiv care să mă determine să vin la muncă și mâine-dimineață sau mai bine să stau acasă, pe salariu, până când o să te saturi să mă mai ții pe statul de plată și o să-mi dai papucii?

Partea asta nu era întru totul spontană. Pregătirea lui Leon în domeniul psihologiei industriale era foarte solidă – obținuse 10 pe linie și i se oferise o bursă postdoctorală, dar el nu-și dorea nimic mai mult decât să aplice în practică dulcea știință a persuasiunii. Și-a dat seama că Brautigan făcea presiuni asupra lui ca să vadă cât de mult poate întinde coarda. Nu există ființe mai agresive decât cei din publicitate. Ideea lor e că, dacă poți convinge un om să-și dorească ceva, poți la fel de bine să-l inciți să și urască. Două fețe ale aceleiași monede, chestii de-astea.

Brautigan se prefăcea că e furios, dar Leon petrecuse trei zile studiindu-i comportamentul și își dădea seama că emoțiile lui erau la fel de nesincere ca toată persoana lui. Așa că și-a umflat nările, și-a împins pieptul înainte și a înălțat bărbia. Își *vindea* pur și simplu indignarea, așa cum vinzi pungi cu cartofi prăjiți, acțiuni nelistate sau pastile de slăbit neaprobate de Ministerul Sănătății. Brautigan încerca să-i vândă în schimb furia lui. Dar Leon era ca butonul pe care apeși ca să deschizi casa

de marcat. Iar cumpărătorul era Brautigan.

— A apărut unul nou, i-a șoptit el conspirativ.

— Un nou ce? a întrebat tot în șoaptă Leon.

Încă stăteau sumețiți unul în fața celuilalt, aprinși după toate semnalele de furie pe care le schimbaseră, dar Leon a transferat starea asta într-o altă zonă a minții.

— Un nou monstru, a reluat Brautigan. Intrat la capsulă la doar 103 ani. Cel mai tânăr de până acum. Neplanificat.

S-a uitat în sus, în jos, la stânga și la dreapta.

— Accident. Un accident imposibil. Imposibil, dar l-a avut, ceea ce înseamnă…?

— …că n-a fost accident, a completat Leon. Și poliția?

Era imposibil să nu te molipsească exprimarea eliptică a lui Brautigan. Era și ăsta un mod de persuasiune, știa bine. Odată ce vorbeai ca el, simțeai ca el. Și viceversa, desigur. Convergeau către o unică identitate. Se atașau unul de celălalt. Era o chestie intensă, ca o partidă de sex de împăcare pentru colegii de muncă.

— Tipul se bucură de o triplă imunitate. Deține, practic, o republică africană, o insulă și una din micile țări baltice. E de cealaltă parte a liniei de demarcație vocalică, ceva de genul Mxlpix. S-au bătut pentru el, la Organizația Mondială a Comerțului și la Națiunile Unite – în toate organismele de comerț internațional. Așa că poliția nu se bagă; aici e vorba de corpul

diplomatic. Și, în plus, nici nu e mort, ceea ce complică lucrurile.

— În ce fel?

— Morții devin niște corporații. Sunt gestionați de un consiliu de administrație, care acționează, dacă nu rațional, măcar previzibil. Cei vii sunt ostentativi. Seismici. Imprevizibili. Dar, pe de altă parte – a adăugat, mișcând din sprâncene.

— Pe de altă parte, sunt cei care cumpără.

— Rar, dar cumpără.

În viața lui Leon, cuvântul de ordine era disciplina. Auzise odată de la un guru al dietelor de slăbit că cel mai important lucru pentru a-ți menține silueta este să știi să-ți asculți organismul și să mănânci doar până când el îți semnala că e suficient. Leon îl ascultase. Ei bine, organismul lui cerea zilnic trei pizza cu ardei și ciuperci și o prăjitură măricică. Mai cerea și *milkshake*, preparat ca pe vremuri, din lapte praf, în bucătăria proprie, cu străvechiul lui mixer Hamilton Beach, cu carcasă din plastic de culoarea fildeșului, și servit într-un pahar înalt și roșu din aluminiu. Organismul lui Leon devenea extrem de vorbăreț când era vorba despre ceea ce trebuia să îndese în el. Prin urmare, Leon își ignora organismul. Își ignora și mintea, atunci când îl anunța că nu voia decât să adoarmă pe canapea, în timp ce sistemul video îi urmărea mișcările ochilor – unul din

programele acelea care îți urmăresc activitatea nervoasă și încearcă să adapteze drama în așa fel încât să te captiveze la maximum. În loc de asta, Leon își pune mintea să stea trează și să absoarbă o mulțime de cărți de dezvoltare personală, pe care le scosese la imprimantă și le pusese în teancuri care crescuseră cât un munte.

Leon își ignora și sistemul limbic atunci când îl îndemna să mai rămână o oră în pat dimineața, după ce suna deșteptătorul. Ignora semnalele de oboseală pe care le primea atunci când făcea timp de o oră exerciții de yoga și de meditație înainte de micul dejun. Se aduna cu ajutorul voinței și tot prin voință se apleca, pe când urca scările, să strângă hainele lăsate vraiște, le împăturea și le aranja în *dressing*-ul spațios în care dădea din dormitorul mare. Apartamentul fusese o modalitate bună de a folosi banii încasați de la Ate ca primă de angajare – mai sigură decât să țină banii în numerar, cu toate fluctuațiile cursului de schimb. Proprietățile din Manhattan reprezentau, de un secol, o investiție mai stabilă decât aceea în obligațiuni, instrumente derivate sau fonduri. Disciplina era aceea care îl determina să spele toate vasele la sfârșitul mesei și să se oprească în fiecare seară la magazin ca să cumpere alimentele pe care le epuizase cu o zi înainte.

Părinții au venit din Anguilla să-l viziteze și l-au tachinat pentru cât era de *organizat,* așa de diferit de băiatul gras căruia diriginta din clasa a șasea îi acordase premiul „Hansel și Gretel“ pentru că lăsa dâră pe unde trecea.

Ei nu știau însă că era același copil și că fiecare ritual plicticos, îndeplinit cu conștiinciozitate, pedanterie și precizie era, de fapt, produsul hotărârii nestrămutate de a nu mai fi la fel. Nu doar ignora glasul lăuntric care cerea pizza sau mai multe ore de somn, care îi susura să ia un taxi în loc să meargă pe jos, să stea tolănit pe canapea, lăsând programul video să-i înregistreze gradul de satisfacție sau plictiseală, să-și administreze o perfuzie cu inepții ca să-și omoare timpul. Nu doar că îl ignora, ci îl nega efectiv, îl amuțea, îl punea sub cheie și nu-i mai dădea drumul.

Și tocmai de aceea avea să fie el cel care va reuși să vândă un produs nou omului din capsulă; pentru că cine e capabil să acumuleze o asemenea avere pentru a alege apoi viața veșnică într-un regat mereu mai întins al aparatelor și mașinăriilor nu poate fi decât un om care și-a petrecut toată viața negându-se pe sine, iar Leon știa *exact* cum e să trăiești așa.

Cartierul Lower East Side cunoscuse de-a lungul anilor suișuri și coborâșuri; fusese sărac, bogat, burghez, superbogat, din nou sărac. Într-un an clădirile erau nonconformiste și păstrau

amintirea mizeriei romantice care precedase era vânătorii de bani la viteză supersonică. În anul următor, erau de-a dreptul jegoase, proprietarii erau aruncați afară, iar administratorii judiciari trânteau niște pereți subțiri precum coala de hârtie ca să transforme uriașele mansarde în pensiuni. Prăvăliile de pe colț vindeau azi hipsterilor de bani gata hârtie pentru rulat țigarete împreună cu o punguță de substanță care, grație ingineriei genetice, altera anumite structuri cerebrale foarte specifice; mâine vindeau lapte pe bonuri de masă mamelor disperate care se rușinau să-i privească în ochi. Proprietarii aveau nas bun, simțeau schimbarea în aer și știau cu ce mărfuri să se aprovizioneze.

Plimbându-se prin cartier, Leon adulmeca și el schimbarea. Pe rafturile magazinelor se găsea mai mult poșircă bogată în calorii, la preț redus, și tot mai puține alimente de fițe, energizante și sărace în carbohidrați, însoțite de pliante aprobate de Ministerul Sănătății în care erau explicate calitățile nutritive ale produsului. Peste tot pancarte pe care scria: „De închiriat”. Un șantier de construcții unde de o săptămână nu mai lucra nimeni; baraca șefului de șantier era încuiată cu lacătul și se acoperea cu un strat pufos de grafitti.

Pe Leon nu-l deranja schimbarea asta. O dusese greu și nu doar în perioada studenției.

Părinții lui se mutaseră în Anguilla din România, visând să se stabilească în paradisul fiscal și să se umple de bani lucrând în contabilitate sau în serviciile de pază. Și-au ales însă greșit momentul și au nimerit în mijlocul unui colaps economico-apocaliptic. Au ajuns să locuiască într-o mahala verticală care fusese pe vremuri un hotel de lux. Singurii români printre mexicanii trecuți ilegal peste graniță și deveniți sclavi de facto întocmeau scrisori disperate către consulatul Mexicului, plătite în lecții de spaniolă pentru Leon. Mexicanii s-au tot împuținat – avantajul sclavilor de facto față de sclavii de jure este că pe cei dintâi îi puteai trimite pur și simplu înapoi când economia era pe butuci, scăzând astfel din registru cheltuielile cu hrana și îngrijirea lor. Până la urmă au rămas numai ei, și, cum nu se mai puteau pierde prin mulțime, au fost luați la ochi de autoritățile locale și a trebuit să se ascundă. Nici nu se punea problema întoarcerii la București – biletele de drum erau la fel de inaccesibile ca avioanele private cu care soseau și plecau de pe aeroportul Wallblake evazioniștii și cei care-și risipeau banii în cazinouri.

Leon și părinții lui au trăit clandestin acolo trei ani, dând din greu în mai greu. Își duceau traiul pe marginea drumului, ca vânzători ambulanți, atât de arși de soare, încât nu le mai puteai recunoaște originea etnică. Zece ani mai târziu,

când tatăl lui reușise să pună pe picioare firma de contabilitate la care visa, iar mama lui și-a deschis un magazin cu haine de lux pentru turiștii sosiți cu vasele de croazieră, acele zile au rămas doar un vis urât. Dar de cum a plecat pe continent, la universitate, și s-a trezit printre odraslele răsfățate, huzurind pe averile ale căror socoteli le ținea tatăl său, amintirea lor a revenit, iar Leon se întreba dacă acei copii în haine căutat neglijente ar fi vreodată în stare să răscolească prin gunoaie după mâncare.

Declinul din Lower East Side îi dădea o stare de siguranță, îl făcea să simtă că ține situația sub control, că are ceva ce vecinii lui nu vor avea niciodată, ușurința de a se mișca între lumea bogaților și cea a săracilor. Era sigur că undeva, în aceste lumi, avea să descopere secretul: cum să facă să rupă un colț dintr-o avere fabuloasă.

— Ai un oaspete, l-a anunțat Carmela.

Carmela, așa o chema pe femeia de la recepție. Era de origine portoricană, dar familia ei se stabilise de mai multe generații în Statele Unite, așa că Leon știa mai multă spaniolă decât ea.

— Am poftit-o în Camera de Zi.

Era una din cele trei săli de consiliu ale agenției Ate; numele era neinspirat, căci fiecare piesă de mobilier era o elaborată operă de artă, copaci și arbuști prefăcuți în adevărate

sculpturi. Era surprinzător de confortabilă, iar adierile subtile de vânt aduceau o mireasmă și mai subtilă de caprifoi, atât de reală, că Leon bănuia că venea pe țevi dintr-o seră aflată la un alt etaj. El așa ar fi făcut. Cel mai reușit fals era să nu falsifici niciodată nimic.

— Cine e? Îi plăcea Carmela. Știa meserie, iar meseria ei era să ofere compasiune și consolare și să păstreze cu sfințenie secretele tuturor celor din agenție.

— Un aghiotant, i-a răspuns. Îl reprezintă pe Buhle. L-am căutat în baza de date, nu-l găsesc nici după nume, nici după figură. E originar din Muntenegru, asta e tot ce am aflat.

— Aghiotant al cui?

Nu i-a răspuns, doar i-a aruncat o privire plină de înțeles.

Monstrul cel nou îi trimisese un aghiotant. Inima a început să-i zvâcnească în piept și manșetele îl strângeau la încheieturi.

— Mulțumesc, Carmela.

A tras de manșete, ca să se vadă din haină.

— Arăți bine, l-a încurajat ea. Am transmis la bucătărie să fie pe fază, suntem în legătură pe interfon. Trebuie doar să-mi spui de ce ai nevoie.

A schițat un zâmbet. Iată de ce era nucleul întregii activități, sufletul agenției. *Mulțumesc,* a mimat din buze, iar ea i-a trimis un salut șmecheresc, cu degetul dus la tâmplă.

Femeia care venea din partea lui Buhle făcea notă discordantă cu ambianța de la Ate, dar asta nu părea să-i trezească ostilitatea. Leon și-a dat seama de cum a pus piciorul în Camera de Zi. Ea s-a ridicat, și-a șters mâinile pe jeanșii comozi, și-a îndepărtat de pe față câteva fire de păr cărunt și i-a zâmbit, cu o expresie ce părea să spună: „Ce ciudat să ne întâlnim așa, în locul ăsta!”

Leon i-a dat cam patruzeci de ani. Avea șolduri late, fața ușor ridată și nu părea să-i pese câtuși de puțin.

— Tu trebuie să fii Leon, a zis și i-a întins mâna.

Avea unghiile tăiate scurt, palme uscate și calde și i-a strâns mâna cu fermitate.

— *Ador* încăperea asta! A făcut cu mâna o mișcare circulară, atotcuprinzătoare. Fantastic!

A simțit că începe să se îndrăgostească de ea și nici nu apucase să scoată o vorbă.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă…

— Ria. Spune-mi Ria.

S-a așezat pe unul din fotoliile topiare, azvârlindu-și din picioare pantofii confortabili și trăgându-și picioarele sub ea, turcește.

— N-am mers niciodată desculț prin camera asta, a recunoscut el, privindu-i tălpile aspre. Se vedea că umbla mult în picioarele goale.

— Păi, mergi, l-a îndemnat, făcând gesturi repezite cu mâinile. Insist. Descalță-te!

Și-a lepădat și el pantofii făcuți manual – opera unui creator care abandonase critica literară în favoarea cizmăriei – și și-a dat jos șosetele ajutându-se doar de degetele de la picioare.

Sub tălpi, podeaua era – caldă? răcoroasă? — era *perfectă.* Nu reușea să identifice textura, dar fiecare terminație nervoasă din tălpile lui vibra de plăcere.

— Trebuie să fie ceva ce se transmite direct la centrii nervoși. E extraordinar.

— Te descurci mai bine în locul ăsta decât mine.

Ea a ridicat din umeri.

— E clar că încăperea a fost proiectată să impresioneze. Ar fi stupid să mă prefac atât de indiferentă, încât să refuz să mă las impresionată. Chiar sunt. Pe lângă asta, a continuat coborând vocea, pe lângă asta mă întreb dacă nu s-au strecurat vreodată unii aici să și-o tragă pe chestia asta.

L-a privit serioasă și el a încercat să păstreze o figură gravă, dar din piept îi urca un chicotit pe care nu l-a mai putut stăpâni și care a fost urmat de un râs și apoi ea a icnit și s-au pus amândoi pe râs și au râs până n-au mai putut.

Leon s-a îndreptat spre un alt fotoliu vegetal, apoi s-a oprit, s-a aplecat și s-a așezat pe mușchiul care îmbrăca podeaua, plimbându-și peste el tălpile, gleznele, palmele, încheietura

pumnului.

— Dacă n-a făcut-o nimeni până acum, zău că e păcat, a zis cu o seriozitate prefăcută.

Ea a zâmbit, dând la iveală gropițe și riduri și laba-gâștii la coada ochilor, de parcă îi zâmbea toată fața.

— Vrei să mănânci ceva? Sau poate ceva de băut? Avem cam de toate pe-aici…

— Hai să lăsăm asta. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu mâncarea este partea bună. Mâncare am destulă. Sunt aici pentru altceva. Vreau partea bună, Leon.

El a respirat adânc.

— Partea bună, a repetat. Bine, hai să ajungem la ea. Vreau să-l întâlnesc pe… cum să-l numesc? Șeful tău? Patronul? Proprietarul? A fluturat din mână.

— Poți să-l numești Buhle, i-a răspuns. Acesta e, de altfel, numele companiei-mamă. Sigur că vrei să-l întâlnești. Avem un întreg serviciu de investigații care știa că o să vrei să-l cunoști pe Buhle înainte să fii tu însuți conștient de asta.

Leon crezuse întotdeauna că spațiile de lucru și comunicațiile erau supravegheate de angajatorul lui, dar acum i-a trecut prin minte că orice sistem proiectat din capul locului pentru a-i ține sub observație pe utilizatori fără știrea lor putea fi o mină de aur pentru *alții* interesați să-și bage nasul, odată ce posibilitățile sistemului puteau fi folosite pentru

a ascunde victimelor faptul că sunt spionate.

— Sunt impresionat, a replicat el. Îi monitorizați pe toți cei care vor să-i vândă ceva lui Buhle sau…

A lăsat fraza neterminată.

Câte puțin din fiecare. Avem o subdivizie de informații care îi monitorizează pe toți cei care vor să ne vândă nouă ceva sau să vândă ceva ce poate concura cu produsele noastre. Rezultă o arie de cercetare destul de întinsă. Adaugă la asta și persoanele care ar putea reprezenta ele însele un pericol sau o oportunitate pentru Buhle și ai în total, să zicem așa, un segment apreciabil de activitate umană ținut sub atentă observație.

— Cât de atentă poate fi? Mie îmi sună ca și cum ați păzi niște care cu fân uriașe.

— Ne pricepem la găsirea acelor, a răspuns ea. Dar căutăm mereu metode noi de a le găsi. Uite, asta e ceva ce ne-ați putea vinde voi.

El a ridicat din umeri nedumerit.

— Dacă am avea o metodă mai bună de a găsi lucruri relevante în munții de date, am folosi-o noi pentru a descoperi ce să vă vindem.

— Corect! Hai să reformulăm. De ce ar fi interesat Buhle să stea de vorbă cu tine?

Era pregătit pentru întrebarea asta.

— Avem experiență în a crea produse destinate persoanelor aflate în…

Discuția despre ocupanții capsulelor se preta

la formulări eliptice. Poate de asta Brautigan dezvoltase acel gen enervant de vorbire telegrafică.

— Ați creat un singur produs de genul acesta, a observat ea.

— Cu unul mai mult decât pot pretinde majoritatea celorlalți.

Mai existau două firme de calibrul lui Ate. În capul lui le botezase Stefen și Nein, ca și când invocarea denumirilor lor adevărate le-ar fi făcut să apară ca prin farmec.

— Eu sunt nou aici, dar nu sunt singur. Lucrăm alături de cei mai pricepuți designeri, ingineri, cercetători… Voiai să ajungem cu discuția la partea bună. Nu asta e partea bună, Ria. Voi aveți oameni inteligenți. Noi avem oameni inteligenți. Ce avem noi și voi nu, sunt acei oameni inteligenți care prezintă un fel de nepotrivire de impedanță cu organizația voastră. Orice corporație are idiosincrasiile ei, din pricina cărora nu poate lucra cu anumite idei sau cu anumiți indivizi, oricât de buni ar fi. Aveți și voi zone tabu, la fel ca restul lumii. Noi ne pricepem să explorăm acele zone, spațiul interzis, paiul din ochiul vostru, pentru a descoperi lucrurile de care aveți nevoie.

Ea a dat din cap aprobator și a plesnit din palme ca cineva gata să demareze un proiect de tâmplărie.

— Foarte tare discursul! l-a lăudat ea.

A simțit cum i se ridică încet roșeața în obraji.

— Mă gândesc tot timpul la chestiile astea, le repet în minte.

— E un lucru bun, l-a încurajat ea. Asta demonstrează că lucrezi în domeniul potrivit. Ești fan Daffy Duck?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Îmi place mai mult Bugs, a răspuns în sfârșit, întrebându-se unde duce această discuție.

— Să descarci un desen animat care se numește „Daffy Duck, vânzătorul buclucaș” și să revii după ce l-ai văzut, bine?

Ea s-a ridicat, mișcând din degetele de la picioare pe covorul care imita mușchiul pădurii. Abia apoi s-a încălțat. A sărit și el iute în picioare, ștergându-și palmele pe pantaloni. Surprinzându-i, probabil, expresia, a surâs, făcând să reapară gropițele și ridurile și cutele de la colțurile ochilor, apoi i-a strâns mâna cu căldură.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi zise ea. Discutăm din nou curând.

Și-a desprins mâna dintr-a lui și a îngenuncheat ca să-și frece palmele de podea.

— Până una-alta, te-ai aranjat bine cu slujba asta, nu?

„Vânzătorul buclucaș” s-a dovedit a fi un desen animat în care Daffy Duck era un comis-voiajor hotărât să-i plaseze un produs unui

spărgător de bănci care se ascundea într-o căsuță la marginea unui oraș. Daffy scoate din valiză tot soiul de mărfuri, din ce în ce mai neașteptate, și este de fiecare dată refuzat violent. Într-o ultimă încercare, reușește să arunce în aer ascunzătoarea tâlharului, pe când trăgea de clanță pentru a zecea oară. În timp ce tâlharul și Daffy zboară prin aer, rățoiul flutură triumfător clanța cu care rămăsese în mână și strigă: „Hei, frate, știu ce-ți trebuie! O casă care să se potrivească la clanța asta!”

La prima vizionare, Leon a râs la poantă, dar la următoarele a devenit din ce în ce mai puțin amuzat. Da, așa făcea și el, încerca să descopere niște nevoi pe care acest individ, Buhle, nici nu știa că le are – asta presupunând că Buhle este un el, dar nu se știa sigur – și să le satisfacă. Din punctul de vedere al lui Buhle, viața ar fi continuat foarte bine dacă Leon ar fi renunțat și nu l-ar mai fi deranjat niciodată.

Și totuși, Ria fusese așa de drăguță – așa de înțelegătoare și delicată, încât el se gândea că trebuie să existe un alt motiv pentru toate astea. Și ținuse să sublinieze că o duce bine la Ate, ceea ce era adevărat. Avea contract pe cinci ani cu cei de la Ate și îl aștepta un bonus consistent dacă era concediat înainte de termen. În schimb, dacă îi izbutea o vânzare, către Bhule sau oricare dintre ceilalți, avea să devină nespus de bogat. Deocamdată, Ate se

îngrijea de tot ce îi trebuia.

Dar era atât de pustiu acolo – asta îl deranja cel mai mult. Erau cam o sută de oameni în echipa de producție de la Ate, tipi inteligenți ca și el, iar majoritatea se foloseau de slujbă doar ca să-și ia niște fleacuri cu care să-și impresioneze rudele din provincie. Ate angaja pe cei mai buni, le dădea sarcini imposibile și apoi îi concedia. Se pierdeau.

Carmela îi știa pe toți, desigur. Era mama-cloșcă de la Ate.

— Ar trebui să ne întâlnim cu toții, a sugerat el. Poate o ședință săptămânală cu tot personalul?

— Ei, s-a mai încercat, i-a răspuns, sorbind din paharul cu apă triplu filtrată pe care-l ținea mereu la îndemână. Nimeni nu avea ceva important de spus. Spațiile de colaborare se actualizează cu informațiile esențiale extrase din cercetările tuturor, iar motorul de sugestii e foarte eficient în a asigura o imagine de ansamblu a tot ce este relevant pentru munca fiecăruia. A ridicat din umeri. Acest loc este înainte de toate o sală de expoziție. Întotdeauna am considerat că trebuie să le lași oamenilor de creație spațiul necesar pentru a-și manifesta creativitatea.

A reflectat câteva momente la spusele ei.

— Cât timp crezi că o să mai meargă prăvălia dacă nu reușim să le vindem ceva Conservelor?

— Încearcă să nu te mai gândești la asta, a spus ea îngăduitor. După mine, ori nu găsim nimic, intrăm în criză de timp și suntem nevoiți să închidem șandramaua – și nu am ce să fac în cazul ăsta; ori găsim ceva și ne păstrăm poziția – și nu am ce să fac nici în cazul ăsta.

— Ce deprimant!

— Eu găsesc că este un sentiment eliberator. Exact cum a spus doamna aceea, Leon, o duci foarte bine aici. Poți crea orice îți imaginezi, iar dacă dai lovitura, o să intri pe orbită și n-o să te mai întorci în atmosferă.

— Vin pe aici și ceilalți responsabili de cont pentru vorbe încurajatoare?

— Toată lumea are nevoie de un pic de ajutor din când în când.

Ria i-a dat întâlnire pentru prânz într-un bistro amenajat într-un apartament de la etajul 11 al unei clădiri cam dărăpănate din centrul orașului. Bucătarii, un cuplu de vârstă mijlocie, el tailandez, ea unguroaică; mâncarea era eclectică, ușoară și condimentată, îmbinând paprika și chili într-un amestec ce-ți desfunda sinusurile.

În încăperea micuță, aranjată pentru masa de prânz mai erau doar alți doi clienți. Tot un cuplu, doi tineri homosexuali, turiști din Olanda, îmbrăcați în sacouri sport neșifonabile și pantofi ușori de sport. Vorbeau o engleză perfectă și

povesteau politicos despre ce obiective reușiseră să viziteze în New York, ca mai apoi să o dea pe olandeză, lăsându-i pe Rita și Leon să se concentreze unul asupra celuilalt și asupra bunătăților care tot veneau de la bucătărie, care mai de care mai îmbietoare.

Când au ajuns la bananele caramelizate, extrem de pufoase, și la cafeaua thailandeză de la gheață, Ria le-a lăudat cu dărnicie pe gazde pentru preparate, apoi a așteptat politicos ca Leon să facă la fel. Soții erau sincer încântați de succesul de care se bucurase mâncarea lor și povesteau bucuroși despre rețete, despre copiii lor, mari acum, despre clienții pe care îi avuseseră de-a lungul timpului.

Afară, pe Strada 34, între Lex și Strada 3, cerul amurgului era violet și adia o briză răcoroasă de vară. Leon s-a bătut pe burtă și a închis ochii gemând.

— Ai mâncat prea mult, nu? zise ea.

— Parcă am mâncat acasă la mama – ea umplea întruna farfuriile. Nu m-am putut abține.

— Ți-a plăcut?

El a făcut ochii mari.

— Glumești, nu? Cred că a fost cea mai grozavă mâncare pe care am mâncat-o vreodată. Parcă mă aflam într-o dimensiune paralelă a mâncării delicioase.

Ea a aprobat dând viguros din cap și l-a prins de braț cu un gest prietenesc și intim,

conducându-l spre bulevardul Lexington.

— Ai observat că acolo timpul parcă stă în loc? E ca și cum partea aceea a creierului care de obicei întreabă „ce mai urmează, ce mai urmează?” e redusă la tăcere.

— Așa e! *Exact* așa e!

Zgomotul jetpack-urilor de pe Lexington devenea din ce în ce mai puternic pe măsură ce se apropiau de colțul străzii, asemenea a o mie de greieri ce împânzeau cerul.

— Urăsc prostiile astea, a zis ea, urmărindu-i cu privirea pe zburătorii care treceau în viteză pe deasupra, cu pelerinele și eșarfele fluturând în urma lor. O mie de accidente să se abată asupra sufletelor voastre! le-a aruncat ea, scuipând teatral.

— Dar nu voi le produceți?

Ea a râs cu poftă.

— Văd că ți-ai făcut temele. Să înțeleg că ai citit despre Buhle?

— Tot ce am putut găsi.

Cumpărase câteva pachete mici de acțiuni în mai toate companiile publice la care Buhle era acționar majoritar, trecându-le pe contul de brokeraj al firmei ATE, ca apoi să parcurgă cu voracitate rapoartele anuale. Simțea că mai erau multe afaceri rămase ascunse: organizații fiduciare[14] prin care erau deținute încă mai multe acțiuni în și mai multe companii. Era

[14] Care are o valoare fictivă, convențională.

structura corporatistă tipică, un Monstru Zburător din Spaghete, o rețea în care se împleteau funcții de conducere, holding-uri offshore, acțiuni dobândite în schimbul stingerii creanțelor, companii exotice de tip matrioșka ce păreau pe punctul de a se autodevora.

— Vai, a exclamat ea, bietul de tine! Nu trebuie să stai și să diseci lucrurile astea. Sunt ca hățișurile crescute în jurul prințesei adormite, menite să-i prindă în chingi pe cavalerii nesăbuiți care aspiră la mâna prințesei din turn. Da, Buhle este cel mai mare producător mondial de aparate de zbor personale, mascat sub un fel de perdea de fum.

Hoarda de piloți se îndrepta spre centru, iar Ria privea cum vâsleau prin aer cu eleroanele și mănușile lor, cum își corectau cursul, cum se balansau și pendulau din pur exhibiționism.

— Pentru mine a făcut toate astea, a mărturisit ea. Nu ai observat că în ultimii doi ani au devenit din ce în ce mai performante? Mai silențioase? Noi ne-am ocupat de asta. Am depus mari eforturi să concepem campania de promovare. Atelierele de dezmembrări vând sub sloganul „țevile zgomotoase salvează vieți” încă de pe timpul vechilor motociclete, așa că oricare puțoi de pilot voia ca *jetpack*-ul lui să fie la fel de zgomotos ca un buldozer. A fost nevoie de multe cunoștințe de piață ca să schimbăm asta. Aveam un model din segmentul inferior pe

care îl vindeam sub costul de producție și care era comparabil cu motoarele alea gălăgioase sub numărul de decibeli; nu era doar urât, era pur și simplu o rablă din care curgeau piesele. Firește, l-am comercializat printr-o sucursală diferită a companiei, care avea cu totul alt logo, altă identitate și toate cele. Apoi am investit masiv să dezvoltăm segmentul de lux și în același timp am proiectat versiuni tot mai silențioase. Avem chiar un prototip atât de silențios, încât practic absoarbe zgomotele, nu-mi cere să-ți explic, decât dacă ai o zi sau două la dispoziție pentru un curs de psiho-acustică. Toți burghezii spilcuiți se înghesuiau să vadă al cui aparat e mai silențios, pe când în segmentul produselor ieftine era abandonată loialitatea față de vechiturile zgomotoase. Competiția a dat faliment în mai puțin de un an, iar mai apoi am mușamalizat câteva procese cu cei de la protecția consumatorului care ne-au „forțat” – și a desenat în aer ghilimelele de rigoare – să retragem aparatele acelea zgomotoase, să le reconstruim folosind țevi atât de bine concepute și reglate, încât ar fi putut fi folosite ca instrumente de suflat. Și acum, uite! a arătat ea spre zburătorii care zumzăiau și fâlfâiau pe deasupra capului.

Leon încerca să își dea seama dacă glumește, dar părea foarte serioasă.

— Vrei să-mi spui că Buhle a băgat, cât, cam

un miliard?

— În jur de opt miliarde, cam asta ar fi suma finală.

— Opt miliarde de rupii pe un proiect care să facă văzduhul mai puțin zgomotos?

— Una peste alta, cam atât, a confirmat ea. Am fi putut să rezolvăm și în alte moduri, unele dintre ele mai ieftine. Am fi putut să cumpărăm câteva legi, sau să-i cumpărăm pe concurenți și să le schimbăm liniile de producție, dar toate ar fi fost prea, cum să spun, prea brutal. A fost mai bine așa. În felul acesta toată lumea a avut de câștigat în final: zboruri mai rapide, cerul mai liniștit, mai sigur, mijloace de transport mai ieftine. Victorie pe toate planurile.

Tocmai atunci a trecut pe deasupra un pilot de școală veche, cu un *jetpack* la fel de zgomotos ca interiorul unui blender de zdrobit gheață lăsând în urmă mii de pietoni încruntați.

— Tipul rămâne fidel vechii mărci, a remarcat ea. În curând o să-și construiască singur piesele de schimb pentru chestia aia. Nu mai face nimeni așa ceva.

Leon a încercat să strecoare o glumă:

— Doar n-o să trimiți luptătorii Buhle după el să-i facă felul înainte să ajungă în Union Square?

Ea n-a schițat nici măcar un zâmbet:

— Noi nu recurgem la asasinate. Asta încercam să-ți explic, Leon.

A simțit că totul se năruie. Reușise cumva să dea cu bâta-n baltă, dovedindu-se a fi exact necioplitul care se temea că este.

— Îmi cer scuze, zise el. Cred că – uite ce e, toate astea sunt cam greu de digerat. Cifrele alea sunt amețitor de mari.

— Nu au nicio importanță, a răspuns ea. Despre asta e vorba. Banii sunt doar o cale convenabilă de a gestiona puterea. Puterea contează.

— Nu vreau să te jignesc, a rostit el cu grijă, dar asta sună înspăimântător.

— Acum începi să pricepi, a răspuns femeia, luându-l de braț. Bem ceva?

Limetele folosite pentru daiquiri erau culese din copacii care creșteau în jurul lor în sera de pe acoperiș. Pomii păreau viguroși, iar barmanul examinase cu priviri experte mai multe fructe înainte să culeagă un coș plin și să se retragă în spatele barului pentru a le stoarce în blender.

— Trebuie să fii membru ca să vii aici, i-a strecurat Ria pe când ședeau pe acoperiș, privind în sus la zburătorii ce treceau în viteză pe deasupra.

— Nu mă surprinde, a răspuns el. Probabil că e foarte scump.

— Nu îți poți plăti intrarea, i-a explicat ea. Aici acceptă doar plata în muncă. E o cooperativă. Eu am plantat tot acest rând de pomi – a arătat

cu mâna, stropind cu cocktail gazonul ciudat pe care erau așezate șezlongurile – am plantat și grădina de mentă de acolo.

Era un petic verde, frumos, ornat cu pietre și cu un pârâiaș care îl traversa.

— Iartă-mă că spun asta, a îndrăznit el, dar probabil câștigi mulți bani. Presupun că foarte mulți.

Ea a încuviințat dezinvolt, chiar ridicând ghiduș din sprâncene.

— Deci ai putea, nu știu, ai putea probabil să construiești și tu o chestie din asta pe oricare din clădirile deținute de Buhle în Manhattan. La fel ca acest loc. Probabil ți-ai permite să angajezi și personal. Ai putea împărți carduri de membru celor cu vechime din echipa ta administrativă.

— Da, chiar așa, a răspuns ea. Aș putea face asta.

Leon a sorbit din cocktail.

— Acum eu ar trebui să ghicesc de ce n-o faci, nu-i așa?

Ea a dat din cap aprobator.

— Într-adevăr, a răspuns, luând la rândul ei o înghițitură.

Fața i s-a luminat de plăcere. Leon se oprise și el o clipă pentru a acorda atenție senzațiilor care îi erau transmise de papilele gustative. Băutura era incredibil de bună. Până și paharul era frumos, gros, lucrat manual, cu forme

neregulate.

— Ascultă, Leon, o să-ți împărtășesc un mic secret. Îmi doresc foarte mult să ai succes. Nu există multe lucruri pe lume care să-l surprindă pe Buhle și cu atât mai puțin care să-l surprindă în mod plăcut. Dacă ai reuși să faci lucrul ăsta…

A sorbit din nou din pahar și l-a privit intens. Pe Leon l-a cuprins stânjeneala. Cum de i se păruse până atunci blândă și feminină? Acum lăsa impresia că ar putea conduce o trupă de gherilă. Că ar putea pune la pământ un hoț și l-ar bate până i-ar suna apa-n cap.

— Deci succesul meu ar fi și succesul tău?

— Tu crezi că umblu după bani. Încă nu ai înțeles. Gândește-te la aparatele alea de zbor, Leon. Gândește-te la ce înseamnă o astfel de putere.

Era hotărât să se ducă acasă, dar nu a reușit. L-au purtat picioarele până în cealaltă parte a orașului, la birourile agenției Ate. A intrat după controlul biometric și folosirea parolei de acces și o vreme a rămas pe loc urmărind cum stropii de lumină trec prin ciclul de încălzire ca mai apoi să îl scalde cu strălucirea lor mirifică și liniștitoare. A urmat adierea vântului și deodată s-a simțit ca în pădure, mai umedă și apăsătoare acum, la vreme de noapte. Fie creatorul produsului mersese prea departe cu inovațiile, fie undeva în clădire chiar creștea la

lumina artificială o pădure interioară, cu unicul scop de a furniza birourilor agenției aer proaspăt și odihnitor. A decis că a doua explicație, cea cu pădurea, era mai verosimilă.

S-a oprit lângă biroul Carmelei și a zăbovit acolo ceva vreme, apoi s-a așezat cu grijă pe scaunul ei. Era un scaun simplu, rigid și bine făcut, în care te afundai foarte puțin. Înduioșătoare tastatură sculpturală avea, după atâția ani, tastele tocite de vârfurile degetelor ei, iar pe birou erau urme lucioase acolo unde încheieturile mâinilor lustruiseră granitul. Leon și-a îngropat fața în palme, trăgând în piept aerul nocturn al pădurii, și a încercat să deslușească sensul celor întâmplate în acea seară.

În Camera de Zi era întuneric beznă, dar Leon simțea în tălpile desculțe aceeași senzație extraordinară, pe care, o clipă mai târziu, a încercat-o cu pieptul gol și cu picioarele. S-a întins pe burtă, doar în chiloți, străduindu-se să găsească un nume pentru senzația aceea, care îi înfiora terminațiile nervoase, și s-a oprit asupra cuvântului „anticipare”; el descria cel mai bine starea de așteptare pe care, atunci când erai scărpinat pe spate, o simțeai pe porțiunea de piele învecinată, cea care urma să aibă îndată parte de porția ei de scărpinat. Era o senzație incredibilă.

Oare câți oameni pe lumea asta aveau să afle

vreodată cum e să simți asta? Ate vânduse ideea doar câtorva hoteluri ultra-selecte – verificase el după ce vorbise cu Ria pentru prima oară. Trăgând linie, erau vorba de mai puțin de trei mii de oameni din lume, care aveau să împărtășească vreodată această senzație extraordinară. Din cei opt miliarde. A încercat să facă împărțirea în minte, dar scăpa întruna câte un zero. Era o miime dintr-un procent? O a zecea mia parte? Nimeni din Anguilla nu avea să simtă asta vreodată: nici lucrătorii din mahalalele verticale, dar nici simplii milionari, cu casele lor grandioase și cu avioane închiriate pe perioadă limitată.

Cam asta era cifra…

Ar fi vrut să poată vorbi mai mult cu Ria. Îl speria, dar în același timp îl făcea să se simtă bine. Ca și cum ar fi fost călăuza pe care o căutase toată viața. În acest moment s-ar fi mulțumit și cu Brautigan. Cu oricine ar fi fost în stare să-l ajute să înțeleagă ceea ce părea cea mai mare și mai înfricoșătoare oportunitate din întreaga sa carieră.

Trebuie să fi ațipit, pentru că, atunci când a ridicat privirile, luminile pâlpâiau, el stătea întins pe podea, aproape gol, iar Brautigan era aplecat deasupra lui. Se uita la el cu o veselie forțată și plesnea din degete să-l trezească.

— Bună dimineața, soare!

Leon a căutat din ochi ceasul fantomatic care

licărea în colțul fiecărui perete. Era doar o pată ușor mai închisă de vopsea reactivă, care rămânea în afara înțelegerii conștiente, exceptând cazul în care îți încordai privirea ca să-l observi; arăta 04:12. Leon și-a înăbușit un geamăt.

— Ce faci aici? a întrebat, uitându-se cercetător la Brautigan.

Omul a clănțănit din dinții de cal, încercând un chicotit.

— Pasăre de noapte. Vierme.

Leon s-a ridicat în capul oaselor, s-a întins după cămașă și și-a tras-o pe el, încheind-o până sus.

— Nu, pe bune acum, Brautigan.

— Pe bune?

S-a așezat pe podea lângă Leon, punându-și picioarele alea mari drept sub nasul lui. Leon a recunoscut stilul pantofilor: erau asemănători cu ai lui, creați de același designer.

— Pe bune.

Brautigan s-a scărpinat sub bărbie. Deodată a clacat.

— Mă cac pe mine de frică, Leon. Pe bune. Asta e, mă cac pe mine de frică.

— Cum a mers cu monstrul tău?

Brautigan și-a coborât privirile spre pantofii de designer. Aveau o curbă ciudată, se lărgeau brusc imediat mai jos de bot, spre zona șireturilor, ceea ce le dădea un aspect grațios.

Lui Leon i-a trecut prin minte comparația cu curba în formă de clopot a lui Gauss.

— Monstrul meu este… Expiră grav… Necooperant.

— Mai puțin cooperant decât data trecută, adică?

Brautigan s-a descălțat, și-a scos șosetele și și-a afundat degetele picioarelor în mușchiul care acoperea podeaua. Picioarele lui emanau un miros jilav, încins.

— Cum a fost în celelalte dăți când l-ai văzut?

Brautigan și-a înălțat capul.

— Ce vrei să spui?

— Acum a fost necooperant, dar în celelalte dăți?

Brautigan și-a coborât din nou privirea, examinându-și degetele de la picioare.

— Adică nu l-ai mai văzut înainte de asta?

— Mi-am asumat un risc, a spus el. Am crezut că o să-l conving, față-n față.

— Dar?

— Am eșuat. A fost – m-a dat peste cap – totul. Toată locația. Oamenii. Totul. Era ca un oraș, ca un parc tematic. Trăiau acolo, sute de oameni, și gestionau fiecare bucățică a imperiului său. Parcă erau Spiridușii Regelui.

Leon l-a privit derutat.

— Poate Eunuci?

— Eunucii Regelui. Aveau o întreagă cultură organizațională și, pe măsură ce mă apropiam

mai mult de locul unde se afla el, am realizat, rahat, ăștia ar putea pur și simplu să cumpere Agenția. Ne-ar putea distruge. Ar putea să ne scoată în afara legii, să ne bage pe toți în închisoare. Sau să mă aleagă președinte. Orice.

— Te-au intimidat.

— Ăsta e cuvântul. Nu era un castel sau ceva de genul ăsta. Era doar un loc, o serie de clădiri bine construite. În Westchester, știi? Fusese centrul unui orășel. Au păstrat tot ce era bun, au adăugat pe înălțime. Toate… se potriveau. Tu ești încă nou pe aici. Nu ai observat încă.

— Ce anume? Că Ate e un dezastru? Mi-am dat seama de mult. Sunt câteva zeci de genii creatoare plătite extrem de bine, care nu au mai dat pe la birou de luni de zile. Am putea fi un centru de creație. Suntem mai mult un proiect născut din vanitatea cuiva.

— Ce brutal!

Se întreba dacă nu cumva depășise limita. Dar cui îi păsa?

— Brutal nu înseamnă neadevărat. E ca atunci când… e ca și când banii care au intrat în acest loc au devenit autonomi, s-au transformat într-o strategie de auto-multiplicare. O strategie greșită. Banii vor să vândă ceva unui monstru, dar nu știu ce își doresc monștrii, așa că e doar… ca și când s-ar da cu capul de pereți. Într-o zi, banii se termină și…

— Banii nu se vor termina, a spus Brautigan.

Greșit. Ar trebui să cheltuim de zece ori mai mult decât tocăm acum, ca să ne apropiem de capitalul propriu-zis.

— OK, spuse Leon. Deci agenția e nemuritoare. Sună mai bine așa?

Brautigan a tresărit.

— Uite, nu e chiar o chestie nebunească. E o întreagă piață rămasă neabordată acolo. Nimeni nu le furnizează servicii. Sunt așa, ca și țările comuniste. Economii planificate. Dacă au nevoie de un produs, cumpără toată fabrica. Nu iau de pe piață.

— Hei, amice, știu ce-ți trebuie: o casă care să se potrivească la clanța asta!

Spre propria lui surprindere, Leon a constatat că îl imita destul de bine pe Daffy Duck. Brautigan îl privea clipind des. Leon și-a dat seama că omul era cam beat.

— E o chestie pe care am auzit-o zilele trecute, a zis el. I-am spus doamnei care lucrează pentru monstrul meu că le-am putea oferi lucrurile pe care cultura lor organizațională nu le tolera. Mă gândeam, înțelegi, cum au interzis samuraii armele de foc. Noi putem concepe și realiza lucruri de neconceput și irealizabile.

— Bine spus.

S-a trântit pe spate. Un centimetru de burtă palidă s-a ivit între betelia pantalonilor trei-sferturi și tivul cămășii elegante, petrecute în

jurul taliei.

— Monstrul din capsulă. Ceva piele, ceva carne. Tuburi. Bucăți de piele prinse între pătrate transparente de plastic dur, scăldate în lumina unui soi de lampă de diagnostic. Fără ochi, fără partea de sus a capului unde ar fi trebuit să fie cu ochii. Doar o mască netedă. În rest, ochi peste tot. În tavan. Pe podea. Pe pereți. Mi-am ferit privirile, simțeam că nu pot să-i întâlnesc. M-am trezit uitându-mă la ceva umed. Ficatul. Cred.

— Ce scârbos! Asta e nemurirea, nu-i așa?

— Eu, de colo, vorbind cu ficatul: „Îmi pare bine să vă întâlnesc, e o onoare”. Ochii nici nu au clipit. Monstrul s-a lansat într-un discurs. „Dumneata, domnule Brautigan, ești un outsider cu nivel scăzut de capital, grad ridicat de risc și incentive exagerat de mari. Eu pot lăsa să picure în continuare robinetul cu bani, astfel încât să poți să te întorci la fabrica dumitale de minuni și să încerci să găsești modalități de a mă surprinde. Așa că nu este nevoie să-ți faci griji în această privință”. Și asta a fost tot. Nu-am reușit să găsesc nimic de zis. Nu am avut timp. Cât ai clipi eram afară, condus la ușă, unde aștepta limuzina. Un angajat indian, foarte amabil, mi-a transmis câtă plăcere îi făcuse monstrului întâlnirea, pe care o așteptase cu nerăbdare.

Brautigan s-a chinuit să se sprijine în coate.

— La tine cum a mers?

Leon nu voia să vorbească despre Ria cu Brautigan. A ridicat din umeri. Brautigan avea o expresie nesuferită, de om beat.

— Nu fi așa, frățioare. Omule. Prietene.

Leon a dat iar din umeri. Chestia era că îi plăcea de Ria. A vorbi despre ea cu Brautigan era ca și cum ar fi tratat-o ca pe un... public-țintă. Dacă s-ar fi aflat în fața Carmelei, i-ar fi spus așa: „Simt că ea vrea să reușesc. Ca și când ar fi o mare reușită pentru toată lumea, dacă ar fi să reușesc. Dar am în același timp senzația că nu mă crede în stare”. Dar în fața lui Brautigan n-a făcut decât să ridice din umeri, ignorând privirea lui îngustă, ca de șopârlă. S-a ridicat în picioare, și-a tras pe el pantalonii și s-a dus în biroul lui.

Dacă petreceai suficient de mult timp în biroul tău din sediul Ate, ajungeai să cunoști până la urmă pe toată lumea care lucra acolo. Carmela, care știa tot, spunea tot, îl asigurase că toți treceau pe la birou cel puțin o dată pe lună. Unii veneau de câteva ori pe săptămână. Aceștia aveau plante pe birou și le plăcea să le ude cu mâna lor.

Leon a ieșit la prânz cu fiecare dintre ei. Nu era ușor; într-unul din cazuri, fusese nevoit s-o roage pe Carmela să trimită un șofer de la agenție să-i ia omului copiii de la școală (era una din acelea cu program scurt) și să îi ducă

acasă la bonă, doar pentru a-și face loc în program. Dar mesele propriu-zise decurgeau foarte bine. Cei de la ATE s-au dovedit, fără excepție, oameni incredibil de interesanți. Desigur, toți erau niște monștri, genii narcisiste și predispuse la accese de furie, dar, odată ce treceai peste asta, te aflai în fața unor persoane care erau, în fond, al naibii de deștepte și preocupate de o mulțime de lucruri. A cunoscut-o și pe tipa care proiectase mușchiul ce îmbrăca podeaua Camerei de Zi. Era mai tânără decât el și se trezise aterizând peste noapte, de la viața universitară mediocră pe care o ducea la colegiul Cooper Union, în mai multă bogăție și libertate decât și-ar fi putut imagina. Avea o agendă întreagă cu oameni care doreau să-i sublicențieze patentul, iar ea își petrecea zilele jucându-i pe degete, doar ca să vadă dacă aveau alte idei interesante pe care ea ar fi putut să le includă în următoarea prezentare în fața unuia dintre puținii norocoși care se bucurau de atenția unui monstru.

Leon era unul din ei. Ăsta era motivul pentru care toți acceptaseră să se întâlnească cu el. Pășise fără știrea lui într-una dintre pozițiile de top ale agenției, datorită Riei, ocupând acum unul dintre fotoliile de agent al puterii la care aspirau toți. Faptul că el habar nu avea cum ajunsese acolo sau ce urma să facă nu surprindea pe nimeni. Colegii săi de la Ate, de la

primul până la ultimul, considerau tot ceea ce avea legătură cu monștrii din capsule o absolută și misterioasă tragere la sorți, la fel de previzibilă ca o cădere de meteoriți. Nu e de mirare că nu dădeau cu zilele pe la agenție.

De data asta Ria era îmbrăcată cu o altă pereche de blugi, unii tociți și peticiți în genunchi. Purta o bluză lejeră, fluidă de mătase, uzată la cusături, și avea părul legat la spate cu un batic decolorat, a cărui nuanță semăna cu cea a trotuarului vechi din fața birourilor Ate. I-a simțit bătăturile din palmă când au dat mâna.

— Parcă ești gata să te apuci de grădinărit, a spus el.

— Tura mea la club, i-a răspuns. O să-mi petrec toată după-amiaza tunzând lămâii, îngrijind parcela de mentă și castraveții din solar.

A zâmbit și i-a făcut semn să stea pe loc. S-a aplecat și a smuls un fir de verdeață de pe marginea potecii neîngrijite. Erau în Central Park, într-unul din locurile unde te simțeai ca într-o pădure virgină, nu într-o grădină artificială, transplantată în mijlocul orașului. Ea a deșurubat capacul sticlei de apă și a turnat peste planta semănând cu un fir de iarbă, frecând-o între arătător și degetul mare ca să o curețe. Apoi a rupt-o în două și i-a întins lui o bucată, iar pe cealaltă a dus-o la nas, apoi a

mâncat-o, ronțăind și încrețindu-și nasul ca un iepure. El i-a urmat exemplul. Gust de lămâie, delicios și înțepător.

— Iarbă de lămâie, i-a zis ea. O afurisită de buruiană, desigur. Dar nu-i așa că are un gust uimitor?

El a aprobat. Aroma îi stăruia în gură.

— Mai ales te gândești din ce e făcută – ploaie acidă, urină de câine, aer poluat, raze de soare și ADN. Ce aromă neobișnuită a ieșit din toată supa asta dubioasă, nu crezi?

Când s-a gândit, aroma i s-a părut mai puțin delicioasă. Și i-a și spus.

— Îmi place ideea, i-a răspuns ea. Să creezi lucruri mari din gunoi.

— În legătură cu *jetpack*-urile, a întrerupt-o el, pentru că se tot gândise la asta.

— Da?

— Voi sunteți cumva utopici? încercați să faceți o lume mai bună?

— Când spui „voi”, te referi la oamenii care lucrează pentru Buhle?

El a dat din umeri.

— Eu sunt un pic cam utopică, recunosc. Dar nu așa stau lucrurile. Știi că Henry Ford a creat acele lagăre de muncă în Brazilia, „Fordlandia”, și a instituit un cod strict de conduită pentru muncitorii de pe plantație? A interzis cocktailul local, caipirinha, și l-a înlocuit cu Tom Collins, care, zicea el, era mai civilizat.

— Și vrei să spui că Buhle nu ar face asta?

Și-a legănat capul dintr-o parte în alta, reflectând.

— Probabil că nu. Sau poate că da, dacă l-aș ruga eu.

Și-a acoperit gura ca și cum ar fi făcut o mărturisire indiscretă.

— Sunteți – ați fost – tu și cu el...?

Ea a râs.

— Niciodată. E pur și simplu o relație cerebrală. Știi cum a făcut avere?

I-a aruncat o privire plină de reproș.

— OK, bineînțeles că știi. Dar dacă tot ce ai citit este istoria oficială, vei crede că era doar un tip din domeniul financiar care a făcut niște tranzacții profitabile. Nu e deloc așa. A jucat contra pieței, a manipulat încrederea celorlalți traderi luând poziții nebunești, la cacealma, mai puțin atunci când se dovedea că nu era nici vorbă de așa ceva. Nimeni nu putea să-l întreacă. Te putea convinge că ești pe punctul de a pierde afacerea secolului sau că ai ratat-o deja, ori că mai aveai un pas până la marele câștig. Uneori, te convingea de ceva care era cât se poate de adevărat. Însă de cele mai multe ori era cacealma pură, lucru pe care îl descopereai abia după ce te angaja în tranzacții în urma cărora el se alegea cu mai mulți bani decât ai fi văzut în toată viața ta, iar tu rămâneai să-ți tragi palme și să te blestemi că

ai fost așa de fraier. Când a început să facă același lucru cu băncile naționale, când a pus dolarul pe jar, a golit vistieria Fed-ului, ei bine, atunci am înțeles toți că era cu adevărat ieșit din comun, că putea crea semnale care mergeau direct la creierul mic, fără nicio interpretare critică.

— Înspăimântător!

— O, da. Foarte. Într-o altă eră l-ar fi ars pe rug pentru vrăjitorie sau ar fi făcut din el omul care scoate inimile din piept cu un cuțit de obsidian. Dar ideea este că *pe mine* nu mă va putea păcăli. Niciodată.

— Și cum de ești în viață să-i spui povestea?

— Fiindcă îi place lucrul ăsta. Are un câmp de denaturare a realității care îi distruge peisajul intern. Asta îl împiedică să realizeze de ce anume are nevoie, ce vrea și ce îl poate face nefericit. Îi sunt indispensabilă.

Deodată l-a izbit un gând cumplit. Nu a spus nimic, dar ea trebuie să i-l fi citit pe față.

— Ce este? Zi-mi.

— Cum pot să știu că spui adevărul despre toate astea? Poate că te joci cu mine. Poate totul e o invenție – echipamentele de zbor, totul.

A înghițit greu…

— Iartă-mă. Nu știu cum mi-a venit asta, pur și simplu m-a lovit dintr-odată…

— E o întrebare corectă. Iată o chestie care te

va încuia de tot: de unde știi că nu îți spun adevărul și în același timp mă joc cu tine?

Au schimbat curând subiectul, râzând stânjeniți. Până la urmă s-au așezat pe o bancă din parc în apropierea familiei de urși dansatori, pe care i-au urmărit cu nesaț.

Par așa de *fericiți*, a remarcat el. Asta mă face praf. Privindu-i, ai zice că dansul e pasiunea secretă a tuturor urșilor, iar ei trei sunt primii care au descoperit cum poți să-ți transformi visul în realitate.

Ea n-a răspuns, a rămas cu ochii la cei trei uriași care se învârteau cu un soi de lunecare grațioasă și nespus de veselă. Muzica, pe care un program electronic o modifica tot timpul în funcție de dăruirea dansatorilor și pentru a le spori plăcerea, era o zdrăngăneală în stilul pop, cu un staccato în ritmul un-doi/undoitreipatrucinci/un-doi, care îi făcea pe urși să se clatine ca niște bețivi. Parcă te uitai la o cutie plină cu cățeluși, așa erau de amuzanți.

Leon a simțit că tăcerea se prelungise.

— Așa de fericiți, a repetat el. Asta e partea stranie. Nu e ca atunci când te uiți la reprezentațiile cu elefanți. În filmulețele alea vechi elefanții arată atât de… cum să spun…

— Resemnați, l-a ajutat ea.

— Exact. Nu nefericiți, dar aproape la fel de încântați să stea în echilibru pe o minge cât

este un cal înhămat la plug. În schimb, urșii ăștia – uită-te la ei!

— Dar observi că de ceva vreme nu se mai uită la ei nimeni altcineva?

Observase și el. Băncile din jurul lor erau goale.

— Cred că e din pricină că sunt așa de fericiți, a sugerat ea. Îți vine să le zici „Fugi cu ursul!”

A surâs cu toți dinții la jocul de cuvinte, apoi a redevenit serioasă.

— Vreau să zic, îți dai seama că e posibil să creezi un urs al cărui creier să aibă ritmul muzicii ca sursă de satisfacție, apoi să-i asiguri hrană suficientă și melodii pe săturate și să faci o astfel de familie de urși dansatori să viețuiască în preajma unor ființe omenești care merg la muncă, duc sacoșe de cumpărături, împing cărucioare cu bebeluși, se giugiulesc pe bănci…

Urșii se odihneau acum, tăvălindu-se pe spate, fericiți, cu limbile atârnându-le băloase într-o parte.

— Noi i-am creat, a recunoscut ea. Și în cazul ăsta, tot împotriva recomandării mele. Nu prea excelează prin subtilitate. Dacă se vrea un comentariu social, atunci nu e decât un fel de baros din desene animate, cu un cap supradimensionat. Dar artistul se bucura de atenția lui Buhle, fusese directorul general al uneia din companiile în care investise el și era

interesat de arta genomică în paralel cu cariera. Buhle a intuit că, dacă finanțează așa ceva, va scoate de acolo o mulțime de sublicențe interesante, ceea ce s-a și întâmplat. Dar uită-te unde am ajuns.

S-a uitat.

— Sunt *așa de fericiți,* a repetat.

S-a uitat și ea.

— Urșii n-ar trebui să fie atât de fericiți, a comentat.

Carmela l-a salutat la fel de senină ca întotdeauna, totuși ceva părea în neregulă.

— Ce este? a întrebat-o el în spaniolă.

Își făcuse un obicei din a-i vorbi în spaniolă, pentru că amândoi aveau nevoie să exerseze, dar și pentru că era un fel de mic secret numai al lor.

Ea a clătinat din cap.

— E totul în regulă?

Asta însemna de fapt „S-a închis șandramaua?” Se putea întâmpla și în orice moment, fără preaviz. Era un lucru pe care el, la fel ca toți ceilalți, îl înțelegea. Banii care asigurau existența ei erau autonomi și misterioși, o forță străină care era mai curând comportament emergent decât voință.

Ea a clătinat din nou din cap.

— Nu am calitatea să o spun, a zis.

Asta l-a făcut să fie și mai sigur că se alesese praful de șandrama, fiindcă nu-și amintea să

mai fi pomenit Carmela vreodată de *calitatea* ei.

— Acum chiar că m-ai pus pe jar, a mărturisit.

Ea a făcut semn cu capul spre peretele din spate al biroului. Atunci a băgat de seamă cele trei haine atârnate în frumosul cuier de modă veche aflat lângă vechea poartă de templu care făcea trecerea din recepție către birourile agenției Ate.

Leon a trecut de sistemul de securitate și a pornit pe coridorul dintre cele două rânduri de birouri, fiecare separat de vecinele sale prin pereți groși de sticlă, pe lângă spațiile de lucru de pe mijloc, toate cufundate, ca de obicei, într-o liniște perfectă, ca un salon de restaurant în așteptarea clienților care urmează să apară la masă.

A aruncat o privire în Camera de Zi, dar nu era nimeni acolo, așa că a început să verifice și celelalte săli de conferințe, care treceau prin toată gama de stiluri, de la super-conservatoare la absolut demente.

I-a găsit în sala Ceile, care avea podeaua din scânduri negeluite, o vatră veche din piatră, ce te făcea să te simți ca acasă, canapele cu un sistem ingenios, care semănau cu piesele fără arcuri din magazinele de vechituri, dar care erau dotate cu niște senzori tactili și, pe baza unui algoritm dirijat genetic, se adaptau la forma și greutatea corpului, modificându-se constant pentru a te susține, indiferent cum te

așezai pe ele, astfel încât puteai reînvia copilul din tine trântindu-te nepăsător pe perne, indiferent cât de bătrâne și înțepenite îți erau oasele.

Pe canapeaua din camera Ceile se aflau Brautigan, Ria și o femeie pe care nu o mai întâlnise până atunci. Ca vârstă, era undeva între Brautigan și Ria, dar avea un aer fals și încordat, de om care știe că lumea nu o va lua în serios dacă ar lăsa o singură fărâmă de slăbiciune să străbată chiar și printr-un singur por sau rid. Leon avea o oarece idee despre identitatea ei și ea a confirmat-o de cum a început să vorbească.

— Leon, a spus ea, mă bucur că ești aici.

Cunoștea vocea asta. Era vocea de la telefon care îl recrutase și îl adusese la New York și care îi zisese unde să se prezinte în prima zi de muncă. Era vocea lui Jennifer Torino, care era, tehnic vorbind, șefa lui.

— Carmela mi-a povestit că de cele mai multe ori lucrezi la birou, așa că speram ca astăzi să fie una din zilele în care treci pe-aici și, deci, putem sta de vorbă.

— Bună, Jennifer, a salutat-o el.

Ea a dat din cap.

— Ria.

Își compusese o față de jucător de poker, indescifrabilă ca o lespede de granit. Ria, ca de obicei, în blugi și tricou amplu din bumbac, dar

de data asta își ținea pantofii în picioare și picioarele pe pământ.

— Salut, Brautigan.

Brautigan a zâmbit larg, de parcă era dimineața de Crăciun.

Jennifer evita să se uite în ochii lui și își priponise privirea undeva dincolo de el, un truc pe care îl știa și el, și i s-a adresat:

— Ca o recunoaștere a muncii sale excelente, domnul Brautigan a fost promovat, începând de astăzi. Acum este Manager pentru Conturile Principale.

Brautigan radia.

— Felicitări, a rostit Leon, zicând în sinea lui „Ce muncă excelentă? Nimeni de la Ate nu a realizat obiectivul de bază al agenției în întreaga istorie a firmei!” Bravo ție, a adăugat.

Jennifer își ținea privirea țintuită cu răceală asupra acelui punct gol, dar sigur.

— După cum știți, ne-am zbătut să încheiem o afacere cu oricare din clienții noștri principali.

De-abia se abținea să nu dea ochii peste cap.

— Prin urmare, domnul Brautigan a întreprins un temeinic studiu asupra modului în care noi am abordat aceste conturi.

A dat din cap către Brautigan, îndemnându-l să ia cuvântul.

— E un dezastru, a început el. Total împrăștiat. Fără organizare ierarhică. Fără controale și bilanțuri. Nici pic de ordine.

— Nu te pot contrazice, a spus Leon, simțind încotro se îndrepta discuția.

— Da, a spus Jennifer. Tu nu ești aici de foarte mult timp, dar am înțeles că ai examinat în detaliu structura organizațională de la Ate, nu-i așa?

El a dat din cap că da.

— Tocmai de aceea domnul Brautigan a cerut ca tu să fii în subordinea lui ca șef al cercetării strategice.

A zâmbit subțire.

— Prin urmare, felicitări și ție!

I-a mulțumit sec și s-a uitat spre Brautigan.

— Ce înțelegi, deci, prin cercetare strategică?

— Aaa, în mare parte ceea ce ai făcut până acum: să descoperi ce s-a făcut până în prezent, punând totul cap la cap, să propui structuri organizaționale care să ne facă mai eficienți în proiectare și implementare. Chestii la care te pricepi.

Leon a înghițit în sec și a privit spre Ria. Nu se deslușea nimic pe fața ei.

— Eu nu pot să nu observ, a spus el, străduindu-se ca vocea să-i rămână absolut calmă, că nu ai menționat nimic legat de… de clienți.

Brautigan a dat din cap, chinuindu-se să-și acopere cu buzele dinții ăia de cal pentru a-și ascunde rânjetul. N-a reușit.

— Da, a recunoscut el, cam așa e. Avem

nevoie de cineva cu abilitățile tale care să facă ceea ce face el cel mai bine, iar ceea ce faci tu cel mai bine este...

A ridicat o mână în aer. Brautigan s-a oprit. Toți trei s-au uitat la el. A realizat brusc că îi avea pe toți în puterea lui, chiar în acel moment. Dacă striga *Bau!,* ei ar cădea toți de pe scaune. Așteptau să vadă dacă va răbufni sau dacă va accepta, cerând și mai multe responsabilități. A făcut cu totul altceva.

— A fost o plăcere să lucrez cu voi, a zis, întorcând spatele celui mai dulce și călduț loc de muncă pe care și l-ar putea dori vreodată cineva. Și-a luat *adios* și *buen suerte* de la Carmela în drum spre ieșire și s-a forțat să nu zăbovească pe lângă ușile de acces de la nivelul străzii, ca să vadă dacă nu aleargă cineva după el.

Tipa de la agenția imobiliară se uita la el ca la un nebun.

— Niciodată nu veți primi două milioane pentru apartament la situația de acum din piață, a declarat ea.

Era o tânără cu simț practic, de origine afro-americană, și crescuse în Lower East Side, fapt pe care îl menționa ostentativ în materialele publicitare: *Un agent imobiliar din cartier, pentru o locuință în cartier.*

— Dar am plătit două milioane pentru el cu

mai puțin de un an în urmă, a protestat Leon.

Ipoteca de 80% îl îngrijorase un pic, dar agenția garantase pentru el, aducând rata dobânzii la mai puțin de două procente.

Ea a arătat cu mâna spre fereastra mare de pe colțul camerei, cu priveliște spre Strada Broome și Strada Grand.

— Numără câte anunțuri de vânzare se văd, l-a îndemnat. Vreau să fiu de partea dumitale. E o locuință frumoasă. Aș vrea să-l văd cumpărat de cineva ca dumneata, un om cumsecade, nu de un *dezvoltator* – a scuipat cuvântul ca pe un blestem – sau de un broker de apartamente corporatist care să-l închirieze cu săptămâna unor VIP-uri. Acest cartier are nevoie de oameni adevărați care trăiesc cu adevărat aici, înțelegi.

— Deci vrei să spui că nu voi primi cât am plătit pentru el?

I-a zâmbit cu afecțiune.

— Nu, dragul meu, nu vei obține cât ai plătit pentru el. Toate lucrurile pe care ți le-au spus, atunci când ai băgat două milioane în casa asta, de genul „Nu se mai construiește în Manhattan” și „Zona este totul”, nu sunt decât minciuni.

Fața ei a devenit serioasă, compătimitoare.

— Astfel de fraze sunt menite să te bage în panică, să te facă să-ți pierzi capul și să cheltuiești mai mult decât crezi tu că merită. Asta ține o vreme și apoi toată lumea ajunge să plătească o ipotecă mult prea mare pentru o

casă care nu e destul de mare sau, dimpotrivă, e prea mare, apoi bum! se prăbușește piața și totul se desumflă ca un sufleu.

— Nu îndulcești deloc pastila, nu?

Se dusese la ea la birou de cum părăsise sediul agenției. Preferând să ia metroul, să se suie într-un taxi sau să închirieze un *jetpack.* Intrase deja pe măsuri de austeritate, din primul moment. Creierul lui părea să aibă o listă gata întocmită de modalități de economisire, pregătită pe ascuns, ca și cum știa că această zi avea să vină.

Ea a ridicat din umeri.

— Pot să fac și asta, dacă vrei. Putem să tărăgănăm în privința banilor și așa mai departe și pot să te țin de mână până depășești cele șapte etape ale doliului. Fac asta des atunci când piața merge prost. Dar pari a fi genul de om care vrea să audă adevărul. S-o iau de la început? Sau, știi, dacă vrei, te putem înregistra la două milioane sau chiar două virgulă doi, iar eu mă voi folosi de asta pentru a dovedi că un *alt* apartament este o superofertă la unu virgulă nouă. Dacă dorești.

— Nu, a spus el, și a simțit că-l părăsea o parte din amorțeala aia furioasă.

Îi plăcea femeia asta. Îl citise perfect.

— Deci zi-mi, ce crezi că poți obține pe el?

Ea și-a pus pumnul sub bărbie și privirile i s-au pierdut departe.

— Tot eu am vândut apartamentul ăla, acum câți ani, poate opt? familiei care l-a avut înaintea ta. Am aruncat o privire atunci când ți l-au vândut ție – s-au folosit de un alt broker, fiind genul de locuință pe care nu te deranjează s-o vinzi unui specialist în plasament corporatist. Eu nu fac asta, lucru pe care îl știi. Dar am văzut atunci când s-a vândut. L-ai schimbat mult de atunci?

El s-a simțit jenat.

— Eu nu, dar cred că brokerul a făcut-o. L-am luat mobilat, cu chestii drăguțe.

Ea a dat ochii peste cap elocvent.

— Nu sunt niciodată chestii drăguțe. Chiar și atunci când este vorba de cel mai bun showroom din oraș, tot nu sunt chestii drăguțe. Drăguț este incompatibil cu corporatist. Inofensiv, în cel mai bun caz.

A privit în sus, apoi la dreapta și înapoi în jos.

— Mă gândesc la ce reducere ar trebui făcută pentru felul în care va arăta locul, după ce se vor scoate toate de acolo. Mă gândesc la, să zicem, un milion opt sute. Asta e o sumă la care cred că mă pot angaja.

— Dar rămân doar cu 200.000 toți banii, a spus el.

Ochii ei căprui, expresivi, au aruncat o privire spre peretele de sticlă și spre anunțurile pe care scria DE VÂNZARE.

— Ei și? S-ar zice că o să ieși pe zero sau

poate o să pierzi un pic la afacerea asta. Așa este?

El a dat din cap. Nu luase în calcul o pierdere, fie ea cât de mică. Dar, după ce ar plăti toate taxele și impozitele…

— Aș fi, probabil, în minus cu un procent sau două.

— Și ai banii?

Detesta să vorbească despre bani. Un lucru de apreciat la Ria era faptul că nu vorbea despre bani – despre ce se *făcea* cu banii, sigur, dar niciodată despre bani ca atare.

— Tehnic, da, a răspuns el.

— OK, sunt la fel de buni și ăia tehnici. Deci, privește problema în felul următor: ai cumpărat o locuință, o locuință cu adevărat și întru totul fabuloasă în Lower East Side, mai mare decât cinci apartamente obișnuite din New York. Ai locuit acolo timp de…?

— Opt luni.

— Aproape un an. Și te-a costat unu la sută din prețul de piață pentru un astfel de apartament. Chiria ar fi fost de vreo unsprezece ori mai mare. Ți-a ieșit în plus – a calculat în minte – vorbim despre 83%.

Nu și-a putut ascunde expresia amărâtă.

— Ce? a sărit ea. De ce faci mutre la mine? Ai spus că nu vrei să te duc cu zăhărelul, nu?

— Nu, dar… își coborî vocea, străduindu-se să păstreze orice fel de văitat doar pentru el. Ei

bine, am sperat să îmi iasă un profit din afacerea asta.

— Pentru ce? a întrebat ea blând.

— Știi tu, scumpirea. Prețul proprietăților merge în sus.

— Ai făcut ceva schimbări pentru ca locul să arate mai bine?

Leon a clătinat din cap.

— Deci nu ai făcut nicio muncă productivă, dar ai fi vrut să fii plătit oricum, nu? Te-ai gândit ce s-ar întâmpla cu societatea dacă am recompensa oamenii doar pentru ceea ce au, nu pentru ceea ce fac?

— Ești sigură că ești broker imobiliar?

— Am și certificat. Și îmi merge foarte bine.

El a înghițit în sec.

— Nu mă aștept să facă bani fără niciun efort dar, știi, tocmai mi-am dat demisia. Speram doar să obțin ceva bani ca să mă descurc până când găsesc altceva.

Agenta a dat ușor din cap în semn de înțelegere.

— Te așteaptă vremuri grele. Iar direcția din care bate vântul pare să se schimbe din nou. Trebuie să-ți ajustezi așteptările, Leon. În cel mai bun caz acum poți spera să pleci de acolo înainte de a mai plăti o rată din ipotecă.

Își simțea pulsul zvâcnind când în maxilar, când în coapsă, în contrapunct.

— Dar am nevoie de bani pentru…

— Leon, a spus ea, cu tărie în voce. Te *tocmești.* Din seria negare, furie, tocmeală, depresie și acceptare. Asta e cât se poate de sănătos, dar nu te ajută să-ți vinzi apartamentul. Iată două opțiuni: una, poți să mergi la un alt agent imobiliar, poate la unul care îți va spune tot ce îți dorești să auzi sau te va folosi doar ca să ridice prețul unui alt loc pe care încearcă să-l vândă. Doi, poți să mă lași să dau niște telefoane și voi vedea pe cine pot aduce la vizionări. Am o listă de oameni pe care mi-ar plăcea să-i văd locuind în acest cartier, oameni care m-au rugat să le caut o locuință potrivită. Locul în care stai tu este unic. Aș putea să te scap de el foarte repede, dacă mă lași să-mi fac treaba.

A început să frunzărească niște hârtii.

— Sigur, mai e și a treia opțiune, adică poți să te întorci în apartamentul tău și să te prefaci că totul este perfect până când îți zboară din cont încă o rată. Dar asta s-ar încadra la *negare* și, dacă ești deja la faza de tocmeală, înseamnă că ai depășit primii doi pași. Ce alegi, deci?

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Bun plan! a spus ea. Adu-ți aminte, după tocmeală urmează depresia. Du-te și cumpără-ți un kil de înghețată și descarcă niște filme siropoase. Ferește-te de băutură, aia te dărâmă mai tare. Noaptea e un sfetnic bun, vino înapoi mâine-dimineață, dacă vrei.

El i-a mulțumit cu răceală și a ieșit în Lower East Side. La magazinul alimentar din cartier a descoperit surprinzător de multe sortimente de înghețată, așa că a cumpărat-o pe cea cu numele cel mai elaborat, plină de bucăți de ciocolată, de combinații de arome împletite în spirale, și a luat-o sus în apartamentul lui, care era atât de mare, încât au început să-i tremure genunchii când a descuiat ușa. Tipa de la agenție avusese dreptate. Urma depresia.

După o lună, Buhle i-a trimis o invitație. Era gravată cu laser pe o bucată de piele veche și i-a fost predată de un mesager al cărui jetpack era atât de silențios că nici nu a observat că plecase până când nu a ridicat privirea să-i mulțumească. Apartamentul în care se mutase era închiriat cu săptămâna, la un preț de cinci ori mai mare decât dacă ar fi făcut contract pe un an, dar care era oricum o parte mică din ce plătea în Lower East Side. Peste tot erau cutii pline cu lucruri de care nu se îndurase să se despartă și acum se blestema de fiecare dată când mai scotea câte un flecușteț pe când scotocea după un costum potrivit.

A renunțat să mai caute. În invitație se spunea „Cât de curând puteți” și oricum un multimiliardar nu avea să fie impresionat dacă se prezenta la interviu în costumul lui de firmă din colecția anului anterior.

Trecuse o lună și nu-l căutase nimeni. Nu primise răspuns la niciuna din ofertele lui de design de produs, de servicii de marketing, RD sau publicitate. S-a străduit să facă zilnic o plimbare în parc, să vadă urșii, pe motiv că era un spectacol gratuit și care îi putea stimula creativitatea. Apoi a observat că de câte ori ieșea pe ușă îi zburau pumni de bani din buzunar, parcă se evaporau, risipiți pentru mici „nevoi”, iar toate aceste cheltuieli, adunate, dădeau sume serioase. Centrul chibzuinței din creierul lui începea să trimită semnale care îl umpleau de neliniște de fiecare dată când se gândea să iasă din casă, așa că nu mai plecase de zile bune.

Acum însă trebuia să iasă. Într-una din cutii avea haine curate, nimic altceva decât jeanși și tricouri ponosite, dar pe vremuri erau haine ponosite care costaseră o mulțime de bani și, oricum, erau mai bune decât cămășile și pantalonii scurți pe care îi tot purta și îi spăla în mica mașină de spălat la interval de câteva zile, când își aducea aminte. În ultima zi de muncă plătise două sute de dolari pe o tunsoare; acum părul îi crescuse și își pierduse linia elegantă, așa că nu-i rămânea decât să și-l pieptene aranjându-l cum putea după dușul făcut în grabă. Și-a pus pantofii de comandă, lustruindu-i pe pantaloni pe când ieșea din casă, așa cum făcea tatăl lui când pleca la lucru, acolo, în

Anguilla, un gest patetic de respect din partea unui om lipsit de așa ceva. Dându-și seama că l-a imitat, a scos un geamăt ca și când ar fi încasat un pumn în burtă.

Glanda chibzuinței mai-mai să explodeze când a oprit un taxi și a cerut să fie dus la heliportul din terminalul Gării Centrale. A eliberat brusc o asemenea cantitate de hormon al zgârceniei că a trebuit să se ciupească de braț de câteva ori ca să-și abată atenția de la panica pe care i-o provoca gândul că risipea atâția bani. Dar Buhle stătea tocmai în Rhode Island și Leon nu avea chef să-l facă să aștepte. Știa că atunci când trebuia să stai de vorbă cu banii, trebuia să te porți ca ei – să ai aceeași impedanță. Banii n-ar fi așteptat ca el să ia trenul sau să călătorească cu metroul.

A închiriat elicopterul folosind telefonul aflat pe bancheta din spate a taxiului. Când era la Ate, o punea pe Carmela să-i organizeze toate lucrurile astea. Pe vremurile alea de mult apuse și pierdute, avea și bani, și sprijin, mai mult decât în visele cele mai îndrăznețe, și nu puține erau acum zilele când se întreba ce îl determinase să renunțe la ele.

Elicopterul a forfecat aerul și l-a ridicat pe Leon deasupra Manhattanului. Canioanele de oțel s-au întins sub el ca o machetă. Vacarmul motoarelor făcea imposibilă orice conversație, așa că îl putea ignora pe pilot și asta, cu o

cordialitate care îi îngăduia să se pretindă, pentru câteva clipe, un șef puternic ce survola nonșalant țara la bordul elicopterului. Urmau linia coastei, zburând peste șirurile înalte de centrale eoliene, peste locuințe lacustre legănate de ape, surferi croindu-și drum pe valuri, fâșii de teren curățate cu buldozerul și acoperite cu diguri care se înălțau din pământ, semănând cu mormântul unui șarpe uriaș.

Căștile cu care Leon își acoperise urechile transformau toate sunetele – ale mării, ale elicopterului, într-un fâșâit uniform, în care gândurile și temerile lui păreau să amuțească pentru moment, acoperite parcă de zgomotul neîntrerupt. Pentru prima oară de când plecase de la Ate, vocile cicălitoare și suspicioase conteniseră, iar Leon era singur cu sine. Era ca și când fusese îndepărtat un ac uriaș ce i se înfipsese în piept. Avea o senzație de libertate, de lacrimi care stăteau să țâșnească și o minunată stare de *obliterare*, acum că încetase, chiar și pentru o clipă doar, să tot încerce să înțeleagă care e rostul lui pe lume.

Au aterizat pe o pistă specială a aeroportului din Newport, pe o latură a marelui X tăiat în pădurile dese – copaci tineri, devoratori de dioxid de carbon, împodobiți extravagant cu ghirlande de plante cățărătoare și cu mușchi. De cum s-au deschis ușile, nările i s-au umplut de aer tare, cu miros de țărână, și și-a amintit

de Camera de Zi, iar de acolo gândul i-a zburat la Ria. I-a mulțumit pilotului, o femeie, și i-a strecurat un bacșiș, iar când a ridicat privirea a zărit-o pe Ria, ca și când gândul lui ar fi chemat-o.

Avea un început de zâmbet pe față, nesigur și oarecum copilăresc, ca o fetiță care aștepta să afle dacă îi mai este încă prieten.

El i-a surâs, recunoscător că zgomotul elicei îi împiedica să vorbească. Ea i-a strâns mâna, iar palma ei era caldă și uscată; și-a urmat impulsul și a îmbrățișat-o. Era și moliciune și fermitate în trupul ei, o femeie între două vârste care se menținea în formă fără să fie obsedată de kilograme. Era primul contact fizic cu o ființă omenească de când plecase de la agenție. Și, așa cum se întâmplase și în elicopter, gândul ăsta nu l-a expus unor noi suferințe – dimpotrivă, parcă alunga suferința, așa că s-a simțit deodată *mai bine.*

— Ești gata? l-a întrebat ea când elicopterul se ridicase.

— Un singur lucru numai. E vreun oraș în apropiere? Mi s-a părut că zăresc unul când aterizam.

— Este unul mic. Era mai mare pe vremuri, dar nouă ne plac orășelele.

— Are și magazin de bricolaj?

I-a aruncat o privire plină de semnificații.

— Ce cauți, un topor, un rotopercutor? Vrei să

te apuci de reparații?

— Mă gândeam să-i duc o clanță.

S-a topit de râs.

— Vai, o să-i placă asta. Da, o să găsim un magazin de bricolaj.

Oamenii lui Buhle responsabili cu securitatea au verificat clanța cu un detector radar și cu un gaz cromatograf înainte de a-l lăsa să treacă. Ria l-a poftit într-o anticameră și, cât a durat procedura, au sporovăit despre vreme și despre problemele lui locative; ea avea însă grijă să-l tot plimbe prin cameră, schimbând de câteva ori unghiurile, până când el a întrebat:

— Ce se întâmplă, mă scanează?

— E un radar și aici, înăuntru. Scanează tot corpul. Nu-ți face griji, pe mine mă verifică așa de fiecare dată când trec. Cred că te așteptai la asta.

Leon a ridicat din umeri.

— Este cel mai puțin agresiv control de securitate la care am fost supus.

— E meritul acestei încăperi, a explicat ea. Dimensiunile, culoarea. În mod obișnuit mesajul pe care îl transmite o astfel de verificare este fie „ești un microb pe o lamă de laborator”, fie „nu meriți osteneala, dar trebuie s-o facem”. Noi am ales o metodă puțin mai… drăgălașă.

Și chiar că era o cămăruță drăgălașă, ca biroul unei mame singure care a transformat un colț al

casei într-un spațiu potrivit în care să lucreze în secret la un roman. Iar dincolo de ea se întindea un loc încântător.

— E ca un campus universitar, a remarcat el.

— Aș zice că s-au folosit materiale mai de calitate decât la construcția unui campus, a strecurat ea, deși se vedea că-i făcuse plăcere comparația. Dar ai dreptate, suntem cam cincisprezece mii de oameni aici. Un mic oraș. Sunt cafenele drăguțe, săli de sport și de cinema. Trăiesc și câțiva artiști, e și o mică școală Waldorf…

Aleile îngrijite șerpuiau printre clădiri diferite ca mărime, de la căsuțe la sedii mari de instituții, toate având însă aspectul mai degrabă al unor centre de cercetare finanțate decât al unor blocuri de birouri. Oamenii din jur erau de toate vârstele, îmbrăcați obișnuit; treceau în perechi sau în grupuri, adânciți în discuții.

— Cincisprezece mii?

— Aici, la sediul central. Cei mai mulți lucrează în domeniul medical. Avem multe alte proprietăți, în toată lumea, în spații diferite de acesta. Dar încercăm să aliniem totul la standardele sediului central, cât se poate de repede. Este un sistem de lucru eficient. Rulajul de personal e foarte scăzut. De fapt, o dată la zece ani trebuie să-i trimitem pe oameni înapoi în lume pentru câte un an, doar ca să vadă cum se mai trăiește.

— Așa faci și tu?

Ria i-a tras un pumn în braț.

— Chiar crezi că aș putea fi fericită aici? Nu, n-am locuit niciodată în campus. Fac naveta. Nu sunt un om de echipă. Dar e în regulă, ăsta e un loc unde și singuraticii își găsesc drumul spre glorie.

Acum mergeau pe iarbă, iar Leon a observat că arborii, niște arțari roșii neobișnuit de mari, lipsiți de supletețea de nuielușă pe care o asocia cu specia respectivă, aveau suspendată în ramuri o pasarelă, ca în filmul cu familia Robinson, cu frânghii de care să te ții și cu mici platforme cu coșuri care se ridicau sau coborau pe scripeți. Oamenii care circulau grăbiți pe deasupra capetelor se salutau veseli și râdeau când trebuia să se înghesuie ca să treacă unii pe lângă alții în direcții opuse.

— Chestia asta nu se demodează? a întrebat el ridicând din sprâncene pe când privea în sus spre pasarele.

— Pentru anumiți oameni, nu. Pentru anumiți oameni, plăcerea oferită de aceste poduri suspendate nu dispare niciodată.

Felul în care rostise „pentru anumiți oameni” i-a amintit de felul cum spusese: „Urșii n-ar trebui să fie atât de fericiți.”

Leon a arătat înspre o bancă, de fapt un fel de fotoliu de nuiele împletit din răchită, frânghie și sârmă.

— Crezi că putem sta o clipă jos? Adică Buhle o să se supere pentru întârziere?

A făcut un gest cu degetele ca și când ar fi expediat ideea.

— Buhle are programul lui. Dacă întârziem cinci minute, cineva îi va injecta în inbox ceva util și interesant. Nu-ți face griji.

S-a așezat pe banca aparent prea fragilă și fantezistă ca să susțină greutatea unui adult, dar ea a bătut cu palma pe locul de alături, invitându-l să se așeze, și, când a făcut-o, banca n-a părut deloc să cedeze. Fusese foarte bine construită de cineva care știa ce face.

— Bun, spune-mi acum ce se întâmplă, Ria. M-ai întâi l-ai susținut pe Brautigan când mi-a săltat slujba și m-a exilat în Siberia – cu un gest a oprit-o să intervină și așa a constatat că mâna îi tremura, la fel ca pieptul, zgâlțâit de o furie stăpânită și pe care nu îndrăznea s-o recunoască.

— Ai fi putut să oprești totul cu un singur cuvânt. Voi, aghiotanții zeilor din capsule, sunteți monarhii absoluți la Ate. Ai fi putut să le ceri să-l jupoaie pe Brautigan, să-i argăsească pielea și să-ți facă cizme din ea, și chiar el ar fi fost cel care ți-ar fi luat măsurile. Dar i-ai lăsat să procedeze cum au vrut. Și acum iată-mă, ministru fără portofoliu, urmând să fac ceva ce l-ar face pe Brautigan să explodeze de entuziasm, adică să-l cunosc personal pe unul

din Cei Mari, în capsula lui. Pe un om care ar putea ajunge să trăiască o mie de ani, dacă totul decurge conform planului, care e o *țară* în sine, suverană și inviolabilă. Și vreau să te întreb doar atât: *de ce*? De ce toată secretoșenia asta, de ce atâtea ocolișuri și pauze ciudate? *De ce?*

Ria a așteptat să treacă pe pasarela de deasupra un grup de studenți adânciți într-o discuție despre teleomeri, care, cu larma glasurilor și lipăitul tălpilor goale, serveau ca pretext pentru prelungirea tăcerii. Pulsul lui Leon zvâcnea, iar subțiorile i s-au umezit brusc la gândul ar fi putut pur și simplu să pună între ei o bulă de irealitate, iluzia acceptată de amândoi că totul era normal, indiferent ce ar fi însemnat normalitatea asta.

— Of, Leon, îmi pare rău. Așa e obiceiul pe aici – anumite lucruri sunt greu de rostit în Utopia. Până la urmă ajungi să vorbești aiurea. Știi, se consideră că e ceva *brutal* să distrugi grădinile oamenilor și să le arăți că sunt șerpi acolo. Bine, deci, am să spun lucrurilor pe nume. Îmi place de tine, Leon. Angajatul obișnuit al unei agenții ca Ate este o nesecată fântână fermecată, care încearcă să ghicească ce ar putea să-și dorească ceilalți. Suntem în contact cu ei de zeci de ani, cu cei creativi, cu cei importanți, cei care au reușit să treacă de filtre și de filtrele din spatele filtrelor. Îi cunoaștem bine. Ceea ce

făceai tu era diferit. Imediat ce te-au angajat la Ate, ți-am alcătuit un dosar. Ți-am văzut activitatea din timpul studiilor postuniversitare.

Leon a înghițit un nod. CV-ul lui punea accent pe note, nu pe proiectele finale. Așa că n-a spus nimic despre ele.

Și ne-am zis, uite, în sfârșit, ceva deosebit, poate că el are o casă potrivită pentru clanța noastră. Dar știam ce avea să se întâmple dacă erai lăsat să urmezi cursul obișnuit la agenție: te-ar fi îndoit și modelat și transformat sau te-ar fi distrus. Facem și noi așa și încă destul de des. Aducem un tânăr promițător, îl supunem temutei culturi organizaționale Buhle, o cultură cu care el nu se potrivește deloc, și atunci fie fuge mâncând norii, fie… *se adaptează.* E mai rău când rezultatul e cea de-a doua variantă. Așa că ne-am îngrijit să ai o zână bună cățărată pe umărul drept, ca să contrabalanseze demonul de pe umărul stâng.

S-a oprit brusc, cu o strâmbătură, și s-a pocnit peste frunte.

— Hai că am început iar cu eufemismele. Obicei prost. Dar tu înțelegi ce vreau să spun.

— Prin urmare ai lăsat să mă dea la o parte…

A luat o figură solemnă.

— Ne-am gândit că n-o să reziști mult pe post de băgător în seamă. Ne-am dat seama că o să pleci de acolo.

— Și că o să puteți să mă angajați voi.

— Ei, noi puteam să te angajăm oricând. Puteam să cumpărăm agenția cu totul. Oricum Ate ni te-ar fi cedat – îți amintești ce ziceai despre Brautigan, că puteam să facem cizme din el? Se aplică în toate cazurile.

— Prin urmare mă voiați ca să fac... ce? Să deschid drumuri prin pustiu?

— Acum ai început tu să folosești eufemisme. E molipsitor! Hai să intrăm.

I-au dat să îmbrace un combinezon de unică folosință ca să pătrundă în inima imperiului Buhle. Mai întâi a trecut printr-o pereche de uși duble și aerul steril, ușor presurizat i-a ciufulit părul pe când intra. Clădirea era scundă, din cărămidă maronie obișnuită, și nu avea ferestre. Ar fi putut fi o stație de purificarea apei sau un depozit de mărfuri. Interiorul era îmbrăcat cu gresie solidă, nuanțele predominante erau cele de roșu și de cafeniu în partea de jos, făcând pereții să semene cu interiorul unui cuptor de ceramică. Înăuntru era liniște; o pereche de paznici în haine obișnuite, arătând foarte vigilenți, au stat cu ochii pe ei cât și-au îmbrăcat costumele de unică folosință, niște combinezoane largi din material microporos, cu vizoare de plastic. Fiecare avea un mic sistem autonom de recirculare a aerului, alimentat de o canistră prinsă la articulația pumnului, iar când un paznic l-a ajutat, amabil, să deschidă valva, Leon a observat că erau niște jeturi deștepte

care reușeau să dezaburească vizorul fără să producă o senzație de uscăciune a ochilor.

— Crezi că e de ajuns atât, Ria? a întrebat paznicul mai înalt dintre cei doi.

Era îmbrăcat ca un student care fusese invitat de prietenă să ia masa cu familia ei: pantaloni eleganți, puțin șifonați la manșete și cămașă de bumbac cu mâneci scurte, frumos călcată, care îi scotea în evidență pieptul, bicepșii și grumazul cu musculatură puternică.

Ria s-a uitat la canistră, ridicând-o în dreptul vizorului.

— Da, treizeci de minute sunt suficiente, a răspuns. Mă îndoiesc că ne va acorda mai mult!

Întorcându-se spre Leon, a adăugat:

— Cred că toată chestia asta cu rezerva de aer e mult exagerată. Dar are avantajul că nu lasă întâlnirile să se prelungească prea mult.

— Pe unde se face evacuarea? s-a interesat Leon, răsucindu-se în costum. Adică, bineînțeles că scopul e să-mi țin microbii departe de... Buhle, a continuat după ce a înghițit un nod, fiindcă era prima oară când rostea numele ca să numească persoana, nu un *concept,* și fiindcă era conștient că acea persoană era foarte aproape.

— Pe aici, i-a răspuns, arătându-i un balonaș care îi creștea la ceafă. Te umfli, puțin câte puțin, până când ajungi să arăți ca omulețul Michelin. Glumesc, l-a liniștit ea strâmbându-se.

Dacă vii des pe aici poți să capeți un costum permanent. Mult mai puțin stânjenitor. Dar lui Buhle îi convine așa.

L-a condus printr-un coridor unde se aflau încă mai mulți oameni, și ei îmbrăcați în combinezoane de unică folosință sau în costume aparent permanente, doar că acestea erau mai strânse pe corp, irizate și arătoase.

— Serios? s-a mirat Leon, încercând să țină pasul cu ea. Mie locul ăsta îmi inspiră mai degrabă atributul „elegant“ decât „stânjenitor”.

— Mă rog, este elegant, desigur, dar de cealaltă parte a ecluzei pneumatice; însă acum suntem în interiorul corpului lui Buhle.

I-a surprins expresia de uimire și a zâmbit.

— Nu, nu e o ghicitoare. Tot ce se află de această parte a ecluzei e corpul lui Buhle. Aici sunt plămânii, aparatul circulator și sistemul limbic. O fi capsula locul unde se află carnea lui, dar toate astea țin în funcțiune capsula. Tu ești un uriaș corp străin care se afundă în țesuturile lui. E un lucru intim.

Au trecut printr-o altă serie de uși, iar acum se aflau aproape singuri într-o încăpere de mărimea sălii de baschet a unei universități. Celelalte câteva persoane stăteau la distanță mare de ei. Ea vorbea foarte încet, așa că el a trebuit să se aplece spre ea ca să audă ce spune.

— Când ești afară și îi vorbești lui Buhle printr-

una din numeroasele lui tentacule, așa cum fac eu, sau chiar la telefon, el e cel care are toată puterea din lume. E un gigant. Dar aici, înlăuntrul trupului său, este foarte, foarte slab. De aici și costumele, ca să restabilească echilibrul pe terenul de joc. Toate sunt iluzii și simbolistică. Și asta e doar Baza 1, sistemul pe care l-am încropit după ce Buhle a avut… *accidentul.* Acum e în construcție Baza 2, la vreo opt kilometri de aici și la aproape un kilometru adâncime. Când va fi gata, se va săpa un tunel prin care va fi transportat acolo fără a vătăma măcar pielea de pe trupul atât de vast al lui Buhle.

— Nu mi-ai spus ce fel de accident a avut, cum a ajuns aici. Credeam că a suferit un accident cerebral sau…

Ria a scuturat din cap, iar țesătura microporoasă a foșnit ușor.

— Nimic de genul ăsta.

Erau acum la celălalt capăt al vastei încăperi, îndreptându-se spre uși.

— La ce servește sala asta imensă?

— E o rămășiță din planul inițial al acestui nivel, când aici se afla departamentul de cercetare biotehnologică. Pe atunci era folosită pentru ședințele cu tot personalul, uneori se ținea și câte un mic simpozion. Acum a devenit prea mare. Protocolul de securitate cere să nu se afle mai mult de zece persoane simultan în

nicio încăpere.

— A fost un asasinat? a întrebat el fără să stea pe gânduri, la fel de iute cum ai dezlipi leucoplastul de pe o rană.

Din nou foșnetul țesăturii.

— Nu.

Ea a pus mâna pe bara fixată pe ușă, pregătită să treacă în camera următoare.

— Începe să mi se cam facă frică, Ria, a mărturisit el. Nu cumva vânează oameni sau ceva de genul ăsta?

— Nu, i-a răspuns, și n-a fost nevoie să-i vadă fața ca să-și dea seama că zâmbește.

— Sau poate are nevoie de vreun organ? Nu cred că am un tip de sânge foarte rar și trebuie să știi că nici nu m-am îngrijit prea mult de…

— Leon, dacă Buhle ar avea nevoie de un organ, i l-am confecționa noi aici. L-am produce cam în patruzeci de ore, curat și fără cusur.

— Vrei să spui, deci, că n-o să fiu vânat, nici privat de organe?

— Gradul de probabilitate e foarte redus, i-a răspuns ea și a împins în ușă.

Era mai întuneric în încăperea în care au pătruns, lumina era slabă, de parcă ar fi venit de la niște lumânări, iar din podea venea o vibrație ritmică, sfârr, sfârr.

— E respirația lui, a explicat Ria. Sistemele filtrante sunt aici, dedesubt.

A indicat cu vârful pantofului spre conturul

unui cămin de vizitare din podea.

— Sistemul circulator este deasupra capului, a adăugat, iar Leon și-a dat capul pe spate, privind grilajul care acoperea tavanul și în spatele căruia se vedeau niște șanțuri care adăposteau mănunchiuri ordonate de cabluri.

Încă un set de uși, o altă cameră rece și întunecoasă, aceasta cufundată aproape complet în tăcere, și încă o ușă în capăt, ermetică, și la intrare un paznic în haine obișnuite; o cameră laterală cu ușă de sticlă, prin care se vedeau o mulțime de oameni cu ochii ațintiți pe niște ecrane. Paznicul, o femeie, avea un pistol ținut onest la vedere, cu patul voluminos prins pe șold cu arici.

— E acolo, înăuntru, nu-i așa? a întrebat Leon arătând spre ușa ermetică.

— Nu, nu! E aici. Ne aflăm înăuntrul lui. Să nu uiți asta, Leon. El nu este substanța din capsula de acolo. Într-un anumit sens, ai pătruns în trupul lui de când ai coborât din elicopter. Rețeaua lui de senzori se întinde în exterior până la heliport; la fel ca vârful firelor de păr de pe gât, simte adierile care suflă în apropierea sa. Acum te-ai strecurat înăuntrul lui și te afli chiar aici, în inimă sau în ficat.

— Sau în creier.

Atunci s-a auzit o voce, venind de pretutindeni, caldă și bine-dispusă:

— Se face prea mult caz de creier.

Leon s-a uitat spre Ria; ea și-a dat elocvent ochii peste cap din spatele vizorului.

— Sunet masterizat, l-a lămurit ea. O șmecherie… Buhle…

— Stai, a întrerupt-o Buhle. Așteaptă. E un lucru important ăsta, se face prea mare caz de creier. Vechii egipteni credeau că rolul lui e să răcească sângele, știați?

A râs, un soi de sforăit care lui Leon i s-a părut că izvorâse chiar din trupul lui, de undeva din vintre, și urcase prin trunchi, o senzație foarte plăcută și foarte pătrunzătoare.

— Inima, credeau ei, inima este locul unde sălășluiește eul. Mă uimea lucrul ăsta. N-ar fi trebuit oare să considere eul lucrul ăla dintre organele auzului, din spatele organelor văzului? Dar ăsta e doar creierul care se ține de șotii, servindu-mi explicații. Credem că sediul incontestabil al eului este creierul pentru că el deja știe că este sediul și nu poate concepe că lucrurile ar sta altfel. Când creierul gândea că locul eului este în piept, era foarte mulțumit să raționalizeze și ideea asta: *Bineînțeles că eul se află în piept, doar acolo simți tristețea și bucuria, simți când ești sătul sau flămând…*

Creierul, pffui, creierul!

— Buhle, intrăm acum, l-a anunțat Ria.

Sora-paznic de lângă ușă părea că auzise din conversație doar spusele lor, dar nu le dăduse importanță. S-a tras într-o parte și, când Leon a

trecut pe lângă ea, a dat din cap întâi aproape imperceptibil, apoi mai tare. El i-a răspuns la fel și pe urmă s-a grăbit s-o ajungă din urmă pe Ria, care aștepta în ecluza pneumatică. Ușa dinspre exterior s-a deschis și, pentru un moment, s-au lipit unul de celălalt, iar el s-a simțit străbătut de o dorință năvalnică, nebunească, toată această stare de excitație izvorând dintr-un alt loc unde ar fi putut sălășlui eul... Apoi ușa exterioară s-a deschis cu un fâsâit și a dat cu ochii de Buhle – încerca să nu uite ce-i spusese Ria, că nu ăsta era Buhle, că Buhle era peste tot, cu toate astea el simțea că acum se afla în fața lui.

Capsula lui Buhle era surprinzător de mică, nu mai încăpătoare ca un sarcofag în care era depus în cavoul său un egiptean din Antichitate. S-a străduit să nu privească înăuntru, dar nu s-a putut abține. Omulețul zbârcit și veștejit care plutea în capsulă era străbătut de o mie de fibre optice care dispăreau în pielea lui goală prin orificii cât vârful de ac. Mai erau și tuburi: în marile vase de sânge din vintre, în burtă, printr-o mică valvă fixată în încrețitura unei cicatrice, în nas și în ureche. Capul chel era turtit într-o parte, ca un dovleac care creștea pe răzor fără să-l vadă soarele pe toate părțile; pe partea turtită nu avea piele, se vedea osul alb, o plasă metalică fină și mult țesut cicatrizat, coagulat și aspru.

Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari subțiri de protecție, care s-au deschis ca diafragma unui aparat foto când s-au apropiat și de după lentile arătau nefiresc de strălucitori, lustruiți ca niște bile, înfundați în orbitele care păreau... Din dosul tuburilor care serveau ca nări, gura s-a căscat într-un zâmbet, dezvelind dinți îngrijiți și albi ca în reclamele la pastă de dinți, iar Buhle li s-a adresat:

Bun venit în ficat! Sau în inimă.

Lui Leon i-au rămas în gât cuvintele pe care le pregătise. Glasul era cel pe care îl auzise în încăperea exterioară, cald și prietenos, glasul unui om în care te puteai încrede, care putea avea grijă de tine. A început să se pipăie și să scotocească prin combinezon.

— V-am adus o clanță, a zis, dar nu reușesc să ajung la ea.

Buhle a râs, nu chicotitul pe care îl auzise mai devreme, ci de-a dreptul un hohot, care a făcut tuburile să se umfle și fibrele optice să se răsucească.

— Fantastic! a exclamat. Ria, omul ăsta e fantastic.

La auzul complimentului, Leon a simțit că îi iau foc vârfurile urechilor.

— E bun, a încuviințat ea. Și a bătut drum lung ca să răspundă invitației tale.

— Vezi cum îmi amintește de responsabilități? Luați loc, amândoi.

Ria a împins mai aproape două fotolii și Leon s-a așezat într-unul din ele, simțind cum se ajustează fără zgomot la greutatea corpului său. Imediat s-a desfăcut o mică oglindă, apoi alte două, plasate la unghiuri diferite sub prima, iar el s-a trezit uitându-se în ochii lui Buhle, uitându-se la fața lui reflectată în oglinzi.

— Leon, i s-a adresat Buhle, povestește-mi despre proiectul tău de absolvire, cel care ți-a adus nota cea mai mare din anul tău.

Calmul fragil al lui Leon s-a spulberat. A început să transpire.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta, a recunoscut.

— Te face să te simți vulnerabil, știu. Dar nu e așa rău să fii vulnerabil. Uite, eu, de pildă. Credeam că sunt invincibil. Credeam că pot să construiesc sau să distrug lumea după bunul meu plac. Credeam că înțeleg cum funcționează mintea omenească. Și cum încetează să funcționeze. Și apoi, într-o bună zi, la Madrid, pe când stăteam în salonașul apartamentului de hotel, discutând cu o veche prietenă și mâncând niște griș cu lapte, prietena mea a pus mâna pe carafa grea de argint în care fusese servită cafeaua, s-a repezit la mine, m-a trântit la pământ și a început să mă izbească metodic cu ea în cap, ca să-mi scoată creierii. Cântărea cam un kilogram și jumătate carafa, fără a mai pune la socoteală și cafeaua, care frigea, și a

reușit să mă izbească de trei ori până au imobilizat-o și au dus-o de acolo. Totuși, acele trei lovituri…

I-a privit insistent.

— Sunt om bătrân, a continuat. Oasele îmi sunt bătrâne, la fel și țesuturile. Prima lovitură mi-a crăpat țeasta. A doua a spart-o. După cea de-a treia mi-au pătruns fragmente de os în creier. La sosirea ambulanței eram în moarte clinică de 174 de secunde, cu o marjă de câteva secunde.

Leon nu era sigur dacă bătrânul din capsulă terminase de vorbit, dar povestea părea încheiată.

— De ce? a întrebat, rostind cele două cuvinte care îi stăruiau în minte.

— De ce ți-am povestit asta?

— Nu. De ce a vrut vechea ta prietenă să te omoare?

Buhle a surâs.

— Ah, mă tem că am meritat-o.

— O să-mi spui și de ce?

Surâsul relaxat a dispărut brusc de pe fața lui Buhle.

— Nu, cred că n-o să-ți spun.

Leon și-a dat seama că respira așa greu, că i se aburea vizorul, cu tot jetul de aer care avea menirea să-l mențină uscat.

— Buhle, scopul poveștii a fost să-mi arate cât de vulnerabil ești tu și să mă facă să-ți spun și

eu povestea mea. Dar din ce ai povestit nu reiese că ești vulnerabil. Ai fost adus până în pragul morții, dar ai supraviețuit, ai devenit mai puternic, te-ai transformat în acest – și a arătat cu mâna în jur – acest trup, acest gigant monstruos, mare cât un oraș. Ești cam tot atât de al dracului de vulnerabil ca Zeus.

Ria a râs încet, dar fără s-o ascundă.

— Ți-am spus eu, a făcut ea către Buhle. E tare.

Partea de jos a feței lui Buhle s-a încleștat ca un pumn și registrul zgomotelor care veneau de la aparatele din jur s-a schimbat cu o jumătate de ton. Apoi a zâmbit, un zâmbet forțat, vizibil artificial chiar și pe acea epavă de față.

— Am avut o idee, și anume că multe dintre problemele lumii ar putea fi rezolvate cu o atitudine pozitivă. Petrecem prea mult timp făcându-ne griji pentru situații înspăimântătoare care se întâmplă foarte rar în viață: copii răpiți, teroriști care aruncă orașe în aer, furturi intelectuale care ruinează afacerile, clienți furioși care câștigă despăgubiri uriașe în urma unor procese puțin probabile. Toată frica asta care ne face să fim lași, să ne scăpăm pe noi în așternut, să ne frângem mâinile.

Vocea lui Buhle urca și cobora ca aceea a unui preot și Leon făcea eforturi să nu se legene odată cu el.

— Și în timpul ăsta neglijăm ce este mai

probabil să se întâmple: accidente de circulație, prăbușiri cu *jetpack*-ul, înec în cadă. E ca și când mintea e făcută să se gândească la scenarii grotești și să ignore probabilul.

— Spune totul până la capăt, l-a îndemnat Ria. Discursul e minunat, dar nu răspunde la întrebare.

S-a holbat la ea în oglindă. Bilele de marmură, în plasa lor de vase de sânge sparte și de pânze de păianjen roșiatice semănau cu ochii unui demon.

— Mintea omenească are preferințe pentru lucrurile nepotrivite. Dar asta se poate corecta.

Entuziasmul din vocea lui era aproape palpabil.

— Imaginați-vă un produs care te ajută să *simți* ceea ce *știi* deja. Imaginați-vă că oricine ar auzi sloganul „Loto: joci și câștigi” ar înțelege pe loc că asta e o tâmpenie. Că, statistic, șansele de a câștiga la loto cresc sensibil dacă îți cumperi un bilet de loterie. Imaginați-vă că oamenii cărora li se vorbește despre războiul contra terorismului ar cădea pe spate de râs sau că piețele de capital ar funcționa pe baza evaluării realiste a riscului, și nu pe invidie, panică și lăcomie.

— În cazul ăsta, ai fi mult mai sărac, a remarcat Ria.

Buhle și-a dat teatral ochii peste cap.

— Interesantă viziune, a spus Leon. Dacă ar

exista un tratament pentru asta, l-aș urma și eu.

Ochii s-au mutat asupra lui, l-au sfredelit aprig.

— Exact asta este problema. Singurii oameni care l-ar urma sunt cei care nu au nevoie de el. Politicienii și traderii și pariorii știu cum funcționează probabilitatea, dar mai știu că oamenii pe spinarea cărora ajung ei grași și fericiți nu o înțeleg câtuși de puțin, prin urmare ei nu-și pot permite să fie raționali. Problema are, deci, un singur răspuns.

— Urșii, a strigat Leon.

S-a auzit râsul Riei.

— Nenorociții de urși, a întărit Buhle, pe un ton atât de obosit, de sătul de lume, încât lui Leon îi venea să-l strângă în brațe. Da. Nu ne puteam permite să lăsăm acest instrument de reformare a societății pe mâna celor care erau dispuși să-l utilizeze. Așa că…

— L-am transformat într-o armă, a completat Ria.

— A cui poveste e asta?

Leon simțea că începe să-l strângă combinezonul în zona picioarelor. Gazele evacuate prin valvă îl transformau într-un balon. Și avea nevoie să meargă la baie. Dar nu voia să plece de acolo.

— Adică l-ați administrat oamenilor?

— Leon, a rostit Buhle cu reproș, de parcă ar fi zis: „Nu ne pretăm noi la așa ceva”. Oamenii

aceia au fost de acord să se supună unei cercetări medicale. Și *a dat rezultate.* Au încetat să mai alerge de colo-colo țipând: *„Cade cerul peste noi, cade cerul peste noi!”* și au devenit – *zen.* Fericiți, dar păstrând o atitudine calmă, sobră chiar. Puii zăpăciți prefăcuți în controlori de trafic cu ochi de cremene.

— Și cea mai bună prietenă a ta ți-a zdrobit creierii fiindcă…

— Fiindcă, a continuat Buhle, vorbind subțire, ca Mickey Mouse, *„ar fi lipsit de etică să producem la scară industrială pentru publicul larg”.*

Ria stătea așa de nemișcată, că Leon aproape uitase de prezența ei. Și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe altul.

— Cred că nu mi-ai spus toată povestea.

— Eram gata să-l lansăm ca tratament împotriva anxietății.

— Și?

Ria s-a ridicat brusc.

— Te aștept afară.

A ieșit fără să mai spună o vorbă.

Buhle a dat iar ochii peste cap.

— Cum să-i faci pe oameni să ia medicamente împotriva anxietății? Dar un număr foarte mare de oameni? Vreau să zic dacă ți-aș încredința ție acest proiect, cu un buget pentru implementare…

Leon era sfâșiat între dorința de a alerga după

Ria și a rămâne în compania hipnotică a lui Buhle. A dat din umeri.

— Aș proceda așa cum se face cu orice medicament nou. Aș umbla la protocolul de diagnostic, aș mări numărul de persoane potențial afectate. Aș stârni agitație în media pe tema epidemiei de anxietate. E simplu. Frica vinde. O epidemie de frică? Iisuse, asta ar fi prea ușor. Mult prea ușor. Îi pui în schemă pe asigurători, acorzi reduceri, aranjezi ca prescrierea unui tratament să fie mai ieftină decât organizarea unui *call center* unde să i se explice omului de ce *nu* primește medicația respectivă.

— Ești omul care îmi trebuie, Leon. Prin urmare, da.

— Da?

Din nou zâmbetul ăla gen „Suntem oameni mari, ce naiba?”

— Adică da.

— Aha. Câți?

— Aici e problema. L-am testat întâi pe o piață mică. Țara Bascilor. Autoritățile locale au fost foarte receptive. Am avut posibilitatea să adaptăm mesajul. Cei de acolo sunt cei mai buni cunoscători ai fenomenului media din toată lumea – sunt în privința asta ce erau japonezii în electronică în secolul trecut. Așadar, dacă reușeam să-i câștigăm…

— Câți au fost?

— Cam un milion. Mai mult de jumătate din populație.

— Ai creat o armă biologică în stare să infecteze victimele cu numerație și apoi ai infectat cu ea un milion de basci?

— S-a prăbușit loteria națională. Atunci mi-am dat seama că am reușit. Vânzarea biletelor a scăzut cu optzeci la sută. Dezastru.

— Și atunci prietena ta ți-a crăpat țeasta?

— Cam așa ceva.

Combinezonul devenea cu fiecare secundă mai incomod. Leon se temea că, dacă mai întârzia, avea să rămână blocat acolo, nemaifiind în stare să se miște în costumul umflat peste măsură.

— În curând va trebui să plec, a anunțat.

— Din punct de vedere evoluționist, o proastă evaluare a riscurilor constituie un avantaj.

Leon a aprobat din cap.

— Da, sunt de acord cu asta. Te face din punct de vedere antreprenorial…

— Te împinge să colonizezi teritorii noi, să-ți dai întâlnire cu maimuța cea frumușică din copacul vecin sau să faci un copil pe care știi că n-ai cu ce să-l crești.

— Și vulcanienii tăi înzestrați cu numerație au încetat să facă toate astea?

— Cam așa ceva, a răspuns el. Dar asta e doar o ajustare firească. Ca atunci când oamenii se mută la oraș – rata natalității scade. Cu toate

astea, deși rasa umană devine una de orășeni, nu este pe cale de dispariție. Chestiile astea sociale sunt de durată.

— Și atunci prietena ta ți-a crăpat țeasta?

— N-o mai ține langa.

Leon s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să mă duc după Ria.

Buhle a scos un sunet care exprima dezgust.

— Mă rog. Vrei s-o întrebi de ce nu și-a dus treaba la bun sfârșit? Dacă s-a hotărât s-o facă atunci, pe loc, sau plănuise dinainte? De ce a folosit carafa de cafea, și nu cuțitul de pâine? Pentru că, știi, și eu îmi pun întrebările astea.

Leon s-a retras, stângaci, în combinezonul lui exagerat de umflat. S-a chinuit să se strecoare în ecluza pneumatică și, pe când aceasta șuiera ușor, efectuându-și ciclul de modificare a presiunii, a încercat să nu se gândească la Ria încălecând pieptul bătrânului și la carafa care cobora și se ridica iar…

Ea îl aștepta de partea cealaltă, la fel de umflată în combinezonul ei.

— Hai să mergem! l-a îndemnat.

L-a prins de mână. Palmele cauciucate ale mănușilor s-au lipit una de cealaltă. Aproape că l-a târât prin numeroasele încăperi ale trupului lui Buhle, împiedicându-se la ultima ușă, apoi răsucindu-l și trăgând tare de cordonul de eliberare. Combinezonul s-a despicat la spate și a căzut în două bucăți fără viață care au rămas

întinse pe podea. A expirat profund, nici nu realizase că-și ținuse răsuflarea în timp ce aerul rece venea în contact cu pânza subțire de sudoare care îi acoperea corpul.

Ria își lepădase deja combinezonul și avea fața roșie și asudată și părul încurcat. La subraț se formaseră mici cercuri de transpirație. Un îngrijitor eficient a venit și a început să strângă de pe jos costumele. Ria i-a mulțumit impersonal și s-a îndreptat spre ieșire.

— Nu credeam că o să facă asta, a zis, de îndată ce au ieșit afară din clădire – afară din miezul trupului lui Buhle.

— Tu ai încercat să-l omori, i-a amintit Leon.

I-a privit mâinile noduroase, cu unghii îngrijite și retezate scurt. A încercat să-și imagineze tendoanele de pe dosul mâinilor, încordându-se ca odgoanele unei pânze de barcă în bătaia vântului, pe când ridicau și coborau ritmic carafa grea de argint.

Ea și-a șters palmele pe pantaloni și apoi a băgat mâinile în buzunare, stângace dintr-odată, lipsită de obișnuitul aer de încredere în sine.

— Nu mi-e rușine de ce-am făcut. Sunt chiar mândră. Nu oricine ar fi avut curajul. Dacă n-aș fi făcut-o, tu și toți cei pe care îi cunoști ați fi…

Și-a scos mâinile din buzunare, cu pumnii strânși. A clătinat din cap.

— Credeam că o să-ți spună ce anume ne

place la proiectul tău de masterat. De la acel punct am fi discutat despre ce ai putea face aici…

— Nu mi-ai pomenit nimic înainte. Te-aș fi scutit de toată oboseala. Nu vreau să discut despre asta.

Ria a clătinat din cap.

— Așa e la Buhle. Nu ne poți împiedica să facem ce vrem să facem. N-o spun ca să te intimidez, e o realitate. Dacă vrem să-ți reluăm experimentul, putem, la orice scară vrem…

— Dar eu nu particip la așa ceva, a întrerupt-o el. Și asta contează.

— Nu atât de mult cât crezi tu. Și, dacă îți închipui că poți evita să iei parte la un proiect pentru care te vrea Buhle, s-ar putea să ai o surpriză. Noi putem să-ți oferim ce vrei.

— Ba nu puteți. De asta sunt mai sigur ca de orice altceva pe lume.

Să ne imaginăm o ființă umană la masa de prânz. Întreab-o cum a fost micul dejun.

Dacă prânzul e excelent, o să-ți spună că și micul dejun a fost excelent. Dacă masa de prânz este foarte proastă, o să-ți spună ce oribil a fost micul dejun.

Acum întreabă persoana despre cină. Un prânz prost o s-o facă să presupună că și cina va fi proastă. Un prânz bun o va face optimistă în legătură cu masa de seară.

Explică-i această dinamică și apoi întreab-o

din nou despre micul dejun. Se va strădui să-și amintească detaliile efective ale mesei, textura grișului, dacă sucul era rece și delicios sau era lipicios și cam cald. Își va aminti și își va tot aminti cât va putea de bine și pe urmă, dacă prânzul e bun, îți va spune că micul dejun a fost bun. Și dacă prânzul e prost, îți va spune că micul dejun a fost prost.

Fiindcă nu te poți abține. Chiar dacă ești conștient că o faci, nu te poți abține.

Dar dacă ai putea?

— E din cauza părinților, a explicat el, pe când înaintau printre vârfurile copacilor, pe pasarela îngustă, trăgându-se într-o parte ca să le facă loc cercetătorilor care treceau grăbiți, sporovăind. Asta e nenorocirea. Părinții țin minte numai părțile frumoase ale meseriei de părinte. Cei care au copii mari își amintesc o succesiune de îmbrățișări afectuoase, succese școlare, victorii sportive, și pur și simplu uită vomitatul, toanele, nopțile nedormite... Asta permite perpetuarea speciei, acest excelent mecanism al uitării. Asta ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Ria a aprobat cu seriozitate.

— Dar a fost și o parte bună, nu?

— Ooo, bineînțeles. În primul rând, mâncare mai bună la micul dejun. Și apoi scăderea în greutate – uimitoare. Să fii în stare să-ți

amintești cât de nasol te-ai simțit ultima oară când ai mâncat o ciocolată întreagă sau te-ai îndopat cu cartofi prăjiți. A fost uluitor.

— Aria de aplicații este cu adevărat impresionantă. Numai pierderea în greutate…

— Slăbitul, consilierea dependenților, câte și mai câte. Aplicații formidabile, de la un capăt la altul.

— Dar?

El s-a oprit brusc.

— Probabil că știi deja, a spus el. Dacă știi despre Claritate – așa am numit-o, Claritate – atunci știi și ce s-a întâmplat. Cu resursele de la Buhle, poți afla orice, nu?

Ea a zâmbit strâmb.

— O, știu ce a consemnat istoria. Ceea ce nu știu este ceea ce *s-a întâmplat* de fapt. Versiunea oficială, cea care a atras atenția celor de la Ate și ne-a stârnit și nouă interesul…

— De ce ai încerca să-l omori pe Buhle?

— Pentru că pe mine nu mă poate prosti și pentru că am văzut încotro se îndreaptă cu micul lui experiment. Avantajul față de concurență al unei firme care știe despre o astfel de schimbare radicală în cunoașterea umană e enorm. Gândește-te la toate produsele care ar dispărea dacă numerația s-ar instala ca un virus. Gândește-te la toate schimbările în guvernare, în politică. Închipuie-ți numai un aeroport condus de și pentru persoanele care

înțeleg riscul!

— Mie îmi sună destul de bine, a recunoscut Leon.

— O, sigur, a spus ea. Sigur. O lume de consumatori avizi care cunosc costul, dar nu și valoarea lucrurilor. De ce ne-a înzestrat evoluția cu o astfel de carență patologică de numerație? Care este avantajul de a supraviețui ca specie, dacă ne lăsăm duși de nas de vraciul care vine cu cea mai bună poveste de groază?

— El a spus că lucrurile antreprenoriale – creșterea copiilor, afacerile...

— Orice fel de asumare de riscuri. Sporturile. Nimeni nu mai face spectacol pentru tribune dacă știe că șansele sunt mult mai bune jucând la siguranță.

— Și Buhle *voia* asta?

Ea l-a privit scrutător.

— O lume de oameni care înțeleg riscul este aproape la fel de ușor de dus de nas ca o lume de oameni incapabili să înțeleagă riscul. Marea diferență este că în cazul din urmă concurența are un dezavantaj imens, nefiind la fel de evoluată ca echipa gazdă.

Leon s-a uitat la ea. Pentru prima oară a privit-o cu adevărat. A văzut că era fața unui monstru, vocea unui zeu. Mâna unei mașinării gigantice, misterioase care încerca să schimbe lumea, să o reconstruiască pentru a se potrivi nevoilor sale. O mașinărie care se pricepea la treaba asta.

— Claritatea, a spus el. Claritatea.

Ea a devenit foarte atentă.

— Zici că ai fi încercat să-l omori pe Buhle dacă ai fi luat Claritate?

Ea a clipit surprinsă.

— Nu cred că mi-am pus până acum întrebarea.

El aștepta. Aștepta ținându-și răsuflarea, așa cum și-a dat seama.

— Cred că ar fi reușit dacă aș fi luat Claritate, a răspuns ea.

— Și dacă ar fi luat Buhle Claritate?

— Cred că m-ar fi lăsat.

A rostit cuvintele așa de repede, că au sunat ca o râgâitură.

— Este cineva șef peste Buhle?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun – monstrul ăla din capsulă – își exercită voința? El se află la cârmă în această *întreprindere*? Sau întreprinderea merge înainte împinsă de propria putere, luând decizii proprii?

Ea a înghițit un nod.

— Tehnic, este o dictatură binevoitoare. El e suveran, știi bine.

Din nou a înghițit greu.

— Vrei să-mi explici ce s-a întâmplat cu Claritatea?

— Mai are putere de decizie, totuși?

— Nu cred, a șoptit ea. Nu chiar. E mai mult

ca, un fel de…

— O forță a naturii?

— Un fenomen emergent.

— Ne aude acum?

Ea a dat din cap.

— Buhle, a spus el, gândindu-se la monstrul din capsulă. Claritatea îi făcea foarte furioși pe oamenii care o luau. Nu puteau să se uite la reclame fără să simtă nevoia să spargă ceva. Dacă intrau într-un magazin deveneau aproape catatonici. În zilele de vot nu voiau decât să ia cu asalt un birou guvernamental cu torțe aprinse. Toți cei supuși testului au intrat la închisoare în mai puțin de opt săptămâni.

Ria a zâmbit. Ea i-a luat mâinile în mâinile ei – calde, deloc umede – și le-a strâns tare.

I-a sunat telefonul. El și-a retras o mână și a răspuns.

— Alo?

— Cât vrei pentru medicament? Vocea lui Buhle era exuberantă. Chiar nebunească.

— Nu e de vânzare.

— Cumpăr agenția Ate, te pun la conducere.

— Nu vreau.

— Îți ucid părinții.

Tonul îi era la fel de exuberant.

— O să ucizi pe toată lumea dacă ajunge utilizat pe scară largă.

— Nici tu nu crezi ce spui. Claritatea îți permite să alegi drumul care te face cel mai

fericit. Sinuciderea în masă nu va face omenirea mai fericită.

— N-ai de unde să știi.

— Pariem?

— Tu de ce nu te sinucizi?

— Pentru că, mort, nu voi putea face lucrurile să meargă mai bine.

Ria se uita cu atenție. L-a strâns de mâna pe care încă o mai ținea în mâinile sale.

— Primești să-l iei?

A urmat o pauză lungă. Leon a continuat să-l preseze.

— Nu batem palma dacă nu iei, a spus el.

— Ai vreo tabletă?

— Pot face. Trebuie doar să vorbesc cu câțiva tehnicieni de laborator și să descarc vreo câteva dintre cercetări mai întâi.

— Vrei să-l iei și tu odată cu mine?

A răspuns fără șovăială:

— Niciodată.

— Bine, îl iau, a declarat Buhle și a închis.

Ria i-a luat mâna din nou. S-a aplecat înainte. I-a dat un sărut uscat, apăsat, pe gură. S-a dat înapoi.

— Mulțumesc, a spus.

— Nu-mi mulțumi, i-a răspuns el. Nu îți fac niciun favor. Ea s-a ridicat, trăgându-l după ea în picioare.

— Bine ai venit în echipă! a zis. Bine ai venit la Buhle!

Yoon Ha Lee - Floarea, mila, acul, lanțul

Recent intrată în breasla scriitorilor, **Yoon Ha Lee** locuiește în sudul Californiei, împreună cu familia ei. Povestirile ei au apărut, printre altele, în *Lightspeed, Clarkesworld, the Magazine of Fantasy Science Fiction, Federation, Beneath Ceaseless Skies.*

În eleganta, înfiorătoarea povestire inclusă în prezenta antologie este vorba despre o armă străveche, atât de puternică, încât a trage cu ea înseamnă a distruge universul și a-l înlocui cu altul.

Cel mai adesea, neajunsul este că, în oricare univers, fiece moment dă naștere unei puzderii de lumi viitoare. Există însă universuri unde determinismul funcționează exact pe dos: dată fiind starea s a universului la un moment *t,* există nenumărate stări anterioare care ar putea conduce la starea s. Există universuri în care toate trecuturile posibile se varsă ca printr-o pâlnie către un final unic și imutabil, Ω.

Dacă ești înclinat să crezi teoriile milenialiste, ai putea să numești acest ΩArmageddon. Dacă privești din perspectivă gramaticală îl poți asocia cu punctuația la scară cosmologică.

Dacă ești filosof într-un asemenea univers, ai putea numi Ω *inevitabilul.*

Femeia își face veacul în Stația spațială

Blackwheel de multă vreme, nimeni nu mai știe de când. Dar nu e născută acolo.

Este din neamul oamenilor, iar părul ei drept și brunet și ochii de un negru castaniu sugerează o străveche înrudire cu tigrii și cu vulpile care se pot preface în alte ființe. Limba ei maternă nu este vorbită de nimeni de aici sau de altundeva.

Se spune că numele ei adevărat înseamnă „sur“ sau „cenușă” sau „mormânt”. Poți să-i faci cinste cu un pahar, să-i aduci petale de flori glasate sau metale topite, tot degeaba. N-o să-ți spună cum o cheamă.

Cu toate acestea, mulți o caută. Azi e rândul unui bărbat cu ochii de culoarea oglinzii. E prima ființă umană pe care ea o vede după vreme îndelungată.

— Floarea lui Arighan, zice el.

Nu așa o cheamă, dar ridică privirea. Floarea lui Arighan este arma pe care o poartă. Străinul s-a întrupat în ființă umană pentru a se apropia de ea și aproape sigur este interesat de armă.

Arma poate lua diferite forme, dar la acest capăt al timpului versatilitatea de origami a formei ei surprinde mai mult prin absență decât prin prezență. Câteodată este lungă și lucioasă, altădată, grea și necizelată. Întotdeauna însă patul armei poartă însemnul celei ce a creat-o: o floare cu trei petale căzute și o a patra pe cale să se desprindă. În miezul florii se află o literă

care la rândul său se aseamănă unei flori cu rădăcina încâlcită.

— Semnificația literei este secretul armei. Femeia nu îți va spune care este acesta, iar cea care a făurit-o, Arighan, e dispărută de generații.

— Toată lumea știe ce apăr eu, îi zice femeia omului cu ochi de oglindă.

— Știu ce putere are, răspunde el, și mai știu că te tragi dintr-un neam care își venerează străbunii.

Mâna ei, care până atunci mângâia un pahar cu apă aproape înghețată, se oprește, alunecă pe șold, unde se află tocul de armă.

— E primejdios să știi astfel de lucruri, îl avertizează.

Prin urmare, a aflat. Istoricii poporului ei numeau Floarea lui Arighan *arma ancestrală.* Dar nu se refereau la vechimea ei.

Bărbatul zâmbește politicos și nu se așază lângă ea neinvitat. Micile dovezi de politețe contează pentru el, fiindcă nu este ființă umană. Chiar dacă mintea îi e adăpostită într-o fortăreață vulnerabilă de carne, calculele complicate care îl definesc sunt înscrise într-un vast spațiu cosmic.

— Nu prea cred că sunt prima ființă artificială care vine la tine.

Ea dă din cap că nu.

— Nu despre asta e vorba.

Oare computerele ca el au suflet? se întreabă ea. Este sigură că da, iar asta poate fi un inconvenient.

— Nu vreau să fiu în slujba nimănui.

— Este ceva important, zice el.

Întotdeauna este. Vor să elimine cancelari sau generali, iubiți respinși sau rivali reîncarnați, iluminați sau căpetenii – povești ieftine, toate vechi de când lumea. Oameni, în sensul larg sau restrâns al termenului. Reputația Florii lui Arighan este destul de specifică, deși de cele mai multe ori se bazează pe o percepție greșită.

— Chiar așa? zice ea ironic.

De obicei nu vorbește deloc cu cei ce vin să-i cumpere serviciile. De obicei îi ignoră preț de un pahar, două, trei, patru, asemenea unui copil care ajunge să afle că nu poți număra mai departe de infinit.

Au fost vremuri când mai mulți au încercat să-i ia arma cu forța. Însă femeia se îndeletnicea cu dueluri și asasinate încă dinainte ca soarta ei să se împletească cu cea a Florii. Floarea însăși e înzestrată cu propriile mijloace de apărare, unul din ele fiind acela că, de exemplu, femeia nu poate muri atât timp cât o mânuiește. Un lucru care îi place în mod deosebit pe stația Blackwheel este că administratorii s-au angajat că se vor ocupa de orice cadavru lăsat în urma ei. Cei de pe Blackwheel au faima de a-și respecta promisiunile.

Bărbatul mai așteaptă o clipă, apoi zice:

— Nu vrei să asculți ce am de spus?

— Ar trebui să te temi mai mult de mine, avertizează ea, dacă într-adevăr știi ce pretinzi că știi.

În timpul ăsta cei aflați în bar, niciunul dintre ei din neamul oamenilor, îi urmăresc cu atenție: un muzicant al cărui instrument este făcut din lemn fosilizat și corzi de mătase; un magistru cu o coamă din alge de mare; ingineri pe ale căror planșete, atârnând în aer, nu se vede decât o navă spațială mâzgălită într-un colț. Singura excepție o face un călător tatuat care moțăie într-un colț, visând probabil la planete îndepărtate.

Fără grabă, femeia scoate la iveală Floarea și o îndreaptă spre individ. Țintește nu spre inima lui inexistentă, ci spre ochiul stâng. Dacă ar apăsa trăgaciul, glonțul l-ar străpunge trecând prin pupila lui falsă.

Muzicantul continuă să smulgă din instrumentul său note plângărețe. Ceilalți, văzând arma, rămân cu gura căscată pentru un moment, apoi dau năvală afară din bar. Ca și cum asta i-ar putea salva.

— Înțeleg, spune bărbatul vizibil zdruncinat, ai putea să-mi afectezi grav ascendența. Pot spune pe nume toată lunga linie de programatori, până la primii care au pus pe răboj păsări sau pietre.

Țeava armei se mișcă cu precizie, pe orizontală: acum țintește ochiul drept. Femeia spune:

— Deocamdată m-ai convins că știi. Nu m-ai convins încă să nu te omor.

Este pe jumătate cacealma: nu ar folosi Floarea, cel puțin nu pentru asta. Cunoaște destule modalități de a ucide.

— Mai există o armă. Nu vreau să vorbesc despre asta aici, dar vrei să mă asculți până la capăt?

Încuviințează scurt din cap.

Acoperit de palma ei, stă gravat în argintiu strălucitor, într-o limbă în care nimeni altcineva nu mai scrie sau citește, cuvântul *străbun.*

Odată, demult, într-un univers, duelistul preferat al unei împărătese primise un pistol chiar din mâinile acesteia. Pistolul avea patul suflat cu argint și aliaj negru și o vignetă încadra însemnul celei care îl făurise. Arma străbătuse patru dinastii, supraviețuise tuturor răscoalelor și loviturilor de stat. Însoțise arsenalul imperial de pe o planetă pe alta.

— Despre pistolul ancestral arhivele imperiale spuneau două lucruri: *Nu folosiți această armă, căci este doar pierzanie* și *Aceasta armă nu funcționează.*

Într-un univers guvernat de rațiune, ambele propoziții ar fi neadevărate.

Bărbatul o urmează în apartamentul ei, aflat la un nivel mai îngrijit al stației Blackwheel. Camera de zi, confortabilă, dar nu luxoasă după standardele Blackwheel, e mobilată cu o canapea pe mărimea unei ființe umane, o masă de metal lustruit doar cât să reflecte vag lumina și o vază într-un colț.

Mai sunt și două tablouri, pictate nu pe un suport mai modern, ci pe mătase. Unul dintre ele înfățișează un munte în amurg, ascuns într-o calmă atmosferă anonimă, printre norii stilizați. Celălalt, pictat într-un stil complet diferit, e o cavalcadă de umbre. Abia după ce l-ai privit îndelung, umbrele par să se reașeze pe pânză compunând un profil. Niciunul dintre tablouri nu e semnat.

— Șezi, îl îndeamnă femeia.

Bărbatul se așază.

— E nevoie de un nume? întreabă el.

— Al tău sau al celui care trebuie ucis?

— Am un nume pentru astfel de ocazii, spune el. Zheu Kerang.

— Nu m-ai întrebat cum mă numesc eu, remarcă ea.

— Nu sunt sigur de importanța unei astfel de întrebări, spune Kerang. Dacă nu mă înșel, tu nici nu exiști.

— Exist în toate privințele care contează cu adevărat, zice ea cu lehamite. Am volum și

masă și voință. Beau apă care are același gust în fiecare zi, așa cum trebuie să aibă apa. Ucid când simt îndemnul să o fac. Am nescris moartea în istoria universului.

Strâmbă din gură la auzul cuvântului *nescris.*

— Cu toate astea, spune el, specia ta nu a evoluat niciodată. Vorbești o limbă care nici măcar nu e moartă. Pur și simplu nu a existat.

— Sunt multe limbi care au dispărut.

— Pentru ca un lucru să dispară, trebuie ca mai întâi să fi existat.

Femeia se ghemuiește lângă el pe canapea, nu foarte aproape dar nici prea departe.

— Povestea asta e știută. Care e povestea ta?

— Mai există patru dintre pistoalele lui Arighan, rostește Kerang.

Femeia mijește ochii.

— Eu credeam că mai sunt trei.

Floarea lui Arighan este ultima, cea de pe urmă operă a armurierului. Celelalte despre care știe ea sunt Mila lui Arighan, care ucide fără greș persoana atinsă de glonțul său, și Acul lui Arighan, care are puterea de a șterge din memoria celui împușcat orice amintire despre persoana care o mânuiește.

— A mai ieșit la iveală încă o armă, spune Kerang. Litera din emblema armurierului se aseamănă cu o sabie prinsă în lanțuri. Deja lumea o numește Lanțul lui Arighan.

— Ce face această armă? întreabă ea, știind

că el îi va spune oricum.

— Îl ucide pe comandantul celui împușcat, spune Kerang, oricare ar fi acela. Poate fi vorba de amirali, miniștri, preoți. Chiar și profesori. Este ca un ciudat test de loialitate.

Acum a înțeles.

— Vrei să distrug Lanțul, zice.

Odată, demult, într-un univers, o duelistă pe nume Shiron a ridicat arma pe care i-o înmânase o împărăteasă înclinată spre empirism.

— Nu înțeleg cum o armă care nu funcționează ar putea fi primejdioasă, a spus împărăteasa, dând din cap aprobator înspre un bărbat transpirat, legat cu un monofilament care l-ar fi dezmembrat într-o secundă dacă ar fi încercat să scape.

— Acest om va fi executat oricum, iar numele său va fi șters din izvodul onoraților noștri străbuni. Încearcă arma pe el.

Shiron a apăsat pe trăgaci… și s-a trezit într-un oraș pe care nu îl recunoștea, ai cărui locuitori vorbeau un dialect pe care nu îl mai auzise până atunci, a căror tehnologie îi era cunoscută în mare parte din filmele istorice. Măcar calendarul pe care îl foloseau îi era familiar. Acesta i-a arătat că se întorsese în timp cu 857 de ani. Cifră care nu s-a schimbat, oricâte calcule și cercetări a făcut.

Mai târziu, Shiron a dedus că neamul bărbatului pe care îl executase se trăgea dintr-un strămoș care trăise cu 857 de ani înainte. Cel mai probabil, acest strămoș săvârșise o faptă extraordinară în urma căreia fusese înnobilat și, conform izvoarelor poporului lui Shiron, își înființase propria linie de descendență.

Din păcate, Shiron nu și-a dat seama decât după ce, fără să vrea, a șters de pe fața pământului specia umană.

— Da, spune Kerang. Am fost însărcinat să împiedic noi asasinate. Lanțul lui Arighan este o amenințare ce nu poate fi ignorată.

— Atunci, de ce nu m-ai căutat până acum? întreabă Shiron. În fond, chiar dacă Lanțul a zăcut ascuns, celelalte…

— Am văzut Mila lui Arighan și Acul, spune el, înțelegând prin asta că, de fapt, copiase datele de la cei care le văzuseră. Sunt frumoase.

Și prin frumusețe înțelege altceva decât felul cum se împletesc umbrele acelea pentru a alcătui profilul unei femei, altceva decât o băutură de culoarea soarelui, la temperatura perfectă, turnată într-un pahar de sticlă fațetată. Se referă la frumusețea straturilor logice, a acelui crescendo axiomă-axiomă-corolar-demonstrație, a lui *quod erat demonstrandum.*

— Orice pistol sau chiar ciob de sticlă ar putea să facă ce face Mila, zice Shiron, înțelegând ce

vrea să spună. Iar medicamentele sau bisturiul-de-vise pot face munca Acului, dacă ai timp și pricepere. Și până la urmă s-ar putea spune același lucru și despre Lanț.

Se ridică din nou, dă jos de pe perete tabloul cu muntele și îl rulează strâns.

— M-am născut pe muntele ăla, zice ea. Un loc asemănător încă există pe o planetă întocmai ca aceea pe care o știam. Dar nu cred că mai pictează cineva în stilul acesta. Poate vreun istoric de artă ar reuși să identifice acea rudă îndepărtată. Eu l-am pictat, deși nu sunt pictoriță, pentru că nimeni altcineva nu își amintește lucrurile pe care mi le amintesc eu. Și tu ai vrea acum să mă pui s-o iau de la capăt.

— Câte gloanțe ai folosit până acum? întreabă Kerang.

Nu că Floarea ar avea nevoie de gloanțe speciale – se poate adapta chiar și la lipsa lor totală – numărul celor trase este cel care contează.

Shiron râde, un râs grav, gutural. Știe foarte bine că nu poate avea încredere în Kerang, dar are nevoie ca el să aibă încredere în ea. Așa că scoate pistolul și i-l arată ținându-l în palmele deschise.

Trei petale căzute, a patra pe cale să le urmeze. Nu acesta este numărul, dar el nu are cum să-și dea seama.

Ai avut grijă de el atâta timp, spune el

studiind însemnul fără a atinge pistolul.

— Și am să-l apăr până când nu o să mai rămână din mine decât un morman de gheață. Poate crezi că Lanțul reprezintă o amenințare, dar dacă ar fi să înlătur această amenințare, nu există nicio garanție că tu vei mai exista.

— Nu Lanțul vreau să-l distrugi, șoptește Kerang, ci pe Arighan. Crezi că aș fi venit la tine pentru ceva mai puțin important?

— Asta înseamnă că ai descoperit descendenți din neamul lui Arighan, îndrăznește Shiron să întrerupă liniștea apăsătoare după o vreme.

Tăcerea lui e o confirmare.

— Pesemne că sunt mulți, adaugă ea.

Floarea lui Arighan îi stârpește pe toți ascendenții victimei, schimbând trecutul, dar lăsând nevătămat pe cel care o mânuiește. În imperiul pe care l-a slujit odată Shiron, istoria vorbea despre Arighan ca despre un oaspete de vază. Shiron descoperise de multă vreme că Arighan nu era oaspete, ci fusese luată ostatică și silită să construiască arme pentru temnicerii ei. Nimeni nu știe cum a reușit Arighan să făurească arme atât de avansate în privința puterii de distrugere. Floarea a fost iscusita răzbunare a lui Arighan împotriva unui popor a cărui religie de stat se baza pe cultul strămoșilor.

Dacă există aici urmași ai neamului lui Arighan, atunci Arighan însăși poate fi

suprimată și toate armele ei azvârlite în neființă. Iar Shiron nu ar mai fi exilată în acest timp, deși drept este că nu se poate întoarce nici în timpul în care s-a născut.

Shiron rupe în două pânza tabloului. Muntele se dezintegrează, dar oricum îl pierduse cu multe vieți înainte. Fulgere tăcute despică aerul, smulgându-l pe Zheu Kerang din învelișul lui uman, desenând figuri închise peste ecuațiile din care e alcătuit. Tabloul avea și alte întrebuințări, ca, de altfel, toate celelalte lucruri din cameră – Shiron crede în versatilitate –, dar tabloul a fost îndeajuns.

Corpul neînsuflețit al lui Kerang se prăbușește pe canapea. Shiron îl lasă acolo.

Pentru prima dată după foarte mult timp părăsește Stația Blackwheel. Lucrurile pe care nu le cară cu ea le poate cumpăra de pe drum. Și cei de pe Blackwheel îi sunt loiali pentru că știu și mai știu că nu trebuie s-o supere; cei de aici îi vor păstra apartamentul curat, cu toate lucrurile la locul lor; în fiecare noapte vor aduce în cameră apă rece, aproape înghețată, într-un pahar elegant, până la întoarcerea ei.

Kerang însuși recunoscuse că era doar un pion. Dacă știa niște lucruri și apucase să i le împărtășească și ei, atunci trebuie să mai fie și alții care știu acele lucruri sau sunt în stare să le afle.

Kerang nu o înțelesese deloc. Shiron iese din

labirintul stației, făcându-și drum spre unul dintre portalurile de unde poate începe căutarea. Dacă Shiron ar fi dorit să se răzbune pe Arighan, ar fi putut-o face de mult.

Dar ea nu vrea să fie asemenea lui Arighan. Ea nu va distruge neamuri întregi, indiferent cât îi sunt de străini.

Shiron sperase să nu se ajungă la asta. E conștientă de propria naivitate. Dar acum nu se mai poate face nimic. Va trebui să-i găsească și să-i ucidă pe toți descendenții lui Arighan. În acest fel o poate apăra pe Arighan însăși, poate apăra istoria acumulată până la ea, în caz că cineva reușește după atâta vreme să-i întindă o cursă și să-i fure Floarea.

Într-un univers în care determinismul funcționează pe dos – unde, orice ai face, totul se termină în același inevitabil Ω – contează, totuși, alegerile pe care le faci, mai ales dacă ești ultimul paznic al unei arme fără seamăn de primejdioasă.

Deși i-a trecut prin minte că ar fi putut accepta oferta făcută de Kerang, sacrificând acest timp în schimbul unuia în care nici Arighan, nici armele ei nu ar fi existat vreodată, Shiron refuză să facă un asemenea lucru. Pentru că se apropie moartea termică a universului, iar ea începe să se întrebe: dacă o ființă artificială – un computer – poate avea suflet, atunci cum

rămâne cu universul însuși, cel mai puternic computer dintre toate?

În acest univers, Shiron trece drept bătrână. Este însă mult mai bătrână decât își închipuie ei. În milioane de timpuri, ea a trăit până la sfârșitul palid al vieții. Și de fiecare dată Floarea lui Arighan este acolo, nelipsită cum e tăișul pentru lama unui cuțit. Deși este adevărat că știința nu poate demonstra nimic în mod absolut și că un număr necuprins de mare, dar finit de experimente nu înseamnă nimic în fața infinitului, Shiron este, totuși, de părere că milioanele de timpuri constituie o dovadă suficientă.

Fără Floarea lui Arighan, universul nu se poate reînnoi și începe o nouă poveste. Poate că acesta este singurul motiv de care universul are nevoie. Iar Shiron va fi acolo când va veni sfârșitul, ori de câte ori va fi necesar.

Așa că pornește la drum. Nu e prima oară când va trebui să ucidă și e puțin probabil că va fi ultima. Dar nici după atâta amar de vreme suferința nu i-a devenit străină.